

TISDAGEN DEN 14 DECEMBER 2010

ORDFÖRANDESKAP: PITTELLA

Vice talman

1. Öppnande av sammanträdet

(Sammanträdet öppnades kl. 9.00.)

2. Inkomna dokument: se protokollet

3. Muntliga frågor (ingivande): se protokollet

4. Debatter om fall av kränkningar av de mänskliga rättigheterna samt av demokratiska och rättsstatliga principer (tillkännagivande av ingivna resolutionsförslag): se protokollet

5. De grundläggande rättigheterna i Europeiska unionen (2009) – institutionella aspekter efter Lissabonfördragets ikraftträdande (debatt)

Talmannen. – Nästa punkt är ett betänkande av Kinga Gál, för utskottet för medborgerliga fri- och rättigheter samt rättsliga och inrikes frågor, om situationen för de grundläggande rättigheterna i Europeiska unionen (2009–2010) – institutionella aspekter efter Lissabonfördragets ikraftträdande (2009/2161(INI)) (A7-0344/2010).

Kinga Gál, föredragande. – (HU) Herr talman, mina damer och herrar! Antagandet av Lissabonfördraget medförde en vision och idé om ett starkt Europa med anledning av gemenskapens behörigheter. För medborgarnas del ges det ett löfte om att denna vision ska uppfyllas. Detta gäller även skyddet av grundläggande rättigheter. I årets betänkande behandlas därför, till skillnad från tidigare år, dessa nya rättsliga grunder samt de stärkta och nyligen inrättade behörigheterna och institutionerna, och det görs en noggrann granskning av den situation som uppstår på grund av detta. Syftet med betänkandet är att erbjuda en ny och övergripande strategi som ska skydda grundläggande rättigheter.

Sedan december 2009 har skyddet av grundläggande mänskliga rättigheter vilat på åtskilliga pelare inom Europeiska unionen. Å ena sidan bygger det på Lissabonfördraget och stadgan om de grundläggande rättigheterna, som nu har blivit rättsligt bindande. Stadgan har blivit en norm för skapandet och tillämpningen av unionsrätt för både EU:s institutioner och för medlemsstaterna. En liknande pelare i unionens rättssystem kommer att vara vårt tillskott till Europeiska konventionen om skydd för de mänskliga rättigheterna, en process som nu pågår, men systemet för skydd av mänskliga rättigheterna som fastställs i medlemsstaternas egna rättssystem kommer att förbli en liknande pelare. Dessa rättsliga grunder kommer också att stärkas genom upprättandet av gemenskapsinstitutioner, både på gemenskapsnivå och nationell nivå. På gemenskapsnivå skulle jag vilja nämna kommissionen, kommissionsledamoten med ansvar för grundläggande rättigheter, rådets arbetsgrupp, parlamentet, och bland byråerna skulle jag vilja framhålla byrån för de grundläggande rättigheterna.

Syftet med mitt betänkande är att öka medvetenheten för att se till att dessa befintliga institutioner och mekanismer verkar på ett effektivt och öppet sätt, oavsett om det gäller

övervakning av beslutsfattande eller lagstiftning, uppgiftsinsamling eller informationsöverföring och att vissa rättigheter inte prioriteras på bekostnad av andra. Det är viktigt att de enskilda institutionerna inte bara rapporterar, utan också svarar och uttalar sig om varandra. De bör utnyttja och bygga vidare på varandras arbete på området skydd av mänskliga rättigheter, och de bör fatta sina beslut på ett sammanhängande och objektivt sätt baserat på fakta.

I detta betänkande granskade vi således vad parlamentet förväntar sig av dessa institutioner. Vi kommenterade kommissionens meddelande som offentliggjordes i oktober, som följer ett liknande koncept. Ett av de viktigaste syftena med betänkandet är att betona att den aktuella strukturen för grundläggande rättigheter måste börja och sluta med individen, det vill säga medborgaren. Detta innebär att vi måste ge medborgarna tillräcklig information för att se till att de är medvetna om och förstår sina möjligheter och är i stånd att utnyttja dem. Systemet för att skydda grundläggande rättigheter måste vara heltäckande, tillgängligt och effektivt användbart, eftersom hela strukturen inte är värd mer än vad EU-medborgarna kan kräva av den. För att nå dessa mål måste nämnda institutioner och medlemsstaterna ta på sig en balanserad roll för att se till att EU:s trovärdighet kan öka i medborgarnas ögon. Slutligen inriktas mitt betänkande på de områden som inte bara kräver snabba åtgärder, utan även strategier på medellång och lång sikt, som exempelvis integreringen av romer, kampen mot barnfattigdom och frågan om språkbruk i minoritetssamhällen, för att bara nämna några.

Jag hoppas att vi kommer att kunna sända ut ett övergripande och tydligt budskap till ovan nämnda institutioner med betänkandet som kommer att antas i morgon: till kommissionen, rådet, byråerna, medlemsstaternas organ och domstolar, så att vi kan effektivisera detta system ytterligare. I detta avseende ber jag om ert stöd inför morgondagen, så att vi kan agera i denna anda under perioden efter Lissabonfördraget, nu när grunderna och institutionerna redan är på plats.

Viviane Reding, *kommissionens vice ordförande*. – (EN) Herr talman! Dagens debatt om situationen i Europeiska unionen för de grundläggande rättigheterna är mycket viktig, inte bara för att den kommer tio år efter att stadgan tillkännagavs – årsdagen för stadgan var i början av denna månad – utan också för att det är den första diskussionen i parlamentet som ägnas åt det som föredraganden Kinga Gál kallar för "den nya strukturen för de grundläggande rättigheterna efter Lissabonfördragets ikraftträdande". Hon har helt rätt. Vi har inlett med en nystart för innebörden av mänskliga rättigheter och grundläggande rättigheter i EU. Jag skulle vilja tacka föredraganden och ledamöterna i utskottet för medborgerliga fri- och rättigheter samt rättsliga och inrikes frågor för deras mycket värdefulla bidrag till denna debatt.

Vi har nu en rättsligt bindande stadga som är en del av EU:s primärrätt. Nu måste vi omsätta stadgan i handling. Det var av just denna anledning som kommissionen i oktober antog ett meddelande om strategin för en konkret tillämpning av stadgan. Kommissionens centrala mål är i det här fallet att göra de rättigheter som fastställs i stadgan så effektiva som möjligt till nytta för alla människor som bor i EU, och som ledamöter av parlamentet företräder ni dessa människor.

Stadgan måste vara vår kompass, och vi måste föregå med gott exempel, särskilt när vi lagstiftar. Detta gäller kommissionens interna förberedande arbete och Europaparlamentets och rådets antagande, liksom medlemsstaternas tillämpning av nya bestämmelser.

Kommissionen har drivit igenom en systematisk bedömning av hur de grundläggande rättigheterna påverkar nya lagstiftningsförslag med hjälp av en checklista för grundläggande rättigheter som ska användas av kommissionens alla tjänsteavdelningar. Det gläder mig att se att man i Kinga Gáls betänkande stöder denna strategi. Man belyser särskilt hur viktigt det är för Europaparlamentet och rådet att fästa uppmärksamhet vid efterlevnad av stadgan under hela lagstiftningsprocessen. Den framlagda texten måste inte bara överensstämma med stadgan, utan effekter av senare ändringsförslag till texten måste också beaktas. Varje institution måste därför överväga hur den ska se till att ändringsförslag till lagstiftningsförslag blir ordentligt bedömda. Jag välkomnar uppmaningen i betänkandet att förbättra institutionernas samarbete.

Vi har också upplevt hur stadgan tillämpas när medlemsstater genomför unionsrätt. Jag skulle vilja upprepa här i parlamentet att jag inte kommer att undvika att inleda överträdelseförfaranden närhelst det krävs.

I betänkandet belyser man också EU:s anslutning till Europeiska konventionen om skydd för de mänskliga rättigheterna. EU:s snabba anslutning till Europakonventionen är en hög prioritering för kommissionen. Förhandlingar kommer snart att inledas och går framåt på ett snabbt och konstruktivt sätt. Om allt går väl, vilket verkar vara fallet, hoppas jag att vi lyckas nå ett slutligt avtal under första halvåret 2011. Så saker utvecklas snabbt, och de utvecklas i rätt riktning.

Jag instämmer också fullständigt i målet att säkerställa ett smidigt samarbete med internationella organisationer. Vi gör detta som något självskrivet, varje dag. Kommissionen tar redan hänsyn till FN:s konvention om barnets rättigheter i sitt utarbetande av nya förslag som kan påverka barn. Nyligen hade vi också en diskussion om funktionshindrade, och det står klart att vi tillämpar FN:s konvention även på det området i medlemsstaterna och på EU-nivå.

Föredraganden talade om byrån för grundläggande rättigheter, som har en nyckelroll att spela när det gäller att förse oss med jämförbara och pålitliga uppgifter om situationen i de 27 medlemsstaterna där EU kan agera. Även på detta område vill vi arbeta både i teorin och praktiken. Jag har till exempel bett byrån att bidra till det arbete som utförs av arbetsgruppen för frågor som rör romer. Kommissionen är för ett förlängt mandat för byrån för att se till att den också kan tillhandahålla sakkunskap på områdena straffrättsligt samarbete och polisiärt samarbete. För att möjliggöra detta antog kommissionen den 2 december ett förslag om ändringar av det fleråriga ramprogrammet. I detta förtecknas de tematiska områden som byrån kan arbeta på.

Nu skulle jag vilja övergå till något annat, som jag anser passar perfekt med föredragandens linje, och detta är den drivkraft som skapades genom Lissabonfördraget, som vi måste vidmakthålla. Med detta i åtanke kommer kommissionen att offentliggöra sin första årsrapport om tillämpning av stadgan under våren 2011. Idén är att detta ska offentliggöras i form av en årsrapport varje vår. Jag anser att det är dags för parlamentet att gå in och starta en riktig debatt om hur stadgan ska tillämpas i praktiken. När vi utarbetar vår första årsrapport om tillämpning av stadgan under våren 2011 kommer jag att fästa särskild vikt vid Europaparlamentets betänkande och parlamentets övriga verksamhet på området grundläggande rättigheter. Detta kommer inte bara att göra det möjligt för oss att genomföra en debatt om mänskliga rättigheter utanför EU, som brukligt är i kammaren, utan det kommer också att ge oss möjlighet att föra en årlig debatt om de grundläggande rättigheterna och hur de tillämpas av de olika regeringarna inom EU. Vi kommer också att få möjlighet att se om EU-institutionerna utför sina uppgifter som de borde.

Simon Busuttil, för PPE-gruppen. – (MT) Herr talman! Jag skulle vilja börja med att tacka Kinga Gál för hennes betänkande och särskilt för att hon i så hög grad fokuserade på ett sådant viktigt ämne, det vill säga stadgan om de grundläggande rättigheterna för Europeiska unionen och dess tillämpning. Jag anser att Kinga Gáls inriktning på denna fråga var av avgörande vikt i år. Jag skulle vilja ta upp en fråga om hur viktigt det är att vi fortsätter att beakta mänskliga rättigheter som grundläggande mänskliga rättigheter, för ibland är jag rädd för att inte alla tolkar begreppet grundläggande rättigheter på samma sätt. För det första ska det klargöras att mänskliga rättigheter inte innebär att vi, för att ta ett exempel, ska ignorera begreppet subsidiaritet eller att vi ska förakta olika värderingar som medlemsstaterna antar. Tyvärr försöker vissa att manipulera frågan om grundläggande rättigheter i just detta syfte. EU ska överlåta till medlemsstaterna att hantera etiska frågor som dödshjälp och abort. För det andra ska vi se till att vi garanterar att de grundläggande rättigheterna verkligen är grundläggande rättigheter och inte inbegriper andra rättigheter som, om än viktiga, inte är grundläggande och därför riskerar att bli orealistiska när de ses mot dagens bakgrund. Ett bra exempel skulle vara de rättigheter som har att göra med invandringsfrågor, som är mycket viktiga, men trots detta inte alltid är grundläggande rättigheter. Slutligen måste vi försöka inta rimliga ståndpunkter om till exempel säkerhet och vikten av uppgiftsskydd. Avslutningsvis anser jag därför att vi behöver de grundläggande rättigheterna, men samtidigt måste vi se till att de är både logiska och realistiska.

Monika Flašíková Beňová, för S&D-gruppen. – (SK) Herr talman, mina damer och herrar! Även jag skulle vilja tacka föredraganden, Kinga Gál, eftersom jag anser att hon har lyckats uppfylla betänkandets huvudsyfte, det vill säga att uttryckligen klargöra de roller som enskilda institutioner och mekanismer kommer att spela i den nya strukturen för de grundläggande rättigheterna efter Lissabonfördragets ikraftträdande.

Jag anser att tre områden som förekommer i betänkandet är av yttersta vikt. Det är viktigt för unionen att inte bara försvara medborgarnas rättigheter, eller rättigheterna för individerna på dess territorium, utan också att bli en global föregångare på detta område. Det nyligen upprättade Europeiska utrikestjänsten kan spela en nyckelroll i detta avseende. Jag skulle därför vilja uppmana kommissionen att den ser till att den diplomatiska avdelningens struktur, resurser och verksamhet upprättas på ett sådant sätt att europeisk diplomati effektivt kan främja grundläggande rättigheter utomlands också.

För det andra, till följd av Lissabonfördraget har demokrati och mänskliga rättigheter fått en ny uttrycksform genom det europeiska medborgarinitiativet. Initiativet stimulerar EU-medborgarnas roll, som kan använda det för att inleda antagandet av EU-lagstiftning. För det tredje skulle jag vilja uttrycka min tillfredsställelse över att man i betänkandet uppmanar EU:s medlemsstater och institutioner att fördubbla sina ansträngningar för att öka allmänhetens medvetenhet när det gäller grundläggande rättigheter.

Sammanfattningsvis skulle jag vilja tacka föredraganden för att ha varit mottaglig för våra kommentarer, och för att betänkandet även innehåller den uttryckliga hänvisning, som vi efterfrågade, till kampen mot fattigdom och socialt utanförskap i avsnittet där de åtgärder som krävs för att skydda de grundläggande rättigheterna nämns.

Renate Weber, för ALDE-gruppen. – (EN) Herr talman! I morgon eftermiddag kommer vi att kunna dela med oss av våra tankar om människorättssituationen i världen, men denna förmiddag fokuserar vi på lägesrapporten när det gäller dessa rättigheter i Europeiska unionen. Att diskutera EU först och resten av världen därefter är rätt ordning, enligt min

mening, för innan vi kritiserar andra bör vi se om vårt eget hus. Om vi verkligen vill bli tagna på allvar får vi inte blunda för brott mot de mänskliga rättigheterna på vår egen mark.

Denna resolution, som jag vill tacka föredraganden Kinga Gál för, är inriktad på utvecklingen av den europeiska politiken på området skydd av mänskliga rättigheter och framsteg efter Lissabonfördragets ikraftträdande. I betänkandet tar man inte bara upp vem som bär ansvar för vad, utan det fokuserar också på de ämnen som bör vara centrala för våra bekymmer i framtiden.

Jag skulle bara vilja betona två aspekter. Jag var nöjd med det stöd som utskottet för medborgerliga fri- och rättigheter samt rättsliga och inrikes frågor gav idén om en slags frysningsmekanism, genom vilken nationell omtvistad politik eller beslut kan frysas av kommissionen tills den har fattat ett formellt beslut om huruvida ett överträdelseförfarande ska inledas. Jag tror att en sådan mekanism kommer att tillföra mervärde genom att det skapas en mer trovärdig politik för grundläggande rättigheter inom EU. Jag hoppas därför att hela parlamentet kommer att ge sitt stöd till denna mekanism när vi röstar i morgon.

Den andra aspekten rör parlamentets rätt och skyldighet att ständigt analysera människorättsituationen i medlemsstaterna och vara kritiskt när det framför sina åsikter, och det inbegriper offentliggörande av dåliga metoder ("naming and shaming") när det krävs.

Hélène Flautre, för Verts/ALE-gruppen. – (FR) Herr talman! Detta är ett mycket bra betänkande, och det första efter Lissabonfördragets ikraftträdande. Jag skulle vilja börja med att tacka föredraganden Kinga Gál för hennes hårda arbete, mottaglighet och givande samarbete. Jag skulle vilja återkomma till fyra budskap i detta betänkande.

Det första gäller vårt krav på att kommissionen ska uppfylla sin uppgift när det gäller de nya resurser som den har till sitt förfogande och när det gäller ikraftträdandet av stadgan om de grundläggande rättigheterna. Romernas situation har tyvärr varit det första tillämpade fallet, och kommissionen gick, i slutändan, bara halvvägs i denna fråga, genom att enbart stödja sig på direktivet om fri rörlighet.

Kommissionen har väjt för frågan om icke-diskriminering på grundval av artikel 21 i stadgan om de grundläggande rättigheterna, men den kan inte vara så här klenmodig i framtiden med unionens ratificering av Europeiska konventionen om skydd för de mänskliga rättigheterna, och unionens engagemang för att föra detta i hamn gläder mig.

Detta betänkandes mervärde ligger också i det faktum att man betonar behovet av tidig upptäckt av potentiella kränkningar genom införandet av ett varningssystem. I detta system föreskrivs bland annat avbrytande av åtgärder som misstänks utgöra sådana kränkningar, medan det påskyndade förfarandet för att avgöra huruvida de bryter mot grundläggande rättigheter genomförs.

Jag skulle också vilja insistera på behovet att upprätta ett förebyggande system efter till exempel den återkommande allmänna granskning som FN:s människorättsråd genomför.

Jag vill åter framhålla det absoluta behovet av överensstämmelser mellan interna och externa processer, något som du redan har nämnt, Viviane Reding. I detta avseende utgör undertecknandet av EU:s återtagandeavtal en verklig utmaning.

Vi skriver under dessa avtal i blindo, eftersom de faktiska villkoren för deras genomförande ska beslutas i gemensamma kommittéer som parlamentet är uteslutet från.

Konrad Szymański, för ECR-gruppen. – (PL) Herr talman! Nu när stadgan om de grundläggande rättigheterna har blivit rättsligt bindande i EU har vi att göra med två system som ska skydda de mänskliga rättigheterna, och dessa konkurrerar i viss mån med varandra. Ett av dessa system bygger på stadgan om de grundläggande rättigheterna och rättspraxis från EU-domstolen, och det andra bygger på Europeiska konventionen om skydd för de mänskliga rättigheterna och rättspraxis från Europadomstolen. Jag anser att den grundläggande utmaning som identifieras i Gálbetänkandet handlar om att se till att dessa system överensstämmer, både vad gäller innehåll och på ett institutionellt plan.

Stadgan om de grundläggande rättigheterna får inte tolkas på ett sådant sätt att det leder till ett antagande av nya behörigheter för EU. I artikel 51 anges det mycket tydligt, men jag tror att det är värt att påminna alla, särskilt parlamentsledamöterna, om att frågor inom äktenskapsrätt, straffrätt och rättsskydd för ofödda barn inte kan regleras på EU-nivå, varken direkt eller genom åtgärder från en domstols eller tribunals sida. Denna politisering av skyddsinstrumenten för de mänskliga rättigheterna kan bara leda till en sak – ett minskat förtroende för det internationella rättsväsendet.

Marie-Christine Vergiat, för GUE/NGL-gruppen. – (FR) Herr talman! Jag i min tur skulle vilja tacka vår föredragande för hennes strävan att lyssna och för hennes arbete, och även skuggföredragandena som har bidragit till detta betänkandes höga kvalitet.

För oss är detta betänkande viktigt, eftersom det innehåller slutsatser från ett av de få positiva resultaten av genomförandet av Lissabonfördraget, om det genomförs effektivt. Det effektiva genomförandet av grundläggande rättigheter i EU är verkligen en viktig, för att inte säga grundläggande fråga för EU:s framtid. Men att använda sig av blomsterspråk kommer inte att räcka.

Fördraget, stadgan om de grundläggande rättigheterna och snart anslutningen till Europeiska konventionen om skydd för de mänskliga rättigheterna kommer att ge oss nya redskap på detta område och möjliggör för EU och dess medlemsstater att nå ett nytt stadium.

Många säger att de mänskliga rättigheterna är en del av EU:s grundläggande värderingar, men få erkänner dem som verkligt allmänna och odelbara. Med odelbara menar jag att alla mänskliga rättigheter som föreskrivs i stadgan, men även i Europeiska konventionen, och i alla de europeiska och internationella konventioner som bottnar i den allmänna förklaringen om de mänskliga rättigheterna, har samma värde, vilka de än är.

Civila och politiska rättigheter är inte viktigare än ekonomiska och sociala rättigheter. Rätten att leva ett värdigt liv är lika viktig som religionsfrihet till exempel.

Allmänna innebär att de mänskliga rättigheterna är desamma för alla, oavsett nationalitet eller rättslig ställning. Men vi vet att rätten till utbildning och rätten till familjeliv ständigt nonchaleras i nästan varje medlemsstat, även här till exempel. Situationen för romerna är tyvärr kännetecknande för detta. Så ja, kommissionen måste föresätta sig att inleda överträdelseförfaranden och vara lika sträng som i ekonomiska frågor.

Allmänna innebär också att de mänskliga rättigheterna har samma värde i hela världen, något som innebär att EU måste fästa samma vikt vid de mänskliga rättigheterna som det gör vid ekonomiska eller diplomatiska frågor i sin utrikespolitik och i sina partnerskapsavtal. Det gör den inte när det kommer till länder som Tunisien, Libyen och Colombia, och jag skulle kunna nämna många fler. Så ja, detta är en grundläggande fråga. EU:s trovärdighet och dess framtida utrikespolitik står på spel.

Krisztina Morvai (NI). – (HU) Herr talman! Som ungrare och kvinnlig politiker är jag stolt över att det var en ungersk kvinnlig ledamot, Kinga Gál, som med stor ansträngning skapade detta mycket betydelsefulla arbete med en bättre försäkran om de mänskliga rättigheterna, och lade fram det inför EU. För detta skulle jag vilja tacka henne.

Det som jag emellertid anser saknas är ett framhållande av traditionella civila och politiska friheter, och det är knappast någon annan som har bättre förutsättningar här i EU än vi ungrare att framhålla att i EU gäller problemet med de mänskliga rättigheterna inte bara diskriminering av minoriteter eller integrering av romer. Det gäller yttrandefrihet och mötesfrihet, och inget illustrerar detta bättre än situationen i Ungern under perioden 2002–2010. Det ungerska parlamentets utskott för mänskliga rättigheter antog nyligen ett mycket genomgripande och detaljerat betänkande, som genom domstolsbeslut, rapporter från ombudsmannen och andra medel visar att de ungerska socialistregeringar som satt vid makten under perioden 2002–2010 behöll sin makt genom att kontinuerligt begå grova brott mot de mänskliga rättigheterna. Min fråga till föredraganden är dels om just detta ungerska betänkande äntligen kan läggas fram inför EU under de aktuella omständigheterna, och dels om EU kommer att undersöka det, för detta skulle verkligen vara en realistisk indikering på att det har vidtagits vissa åtgärder för att få till stånd förändringar på människorättsområdet. Å andra sidan, om vi överhuvudtaget kunde tala om en ökad möjlighet att skydda de mänskliga rättigheterna i EU, hur skulle vi på bästa sätt kunna undvika incidenter, som den där människor sköts i ögat i Ungern 2006, särskilt om vice ordföranden för utskottet för medborgerliga fri- och rättigheter samt rättsliga och inrikes frågor fortfarande är en individ som, vid den tidpunkten, var ledamot i en regering som sköt människor i ögat?

Salvatore Iacolino (PPE). – (IT) Herr talman, herr kommissionsledamot, mina damer och herrar! Man kan inte fälla annat än positiva yttranden om ett betänkande av det slag som föredraganden Kinga Gál så skickligt har sammanställt, vars starka punkt är en både exakt och detaljerad beskrivning av genomförandet av grundläggande rättigheter.

Jag skulle vilja belysa några mindre punkter när det gäller genomförandet i sig. Tack vare stadgan om de grundläggande rättigheterna, som nu är bindande, och Lissabonprocessen, som nu inte kan stoppas, råder det inga tvivel om att detta stöd för välfärd och individen kommer från en rad värderingar som verkligen delas, vilket påvisas i konkreta ordalag genom de uppnådda resultaten.

Vi måste därför komma ihåg Lissabonfördraget, Stockholmsprogrammet och grundläggande principer som solidaritet, integrering samt kampen mot organiserad brottslighet och terrorism. Vi måste komma ihåg att subsidiaritetsprincipen naturligtvis inte får stå i vägen för genomförandet av de grundläggande rättigheterna i ett folkets EU.

Om några dagar ska vi godkänna ett nytt ärende och den nya förordningen om lagstiftningsinitiativ till stöd för medborgare mot handel med människor. Dessa ärenden är integrerade med varandra och utgör definitivt en uppdaterad rättslig referensram. Alla åtgärder måste ha ett bestämt mål: att uppskatta mänsklig värdighet.

Jag skulle vilja avsluta med att säga att makten att göra kontroller och tillämpa verkliga sanktioner måste genomföras ordentligt under 2013, Europeiska året för medborgarskap. Detta skulle med säkerhet kunna vara en viktig faktor för en riktig bedömning av åtgärdens betydelse.

Michael Cashman (S&D). – (EN) Herr talman! Före Lissabonfördraget, efter Lissabonfördraget, vi har mycket lite att vara stolta över. I EU kan man fortfarande bli diskriminerad för att man är av kvinnligt kön. Vi har hört det här i kammaren i dag: en kvinna kan inte välja vad hon vill göra med sin kropp. Man kan bli utsatt för diskriminering på grund av ålder, funktionshinder, religion, trosuppfattning, sexuell läggning. I fråga om tillgång till varor och tjänster finns det ingen rörlighet när det gäller rådets direktiv. Om man lever i ett samkönat förhållande eller äktenskap kan man bli diskriminerad av en medlemsstat genom det rättesnöre som subsidiaritetsprincipen utgör. På grundval av detta kan man främja ojämlikhet.

Vi har nu ett EU med två hastigheter där vissa individer är jämställda och andra inte. Vi sitter passiva här, medan vi ser hur främlingsfientlighet, rasism, antisemitism, homofobi och transfobi växer sig starkare. Och ja, se vad som drabbar romerna.

Har vi inte lärt oss någonting av andra världskriget? Har vi inte lärt oss någonting av 1930-talet, då vi vände oss bort och inte vidtog några åtgärder för att människor var olika oss? Ser vi inte att religion, anständig religion, används som en ursäkt för att öka diskrimineringen mot i synnerhet HBT-personer? Ser vi inte att vi för att försvaga andras rättigheter till slut tvingas försvaga våra egna rättigheter? Vi har ingenting att vara stolta över.

Daniël van der Stoep (NI). – (NL) Herr talman! Det är helt klart att man i Lissabonfördraget intar en annan ståndpunkt gentemot grundläggande rättigheter jämfört med det som vi är vana vid. För det första på grund av EU:s anslutning till Europeiska domstolen för de mänskliga rättigheterna naturligtvis, något som har skapat en konstig situation där domstolar konkurrerar med varandra. Det är fortfarande oklart exakt vilken vändning som saker kommer att ta i detta avseende. Jag befarar att vi kan ha hamnat på minerad mark i och med EU:s anslutning till Europeiska konventionen om skydd för de mänskliga rättigheterna (ECHR). Skulle kommissionsledamoten kunna kommentera detta?

Min andra punkt gäller den bestående effekt som stadgan om de grundläggande rättigheterna får på europeisk lagstiftning. Jag har en specifik fråga till kommissionsledamoten om en dom som meddelades den 9 november 2010 av Europeiska unionens domstol. Detta handlar om de förenade målen Volker och Hartmut Eifert, under beteckningarna C-92/09 och C-93/09. Kort sagt handlade dessa mål om rätten till personlig integritet gentemot rätten till allmänhetens tillgång till europeiska finansieringskanaler.

I dessa domar beslutade domstolen att rätten till personlig integritet väger tyngre än det allmänna europeiska intresset av insyn. Denna dom överraskade mig oerhört, och jag skulle verkligen vilja höra kommissionsledamotens synpunkt på denna fråga, mot bakgrund av den bestående effekten på gällande och framtida EU-lagstiftning av de grundläggande rättigheter som skyddas i stadgan.

Milan Zver (PPE). – (SL) Herr talman! För det första skulle jag vilja gratulera min kollega Kinga Gál till att ha utarbetat ett bra betänkande. Det stämmer att vi har en ny situation i EU när det gäller skyddet av mänskliga rättigheter. Det verkar som om denna frihet utvidgas, och det är bra. Betänkandet är tämligen samtida, eller modernt. Man talar till och med om mänskliga rättigheter av tredje generationen och dylikt.

Men skyddet av mänskliga fri- och rättigheter inbegriper också att ställa tidigare orättfärdigheter till rätta.

Vi kanske har betonat många rättigheter av tredje generationen, som de kallas, i detta betänkande, men vi har glömt bort vissa frågor, som att återlämna egendom som konfiskerades av totalitära regimer till dess rättmätiga ägare eller ge de många människor som dödades brutalt i Central- och Östeuropa 1945 och som bara fått provisoriska gravar en värdig begravning.

Av denna anledning är vi, den nuvarande generationen av politiska beslutsfattare, ansvariga för att rätta till dessa orättfärdigheter från det förflutna. Först då kommer vi att kunna tala med ett rent samvete om nya mänskliga fri- och rättigheter av tredje generationen, som de kallas, för nuet och även för framtiden.

Kinga Göncz (S&D). – (HU) Herr talman, herr kommissionsledamot! Med Lissabonfördraget har även stadgan om de grundläggande rättigheterna blivit rättsligt bindande, och den har gett möjligheten att inleda överträdelseförfaranden i fall där rättigheterna har kränkts. I vissa medlemsstater har de sociala spänningarna som har uppstått i kölvattnet efter krisen skapat en begränsning av demokratiska rättigheter, i stället för att åtgärder har vidtagits i denna riktning. De har skapat begränsningar av tryckfriheten, begränsat strejkrätten, omringat och begränsat den sociala dialogen, stärkt diskriminering och krossat de grunder som rättsstatsprincipen och rättssäkerheten står på. Kommissionen i sin roll som väktare av fördragen har en skyldighet att uppmärksamma dessa tecken. Vi anser att inrättandet av en kommissionsledamot med en portfölj som innebär ansvar för grundläggande rättigheter är en viktig åtgärd, och vi uppmanar Viviane Reding att regelbundet övervaka medlemsstaterna och uppmärksamma fall där grundläggande rättigheter och demokratins grundprinciper kränks, för att se till att dessa inte bara är bindande för kandidatländer före deras anslutning till EU, utan även efteråt, eftersom ett misslyckande på detta område ytterligare skulle underminera EU:s trovärdighet.

Monica Luisa Macovei (PPE). – (RO) Herr talman! Jag vill börja med att gratulera Kinga Gál till hennes betänkande.

Vi har för närvarande en gemenskap av värderingar och principer, som återspeglas i ett komplext system av människorättsskydd, som inbegriper stadgan om de grundläggande rättigheterna, den mest progressiva regionala kodifieringen av de mänskliga rättigheterna. Medlemsstaterna måste följa bestämmelserna i stadgan när de tillämpar EU-lagstiftning. Bestämmelserna i stadgan kan tillämpas direkt av nationella domstolar. Detta ger dem därmed ett stort ansvar.

För det andra har vi Europeiska konventionen och rättspraxis från EU-domstolen i Strasbourg. De utgör en garanti för den enskildes rättigheter i medlemsstaterna. EU:s anslutning till konventionen kommer att se till att Europeiska konventionen om skydd för de mänskliga rättigheterna också tillämpas på de åtgärder som vidtas av EU som institution och de medlemsstater som tillämpar EU-lagstiftning. Vi måste helt klart noga övervaka reformen av domstolen i Strasbourg och dess inverkan på påskyndade förfaranden.

För det tredje har medlemsstaterna, på nationell nivå, skyldigheten och möjligheten att direkt genomföra de bestämmelser som ger skydd åt de grundläggande rättigheterna, att tillämpa dem i sina egna länder genom beslut som fattas av deras egna institutioner.

Därför finns det både rättsliga och institutionella mekanismer. Nyckelordet är genomförande, och detta måste vara snabbt och effektivt för offrens skull. Ett annat nyckelord är samordning mellan de institutioner som behandlar brottet mot rättigheterna och tilldömer skadestånd.

Joanna Senyszyn (S&D). – (PL) Herr talman! Införlivandet av stadgan om de grundläggande rättigheterna i EU-rätten utvidgar inte tillämpningsområdet för EU:s behörigheter och följer subsidiaritetsprincipen, eftersom stadgan är en integrerad del av EU:s politik. Jag uppmanar därför åter de polska myndigheterna att uppfylla sina skyldigheter och anta stadgan om de grundläggande rättigheterna. Det finns inget verkligt skäl till Polens undantagsbestämmelse för stadgan. Det är ett politiskt beslut som är komprometterande för mitt land och ogynnsamt för de polska medborgarna.

Det är särskilt viktigt att stadgan antas mot bakgrund av att Polen ska ta över ordförandeskapet i juli 2011. Alla européer har lika rättigheter, oavsett var de bor och i vilken utsträckning deras land är förslavat under prästerskapet. Tyvärr är detta inte ens alltid begripligt för författningsdomstolen i Polen. Enligt min mening är det särskilt viktigt att respektera kvinnors rättigheter, den enda majoritet som diskrimineras. Jag uppmanar därför till ett EU-direktiv om våld mot kvinnor, som ska inbegripa sexuellt och reproduktivt våld, som vissa medlemsstater utövar med fullt stöd av den inhemska lagstiftningen.

Ádám Kósa (PPE). – (HU) Herr talman! Den framsynta delen av betänkandet har redan framhållits av många av mina kolleger. Äntligen har vi ett betänkande som omfattar de åtskilliga människorätsfrågorna utan att ett område prioriteras på bekostnad av ett annat. Det är särskilt glädjande att man i betänkandet uttryckligen betonar icke-diskriminering och jämställdhet. Betänkandet baseras på stadgan om de grundläggande rättigheterna. Detta är poängen med mitt anförande. Anslutning till och genomförande av stadgan kan bara lyckas om det europeiska samhället erkänner att alla människor är lika, och att denna jämlikhet bara kan förverkligas genom likabehandling. Om någon behandlas ofördelaktigt i något avseende på grund av företeelser som de inte kan styra måste lämpligt och proportionellt stöd ges, så att de kan bli personer med lika värde, medborgare med lika värde. Vägen mot detta mål är inte rak, och det krävs ett medvetet arbete för att nå fram. Kinga Gáls betänkande är en viktig milstolpe på denna väg. Jag vill tacka henne för detta mycket betydelsefulla arbete.

Anna Záborská (PPE). – (SK) Herr talman! Jag skulle vilja utpeka en risk. Kombinationen av olika sätt att bekämpa diskriminering kan leda till diskriminering. Man talade också om detta vid OSSE:s möte i Wien förra veckan.

Det är en paradox, men när strategin mot diskriminering blev en ideologi började folk att diskriminera. Vi ser hur det faktiska begreppet diskriminering sträcker sig utöver definitionen. Om EU har några allvarliga brister på området finns det ett behov att återinföra den ursprungliga innebörden av ordet "diskriminering", eftersom det inte längre är begripligt för vare sig människorätsaktivister eller ibland inte ens för vår egen byrå för de grundläggande rättigheterna. Därför uppmanar jag till demokratisk kontroll av denna institution. Om detta inte genomförs kan det till och med bli en stor ekonomisk börda, som solkar ned både kommissionens goda rykte och indirekt hela Europeiska unionens anseende.

Csaba Sándor Tabajdi (S&D). – (HU) Herr talman! Föredraganden har gjort ett utmärkt arbete. Men, för att citera ett populärt ungerskt ordspråk: Om det inte är genomfört är det lika mycket värt som hästskor på en död häst. Jag ser ingen politisk vilja i kommissionen att utöva dessa rättigheter och inleda överträdelseförfaranden mot medlemsstater. Jag har stort förtroende för Viviane Reding. Hon har mer mod än alla manliga kommissionsledamöter tillsammans, för hon vågade opponera sig mot Nicolas Sarkozy, trots att José Manuel Barroso under en lång tid hade försökt att avråda henne från det.

Under den närmaste tiden kommer hon att ställas inför en stor utmaning, eftersom den ungerska regeringen som övertar EU:s ordförandeskap begår grova brott mot de grundläggande rättigheterna. Den begränsar mediefriheten, avskaffar arbetstagarorganisationernas rättigheter i förhållande till statstjänstemän, och den underlåter att skydda privat egendom när den lägger beslag på tre miljoner medborgares privata pensionsbesparingar. Denna regering bryter mot de grundläggande rättigheterna, och du, Viviane Reding, måste ha modet att inleda ett överträdelseförfarande.

Sonia Alfano (ALDE). – (IT) Herr talman! Trots Europeiska konventionen om skydd för de mänskliga rättigheterna, stadgan om de grundläggande rättigheterna, artiklarna 6 och 7 i EU-fördraget och de nationella grundlagarna begås det dagligen grova brott mot de mänskliga rättigheterna i EU och medlemsstaterna.

I mitt land – Italien – sitter en regim vid makten som kränker pressfriheten, politiska partier deltar i val genom att presentera falska underskrifter, statshemligheter mörklägger våldsamma attacker (av maffian bland annat), vår premiärminister – som förhoppningsvis inte sitter kvar länge till – utnyttjar internationellt samarbete med regimer som exempelvis Ryssland och Libyen, något som också har bekräftats av Wikileaks. Europeiska unionen får inte blunda för allt detta.

Av dessa anledningar stöder jag betänkandet, som innehåller många av de ändringsförslag som jag lade fram och som godkändes av utskottet för medborgerliga fri- och rättigheter samt rättsliga och inrikes frågor. Bland dessa ändringsförslag skulle jag vilja framhålla punkterna 20 och 40, där man uppmanar till att brott mot de mänskliga rättigheterna ska övervakas och straffas samt till att nationella lagstiftningsförslag som potentiellt kan utgöra brott mot de mänskliga rättigheterna ska läggas på is tills EU har godkänt dem, innan de blir lag.

Jag stöder också incitamentet att använda artiklarna 6 och 7 i EU-fördraget för att ta itu med brott mot de mänskliga rättigheterna och främja mandatet för Europeiska byrån för de grundläggande rättigheterna.

I betänkandet görs åtskilliga hänvisningar till minoriteter, rättigheter, HBT-personer, invandrare och asylsökande, pressfrihet och sociala rättigheter. Av dessa skäl skulle jag vilja uppmana mina kolleger att rösta för betänkandet.

Ilda Figueiredo (GUE/NGL). – (PT) Herr talman! Vi känner alla till att det fortfarande förekommer många typer av diskriminering i EU-länderna som påverkar olika delar av befolkningen och kulturminoriteter. Men vi får inte glömma att kvinnor diskrimineras i allmänhet: diskrimineringen mot kvinnor fortsätter att göra sig mer eller mindre gällande på många olika områden i EU:s medlemsstater. Det är fortfarande svårt för kvinnliga arbetstagare att få arbete och bli beförade i sina yrken, och de drabbas fortfarande av låga löner och andra former av diskriminering som alltid påverkar dem. Löneskillnaderna mellan män och kvinnor i EU ligger på omkring 18 procent. Det behövs fortfarande brådskande åtgärder för att bekämpa den diskriminering som uppstår.

Franz Obermayr (NI). – (DE) Herr talman! EU:s anslutning till Europeiska konventionen om skydd för de mänskliga rättigheterna och de grundläggande friheterna döljer också risken att Europeiska domstolen för de mänskliga rättigheterna kommer att få möjlighet att fälla utslag om alla europeiska rättsakter. Domarna i EU-domstolen har redan varnat för att ta detta steg.

Jag tvivlar verkligen på att Europadomstolen alltid kommer att döma neutralt och tillbörligt. Till och med dess ordförande medgav att han skulle undersöka fall som initieras av asylsökande mer noggrant än andra fall. Förmånsbehandling för vissa klagande är inte ett lämpligt uppförande av en neutral domare. Europadomstolen försöker nu att tills vidare upphäva Dublinkonventionen och hindra utvisningar från Österrike till Grekland. Vad beror detta på? Är Grekland otryggt? Vill vi verkligen vara underställda en domstol som vill förbjuda kors i klassrummen? Korset är en kristen symbol, en av EU:s grunder och en av våra grundläggande värderingar.

Om Europadomstolen uppenbart inte respekterar dessa mänskliga rättigheter anser jag att det inte är möjligt att erkänna den som ett godkänt och lämpligt beslutsfattande organ här.

Alajos Mészáros (PPE). – (HU) Herr talman! Europeiska unionen har alltid varit redo att kritisera utomeuropeiska länder i syfte att främja de grundläggande rättigheterna. Men när det gäller dess egna medlemsstater har den ofta blivit kraftlös efter deras anslutning. Detta borde inte längre vara så, för i dag är det inte bara ekonomiska principer som binder oss samman. I sitt betänkande sammanfattar Kinga Gál de mest brådskande och viktigaste åtgärderna för utveckling av ett internt skydd av de grundläggande rättigheterna. Vi behöver ett effektivt system för att skydda rättigheter, och tack vare Lissabonfördraget kommer vi nu att kunna upprätta ett sådant system. Brott mot medborgarnas grundläggande rättigheter får inte begås utan att det ger påföljder. Vi måste vara i stånd att ställa de som begår överträdelser till svars på både nationell och europeisk nivå.

Jag kan inte annat än instämma med Viviane Reding när det gäller att kommissionen bör utöva sin rätt att inleda överträdelseförfaranden i alla fall där det är motiverat. Utökandet av de tillgängliga förfarandena med ett förfarande med en blockerande effekt kan tjäna som ett effektivt redskap för att skydda rättigheterna mot medlemsstaters åtgärder som kränker de grundläggande rättigheterna. Ja, vi måste skydda funktionshindrade, vi måste utplåna diskriminering och, sist men inte minst, måste vi skydda EU:s språkliga mångfald.

Vilija Blinkevičiūtė (S&D). – (LT) Herr talman! Människorätsfrågan måste behandlas på EU-nivå, och medlemsstaterna själva måste också ta sitt ansvar och garantera de grundläggande rättigheterna för sina medborgare. På EU-nivå är det till exempel mycket viktigt att upprätta en EU-strategi för barnets rättigheter, eftersom inte alla medlemsstater är i stånd att garantera ett skydd av barnets rättigheter på nationell nivå. Det är därför nödvändigt att vidta snabba åtgärder som ska syfta till att bekämpa övergrepp mot barn, sexuellt utnyttjande och barnpornografi.

Funktionshindrade, som ännu i dag diskrimineras i samhälls-, arbets- och kulturlivet, är en annan prioritering. Vi måste därför upprätta ett konkret system för EU-lagstiftning om funktionshindrades rättigheter och utveckla en EU-strategi för funktionshindrade.

Jag skulle vilja betona att kampen mot handel med människor, särskilt handel med kvinnor och barn, fortfarande är ett enormt problem och ett av de grövsta brotten mot de mänskliga rättigheterna.

Det är också mycket viktigt att bekämpa fattigdom och social utestängning, särskilt bland äldre människor som har drabbats värst under recessionen.

Viviane Reding, *kommissionens vice ordförande.* – (FR) Herr talman! Jag skulle vilja tacka alla ledamöter i utskottet som har samarbetat med föredraganden Kinga Gál på dessa områden, liksom de Europaparlamentariker som hade ordet i dag i kammaren, och därmed

visade att de grundläggande rättigheterna är viktiga. Jag kan inte annat än stödja det som flera ledamöter redan har sagt, nämligen att det är hög tid att vi fokuserar på de grundläggande rättigheterna inom EU för att bli trovärdiga och få möjlighet att tala om de grundläggande rättigheterna utanför EU. Frågan har ignorerats i viss mån. Det kommer att ändras i framtiden.

Jag anser att kommissionens årsrapport om tillämpningen av stadgan, i vilken alla iakttagelser som alla gjort av särskilda typer av diskriminering kommer att utvecklas, verkligen kommer att göra det möjligt för oss att årligen diskutera det som inte fungerar och försöka rätta till det.

Hur ska det rättas till? Det finns en idé om en "frysningsmekanism", som föredraganden kallade det, ett förebyggande system där man skulle ingripa om en medlemsstat vidtar en åtgärd fram till den punkt då den genomförs. Jag har bitt mina experter att analysera detta, och de institutionella frågor som en sådan mekanism leder till är mycket komplexa. I nuläget verkar det som om det inte finns någon rättslig grund att agera på detta sätt, även om vi måste fortsätta analysera och se vad som verkligen händer, och att en ändring av fördraget skulle krävas för att aktivera en sådan förebyggande mekanism. Det är en lockande idé. Vi kommer att fortsätta strävandet efter en mekanism som skulle kunna användas utan att fördraget måste ändras, i syfte att ta itu med de mest brådskande frågorna.

Jag vill likväl fästa er uppmärksamhet på det faktum att stadgan inte är tillämplig i absoluta termer, för detta är en vanlig missuppfattning. Den är bara tillämplig när medlemsstaterna införlivar europeiska bestämmelser, till exempel när ett EU-direktiv som har beslutats gemensamt av rådet och parlamentet sedan införlivas i EU-rätten. I denna situation gäller stadgan, men inte i absoluta termer. I absoluta termer, det vill säga i alla andra fall, ansvarar de nationella domstolarna för jurisdiktionen.

När Europeiska unionen anslutit sig till Europarådets konvention kommer det att uppstå en extra dimension som vi då måste genomföra, och det gäller hanteringen av vår mänskorrättspolitik. Enligt min mening är det detta som verkar vara av yttersta vikt. Utöver alla de specifika frågor som har ställts – och jag kommer att besvara ledamöternas frågor var och en för sig – anser jag att huvudfrågan är den grundläggande.

Utanför EU, i våra medlemsstater och inom regeringar har man ännu inte insett hur betydande stadgan är. Vi har därför en del arbete framför oss för att öka medvetenheten, för att denna kultur av rättigheter, denna politik för värderingar ska finnas i hela EU, så att folk överallt ska fråga sig om en antagen lag överensstämmer med de värderingar som vi har undertecknat. Det innebär att vi, som politiska ledare, systematiskt måste fråga oss, när vi agerar, om det som vi gör är förenligt med de grundläggande rättigheter som vi har undertecknat.

Detta är, enligt min mening, det viktigaste. Jag kan faktiskt tala om för er att kommissionen ska fatta ett beslut i dag om exekvaturen ska avskaffas, med andra ord att ett förslag ska undertecknas för att göra domstolsutslag gällande över hela EU. Detta är ett mycket betydande beslut, och för första gången när vi föreslår denna nya lagstiftning fokuserar vi på respekten för de grundläggande rättigheterna. Vi utförde inte bara en ekonomisk analys eller studerade hur marknaden skulle påverkas. Vi studerade också effekterna på värderingar.

Som ni ser rör vi oss gradvis mot denna nya politik, och jag anser att vi sinsemellan – kommissionen, rådet och parlamentet – bör se till att denna årsrapport om tillämpningen av stadgan, som jag ska lägga fram för kommissionens räkning och som parlamentet

kommer att kritisera eller godkänna, verkligen är ett sanningens ögonblick och ett tillfälle att närmare granska frågorna. Detta handlar också om att verkligen visa världen utanför, våra väljare, att stadgan är en levande enhet. Stadgan är inte bara en text. Syftet är att tillämpa den i praktiken. Och om den inte tillämpas praktiskt kommer folkets valda företrädare högt och tydligt att påpeka det.

Det är detta som vi måste försöka upprätta under de två eller tre åren före nästa val. Jag anser att vi kan nå detta mål gradvis, med ett första utförande av detta slag i vår, och sedan göra det till en tradition i parlamentet, så att ingen aldrig någonsin åter kan påstå att vi inte har sett om vårt eget hus, när man granskar de mänskliga rättigheterna utanför unionen på onsdag eller torsdag. Låt oss göra detta tillsammans!

Kinga Gál, föredragande. – (HU) Herr talman! Mina damer och herrar, tack för era uppmuntrande ord och ert stöd. Jag vill särskilt tacka Viviane Reding för det öppna och samordnade samarbete som vi nu har haft ett bra tag, och för de tydliga och specifika svaren och budskapen. Jag anser att skuggföredragandenas och kollegernas alla iakttagelser till slut finns med i betänkandet, och att vi har nått acceptabla kompromisser. Jag kan därför inte acceptera de ändringsförslag som nu har åter lagts fram för kammaren, eftersom jag anser att betänkandet är godtagbart i sin nuvarande form. Jag skulle vilja påpeka att vi under inga omständigheter får kasta ut barnet med badvattnet i systemet för att skydda de allmänna grundläggande rättigheterna, och därför ska vi alltid uppmärksamma konkreta fakta och försöka omvandla de förväntningar som vi debatterar här i dag till något konkret.

Därför gläder det mig att vi under morgondagens plenarsammanträde kommer att få se dessa konkreta fakta i ämnet kampen mot handel med människor, där särskilt skydd på området skydd för offer kommer att ges till barn som fallit offer. Detta kommer också att diskuteras nu i och med antagandet av medborgarinitiativet, till följd av vilket vi verkligen kommer att kunna tala om ett medborgarnas EU, eftersom dessa EU-medborgare kommer att få möjlighet att påverka lagstiftningsförfarandet. Men jag anser också att det är symboliskt att vi i morgon kommer att diskutera och anta betänkandet om situationen för de mänskliga rättigheterna i världen. Det faktum att det ungerska ordförandeskapet också fastställer sina prioriteringar i en liknande anda och fäster vikt vid att stärka ett EU som står medborgarna nära är välkommet. Men jag skulle vilja påminna mina kolleger om att vi bör undvika dubbelmoral, särskilt här i kammaren. Jag vill säga till mina kolleger som, i årtal kanske, bidrog till – och här vänder jag mig till mina ungerska kolleger i den socialdemokratiska gruppen – de grövsta brotten mot de mänskliga rättigheterna och nu kommer med ogrundade anklagelser mot andra bara för att återfå det väljarförtroende som de kan ha förlorat på grund av dessa allvarliga brott mot de mänskliga rättigheterna. Jag vill tacka alla för deras samarbete och stöd.

Michael Cashman (S&D). – (EN) Herr talman! Jag måste bestrida den förolämpning som Kinga Gál gav socialdemokraterna när hon sade att de har underminerat de mänskliga rättigheterna. Man kan inte fälla påståenden som detta utan att vara helt säker och kunna lägga fram helt avgörande, faktabaserad bevisning.

Talmannen. – Debatten är härmed avslutad.

Skriftliga förklaringar (artikel 149)

Alexander Mirsky (S&D), skriftlig . – (EN) Jag skulle vilja tacka föredraganden Kinga Gál för hennes ansträngning att lyfta fram problemet med brott mot de mänskliga rättigheterna i EU. Hur kan vi förebrå eller undervisa någon utanför EU om lagen

regelmässigt kränks i vår egen gemenskap? Lettland, en EU-medlemsstat, har ännu inte införlivat Europaparlamentets resolution av den 11 mars 2004, där parlamentet "föreslår de lettiska myndigheterna att överväga möjligheten att erbjuda långvarigt bosatta personer utan medborgarskap att delta i lokala val om självstyre". 335 000 bofasta invånare (15 procent) i Lettland saknar grundläggande rättigheter, men det oroar ingen. Europaparlamentet kan diskutera fall av brott mot de mänskliga rättigheterna överallt utom på sitt eget territorium. Jag har röstat för Kinga Gáls initiativ. Jag ger det mitt fulla stöd, och tackar dessa 335 000 personer.

Kristiina Ojuland (ALDE), skriftlig . – (EN) Jag skulle vilja ta detta tillfälle i akt och tacka föredraganden för att ha belyst en så pass viktig fråga. Genom Lissabonfördraget har behörigheter och ansvar på många områden omdefinierats, bland annat blev stadgan om de grundläggande rättigheterna rättsligt bindande. Europaparlamentet har agerat som väktare av de grundläggande rättigheterna, och Lissabonfördraget har befast detta faktum. Jag stöder verkligen idén att stärka Europaparlamentets roll i fråga om en systematisk strategi för lagstiftningsförslag och ändringsförslag. Samtidigt som vi är kritiska mot de brott mot de mänskliga rättigheterna som begås runt om i världen, måste vi granska det som pågår innanför EU:s gränser lika noggrant. Det finns inget skäl att vara alltför nöjd, för vi ser alltför ofta tecken på rasism, främlingsfientlighet, sexism och andra former av diskriminering i medlemsstaterna. Vi har ett omfattande arbete framför oss, men jag är mer än säker på att ett konsekvent arbete med att upprätthålla de grundläggande rättigheterna i EU kommer att hjälpa oss till framgång.

Csaba Sógor (PPE), skriftlig . – (HU) Europeiska unionen, som är en gemenskap av stater som erbjuder ett stort skydd av de mänskliga rättigheterna, höjer alltid oförskräckt sin röst mot allvarliga kränkningar som sker i andra delar av världen. Europaparlamentet fördömer i vanliga fall praxis som visar på fullständig likgiltighet för de allmänna grundläggande principerna om mänskliga rättigheter, oavsett var dessa inträffar, i berömligt samförstånd. Men det är mer sällan som vi med samma beslutsamhet bemöter kränkningar som sker inom EU:s gränser, även om detta skulle vara det mest effektiva sättet att sända ut ett budskap till de länder runt om i världen som inte respekterar de mänskliga rättigheterna. Ett gemensamt agerande på EU-nivå skulle ge bäst resultat om vi gav uttryck för vårt missnöje med respekten för skyddet av de mänskliga rättigheterna och de grundläggande friheterna på vårt eget område med samma beslutsamhet och myndiga uppträdande. I mycket få fall uppmanar vi oss själva att ta ansvar för dessa ideal, som är en integrerad del av den europeiska andan och som har varit rättsligt bindande i ett år nu tack vare stadgan om de grundläggande rättigheterna. Och i händelse vi faktiskt tar ansvar för dem framstår vi som maktlösa och impotenta i brist på lämpliga sanktioner. Detta i sin tur påverkar ofrånkomligen kraften och trovärdigheten i vår kritik mot tredjeländer och våra utrikespolitiska ansträngningar för att främja de mänskliga rättigheterna och demokrati. Jag anser inte att EU kan ge upp dessa i framtiden.

6. Den europeiska skyddsordern (debatt)

Talmannen. – Nästa punkt är ett betänkande av Teresa Jiménez-Becerril Barrio och Carmen Romero López, för utskottet för kvinnors rättigheter och jämställdhet mellan kvinnor och män, om utkastet till Europaparlamentets och rådets direktiv om den europeiska skyddsordern (00002/2010 – C7-0006/2010 – 2010/0802(COD)) (A7-0354/2010).

Teresa Jiménez-Becerril Barrio, *föredragande*. – (ES) Herr talman! Denna dag är en viktig dag för alla offer, för i dag ska vi anta den europeiska skyddsordern, vilket är ett mycket stort framsteg i fråga om offrens rättigheter. Offren glöms orättvist nog bort, och det är paradoxalt att gärningsmännen ofta har många fler rättigheter och att det talas mer om gärningsmännens än om offrens rättigheter.

I dag kommer parlamentet att hedra alla offer genom att påminna dem som tror att gränserna kommer att skydda dem medan de trakasserar sina offer om att denna europeiska skyddsorder från och med nu kommer att ge alla offer ett likvärdigt skydd i Europeiska unionen.

Vi började arbeta för över ett år sedan för att nå detta mål och göra framsteg på det område med frihet och säkerhet som nämns i Stockholmsprogrammet, och i dag kan vi med viss stolthet säga att vi har nått det, trots att vägen inte har varit lätt, eftersom många människor upprepade gånger har missförstått ordern och ställt sig tveksamma till dess effektivitet och tydlighet.

Jag måste säga att vi, efter trepartssamtalen med det belgiska ordförandeskapet och många samtal med kommissionen, lyckades utarbeta en text som nästan alla politiska grupper var nöjda med. Detta betänkande antogs därför av en mycket stor majoritet, och fick inga röster emot sig i den gemensamma omröstningen i utskottet för medborgerliga fri- och rättigheter samt rättsliga och inrikes frågor eller i utskottet för kvinnors rättigheter och jämställdhet mellan kvinnor och män.

Jag hoppas att omröstningen i parlamentet i dag kommer att spegla det beslut som fattats av dessa utskott och av dem av oss som har utarbetat detta betänkande, som antogs av en mycket stor majoritet. Detta skulle sända ett tydligt budskap till rådet om vad européerna vill, vilket inte är någonting annat än att bo i ett område med säkerhet och rättvisa, att få skydd och att ett offer som har ett förbudsföreläggande mot gärningsmannen i sitt hemland inte ska behöva inleda ytterligare domstolsförfaranden när hon flyttar till ett annat land.

Vi har en skyldighet att förenkla rättsstatsprocessen för européer, och i synnerhet för offer, som är de mest utsatta. Skydd för alla offer, utan undantag, har varit min ledstjärna under arbetet med detta betänkande. Därför ville jag inbegripa offer för terrorism, människohandel, organiserad brottslighet och hedersbrott samt ett särskilt kapitel för minderåriga, som är de mest utsatta offren och som vi aldrig tänker på hur vi ska skydda.

Även om alla offer kommer att skyddas av denna order kommer kvinnor som drabbats av våld i hemmet att gynnas mest av detta instrument för rättsligt samarbete, eftersom deras angripare inte kommer att kunna resa i Europa utan följder, utan vet att de kommer att jagas på samma sätt som i det land där de attackerade sin partner.

Parlamentet måste därför sända ett tydligt budskap till rådet i dag om vårt önskemål. Därför ska vi rösta med blicken på offren, på dem som lider, på dem som behöver vårt skydd, på dem som är rädda och som måste få leva i frihet och hoppfullhet.

Vi ska inte ge upp ett sådant rättvist och nödvändigt mål, som stöds av majoriteten av européerna, bara för att det finns personer som är rädda och som aldrig vågar ta ett steg framåt. Vi måste vara modiga, medlemsstaterna måste vara modiga, och jag hoppas att omröstningen i dag kommer att visa på en majoritet för detta betänkande och uppmuntra dem som fortfarande är tveksamma till om detta instrument kommer att öppna dörren för offer. Jag hoppas också att kommissionen inom en snar framtid kommer att lägga fram

en omfattande lagstiftning till förmån för offrens rättigheter, något som har mitt och, det är jag övertygad om, parlamentets fulla stöd.

Jag upprepar: Det lilla men betydelsefulla steg som den europeiska skyddsordern utgör kommer att förbättra skyddet för alla offer, förebygga ytterligare brott och lindra följderna av de brott som redan begåtts.

I dag har vi en skyldighet att undanröja de hinder som hittills har förhindrat ett verkligt skydd i hela Europa. Genom dagens omröstning har vi möjlighet att rädda liv, vilket är vad vi kommer att göra, och det bör vi vara verkligt stolta över.

Carmen Romero López, *föredragande*. – (ES) Herr talman! Det förslag till direktiv som vi lägger fram i kammaren i dag för att hindra gärningsmän som förföljer sina offer tills de dödar dem, var de än gömmer sig, är ett tydligt budskap som parlamentet måste sända till det europeiska samhället och rådet.

Vi ska inte fortsätta att vara försvarslösa inför de brott som fortfarande begås dagligen, gång på gång, i europeiska länder, och som fortfarande döljs i skuggorna i människors hem. Dessa brott förblir också dolda i statistiken, som om lagen om den starkastes överlevnad tagit sig ensamt företräde i samlivets centrum, men vi ska försöka upprätthålla den stadga om de grundläggande rättigheterna som vi antog i Lissabonfördraget.

Slog det inte dem som utarbetade kapitel I i stadgan att ett hot mot den fysiska integriteten och värdigheten inte bara kan komma från offentliga institutioner och staten utan också maskerat som kärlek? I fråga om de 25 procent av de europeiska kvinnorna som just nu lider av någon form av våld har plågoandarna personliga namn, och när de försvarar sig mot attackerna får de inte möjlighet att vara medborgare.

Enligt icke-statliga organisationer dör över 2 500 kvinnor varje år i Europeiska unionen, utan att vi har frågat oss om dessa brott skulle kunna förebyggas eller undvikas. Europeiska kvinnor har därför välkomnat medlemsstaternas och det spanska ordförandeskapets initiativ att lägga fram den europeiska skyddsordern för parlamentet.

Vi skapar ett europeiskt område med säkerhet: den europeiska arresteringsordern innebär att inget EU-land kan vara en fristad för brottslingar. Låt oss skapa ett ömsesidigt förtroende. Med hjälp av skyddsordern skapar vi ett område med rättvisa och frihet, eftersom dessa brottsoffer kan tas emot i vilket land som helst utan att behöva genomgå ytterligare rättegångsförfaranden, som min medföredragande Teresa Jiménez-Becerril sade.

Vi talar om "privat terrorism" här, vilket är den beteckning som nu getts dessa fortlöpande brottsliga attacker i skydd av hemmet. Vi talar också om förebyggande åtgärder från en annan källa. Alla länder har inte, och kommer inte att ha, samma rättsliga traditioner: Ju större framsteg vi gör, desto större behov finns det, och kommer det att finnas, av ett instrument som kan tillgodose vår mångfald. Rådets juridiska avdelning delar denna uppfattning, liksom parlamentets rättstjänst. Var finns motståndet? Det finns inte i komplexiteten hos vårt rättssystem, som kommer att fortsätta att existera.

Lagen är inte ett redskap för att skapa konflikter, utan för att lösa dem. Detta har varit ståndpunkten hos de konservativa regeringar som har stött initiativet utifrån ett sunt omdöme. Om vi talade om garantier och grundläggande rättigheter när vi talade om terrorism, hur skulle vi då ha kunnat genomföra internationella avtal, om det inte var för att vi talade om säkerhet? Är inte 2 500 kvinnor per år ett säkerhetsproblem för EU?

Det är inte första gången i historien som lagen har stått inför en utmaning. Därför beklagar vi kommissionens ståndpunkt under hela processen, för vi kan inte tala om rättslig grund när vi talar om politisk vilja. Låt oss inte bara åberopa rätten när det passar oss.

Denna text är resultatet av en överenskommelse. De förbättringar som vi har införlivat beträffande rätten till information, översättning och förfarandegarantier har gjorts med beaktande av att detta är ett instrument för erkännande, och parlamentet har beslutat att medlemsstaterna ska prioritera att öppet lägga fram befintliga uppgifter.

Vi har inte glömt offrens rätt till psykologiskt stöd och rättshjälp. Vi kommer att fortsätta att kämpa för detta, och vi hoppas att det kommer att inbegripas i nästa paket inriktat på offer.

Vi vill tacka det belgiska ordförandeskapet för dess arbete, samt alla skuggföredragande och vår grupp. Med omröstningen i dag vill vi sända ett budskap till rådet om att detta är parlamentets önskan. Nu är det upp till rådet att ta sitt ansvar. Förebyggandet kommer inte att lyckas om vissa medlemsstater anser att det inte finns något problem eftersom det saknas uppgifter.

Nu är det rådet som kommer att besluta om Europa verkligen ska engagera sig i att bekämpa våld och försvara grundläggande rättigheter.

Viviane Reding, *kommissionens vice ordförande.* – (EN) Herr talman! Skyddet av medborgarna, i praktiken huvudsakligen kvinnor, som utsatts eller riskerar att utsättas för våld står mycket högt upp på dagordningen för alla institutioner som arbetar med denna fråga för närvarande.

Det är viktigt att det står på dagordningen, för vi har samma mål: att tillhandahålla bästa möjliga skydd för offer över gränserna i EU. Det är också anledningen till att jag har stött syftet med detta skydd från första början, och det är anledningen till att jag förbereder det ambitiösa paket om offrens rättigheter som ska antas våren 2011.

Jag är fullt medveten om det arbete som medföredragandena, Teresa Jiménez-Becerril Barrio och Carmen Romero López, samt både utskottet för kvinnors rättigheter och jämställdhet mellan kvinnor och män och utskottet för medborgerliga fri- och rättigheter samt rättsliga och inrikes frågor har utfört, som har tillfört mycket till det pågående arbetet med att förbättra skyddet för offer. Jag vill ta upp några av era förslag: till exempel att offren inte ska behöva stå för kostnaderna, att de ska ha rätt till översättnings- och tolkningstjänster och att fördröjningarna i förfarandet för erkännande ska reduceras. Jag är beredd att arbeta på en effektiv och rättsligt hållbar mekanism som är utformad för att hjälpa offer att dra fördel av civilrättsliga skyddsåtgärder i hela Europeiska unionen.

Vi har arbetat med rättssäkerhetsgarantierna för misstänkta. Den naturliga följderna av detta är att vi nu arbetar med rättigheterna för de personer som fallit offer för gärningarna, eftersom vi ofta talar om den åtalade i domstolsförfaranden men glömmer bort offret, vilket betyder att vi måste "återföra" offret till centrum för uppmärksamheten.

Det är anledningen till att kommissionens framtida paket som är inriktat på offer kommer att bygga på och utveckla det utmärkta arbete som det spanska ordförandeskapet, det belgiska ordförandeskapet, rådet och, naturligtvis, parlamentet har uträttat. Allt detta arbete är mycket betydelsefullt. Det kommer att sammanställas så att det, när paketet inriktat på offer läggs fram, är heltäckande och fullständigt, och det kommer att göra en verklig skillnad för alla offer – vare sig det rör sig om kvinnor, barn eller män, även om de flesta är kvinnor

och barn – så att vi snabbt kan komma fram till konkreta åtgärder som är användbara och som inte skapar rättslig osäkerhet. Tack för ert arbete. Det kommer att beaktas när vi förebereder paketet som är inriktat på offer.

Monica Luisa Macovei, för PPE-gruppen. – (RO) Herr talman! Omkring 8 000 rumänska kvinnor i Spanien har i år, i egenskap av offer, haft tillgång till skyddsorder som gäller i Spanien. Dessa måste också utvidgas till Rumänien och till andra medlemsstater som offren reser i.

Enligt inofficiella beräkningar har omkring 100 000 kvinnor i Europa tillgång till skyddsorder som är giltiga i den stat som utfärdat dem. I förslaget till direktiv har den begränsade, territoriella aspekten av dessa skyddsåtgärder ändrats. Ett införlivande av detta instrument garanterar att en skyddsorder som har utfärdats i en medlemsstat erkänns i de medlemsstater som offren reser in i, så att området med frihet, säkerhet och rättvisa blir verklighet och våldsoffren och andra offer kan leva och resa utan att behöva vara rädda.

Parlamentet vill att skyddet för offer ska utvidgas. Därför uppmanar vi och förväntar vi oss av kommissionen att nästa steg, efter detta direktiv, kommer att bli att utvidga skyddet för offer på detta gemensamma område med rättvisa och säkerhet. Vi väntar därför med iver och intresse på det paket som ska presenteras våren 2011.

Jag vill avsluta med att upprepa att Europeiska folkpartiets grupp (kristdemokrater) stöder skyddet för offer, detta förslag till direktiv och ett utvidgat skydd för offer.

Silvia Costa, för S&D-gruppen. – (IT) Herr talman, mina damer och herrar! Med detta förslag till direktiv – som jag vill uttrycka ett stort tack för till föredragandena, som jag samarbetat med i egenskap av skuggföredragande – stöder och utvidgar parlamentet rådets förslag, som är utformat för att skydda människor i alla 27 medlemsstater som utsätts för olika former av förföljelse eller allvarliga och upprepade hot från kända och tidigare identifierade personer – ofta före detta pojkvänner, makar eller partner – som hotar deras fysiska och sexuella integritet, värdighet och personliga frihet.

Antalet attacker och mord – framför allt på kvinnor – ökar. Dessa kvinnors klagomål tas ofta inte på tillräckligt stort allvar av polis och domstolar, och skyddsorder och åtgärder mot gärningsmännen är i nuläget enbart giltiga i det land där de har utfärdats respektive vidtagits. Jag vill framhålla för kommissionsledamot Viviane Reding att de föreslagna åtgärderna kanske inte är perfekta, men att de täpper till ett rättsligt vakuum.

När det gäller att skapa det europeiska området med frihet, säkerhet och rättvisa har vi trots allt alltid agerat empiriskt, och ibland drivit igenom nödvändiga frågor. Vi anser verkligen att detta initiativ är viktigt, eftersom det skulle ge alla Europeiska unionens medborgare – män och kvinnor – och alla personer bosatta i EU möjlighet att resa fritt över gränserna och ta med sig sina mänskliga rättigheter och rätt till skydd och säkerhet, i enlighet med artikel 3 i Lissabonfördraget, som vi i gruppen Progressiva förbundet av socialdemokrater och demokrater i Europaparlamentet vill ha som rättslig grund för att ge förslagets struktur en mer sammanhängande riktning.

Genom att upprätta den europeiska skyddsordern garanteras den skyddade personen hjälp även i andra medlemsstater, genom ett snabbt och kostnadsfritt förfarande. Varje enskild medlemsstat måste utse en behörig myndighet som ska informera offren om deras rättigheter, genomföra kampanjer, samla in statistik och informera personen så snart som den nationella skyddsordern har utfärdats. Dessutom ger ordern god stimulans till skapandet av det europeiska rättsliga området och införlivandet av den fria rörligheten, och det

ordinarie lagstiftningsförfarandet tillämpas också för första gången, vilket omfattar medbeslutande av rådet och parlamentet.

Jag hoppas att rådet kommer att bekräfta detta åtagande och att kommissionen – trots särskild uppmärksamhet för det kommande åtgärds paketet "Security for Victims" (skydd för offer) – inte missar denna chans att reagera nu på denna oerhört allvarliga situation, som också framgår av europeiska och nationella uppgifter. Detta skulle bland annat kunna leda till en betydelsefull rättslig konvergens bland medlemsstaterna.

Jag skulle därför föreslå att vi undviker alla förseningar och gör ett särskilt åtagande som avser just denna form av skydd för offer.

Izaskun Bilbao Barandica, för ALDE-gruppen. – (ES) Herr talman! Jag vill att den europeiska skyddsordern ska vara särskilt effektiv när det gäller att förebygga våld mot kvinnor och fungera som upptakt till det förslag som kommissionen håller på att förbereda för att vi ska få ett liknande instrument för alla typer av brott.

Jag beklagar att utarbetandet av denna text har varit så svårt och komplicerat, trots att vi alla delar det centrala målet.

Jag hade också velat att följande två saker skulle införlivas i denna order. Det gäller för det första det europeiska registret över skyddsorder, med likvärdigt skydd av privatlivet, för att bespara de personer som ska skyddas byråkrati och för att orden ska tillämpas omedelbart. Detta skulle dessutom minska kostnaden för de förfaranden som de behöriga myndigheterna måste följa och i slutändan ge standardiserade statistiska uppgifter som ständigt uppdateras.

För det andra anser jag att vi borde ha ansträngt oss för att undersöka samarbetsmöjligheterna på detta område med tredjeländer, särskilt om vi uppmärksammar de statistiska uppgifterna beträffande offrens ursprung och eventuella byte av bostadsort.

Den nyligen upprättade Europeiska utrikestjänsten har följaktligen missat tillfället att presentera sig offentligt med ett uppdrag som detta, som européer förstår och som löser problem som i nuläget är verkliga för alla européer.

Jag vill tacka föredragandena för allt deras arbete, och jag hoppas att kommissionsledamot Viviane Reding kommer att vara mottaglig för detta initiativ.

Raül Romeva i Rueda, för Verts/ALE-gruppen. – (ES) Herr talman! Jag anser att vi i parlamentet verkligen måste vara ansvarsfulla och agera inom ramen för det mandat som vi har tilldelats, vilket innebär att vi också på EU-nivå måste skydda kvinnor som är våldsoffer, och sätta stopp för mördare.

Detta handlar, vilket redan har nämnts, om att bekämpa en form av social terrorism, nämligen chauvinistiskt våld. Vi får därför inte bli fastsittande i statistik och allehanda rättsliga aspekter. Vi talar om rättvisa, grundläggande rättigheter, liv och död, om att försvara dem som måste försvaras mot sina angripare och, viktigast av allt, om att inte behöva beklaga att 2 500 kvinnor varje år faller offer för den juridiska letargi som vi alla har försjunkit i.

Vi är alla medvetna om de rättsliga svårigheterna och om att detta är en nyskapande övning inom den interinstitutionella, dynamiska kraft som skapats efter Lissabonagendan. Dessa svårigheter bör emellertid inte under några omständigheter få vara en ursäkt för att stå kvar på samma ställe. Skyddet av de kvinnors rättigheter som har fallit eller skulle kunna

falla offer för våld och mord och förebyggande av sådana gärningar får inte underordnas några rättsliga frågetecken. Vi måste uppamma den politiska vilja som denna brådskande och viktiga fråga kräver.

Det säger sig självt att det är viktigt att göra saker och ting på ett bra sätt, men det är framför allt nödvändigt att vi gör dem, och det är enligt min uppfattning den grundläggande vision som vi kan sända till både rådet och kommissionen med denna text, som jag hoppas att vi kommer att anta. Det måste klargöras att vi under inga omständigheter kan paralysera initiativ på grund av att det råder tekniska svårigheter som vi inte har kunnat lösa tidigare.

Jag vill ta tillfället i akt att tacka de två föredragandena, och såväl det spanska som det belgiska ordförandeskapet, för det arbete som de har utträttat för att kunna fortsätta göra framsteg och motarbeta och övervinna det gissel som, jag upprepar, utgörs av chauvinistiskt våld.

Timothy Kirkhope, för ECR-gruppen. – (EN) Herr talman! Jag har noggrant följt trepartssamtalen och vill tacka mina kolleger, i synnerhet dem i PPE- och S&D-grupperna, för det arbete som de lagt ned.

Som advokat i Storbritannien har jag under årens lopp haft erfarenheter av att ge juridisk rådgivning och stöd till människor som drabbats av övergrepp i hemmet, förföljelse eller trakasserier från en släkting eller tidigare partner. Jag har på nära håll sett vilka kval som fysiska, psykiska och sexuella övergrepp kan orsaka och hur sårbara offren blir.

Jag stöder syftena och målen med detta förslag fullt ut. Jag vill emellertid också uttrycka min oro över den rättsliga grunden och räckvidden. Enligt mig står det klart att detta förslag enbart har en straffrättslig grund, genom användning av artikel 82 i fördraget om Europeiska unionens funktionssätt. Vissa av de brott som detta förslag syftar till att täcka är till naturen och enligt lag civilrättsliga, och ändå är användningen av artikel 81 påtagligt frånvarande.

Även om jag inte motsätter mig ett europeiskt rättsligt samarbete anser jag verkligen att vi måste se till att den lagstiftning som vi utarbetar på EU-nivå är rättsligt hållbar, kraftfull och kan genomföras effektivt i medlemsstaterna utan komprometterande befintliga rättssystem i dessa stater.

Paul Nuttall, för EFD-gruppen. – (EN) Herr talman! Jag stöder skyddet för offer. När jag först läste om den europeiska skyddsordern tyckte jag dock att den var skrämmande, liksom den europeiska arresteringsordern som, enligt min uppfattning, är en av de mest inkräktande och diktatoriska rättsakter som någonsin har påtvingats det brittiska folket.

Enligt det förslag till europeisk skyddsorder som bjuds ut syftar skyddsordern till att skydda kvinnor. Tidigare talade man om för oss att den europeiska arresteringsordern syftade till att bekämpa terrorism – och vi vet alla att den nu syftar till mycket mer än så. Låt oss vara raka och ärliga: Det underliggande målet är att upprätta en grund för ett alleuropeiskt rättssystem som utan tvekan kommer att undergräva den brittiska lagstiftningen. Om man vill ha bevis är det bara att titta på den europeiska arresteringsordern.

Enligt min uppfattning är dessa order också mycket svåra att upprätthålla i Storbritannien, eftersom vi kommer att hamna i en situation där en order utfärdas av en utländsk domare i ett annat land, som inte vet någonting om förhållandena i en brittisk stad eller om vårt levnadssätt. Vi har ett ordspråk i England, som lyder: "Bränt barn skyr elden." Vi blev brända av den europeiska arresteringsordern. Jag skulle föreslå att vi skyr den europeiska skyddsordern.

Jarosław Leszek Wałęsa (PPE). – (PL) Herr talman! Om man beaktar de ändringsförslag som lagts fram råder det inga tvivel om att detta direktiv är ett av de första initiativen som syftar till att nå dessa viktiga mål. Vi bör inte bara se till att våldsoffren skyddas från ytterligare skada i sitt eget hemland, utan också att de har tillgång till samma skydd i hela Europeiska unionen. Av den anledningen anser jag att vi bör stödja föredragandens ståndpunkt.

Det bör också noteras att initiativet har en medvetet stor räckvidd. Även om majoriteten av de skyddsorder som utfärdats relaterar till kvinnor som fallit offer för könsrelaterat våld kan initiativet täcka alla våldsoffer – barn och vuxna av båda könen, förutsatt att gärningsmannen har identifierats. I detta sammanhang föreskrivs i Stockholmsprogrammet att de våldsoffer, inklusive offer för terrorism, som är mest utsatta eller som befinner sig i särskilt utsatta situationer, t.ex. personer som utsätts för upprepat våld i nära förhållanden, offer för könsrelaterat våld och personer som drabbas av andra former av brott i en medlemsstat som de inte är medborgare eller bosatta i, behöver särskilt stöd och rättsligt skydd.

I samband med det ovannämnda bör den europeiska skyddsordern gälla för offer för alla brott, inklusive människohandel, kvinnlig könsstympning, tvångsäktenskap, hedersmord, incest och andra brott av den här typen. Detta initiativ bör följaktligen stödjas, och jag ger mitt fulla stöd till föredraganden.

Emine Bozkurt (S&D). – (NL) Herr talman! I nuläget har etthundratusen människor tillgång till den europeiska skyddsordern. En av dem är Rasja, som skulle vilja flytta till Spanien med sina barn. Om den order som utfärdats mot hennes förföljare i Nederländerna inte följer med henne till Spanien kommer hon, och också henne barn, att bli ett lätt offer där om inte de spanska myndigheterna erkänner eller upprätthåller samma order. Lyckligtvis erkänner Spanien ordern.

Detta skydd gäller också för personer som förföljs för att de utövar sin rätt till yttrandefrihet. De måste kunna yttra sig i andra europeiska länder med vetskapen om att de som har hotat dem inte kommer att sitta i publiken. Den europeiska skyddsordern gör detta möjligt. Det är ett utmärkt initiativ som har fått stöd av den nederländska regeringen. I och med den nya koalitionen har statusen för personer som haft tillgång till ett sådant här skydd olyckligtvis genomgått en 180-gradersvändning: Kvinnor, män och barn som tvingas leva i rädsla varje dag lämnas hjärtlöst i sticket. Det är helt enkelt oacceptabelt att en persons säkerhet ska upphöra vid gränsen.

Jag säger nu, för etthundratusen människors skull, ”ja” till den europeiska skyddsordern. Jag förväntar mig att alla regeringar, inklusive den i mitt eget land, ska göra sitt bästa för att öka sina medborgares säkerhet, skydd och frihet, så att alla människor kan leva i frihet och säkerhet.

Nathalie Griesbeck (ALDE). – (FR) Herr talman, fru kommissionsledamot, mina damer och herrar! Först och främst vill jag naturligtvis tacka de två medföredragandena som, efter svåra förhandlingar i trepartssamtalet, lägger fram ett kompromissförslag som jag, i egenskap av skuggföredragande för utskottet för medborgerliga fri- och rättigheter samt rättsliga och inrikes frågor och för min grupp, naturligtvis uppmanar er att anta.

För det andra vill jag, även om jag, som även andra har sagt i dag, beklagar att vissa punkter, t.ex. översättningstjänsterna för offren i fråga om dokument, inte inkluderades i huvuddelen av texten i detta förslag och att förenklingarna inte var tillräckligt detaljerade – och jag

räknar med att de kommer att filas på i "paketet som är inriktat på offer" – betona att allt detta i slutändan låter förnuftigt i dagsläget, som en logisk fortsättning på den större integreringen av ett europeiskt område med frihet och rättvisa och, i grund och botten, av upprättandet av ett motsvarande rättssystem.

Detta vittnar om en viss grad av politiskt mod och om en viss vilja hos den stora majoriteten av oss att gå bortom ett politiskt spel för gallerierna för att få ett tydligt redskap för samarbete i brottmål. Detta redskap representerar i viss mån, som Viviane Reding påpekade tidigare, en sann "rättighetspolitik" i Europa, dvs. en verklig politik för de personer, framför allt kvinnor, vars fysiska integritet kan vara hotad, en politik som svarar mot den rörelsefrihet som har gällt länge, följaktligen en "rättighetspolitik".

ORDFÖRANDESKAP: ANGELILLI

Vice talman

Véronique Mathieu (PPE). – (FR) Fru talman, fru kommissionsledamot, mina damer och herrar! Först och främst vill jag säga att jag beklagar rådets frånvaro sedan i går, eftersom rådet i allmänhet har närvarat vid förhandlingarna om alla de frågor som vi har diskuterat sedan i går, nämligen frågorna som gäller medborgerliga fri- och rättigheter samt rättsliga och inrikes frågor. Vi beklagar att rådet inte är här och lyssnar på parlamentets åsikter. Det är verkligen tråkigt.

Jag vill gratulera de två medföredragandena – som har gjort ett enormt arbete med denna text – till denna milstolpe när det gäller utveckling för alla sorters offer: för det första offer för våld i hemmet – visste ni att 45 procent av alla europeiska kvinnor har drabbats av våld i hemmet, liksom ett antal män, för vi får inte glömma de män som utsätts för våld av kvinnor – och sedan offer för terrorism, inklusive barn, som naturligtvis är särskilt utsatta.

Den text som lagts fram för oss i dag är en oerhört viktig text, och jag vill återigen gratulera till den. Vi väntar spánt på det "paket som är inriktat på offren" som kommissionen kommer att presentera nästa år och som kommer att fullborda den text som vi ska rösta om i morgon.

Antigoni Papadopoulou (S&D). – (EN) Fru talman! Våld i hemmet, könsstympling, hedersbrott, tvångsäktenskap och människohandel är bara några av de former av våld som förekommer mot 45 procent av alla kvinnor i Europa.

Kvinnor och minderåriga behöver ett bättre skydd. Den europeiska skyddsordern är ett bra framsteg mot just detta, helt i enlighet med visionen i Stockholmsprogrammet för ett enat Europa: ett område med frihet, säkerhet och rättvisa som tjänar medborgaren.

En skyddsorder som beviljas mot en gärningsman i ett EU-land kommer därför att drivas igenom i de övriga 26 EU-medlemsstaterna. I det spanska ordförandeskapets initiativ, som välkomnats av oss alla i dag, betonas skydd för offer och förebyggande och främjas enhetlighet i förfaranden för rättslig ordning. Det ger offren möjlighet att bryta tystnaden och söka skydd i Europa, bortom geografiska gränser.

Jag hoppas att kommissionen kommer att stödja betänkandet av de två medföredragandena fullt ut i det ambitiösa paketet om offrens rättigheter.

Salvatore Iacolino (PPE). – (IT) Fru talman, mina damer och herrar! Det råder ingen tvekan om att detta direktiv om den europeiska skyddsordern till skydd för offer är ytterligare ett tecken på en mycket viktig förändring i fråga om verkliga garantier, framför allt för kvinnor, men inte uteslutande, vilket redan har nämnts.

Riktlinjerna för denna åtgärd har redan utvecklats, först i Lissabonfördraget och senare i Stockholmsprogrammet. Jag vill särskilt gratulera de två föredragandena, Teresa Jiménez-Becerril Barrio och Carmen Romero López, till deras ihärdiga arbete och till hur de hanterade alla de problem som de stötte på i rådet för att bana väg för detta mycket viktiga förslag, för ett område med frihet, rättvisa och säkerhet som verkligen kommer att tjäna medborgarna.

I detta förslag bekämpas våld i hemmet på ett kraftfullt och beslutsamt sätt. Det innehåller en tämligen betydande rad åtgärder och en räckvidd som verkar helt konsekvent. På grund av dessa färdigsydda, lägliga och effektiva förebyggande åtgärder tror vi att detta förslag också kan användas effektivt för att skydda offrens familjer. Vi inväntar med intresse det mer strukturerade paket som kommissionsledamot Viviane Reding har aviserat om för skydd för våldsoffer, som kommer att vara färdigt under de kommande veckorna.

Jag vill avsluta med att betona hur viktigt det är med ett nära samarbete mellan medlemsstaterna och en stor lyhörddhet för den praktiska tillämpningen av denna åtgärd, och att man inte får glömma betydelsen av psykiskt stöd för offren. Jag är övertygad om att kommissionen kommer att ha detta i åtanke under den avslutande fasen av lagstiftningsprocessen.

Heidi Hautala (Verts/ALE). – (FI) Fru talman! Den europeiska skyddsordern är ett viktigt steg mot skydd för offer över hela Europa. I och med detta sänder vi en tydlig signal till rådet och kommissionen om att Europaparlamentet är angeläget om att denna skyddsorder ska upprättas och att den ska träda i kraft snart. Nu borde vi försöka övervinna det motstånd som finns mot den i rådet samt alla de rättsliga skäl som kommissionen lägger fram för att motsätta sig den.

Det är viktigt att direktivet tillämpas på ett brett område. Det ska inte bara omfatta order på området för brottsliga handlingar, utan också olika skyddsorder av andra slag. Det borde inte omfatta någon form av rättsligt hårklyveri. Denna skyddsorder bör också vara tillräckligt flexibel för att ta hänsyn till skillnaderna i nationell lagstiftning.

Det är viktigt att parlamentet inte bara fokuserar på offren för könsrelaterat våld, utan också på andra våldsoffer. Direktivet måste vara tydligt när det gäller offrens rättigheter och förfarandena för att inge ett klagomål, och dessa saker har jag själv försökt belysa i parlamentets ståndpunkt. Det är också viktigt att det land där skyddsordern begärs informerar medborgarna om dessa förfaranden.

När skyddsordern träder i kraft kommer arbetet inte att vara avslutat. Myndigheterna måste utbildas, och vi kan inte nöja oss helt med en informationskampanj som begränsas till ramen för den befintliga kampanjen.

Joanna Katarzyna Skrzydlewska (PPE). – (PL) Fru talman! Jag känner mig mycket entusiastisk över bestämmelserna i det betänkande som diskuteras i dag. Garantin att skydd som beviljats offer i en viss medlemsstat också kommer att gälla i alla andra EU-medlemsstater som offret måste resa till av rädsla för upprepat våld utgör en möjlighet för dem att leva ett normalt liv. Den europeiska skyddsordern kommer att innebära att skyddsåtgärder som vidtas i en EU-medlemsstat kan erkännas, tillämpas och upprätthållas av domstolar i en annan medlemsstat.

Dessutom utgör utvidgandet av tillämpningen av direktivet till offer för alla former av våld, inte bara offer för könsrelaterat våld, en ytterligare milstolpe. Alla offer förtjänar respekt och förväntar sig att de personer som orsakat deras lidande ska få ett vederbörligt straff.

Enligt min uppfattning kan bara en skyddsmekanism som medföljer offret vara helt effektiv och förebygga upprepning av samma brott, samt ge offret ett verkligt skydd. Det gläder mig verkligen att Polen var ett av de länder som lade fram detta initiativ.

Monika Flašíková Beňová (S&D). –(SK) Fru talman! Om Europeiska unionen verkligen ska bli ett område med frihet, säkerhet och rättvisa måste vi utrota de skillnader som fortfarande råder mellan medlemsstaterna på detta område.

Våldsoffer måste inte bara skyddas mot gärningsmännen i det egna landet utan ha tillgång till skyddsåtgärder i hela Europa. Även om detta är ett brett förslag riktar det sig direkt till kvinnor som drabbats av våld i hemmet. Det är bra att detta också ger tillfälle att hantera situationen för andra potentiella offer, vare sig de är offer för människohandel, tvångsäktenskap, hedersmord eller incest, och situationen för vittnen samt offer för terrorism och organiserad brottslighet. Jag välkomnar personligen verkligen ansträngningen att också ge offren bästa möjliga skydd genom att bland annat garantera den nödvändiga rättssäkerheten. Offren ska kunna förlita sig på tydliga regler och alltid få information om vilka åtgärder som de har tillgång till i ursprungslandet och i länder som de vill flytta, eller redan har flyttat, till.

Sonia Alfano (ALDE). –(IT) Fru talman, mina damer och herrar! Jag uppskattar verkligen det arbete som de båda föredragandena har utfört. Problemet med detta förslag till direktiv är dock att det baseras på den allra vanligaste formen av förföljelse, där en person har utsatts för våld av en annan och därför måste skyddas mot en upprepning av det fysiska eller mentala övergreppet. Detta har naturligtvis grundläggande betydelse för hundratusentals kvinnor i Europeiska unionen, och därför stöder jag innehållet.

Med dessa åtgärder tas emellertid olyckligtvis ingen hänsyn till offren för organiserad brottslighet som, i majoriteten av fallen, inte behöver skydd mot en identifierad eller identifierbar person utan från organisationer som det över huvud taget inte går att utfärda ett förbudsåtgärder mot. Därför anser jag att Europaparlamentet bör beakta detta direktiv som ett första steg i genomförandet av Stockholmsprogrammet, där åtgärder uttryckligen nämns till skydd för offer för brottslig verksamhet, och det verkar som att Teresa Jiménez-Becerril Barrio och kommissionsledamot Viviane Reding är av samma åsikt.

Jag uppmanar kommissionen att se till att också offer för organiserad brottslighet och offer som skadats när de utfört sina uppdrag skyddas på EU-nivå i åtgärds paketet till skydd för offer, som planeras till 2011.

Cornelia Ernst (GUE/NGL). –(DE) Fru talman! Den europeiska skyddsordern är ett steg i rätt riktning. Principen måste vara den att en person som erkänts som våldsoffer erbjuds samma skyddsgrad i alla medlemsstater. Den bästa lösningen skulle vara att harmonisera medlemsstaternas lagar på detta område, men detta var inte genomförbart. En positiv aspekt av denna skyddsorder är att den ska gynna alla våldsoffer så mycket som möjligt, och räckvidden är bred: sexuellt våld, förföljelse och, framför allt, exploatering av minderåriga, vilket jag anser är oerhört viktigt. Den sänder därför ett positivt budskap till våldsoffer och framför allt till kvinnor. Det finns dock ett aber: Skälen för icke-erkännande i artikel 9 är väldigt omfattande och kan i viss mån också utgöra en möjlighet för medlemsstaterna att undkomma efterlevnad av direktivet. Därför måste vi om ett år noggrant bedöma hur vi kan gå vidare med detta, för alla offer i alla länder behöver samma skydd.

Jaroslav Paška (EFD). – (SK) Fru talman! Jag vill ge mitt stöd till den idé som läggs fram i förslaget till den europeiska skyddsordern.

Skyddet för personer som lever under hot verkar i många fall vara otillräckligt på enskild medlemsstatsnivå. Tack vare den öppna karaktären hos EU-området i dag ingår unga människor ofta internationella äktenskap och internationella äktenskapsförbindelser. Det är dock emellertid inte alla sådana förbindelser som varar länge, och då blir ofta barnen gisslan i tvister mellan föräldrarna. Föräldrar i tvist vägrar ofta att respektera beslut som avgetts av en domstol i ett annat land som gett vårdnaden om barnen till den ena parten, och tar helt enkelt lagen i egna händer genom att föra barn som de har tillsammans med en tidigare partner till hemlandet och utnyttja skillnader mellan rättssystemen i enskilda medlemsstater för att betvinga ett giltigt beslut i domstol. Offren för denna rättsanarki i EU är ofta små oskyldiga barn. Jag hoppas att detta problem kommer att lösas med den europeiska skyddsordern.

Andreas Mölzer (NI). – (DE) Fru talman! Även om vissa åtgärder har vidtagits under de senaste åren för att skydda offer så känner sig många av de drabbade ofta svikna. Medan man i utbildningen av advokater och domare hör mycket om svarandens rättigheter så sägs det väldigt lite om hanteringen av offren. Det är inte bara på detta område som det krävs en ökad medvetenhet. Det krävs också inom medicinsk utbildning, så att våldshandlingar upptäcks snabbare. För barnoffer är frågan om lagstadgad preskription för civilrättsliga skadeståndskrav i ärenden som rör sexbrott av mycket stor betydelse. Enbart personer med ett fläckfritt straffregister ska få arbeta med barn. Om till exempel tvångsäktenskap leder till åtal i Liechtenstein, även utan offrets medgivande, och det går att vidta rättsliga åtgärder i fråga om könsstympning av minderårig, så visar detta tydligt på den potentiella risken med det mångkulturella berikande som har applåderats så mycket. Enligt min uppfattning är det viktigt att beakta denna utveckling i EU, liksom dess betydelse i kampen mot människohandel.

Krisztina Morvai (NI). – (HU) Fru talman! Som advokat har jag i över tio år hanterat fall av offer för våld mot kvinnor och barn, och det har rört sig om såväl våld i hemmet som våldtäkt och handel med kvinnor. Jag har därför själv kunnat se att skyddsordern, som är ämnet för dagens debatt, är en viktig och nödvändig metod för att skydda offer, men långtifrån den enda. Det krävs komplexa åtgärder, som juridisk rådgivning, psykologiskt stöd och stöd till de berörda barnen, och det är väldigt viktigt att lyssna på offren som, måste jag tyvärr säga, är de som bäst vet vad de behöver.

Jag har två frågor till Viviane Reding och föredragandena. För det första undrar jag i vilken utsträckning offren för våld mot kvinnor har involverats i detta arbete för att dela med sig av sina erfarenheter. För det andra undrar jag hur mycket Viviane Reding och föredragandena vet om den konvention om våld mot kvinnor som för närvarande utarbetas av Europeiska unionens tvilling, Europarådet, och i vilken utsträckning vi är delaktiga i detta arbete.

Angelika Werthmann (NI). – (DE) Fru talman! De drabbade kvinnornas säkerhet borde verkligen vara en viktig fråga för oss alla. Oavsett var offren befinner sig är det i detta avseende inte bara en fråga om att de ska skyddas fysiskt mot sina angripare, utan också om hänsyn till deras mänskliga värdighet. Denna europeiska skyddsorder bör tillämpas på alla våldsoffer, oavsett ålder och kön.

Antonia Parvanova (ALDE). – (EN) Fru talman! Jag skulle också vilja tacka föredraganden. Att säkerställa liv, fysisk och mental integritet samt sexuell integritet och

frihet är prioriterade mål när det gäller skydd av offer. I och med det politiska stödet för direktivet om den europeiska skyddsordern har vi gett frågan den synlighet som den förtjänar och tillhandahållit ett EU-omfattande, heltäckande paket med särskilda skyddsåtgärder som är effektiva inom unionen och ger rättsligt skydd och stöd för brottsoffer och, i synnerhet, offer för våldsbrott.

Rätten till skydd mot våld är en grundläggande mänsklig rättighet oberoende av etnicitet, rättslig status och invandringsstatus, och därför är det allas vår moraliska plikt att upprätthålla denna rätt inom och utanför de nationella gränserna. Jag är övertygad om att denna nya strategi i fråga om skydd för utsatta offer är ett mycket kraftfullt politiskt budskap i syfte att stärka friheten, säkerheten och rättvisan inom Europeiska unionen.

Teresa Jiménez-Becerril Barrio, *föredragande*. – (ES) Fru talman! I denna debatt har det enligt min uppfattning framgått tydligt att vi alla är eniga om att stödja målet med detta betänkande.

De olika politiska grupperna har visat sitt stöd för detta direktiv, som erbjuder ett bättre skydd för offer. Jag vill därför ställa följande fråga: Vilka hinder finns det för att anta detta instrument? Jag upprepar: Vad finns det för farhågor beträffande något så nödvändigt och enkelt som att samma skydd för offer i hela EU äntligen ska bli verklighet?

Jag vill, med förhoppningen om att parlamentet ska anta detta betänkande med majoritet, vända mig till rådet och kommissionen för att påminna dem om att vi har undanröjt de rättsliga hindren i våra förhandlingar, och jag välkomnar det faktum att kommissionen tillstår vårt arbete, precis som vi tillstår det arbete som den kommer att uträtta i framtiden.

Vi bör därför inte utestänga oss själva, utan snarare hjälpa oss själva genom att anta detta mer specifika instrument i dag, och genom att i morgon anta det bredare åtgärds paket till hjälp för offer som kommer att presenteras av kommissionen, som jag lovar att samarbeta med.

Låt oss därför vara modiga och ansvarsfulla och hjälpa alla som har rätten att leva i ett säkrare Europa. Jag upprepar: Låt oss hjälpa alla, vare sig det rör sig om män, kvinnor eller barn. Låt oss hjälpa dem som vänder sig till oss i dag i hopp om en bättre tillvaro, en tillvaro som kommer att ge dem åter deras frihet, säkerhet och, framför allt, värdighet.

Carmen Romero López, *föredragande*. – (ES) Fru talman, fru kommissionsledamot! Vi vet att det paket som utarbetas för dessa offer inte innehåller några rättsliga åtgärder. Detta faktum har nyligen kritiserats av Europeiska kvinnolobbyn i Europaparlamentet: Det talas om god praxis och samordning, men vi har fortfarande lång väg kvar att gå.

Jag vill också påpeka att källorna till det våld som vi ser inte är främmande: De är vårt eget våld. Jag vill säga till rådet och medlemsstaterna att våld som har sitt ursprung i andra kulturer också kräver ett rättsligt instrument. Det går inte att bekämpa könsstympning, hedersbrott och alla de trakasserier som kvinnor från andra kulturer utsätts för utan ett sådant instrument.

Det är anledningen till att det är så viktigt att de också involveras, och parlamentet har, med alla ändringsförslagen från skuggföredragandena, arbetat för att se till att alla dessa offer också ska involveras i detta rättsliga instrument.

Det är anledningen till att det är så viktigt att vi samarbetar i denna fråga, och till att vi beklagar att parlamentet och kommissionen inte har enats om samma text under denna

process. Även om parlamentet och kommissionen skulle ha enats om en text skulle vi ha stått inför en strid.

Jag vill säga till kommissionsledamoten att det inte är till hjälp för våldsoffer att anse att initiativet borde skjutas upp i två, tre eller fyra år för deras skull, för det är fel.

Ni sade under ert förra anförande att vi inte hade insett betydelsen av stadgan om de grundläggande rättigheterna. Det hade vi gjort. Problemet är att den måste tillämpas. Problemet är att vi måste vidta åtgärder, och ibland när åtgärder måste vidtas rör det sig om rättsliga åtgärder, och ibland finns det hinder för dem. Det största hindret är politisk vilja.

Det är anledningen till att det är så viktigt att vi alla enas om ett initiativ av detta slag, och nu är det upp till rådet. Nu är det upp till medlemsstaterna att besluta huruvida detta instrument verkligen ska vara effektivt för offren, och nödvändigt. Vi anser att så är fallet, vilket är anledningen till att vi har försvarat detta instrument och till att vi är här. Vi anser också att det är brådskande.

Det var därför vi ville att parlamentet skulle rösta för det med stor majoritet, så att de länder som ännu inte har beslutat sig, eller som har beslutat att de motsätter sig detta initiativ, ska se det som det enda möjliga förfarandet nu och i framtiden. Det är ett instrument som är av svår och invecklad natur men som bereder vägen och som kommer att skydda offer och kvinnors medborgarskap.

Viviane Reding, *kommissionens vice ordförande*. – (EN) Fru talman! Jag hade inte tänkt hålla något mer anförande, men det som har sagts måste korrigeras. De åtgärder som kommer att ingå i detta paket som är inriktat på offren omfattar en övergripande underrättelse, en "lissabonisering" av 2001 års rambeslut om brottsoffrets ställning i straffrättsliga förfaranden, ett förslag om civilskyddsåtgärder och, om så krävs, ett förslag om straffrättsliga skyddsåtgärder. Detta kommer att läggas fram för parlamentet i maj nästa år.

Vi kan inte bara lägga fram våra idéer hur som helst. Alla våra förslag måste åtföljas av en noggrann konsekvensbedömning. Vi måste ta detta på mycket stort allvar och eftersträva hållbara undersökningar med verkligt mervärde. Det är vad som sker i nuläget. Vi håller på att slutföra konsekvensbedömningen för att kunna fastställa detaljer för allt eventuellt agerande när det gäller rättsliga och praktiska åtgärder, i syfte att uppnå rättslig säkerhet och snabba och effektiva skyddsåtgärder.

Samtidigt vill jag upplysa parlamentet om att det hittills har skickats fyra yttranden från nationella parlament om skyddsordern: positiva från de italienska, grekiska och portugisiska parlamenten och ett negativt från det tyska förbundsrådet, som hävdar att direktivet går bortom räckvidden för artikel 82, eftersom det omfattar icke-straffrättsliga åtgärder och förebyggande av brottslighet. Det har förkastats på grundval av subsidiaritetsprincipen. Detta är en mycket komplicerad fråga. När det gäller skyddsåtgärder kommer jag att försöka föreslå åtgärder som är tillräckligt förnuftiga för att inte straffa offren en andra gång, genom att genomföra en noggrann analys innan de rättsliga och icke-rättsliga förslagen läggs fram.

Talmannen. – Debatten är härmed avslutad.

Omröstningen kommer att äga rum i dag kl. 12.00.

Skriftliga förklaringar (artikel 149)

Rovana Plumb (S&D), skriftlig. – (RO) I Rumänien beräknas 1 200 000 personer drabbas av våld i hemmet varje år, och ändå har endast 1 procent av våldsoffren tillräckligt mod för att anmäla det till myndigheterna. Regelbundna spänningar, bråk och misshandel i hemmet gör familjemedlemmar till traumatiserade offer som tvingas acceptera situationen som norm. Våld påverkar ett barns normala, harmoniska utveckling. Undersökningar visar att mönstret för våldsamt beteende har gått i arv från en tidigare generation i 75 procent av fallen. Stockholmssyndromet måste behandlas, men inte med klena reformer, som i Rumänien. Det krävs proaktiva åtgärder för att bekämpa detta fenomen. Dessutom måste den relevanta rättsliga ramen ändras, och en dialog och ett samarbete upprättas mellan alla statliga institutioner med behörighet på detta område och det civila samhället. I detta avseende måste den europeiska skyddsordern vara ett kraftfullt instrument som kan ge våldsoffer en tryggare hamn över medlemsstaternas gränser. Detta innefattar också skydd mot våldshandlingar som begås av grupper av människor och gäller för alla brottsoffer, t.ex. offer för människohandel, kvinnlig könsstympning, tvångsäktenskap, hedersbrott, incest, könsbaserat våld samt vittnen till och offer för terrorism och organiserad brottslighet.

7. Människohandel (debatt)

Talmannen. – Nästa punkt är ett betänkande av Edit Bauer och Anna Hedh, för utskottet för medborgerliga fri- och rättigheter samt rättsliga och inrikes frågor, om förslaget till Europaparlamentets och rådets direktiv om förebyggande och bekämpande av människohandel samt skydd av offer och om upphävande av rambeslut 2002/629/JHA (KOM(2010)0095 – C7-0087/2010 – 2010/0065(COD)) (A7-0348/2010).

Edit Bauer, medföredragande. – (EN) Fru talman! Först och främst vill jag uttrycka min tacksamhet gentemot min medföredragande, Anna Hedh, rådet och kommissionen och alla som varit delaktiga i detta krävande arbete.

Den nuvarande situationen i fråga om människohandel är oroande. Den beräknade omfattningen är flera hundratusen offer inom Europa, den näst största brottsrelaterade affärsverksamheten, med en beräknad vinst på 32 miljoner US-dollar. Det råder nya trender när det gäller människohandel. Det har blivit fler offer för tvångsarbete. Fler offer kommer från medlemsstaterna, och det finns dessutom fler barn bland offren. Den beräknade andelen barnoffer är 40–50 procent. I en aktuell rapport från Organisationen för säkerhet och samarbete i Europa (OSSE) uppmanades länder att förändra sin uppfattning när det gäller att betrakta människohandel som ett begränsat fenomen och i stället uppmuntra dem att erkänna den som modernt slaveri i massiv skala.

För att bekämpa människohandel krävs ett holistiskt tillvägagångssätt, även om vi bara har en begränsad uppsättning redskap. Vår uppgift är att ändra lagstiftningen. Med Lissabonfördraget fick vi en ny rättslig grund – artikel 83. Den ger oss medel att upprätta en gemensam strategi i syfte att skapa en avskräckande miljö för människohandlare och samtidigt ett bättre skydd för offren.

Förslaget, som utgörs av en konsoliderad text som vi enats med rådet och kommissionen om, breddar definitionen av människohandel, med hänsyn till att formerna och trenderna förändras. Förslaget ger möjlighet till strängare straff, minimi- och maximistraff fastställs och beslagtagnande och konfiskering av intäkter och tillgångar från människohandel uppmuntras. Med detta förslag lyfts frågan om bestraffning av offren fram, och domstolar får befogenhet att inte utdöma straff för brottslig verksamhet som begåtts av offer under tvång.

Offren bör ges stöd och hjälp före, under och under rimlig tid efter ett brottmålsförfarande, samtidigt som hjälp och stöd för offer inte ska ges på villkor av offrens villighet att samarbeta i brottsutredningar, åtal och rättegångar. Förslaget innehåller en särskild bestämmelse om förbättring av skyddet för barn under utredning och stöd.

Förslaget till direktiv innehåller också en bestämmelse om den europeiska samordnaren för kampen mot människohandel, som i framtiden skulle kunna bidra till en mer heltäckande, sammanhängande och samordnad politik för kampen mot människohandel.

Anna Hedh, föredragande. – År 2010 blir människor köpta och sålda som slavar i Europa. Detta trots att slaveriet förbjöds för mer än 250 år sedan. De tvingas till prostitution, tvångsarbete eller tiggeri. De får plötsligt en ägare, till vilken de absurd nog ofta anses ha en skuld att betala av. Människohandel är ett av de allvarligaste brotten i världen och växer tyvärr hela tiden i omfattning. Det är en grov kränkning av de mänskliga rättigheter som vi i EU värnar högt och varje dag kämpar för att upprätthålla.

Därför vill jag börja med att tacka kommissionär Cecilia Malmström för att hon så snabbt tog fram ett förslag till lagstiftning om förebyggande och bekämpande av människohandel. Jag vill också tacka min kollega från FEMM-utskottet, Edit Bauer, för ett gott samarbete, samt alla skuggföredragande som arbetat med direktivet. Slutligen ett stort varmt tack till övrig personal som har gjort ett fantastiskt jobb.

Människohandel är i dag den mest växande gränsöverskridande brottsligheten. Enligt FN:s rapport "Trafficking in persons" för 2009 så är människohandel den näst mest inkomstbringande aktiviteten för kriminella nätverk, efter vapenhandel. Det står helt klart att ett land inte ensamt kan lösa problemet med människohandel. Handel med människor pågår i samtliga länder i Europa och människohandlarna förflyttar dagligen sina offer över nationsgränserna.

Därför måste vi samverka och ha så lika lagstiftningar som möjligt på området. Därför är det också bra att det föreslås en EU-samordnare för kampen mot människohandel som kommer att se över och samordna EU:s arbete tillsammans med de nationella samordnarna.

För att komma åt problemet med människohandel måste vi ha straff som avspeglar brottets grovhet och svider rejält i skinnet på dem som tjänar pengar på människohandel. Jag tycker att vi har kommit en bra bit på väg med de förslag till straffsatser som finns i förslaget. Dessutom har det föreslagits att medlemsländerna på ett rättssäkert sätt ska beslagta de tillgångar som människohandlarna tjänar ihop på sina brott.

Men det räcker inte med att straffa förövarna. Skyddet för offer för människohandel måste också bli bättre. Utan skydd för offer kommer vi aldrig att kunna åtala människohandlarna. Offren ska få den hjälp som de behöver och framför allt är det viktigt att man skapar en trygg miljö som gör att de väljer att samarbeta med polisen.

Det finns också förslag på skrivningar om ett utökat skydd för barn som utsätts för människohandel, och det är jag väldigt glad över. Eftersom 79 procent av offren för människohandel är kvinnor och eftersom sexuellt utnyttjande är den klart vanligaste formen av människohandel, så är det centralt att få ett genusperspektiv på lagstiftningen och att alla åtgärder som föreslås analyseras utifrån ett genusperspektiv.

Om vi i slutändan ska komma till rätta med problemet måste vi göra något åt snedfördelningen av makt mellan män och kvinnor. Ojämsställdhet mellan kvinnor och män är en bidragande orsak till utsatthet som leder till människohandel.

För att verkligen komma åt problemet med människohandel måste alla medlemsländer lägga ner stor kraft på det förebyggande arbetet. Det handlar i princip om att minska efterfrågan som finns i våra länder på tjänster från offer för människohandel. Kan vi dra ner på efterfrågan så kommer också tillgången till tjänster att minska. Det innebär att vi måste komma åt de som gör människohandeln lönsam. Vi föreslog därför att det ska vara obligatoriskt för alla medlemsstater att kriminalisera dem som medvetet utnyttjar tjänster från offer för människohandel. Det är enligt gällande EU-lagstiftning i dag straffbart för arbetsgivare att utnyttja människohandelsoffer. Samma princip borde gälla för privatpersoner som utnyttjar offer.

Tyvärr nådde vi inte ända fram med förslaget. Medlemsländerna tvingas alltså inte till kriminalisering, men de ska redovisa de åtgärder de har tagit för att komma åt efterfrågan på tjänster från människohandelsoffer.

Däremot har vi fört upp frågan på dagordningen, och på EU-nivå fick vi stöd för vårt förslag från de ansvariga utskotten i parlamentet, men även stöd från experter, poliser och frivilligorganisationer. Med den överenskommelse som vi i dag ska rösta om tycker jag att vi har kommit en bra bit på väg. Låt oss nu tillsammans få stopp på den moderna slaveriformen människohandel i Europa.

Vi får inte ge upp, ty människors rätt att bestämma om sitt eget liv och sin egen kropp är en mänsklig rättighet som inte, liksom skosnören eller bananer, kan köpas och säljas för pengar.

Cecilia Malmström, *ledamot av kommissionen*. – (EN) Fru talman! Jag vill börja med att påminna om att det verkligen är en historisk text som vi – förhoppningsvis – kommer att anta i dag, i den omröstning som ska hållas om några minuter.

Detta är det första europeiska straffrättsliga instrumentet efter ikraftträdandet av Lissabonfördraget. Jag anser att vi kan vara nöjda med det avtal som vi har i dag.

Det är en balanserad kompromiss mellan institutionerna. Jag är naturligtvis medveten om att parlamentet, som företräds av föredragandena, och kommissionen skulle ha föredragit vissa ändringar av formuleringar i vissa punkter. På det hela taget är detta dock ett bra resultat som ligger helt i linje med parlamentets, rådets och kommissionens mål, nämligen att bekämpa människohandeln, detta fruktansvärda moderna slaveri, detta fruktansvärda brott som är ovärdigt Europa 2010 och som är en så allvarlig kränkning av så många medborgares grundläggande rättigheter.

Jag har träffat några av offren: barn, män och många kvinnor inom affärsverksamheten för sexslaveri. Deras berättelser är naturligtvis fruktansvärda. I dag kommer vi, när detta direktiv har antagits, att ha ett bättre redskap för att hjälpa dem. Det är verkligen en fin julklapp.

Jag vill verkligen tacka parlamentet, framför allt de två föredragandena, Edit Bauer och Anna Hedh, skuggföredragandena och alla andra som har möjliggjort en överenskommelse.

Europaparlamentet har bidragit till att förbättra direktivet på flera punkter. Jag vill framhålla den särskilda bestämmelsen i artikel 14 beträffande status och rättigheter för de underåriga utan medföljande vuxen som fallit offer för människohandel. Den infördes på er begäran, och vi håller med om att den har förbättrat direktivet. Det finns också andra exempel.

Jag vill ta upp en punkt där jag beklagar att kommissionens förslag inte stöddes av rådet, även om vi fick ert stöd. Det gick emellertid inte att nå en överenskommelse i rådet om

extraterritoriell behörighet för brott som begåtts utomlands av personer som har sin hemvist i EU.

Jag anser fortfarande att en bestämmelse som garanterar att alla personer som bor i EU och som begår brott som rör människohandel i andra länder ska kunna ställas inför rätta i EU skulle ha gett ett betydande mervärde. Det var dock inte möjligt. Frågan kommer att komma upp igen när vi tar itu med direktivet om sexuell exploatering av barn och barnpornografi. Extraterritoriell behörighet för personer som har sin hemvist i EU kommer att vara av ännu större betydelse när vi diskuterar möjligheterna att ställa pedofila sexturister som bor i EU inför rätta.

Jag anser att vi tillsammans bör fortsätta att i samtal med rådet insistera på att en sådan bestämmelse ska införas i direktivet. Vi har, som jag sade tidigare, gjort ett bra arbete tillsammans. I dag har vi ett betydelsefullt redskap för att bekämpa människohandel, skydda offer och se till att vi sänder budskapet att detta är ett mycket allvarligt brott. Straffen för det bör vara därefter, och nu definieras det likadant i alla medlemsstater. Jag vill återigen tacka er för ert bidrag.

Agustín Díaz de Mera García Consuegra, för PPE-gruppen. – (ES) Fru talman, fru kommissionsledamot! Människohandeln är ett bistert faktum i EU.

Sexuell exploatering är det huvudsakliga syftet för de maffior som handlar med människor, följt av tvångsarbete, hushållsarbete, tvångsäktenskap, exploatering av barn för tiggeri, olagliga adoptioner och avlägsnande av organ, som är andra gissel och aspekter av problemet.

De nya behörigheter som parlamentet fått genom artikel 63 i Lissabonfördraget måste användas för att stärka EU-lagstiftningen på detta område. Dessa omfattar bland många andra saker kravet på att klassificera brott som ännu inte täcks av någon europeisk straffrätt.

Vi måste stärka vår lagstiftning för att skydda offren för människohandel utifrån två perspektiv: förebyggande och skydd, och integrering i samhället och på arbetsmarknaden. Vi måste upprätta särskilda åtgärder till skydd för minderåriga, kriminalisera människohandlare och mellanhänder, utarbeta åtgärder för att motverka efterfrågan och konfiskera de intäkter som brottet ger. Vi måste upprätta straffansvar i fråga om alla juridiska personer som är delaktiga i någon fas av människohandel, trappa upp arbetsinspektionen och påföljder för utnyttjande av anställda och illegal anställning av olagliga invandrare. Vi måste stärka den roll som Europeiska byrån för förvaltningen av det operativa samarbetet vid Europeiska unionens medlemsstaters yttre gränser och sambandsmännen för invandring spelar när det gäller att upptäcka vilka kanaler som används av människohandlare och deras arbetsmetoder, och slutligen stärka den roll som de gemensamma utredningsgrupperna i Europeiska polisbyrån (Europol) spelar i fråga om att bekämpa maffiorna.

Jag vill avslutningsvis tillägga att ett tillsättande av en europeisk samordnare för kampen mot människohandel skulle kunna bidra på ett betydelsefullt sätt till att nå de mål som jag har nämnt, även om dennes behörighet och förmåga måste definieras tydligt för att åtgärderna inte ska dubleras eller strida mot de funktioner som Europol tilldelats.

Monika Flašíková Beňová, för S&D-gruppen. – (SK) Fru talman! Jag vill börja med att lovorda Edit Bauer och Anna Hedh för deras heltäckande behandling av denna oerhört viktiga fråga.

Människohandel är ett förkastligt fenomen i dagens civiliserade samhälle. Det är den tredje mest lönsamma olagliga handeln i världen, efter vapen- och narkotikahandel. Denna så kallade moderna form av slaveri är ett allvarligt brott som äventyrar de grundläggande mänskliga rättigheterna. Lissabonfördraget har förbättrat Europeiska unionens verksamhet på olika straffrättsliga områden, inklusive kampen mot människohandel. Europaparlamentet spelar en viktig roll som gemensam lagstiftare. Erfarenheten visar dock att den nuvarande rättsliga ramen inte är tillräckligt effektiv, och vi måste göra ännu mer för att skydda de mänskliga rättigheterna. Vi måste vidta förebyggande åtgärder som är inriktade på själva människohandeln. Största uppmärksamhet måste fästas vid barn och kvinnor som de mest utsatta grupperna. Vi måste göra allt vi kan för att bidra till värdiga levnadsförhållanden för potentiella offer för detta brott, som tenderar att vara människor som lever på samhällets rand.

Antonia Parvanova, för ALDE-gruppen. – (EN) Fru talman! Trots ökade ansträngningar för att bekämpa människohandeln fortsätter detta problem att frodas och växa över hela Europa. Det är anledningen till ett intensifierat agerande och adekvata åtgärder för att skydda enskilda individer från utövandet av människohandel i olika syften, för att åtala människohandlare och erbjuda effektiva utvägar till offer på nationell och europeisk nivå.

Med den befintliga rättsliga ramen kan komplicerade transnationella problem hanteras och gemensamma ansträngningar samordnas på både nationell och europeisk nivå vid hantering av detta djupgående brott mot de mänskliga rättigheterna och den särskilda formen av våld mot kvinnor. Med detta rättsliga instrument gör vi ett gemensamt åtagande för att se till att kvinnors rättigheter över hela Europa upphöjs till en prioritering och att hänsyn tas till att detta spridda fenomen obestridligen drabbar kvinnor och flickor i oproportionerligt hög grad.

Jag vill framhålla en annan viktig punkt som jag anser bör inkluderas i denna lagstiftning. Den rör de socioekonomiska aspekterna av detta utbredda problem i europeiska länder och regioner där sociala och ekonomiska ojämlikheter är den enskilda största orsaken till människohandel. Tack vare våra gemensamma ansträngningar har vi nått ett verkligt resultat i fråga om bestämmelsen om den fråga som relaterar till verksamhet som olagliga adoptioner.

Slutligen vill jag eftertryckligen betona att det huvudsakliga ansvaret för bekämpandet av människohandel ligger hos medlemsstaterna. De bör vidta konkreta åtgärder för att förebygga och stävja människohandel och för att skydda offrens mänskliga rättigheter, och de bör spela en mer betydelsefull roll när det gäller att ta itu med detta stora problem.

Judith Sargentini, för Verts/ALE-gruppen. – (NL) Fru talman! Jag vill börja med att tacka Anna Hedh och Edit Bauer för deras hårda arbete som medföredragande.

Detta direktiv handlar om lagförande, förebyggande och skydd på området för människohandel. Gruppen De gröna/Europeiska fria alliansen skulle ha velat se ett något mer grundligt arbete, i synnerhet vad gäller skydd för offren för människohandel. I detta avseende hänvisar jag särskilt till rätt till bosättning i ett land efter att offret har smugglats och, kanske, räddats. Hur ser vi till att offren verkligen kan skapa sig ett nytt liv?

Den frågan har inte reglerats i tillräcklig grad i detta direktiv. Vi talar bara om ett sorts tillfälligt uppehållstillstånd, efter vilket man inte vet om man kommer att skickas tillbaka till den ort som man smugglades från eller inte. Därför sätter vi vår tillit till att direktivet

ska omarbetas, så att vi kan komma fram till en lösning. Vi hoppas att vi på så sätt verkligen kommer att kunna börja hjälpa offren.

En annan aspekt som leder till livlig diskussion i kammaren är frågan huruvida de som använder sig av tjänster från en person som har utsatts för människohandel bör bestraffas. Majoriteten av gruppen De gröna/Europeiska fria alliansen anser dock fortfarande att bestraffning av dessa personer bara skulle leda till mer elände för offret för människohandel, eftersom hans eller hennes verksamhet då skulle bli helt olaglig.

Det gläder mig också att se att medlemsstaterna får behålla valfriheten på detta område i detta direktiv, men jag vill ställa följande fråga till de medlemsstater som hanterar dessa frågor: Hur ska vi då kunna ge offret inflytande?

Andrea Češková, för ECR-gruppen. – (CS) Fru talman! Jag anser att de förbättrade rättsliga åtgärderna för kampen mot människohandel och den europeiska skyddsordern är oerhört viktiga, eftersom de representerar ytterligare ett steg mot att skydda framför allt kvinnor och barn mot våld. En stor del av texten ägnas åt skydd för barnoffer och åt att hjälpa dessa offer, som är den mest utsatta befolkningsgruppen. Det gläder mig verkligen att en kompromiss har nåtts med rådet, och att denna text är tillräckligt kraftfull, samtidigt som det är möjligt att behålla de centrala bestämmelserna om den väsentliga straffrätten. Enligt min uppfattning skulle en rättslig åtgärd på EU-nivå, som leder till kriminalisering av kunder som utnyttjar tjänster som erbjuds av personer som utsatts för människohandel, kunna bli mycket problematisk. Jag vill därför tacka för detta direktiv, som förtjänar vårt fulla stöd.

Cornelia Ernst, för GUE/NGL-gruppen. – (DE) Fru talman! Först och främst vill jag tacka de två föredragandena. De har gjort ett enormt arbete, och det har lett till påtagliga framsteg. Man kan säga att förslaget till direktiv är oerhört viktigt för de hundratusentals offren för människohandel, och det bör sätta stopp för deras rättslösa status. Man går i direktivet så långt som att säga att inte bara skydd bör spela en roll, utan också förebyggande och, framför allt, ersättning.

Det har ett brett tillämpningsområde när det gäller människohandel. Vi anser att detta är rätt, även om vi naturligtvis har det svårt med tiggeriproblemet – vilket jag erkänner öppet – och i många avseenden också med illegal invandring.

Det är rätt att hänvisning till kön återfinns genom hela direktivet och – vilket är det viktigaste för mig – att barnens väl beaktas i fråga om underåriga utan medföljande vuxen. Jag vill också säga, utifrån tysk synvinkel, att vi i detta avseende har mycket att ta igen, och det gläder mig verkligen att aspekten beträffande barn har en mycket betydelsefull roll i detta förslag till direktiv.

En annan sak som är värd att notera i fråga om detta problem är att särskild hänsyn måste tas till gravida och till personer som lider av sjukdom eller funktionshinder. Förebyggande åtgärder som utbildning av offentliga tjänstemän och inrättande av samordnare i medlemsstaterna utgör betydelsefulla steg i rätt riktning. Om vi röstar för detta direktiv i dag kan vi skatta oss lyckliga.

Jag hoppas också att detta ämne kommer att tas på större allvar i medlemsstaterna, för nu måste de i alla fall lägga fram rapporter. Det kommer kanske också bidra till att målet uppnås.

Mara Bizzotto, för EFD-gruppen. – (IT) Fru talman, mina damer och herrar! Enligt beräkningar som internationella organisationer och polismyndigheter gjort är människohandeln nu globalt den andra största vinstkällan inom organiserad brottslighet, efter narkotikahandeln. Man tror att omkring 30 miljoner människor har fallit offer för handel med organ, prostitution och tvångsarbete.

Detta innebär att kampen mot detta enorma brottsliga fenomen framför allt är en kamp för att skydda våra medborgare mot illegal invandring och mot brott som föder brott. Inför ett problem av dessa proportioner måste EU mycket riktigt vidta drastiska åtgärder mot dem som utnyttjar människor på olika sätt.

Kampen mot detta fenomen kräver samarbete mellan medlemsstaterna och polismyndigheter, men framför allt säkerhet när det gäller påföljderna för människohandlare. Vi får inte heller glömma att många människor utnyttjas för att levnadsvillkoren i ursprungsländerna inte är anständiga: de lever i fattigdom och i desperation och är beredda att göra vad som helst – till och med lämna sitt eget land för löftet om en bättre tillvaro, vilket tyvärr aldrig infrias.

Utöver att förebygga brottslighet och skydda offren för människohandel måste EU också göra större och mer genomtänkta ansträngningar för att se till att dessa människor kan få acceptabla levnadsvillkor i hemlandet. Den grundläggande principen hos de europeiska politiska åtgärderna måste vara att "hjälpa dem på hemmaplan", så att våra ansträngningar inte bara inriktas mot stävande utan också mot förebyggande.

Andrew Henry William Brons (NI). – (EN) Fru talman! Människohandel är, med rätta, en pejorativ term, eftersom den beskriver en motbjudande verksamhet. Människor, i oproportionerligt hög grad kvinnor, behandlas som om de vore varor, till och med kreatur, som kan transporteras, utnyttjas och kränkas.

Termen används emellertid på ett alltför snävt sätt. En väldigt liten andel laglig ekonomisk invandring är verkligen frivillig. De flesta människor skulle, under andra, oförändrade förhållanden, föredra att bo kvar bland sina egna i hemlandet. De migrerar för ett ekonomiskt berikande eller för att ekonomiska krafter har gjort att de inte längre kan försörja sig.

Invandring är en biprodukt av den globala kapitalismen, som inte ser människor som människor utan som förbrukningsbara produktionsfaktorer. Ekonomisk invandring är lika mycket en sorts människohandel som en olaglig handling som organiseras av kriminella nätverk. Människohandlarna är de regeringar som helt avsiktligt släpper lös förment blinda ekonomiska krafter i den globala kapitalismens tjänst. Ekonomier borde finnas för att tjäna folket. Folket existerar inte för att tjäna de ekonomiska krafterna.

Barbara Matera (PPE). – (IT) Fru talman, fru kommissionsledamot, mina damer och herrar! Jämställhetsdimensionen i detta förslag till direktiv underlättar skyddet av de mest utsatta personerna med detta instrument. Det faktum att Lissabonfördraget innehåller ett flertal hänvisningar till människohandel bekräftar problemets allvar och brådskande natur. I artikel 5.3 i Europeiska unionens stadga om de grundläggande rättigheterna förbjuds denna verksamhet och framhålls som en form av slaveri och tvångsarbete.

Föredragandena har utvidgat räckvidden för skyddet med särskild fokus på barn och kvinnor och på de känsliga situationer som gör denna form av slaveri lättare att genomföra. Ett korrekt påpekande i betänkandet är också att människohandel dessutom döljer olagliga former av adoption och tvångsäktenskap.

Jag känner att jag måste framhålla de svårigheter som gränsstater i EU har med att bekämpa den olagliga invandringen. I synnerhet Italien, mitt eget land, måste dagligen hantera fall av människohandel som syns på våra gator och andra utrymmen. Vi måste kommunicera, och följaktligen öka medvetenheten för att involvera det civila samhället. I det betänkande som lagts fram föreskrivs ett ordentligt skydd av offren, med målet att utrota fenomenet. Jag vill därför visa mitt stöd för detta förslag, som det lagts fram, och också gratulera de två föredragandena.

Silvia Costa (S&D). – (IT) Fru talman, mina damer och herrar! I egenskap av skuggföredragande vill jag tacka föredragandena och säga att jag tycker att detta direktiv är oerhört viktigt, eftersom det är första gången som Europeiska unionen har vidtagit rättsligt bindande åtgärder i kampen mot människohandeln.

Femtio år efter FN:s konvention finns det fortfarande hundratusentals människor i vårt civiliserade Europa – huvudsakligen kvinnor och barn – som reducerats till slaveri. För första gången är EU utrustat med ett enda instrument för att bekämpa människohandeln, vare sig det rör sig om utnyttjande av sexuell art eller tvångsarbete, inklusive påtvingat tiggeri.

Vår grupp har tre prioriteringar: att införa enhetliga och strängare påföljder för människohandlare, inklusive beslagtagande av tillgångar och användning av dessa till att stödja offer för människohandel, att garantera en hög skyddsnivå och offrens sociala rehabilitering, med kostnadsfritt juridiskt ombud och immunitet från åtal för brott som begåtts i samband med att ha utsatts för människohandel, och att främja de icke-statliga organisationernas avgörande roll, både sekulära och religiösa, som arbetar för att stödja offren.

Jag hoppas emellertid på en revidering av 2004 års direktiv om uppehållstillstånd för offer. Jag vill också understryka att vi i förslaget tillhandahåller skydd för barn genom kraftfullare åtgärder, och jag stöder kommissionsledamot Cecilia Malmströms krav på vidare åtgärder mot sexturism och barnpornografi.

Nadja Hirsch (ALDE). – (DE) Fru talman, fru kommissionsledamot! Som skuggföredragande för gruppen Alliansen liberaler och demokrater för Europa vill också jag uttrycka mitt uppriktiga tack till de två föredragandena. Tack för ert samarbete. Enligt min uppfattning har vi utarbetat ett bra dokument i dag. Vi kan i dag fatta ett beslut om något som verkligen kan sätta stopp för människohandeln. Utmaningen kommer dock att bli att få medlemsstaterna att göra verklighet av detta direktiv. Det är mycket viktigt att tillsynsmyndigheterna, t.ex. polis och domstolar, informeras om hur man faktiskt identifierar och väcker åtal för detta brott. Detta är av avgörande betydelse, och det är också väldigt viktigt att öka allmänhetens medvetenhet – som Barbara Matera redan har nämnt – så att människor blir medvetna om att människohandel sker inom EU. Det händer inte bara på andra håll. Det skulle teoretiskt sett kunna ske alldeles utanför min ytterdörr.

En annan viktig fråga som vi, i synnerhet som liberaler från Tyskland, hade svårigheter med – även om den nu har lösts på ett bra sätt genom att ge medlemsstaterna inflytande – är kriminaliseringen av människor som utnyttjar den här sortens tjänst, för om någon riskerar åtal kan denne vägra att göra ett uttalande i en rättegång senare. Om någon utnyttjar denna rätt att vägra att vittna – exempelvis en man som har köpt tjänster av en prostituerad som utsatts för människohandel – kommer information att gå förlorad som skulle kunna användas vidare för att i slutändan avslöja detta nätverk av människohandlare. Det är därför en bra idé att detta ligger hos medlemsstaterna, och jag vill tacka er varmt för samarbetet.

Peter van Dalen (ECR). – (NL) Fru talman! Grunden för mycket av den nuvarande utvecklingen lades för så länge sedan som hundratals år tillbaka. Jag tänker på industrirevolutionen, införandet av representativ demokrati och avskaffandet av slaveriet.

Den pågående kampen mot människohandel är en fortsättning på den kamp som William Wilberforce en gång inledde. Människohandel är olyckligtvis ett av de värsta dolda problemen i Europeiska unionen. Den undergräver folkets grundläggande rättigheter och demokratins grundvalar. Av den anledningen stöder jag detta betänkande helt och fullt.

Som jag förstår det kommer den straffskala för domar för återfallsbrottslingar som föreslagits dock tyvärr att fortsätta vara låg. Enligt det förslag som lagts fram behöver inga särskilt stränga straff åläggas människohandlare som har arresterats flera gånger. Denna situation är i mina ögon olycklig. Jag förespråkar ett tillvägagångssätt där en människohandlare som arresteras för andra eller tredje gången måste dömas till obligatorisk livstid.

Ilda Figueiredo (GUE/NGL). – (PT) Fru talman! Det är viktigt att alla deltar i kampen mot människohandel, med som mål att utrota den. Vi vet att den här formen av modernt slaveri är ytterst lönsam för den organiserade brottsligheten som tillämpar den i många olika former, från sexuell exploatering och tvångsarbete till olaglig handel med mänskliga organ, eller till och med hushållsarbete och andra former av svart arbete.

Dessa verksamhetsformer – som framför allt omfattar kvinnor och, i allt högre grad, barn – måste därför bekämpas effektivt genom att kriminalisera gärningsmännen och hjälpa offren att ta sig ur sin beroendeställning till de kriminella organisationerna. Det är också anledningen till att det är mycket viktigt att bekämpa orsakerna till denna situation genom att skapa förutsättningar för att hjälpa människor ur fattigdom, främja politik för en rättvis omfördelning av välstånd, garantera tillgång till grundläggande offentliga tjänster och främja skapande av arbetstillfällen med rättigheter och lönenivåer som möjliggör anständiga levnadsvillkor. Det är också en utveckling som vi måste stödja här i Europeiska unionen.

Niki Tzavela (EFD). – (EL) Fru talman, fru kommissionsledamot! Det har bevisats att det effektivaste sättet att bekämpa människohandel är att statuera exempel genom att införa stränga straff för människohandlare. Eftersom vi brukar sätta upp mål i Europaparlamentet och säga "20 procent" eller "30 procent" förordar jag starkt att vi rekommenderar en europeisk standardlagstiftning, i vilken ett minimalt fängelsestraff på 10–15 år fastställs för människohandlare, som inte kan sänkas eller ersättas med böter. Ni kommer att få se hur effektivt det blir. En europeisk standardlagstiftning och ett minimivillkor på fängelse i 10–15 år. Jag tror att det kommer att bli den effektivaste åtgärd vi någonsin har vidtagit. Vi kan inte vidta åtgärder i fråga om klimatförändringar och miljöförurening utan att fastställa kvantifierbara mål för bekämpningen av detta brott.

Regina Bastos (PPE). – (PT) Fru talman, fru kommissionsledamot, mina damer och herrar! Först och främst måste jag gratulera Edit Bauer och Anna Hedh till det utmärkta arbete som de har uträttat med detta betänkande. Människohandeln är en skam för samhället och kräver en kraftfull och gemensam reaktion från alla.

Den organiserade brottsligheten bakom sexuell exploatering, tvångsarbete, handel med avlägsnande av mänskliga organ och annan skamlig verksamhet måste bekämpas effektivt, men i första hand måste den förebyggas. Det som står på spel är försvaret av de mänskliga rättigheterna och skyddet av de mest utsatta individerna, i synnerhet kvinnor och barn.

Erfarenheten visar att den gällande rättsliga ramen inte är tillräckligt effektiv och att Europeiska unionen måste arbeta hårdare.

Ett närmare gränsöverskridande samarbete är nödvändigt, inklusive ett effektivt informationsutbyte och utbyte av god praxis. I detta förslag betonas med rätta en strategi där man sätter offren i centrum. Politiken på detta område bör täcka aspekter som är knutna till sociala frågor och social integration, som offrens sociala rehabilitering.

Claude Moraes (S&D). – (EN) Fru talman! Detta är ingen vanlig dag för parlamentet. Vi bör vara stolta över det historiska steg som har tagits i dag, både i fråga om människohandel och, faktiskt, i fråga om den europeiska skyddsordern. För första gången har straffrätten och alla de redskap som vi har till förfogande sedan Lissabonstrategin trädde i kraft tillämpats på ett av de mest komplicerade och fruktansvärda problem som vi enade står inför.

Vi i S&D-gruppen är stolta över det arbete som Anna Hedh och hennes medföredragande Edit Bauer utträttat, och vi är stolta över de ”förstagångshändelser” som detta betänkande markerar. EU kommer för första gången i en bindande rättsakt att fastställa en hög påföljdsnivå i fråga om människohandel. För första gången finns stora garantier beträffande skyddet för offer, särskild uppmärksamhet för barnoffer, offrets befrielse från lagföring vid lagförbrytelser till följd av förslavning och erkännande av icke-statliga organisationers roll och stöd i processen.

Slutligen borde komplexiteten i denna sak när det gäller barn och kvinnor – för att vi befinner oss på det straffrättsliga området – inte ha varit orsak till att sätta stopp för ett mycket bra betänkande. Vi i vår grupp är väldigt stolta över att detta har hänt i parlamentet. Det är en dag att vara stolt över i hela parlamentet.

Axel Voss (PPE). – (DE) Fru talman, fru kommissionsledamot! Med detta direktiv gör vi ett enormt framsteg när det gäller att bekämpa människohandeln på ett effektivt sätt. Föredragandena har nått ett bra resultat i relation till lägsta tröskel i fråga om domar, jurisdiktion, befrielse från lagföring och lagstadgad preskription – alla dessa kanske inte är precis vad vi hade velat se, men det är ändå en väldigt praktisk lösning. Allt annat skulle också i viss mån ha rubbat den nationella straffrätten i medlemsstaternas rättsliga system. Vi måste vara mer återhållsamma i detta avseende. Jag är också övertygad om att vi skulle ha gjort oss själva en otjänst om vi gjort det möjligt att åtala sexköpare, eftersom detta inte är något som skulle ha lagförts annars.

Jag vill dock återgå till den allmänna frågan om straffrätt och brottmålsförfaranden i medlemsstaterna. Detta är ett mycket känsligt område i den nationella lagstiftningen, som har utvecklats under hundratals år. Vi bör därför gå mycket försiktigt fram i fråga om detta. Jag nämner också detta med tanke på den nära förestående europeiska utredningsordern.

Vi har i dag dock upprättat en bra grund för gränsöverskridande samarbete i brottmålsärenden. Det gläder mig att vi har tagit detta steg.

Britta Thomsen (S&D). – (DA) Fru talman, fru kommissionsledamot, mina damer och herrar! Om vi vet att flera hundratusen personer varje år säljs som slavar till Västeuropa är vi skyldiga att agera. Det gläder mig därför mycket att rådet och parlamentet har nått en överenskommelse om detta nya direktiv om förebyggande och bekämpande av människohandel. Denna nya lagstiftning är betydligt kraftfullare än den befintliga, och det är en stor seger i kampen för att garantera bättre stöd och skydd för offer. Samtidigt kommer

jakten på de samvetslösa personer som ligger bakom verksamheten att bli ännu mer målinriktad och effektiv.

Det gläder mig att man i direktivet betonar att offren ska skyddas från alla former av lagföring och påföljder. Om en person har tvingats utföra brottsliga handlingar är det de som ligger bakom detta som måste bestraffas, inte offren. Europaparlamentet anser också att det är viktigt att det stöd som erbjuds offren alltid ges på ett språk och i en form som de förstår. Vi får inte heller glömma att frivilligorganisationer och icke vinstdrivande organisationer spelar en avgörande roll när det gäller både att förebygga och bekämpa människohandel. Denna dag kan få stor betydelse för anständigheten, eftersom Europaparlamentet förhoppningsvis kommer att rösta för denna nya lagstiftning, som kommer att ge en mycket behövlig hjälpande hand till offren och leda till en intensiv jakt på personerna bakom dessa brott.

Miroslav Mikolášik (PPE). – (SK) Fru talman! Bestraffningen av juridiska personer för brott i samband med människohandel bidrar till att intensifiera kampen mot denna moderna form av slaveri.

Bestraffning av en juridisk person får naturligtvis inte utesluta bestraffning av specifika fysiska personer som på något sätt har varit delaktiga i denna verksamhet. Utöver åläggande av böter omfattar effektiva åtgärder mot juridiska personer enligt min uppfattning framtagna av rätten till offentliga bidrag och offentligt stöd, näringsförbud och, framför allt, beslut i domstolen om nedläggning av nämnda verksamhet. Medlemsstaterna måste se till att rättsliga åtgärder vidtas, så att nationella organ kan besluta att inte gå vidare med eller ålägga offer för människohandel straffrättsliga påföljder, och så att de kan fortsätta utredningarna även om offren drar tillbaka sin redogörelse. Sist men inte minst vill jag påpeka att offren för dessa motbjudande brott ofta fortsätter att bestraffas och hamnar i mycket otrygga förhållanden, vilket är anledningen till ett särskilt skydd och stöd. De minderåriga offren måste också uppmärksammas särskilt, och för dessa måste ännu mer heltäckande och bestående lösningar finnas.

Olga Sehnalová (S&D). – (CS) Fru talman! Alla betänkanden som har diskuterats under förmiddagen har en sak gemensamt: skyddet av grundläggande mänskliga rättigheter i Europeiska unionen och ett gemensamt europeiskt förfarande på detta område. Det går nästan inte att tro att flera hundratusen personer varje år, de flesta av dem kvinnor och barn, faller offer för människohandel i EU på 2000-talet. Det är ett sorgligt faktum att detta problem är mycket aktuellt i dessa tider, och de statistiska uppgifterna tyder olyckligtvis inte på en nedgång. Tvärtom. De som begår detta allvarliga brott gör astronomiska vinster på människohandel, som beräknas uppgå till 32 miljarder US-dollar per år. Att skydda de mänskliga rättigheterna och den mänskliga värdigheten måste vara en tydlig prioritering i vårt arbete, och medlemsstaterna måste ha en gemensam strategi. Därför stöder jag fullt ut detta förslag till direktiv som kommer att innebära ytterligare instrument för bekämpande av denna brottsform och ett effektivare skydd för offren jämfört med befintliga rättsliga åtgärder, och ett försök att få till stånd ett mer samordnat tillvägagångssätt på EU-nivå.

Sonia Alfano (ALDE). – (IT) Fru talman, mina damer och herrar! Det gläder mig verkligen att involvering i kriminella organisationer för brott relaterade till människohandel enligt slutversionen av betänkandet är en förvärrande faktor som fördubblar minimipåföljderna från fem till tio års fängelse. I artikel 6a hänvisas det dessutom uttryckligen till beslag och förverkande av hjälpmedel till och vinning av detta slags brott.

I denna strategi – som är helt rätt enligt min uppfattning och som jag hoppas också kommer att överföras till annan lagstiftning – inses faktum och medges att människohandel för olika former av exploatering, t.ex. prostitution, brottslig verksamhet och handel med organ, utförs av internationella kriminella organisationer.

Jag är också nöjd med bestämmelserna i artikel 7, där medlemsstaterna uppmanas att inte åtala människor för inblandning i brottslig verksamhet som de har tvingats begå i egenskap av offer för människohandel. De som drabbas av människohandelns kränkningar drabbas inte bara av skador utan också av kränkningen att anklagas för handlingar de tvingats till. Ett typiskt exempel på detta är prostitution. Därför stöder jag detta betänkande, och jag vill tacka de två föredragandena.

Elie Hoarau (GUE/NGL). – (FR) Fru talman! Man kan inte annat än stödja det förslag till direktiv som utarbetats av de två föredragandena och som bör utvidgas till alla medlemsstater för att uppnå en kraftfullare och strängare rättskipning i syfte att åtala och strängt bestraffa personer som gör sig skyldiga till brottet människohandel, och också för att skydda, hjälpa och rehabilitera offren, som huvudsakligen är kvinnor och barn.

Men för ett effektivare och mer trovärdigt bekämpande bör Europa, som arvinge till de europeiska staternas historia, identifiera slavhandeln och slaveriet som brott mot mänskligheten, som vissa medlemsstater har gjort, och här vill jag i synnerhet nämna Frankrike.

Oreste Rossi (EFD). – (IT) Fru talman! Plågan människohandel är ett fenomen som har antagit särskilt oroande proportioner. Medan den ursprungligen huvudsakligen drabbade kvinnor och barn som rekryterades för prostitution är offren nu människor av alla åldrar och båda könen, som placeras i en cykel av exploatering som inte nödvändigtvis är sexuell, utan också ekonomisk. Nätverk för organiserad brottslighet drar fördel av social utsatthet, familjeproblem, våld i hemmet och svagheter för att gynna invandring och exploatera inblandade personer med hjälp av tvång, misshandel och hot.

Vi ställer oss bakom förslaget till direktiv. Vi måste skärpa straffen för människohandlare och beslagta deras tillgångar. Dessutom bör alla medlemsstater göra en gemensam ansträngning för att stärka politiken för förebyggande av människohandel och utbilda personer i att identifiera offer och potentiella offer.

Krisztina Morvai (NI). – (EN) Fru talman! Detta betänkande är verkligen ett stort framsteg i fråga om att bekämpa människohandel i allmänhet och handel med kvinnor i synnerhet. Nästa stora steg bör bli att undersöka det kristallklara förhållandet och sambandet mellan handel med kvinnor och prostitution.

Å ena sidan talar vi med rätta om handeln med kvinnor som ett brutalt, fruktansvärt brott som bör bekämpas. Å andra sidan talar vi om prostitution som "sexarbete", som en tjänst. Vi talar om hallickar och bordellägare som entreprenörer och vi normaliserar prostitution.

Det jag vill säga är att en kund som går till en bordell, eller som efterfrågar en prostituerads tjänster, i själva verket inte kan veta om hon är en "normal" prostituerad – om sådana alls existerar, eftersom en annan fråga är om det någonsin sker samtycke till prostitution – eller ett offer för människohandel.

Det finns därför inget sätt att verkligen ta itu med människohandel utan att ta itu med sexindustrin.

Cecilia Malmström, *ledamot av kommissionen*. – (EN) Fru talman! Tack för denna viktiga debatt. Jag vill tala om för er att kommissionen i dag kommer att utse en samordnare för kampen mot människohandel, som tillträder sin tjänst nästa månad. Den personen kommer att förbättra samordningen och samstämmigheten mellan EU:s institutioner och byråer och medlemsstaterna, hjälpa till att garantera utbyte av bästa praxis i de olika medlemsstaterna, utveckla befintlig och framtida politik och vara en kontaktperson för tredjeländer. Detta är mycket viktigt. Genom att sammanföra förebyggande, brottsbekämpning och skydd av offer kan denna person garantera en korrekt användning och mobilisering av lämpliga metoder för att bekämpa människohandel. Jag ska be samordnaren för kampen mot människohandel att hålla nära kontakt med Europaparlamentet och att hålla er informerade om utvecklingen på detta område.

Kriminaliseringsfrågan förtjänar en debatt i sig själv, men det anges i artikel 19 i direktivet att kommissionen om några år kommer att lägga fram en rapport för Europaparlamentet och rådet "med en bedömning av inverkan av den befintliga nationella lagstiftning som kriminaliserar användare av tjänster inom exploateringen av människohandel, vid behov åtföljd av lämpliga förslag". Vi kommer säkert att återkomma till denna fråga, och jag utesluter inte ytterligare förslag på detta område.

Med detta sagt anser jag att vi kan vara stolta över detta direktiv i dag. Det är ett mycket viktigt redskap för att bekämpa människohandel och skydda offren. Det har gett oss ett viktigt redskap, det har visat världen hur engagerade vi är för att bekämpa modernt slaveri, och det kommer att stärka våra ansträngningar.

Jag vill vidarebefordra ett uppriktigt tack till de två medföredragandena, Edit Bauer och Anna Hedh. Dagens debatt har visat hur viktigt ert arbete har varit, för ni har fått alla gruppers stöd. Det gratulerar jag er till.

Edit Bauer, *föredragande*. – (HU) Fru talman! Jag vill rikta ett särskilt tack till Cecilia Malmström för att hon kallade betänkandet för en historisk text. Detta uttalande stämmer förmodligen, eftersom det är första gången som vi antar en strafflagstiftning utifrån Lissabonfördraget, men jag hoppas också att det är ett mycket stort steg framåt när det gäller att garantera att inte en enda gärningsman, inte en enda gärningsman på området för människohandel, ska undkomma bestraffning. Vad som var särskilt lugnande under debatten här var att se en politisk vilja. Jag har själv skrämmande ofta sett, och ibland delat uppfattningen, att det råder brist på politisk vilja att göra några verkliga framsteg på detta område. Det jag hörde i dag var raka motsatsen, och jag vill tacka mina kolleger i parlamentet för att de visat denna politiska vilja att ta ett kolossalt steg framåt när det gäller människohandel.

Vi har fått två ändringsförslag från gruppen Frihet och demokrati i Europa (EFD), och jag vill be mina kolleger att inte stödja dessa, eftersom de syftar till att sänka straffet till ett minimum. Jag vill också tacka Niki Tzavela för hennes krav på det precis motsatta, att vi ska skärpa straffet ännu mer. Jag är övertygad om att detta är ett betydelsefullt steg, men det måste följas av en rad ytterligare steg. Det återstår mycket arbete i fråga om att bekämpa efterfrågan. Vi kan verkligen inte lösa alla problem som är knutna till tillhandahållandet, men vi kan göra mycket när det gäller efterfrågan, och jag har en känsla av att tiden ännu inte är mogen på detta område, och att den politiska viljan kanske är inte tillräcklig för framsteg här. Jag är övertygad om att lagens räckvidd förr eller senare måste utvidgas till att omfatta gärningsmän från tredjeländer som är bosatta och har uppehållstillstånd i EU, liksom jag är övertygad om att vi kommer att behöva se över direktivet om tillfälliga

uppehållstillstånd för att garantera samstämmighet mellan lagstiftningar på detta område. Tack så mycket för ert stöd.

Anna Hedh, föredragande. – Jag vill tacka för alla fina inlägg och det stöd som vi har fått i kammaren för denna lagstiftning mot människohandel. Nu hoppas jag att vi framöver även kan förbättra denna lagstiftning och skärpa de gemensamma EU-reglerna mot människohandel.

Men vi får inte glömma att hela tiden fortsätta att arbeta med det som verkligen är grunden och roten till all människohandel, nämligen fattigdom, social utslagning och efterfrågan. Vi måste lägga kraft på dessa problem, främst för att komma åt problemet med människohandel.

Som jag sade tidigare: Vi får inte ge upp. Människors rätt att bestämma om sitt eget liv och sin egen kropp är en mänsklig rättighet som inte likt vilken vara som helst kan köpas och säljas för pengar. Kampen går vidare mot människohandel i Europa och resten av världen. Tack för allt stöd.

Talmannen. – Debatten är härmed avslutad.

Omröstningen kommer att äga rum i dag, om några minuter.

Skriftliga förklaringar (artikel 149)

Sergio Berlato (PPE), skriftlig. – (IT) Människohandel – i de olika former som den kan förekomma, inklusive sexuell exploatering, olaglig handel med mänskliga organ, tvångsarbete och olagliga adoptioner – utgör ett allvarligt brott mot de mänskliga rättigheter som anges i Europeiska unionens stadga om de grundläggande rättigheterna.

Omfattningen av detta problem är slående, och erfarenheten visar att Europeiska unionens befintliga rättsliga ram på detta område inte är tillräckligt effektiv. Ett samarbete mellan parlamentet, kommissionen och rådet spelar därför en strategisk roll i utarbetandet av en europeisk politik för en effektiv hantering av detta problem.

Lissabonfördraget har inneburit kraftfullare befogenheter för Europeiska unionen i fråga om rättsligt och polisiärt samarbete mellan medlemsstaterna i brottmål. Jag anser emellertid att straffen för människohandel måste bli ännu strängare och att det stöd som ges till våldsoffer måste utvecklas ytterligare.

Jag håller med om att det skulle vara en bra idé för Europeiska unionen och medlemsstaterna, i fråga om att motverka efterfrågan, att engagera sig mer i kampanjer för att öka medvetenheten i ursprungs-, transit- och destinationsländer för människohandel. Slutligen stöder jag utnämmandet av en europeisk samordnare för kampen mot människohandel för att hantera Europeiska unionens arbete och politik inom denna specifika sektor.

Vilija Blinkevičiūtė (S&D), skriftlig. – (LT) Jag vill gratulera båda föredragandena till det arbete de har uträttat, för detta historiska direktiv är ett mycket viktigt framsteg i kampen mot den omfattande människohandeln, genom att tydliga nivåer fastställs för påföljder och sanktioner. Även om ett stort antal EU-lagstiftningar och nationella lagstiftningar redan har antagits och fleråriga åtaganden har gjorts på detta område har det beräknats att flera hundratusen människor faller offer för människohandel varje år inom och utanför EU. Detta visar att det fortfarande är oerhört svårt att bekämpa människohandeln, som huvudsakligen drabbar kvinnor och barn och som är ett av de värsta brotten mot de

mänskliga rättigheterna. Jag vill betona att särskild uppmärksamhet bör riktas mot barn, med tanke på att de är mer utsatta och att de löper större risk att falla offer för människohandel. Eftersom människohandel är en modern form av slaveri och en oerhört lönsam verksamhet inom den organiserade brottsligheten bör förebyggande åtgärder, skydd för offer och sociala frågor uppmärksammas i högre grad. Vidare måste det skapas en fientlig miljö för människohandlare. Nivån för påföljder och sanktioner för personer som tjänar pengar på människohandel bör spegla allvaret hos det brott som begåtts och få en verkligt avskräckande effekt när det gäller sådan verksamhet. Utöver straff bör medlemsstaterna inkludera sanktioner som beslagtagande av tillgångar och vidta de åtgärder som krävs för att beslagta och förverka hjälpmedel till och vinning av brotten, för då blir inte dessa brott ekonomiskt lönsamma.

Nessa Childers (S&D), skriftlig. – (EN) Dagens omröstning om människohandel sker i ett avgörande ögonblick i den pågående kampen mot denna moderna form av slaveri. Det är ett brott som, vilket regissören Ciarán O'Connor visade förra året i filmen "Trafficked", som återger den inverkan som människohandeln har i Irland, blir alltmer avancerat och hänsynslöst ju hårdare myndigheterna kämpar för att utrota det. Åtgärder som denna är nödvändiga för att ge myndigheterna de redskap och gemensamma mål som de behöver för att hantera detta EU-omfattande problem. På nationell nivå måste de lagstiftande organen tillämpa en hård linje mot dem som döms, och polisen måste få resurser, så att människohandeln inte tillåts fortsätta till följd av brist på finansiering eller personal. Detta är emellertid ett brott utan gränser, och därför kommer den europeiska lagstiftningen i lika hög grad som nationella lagar att bidra till att verkligen sätta stopp för slaveriet i Europa.

Giovanni Collino (PPE), skriftlig. – (IT) Europeiska unionen kan inte begränsa sina åtgärder på området för människohandel till ett fördömande av den, utan måste också erkänna behovet av exakta åtgärder i efterhand för att se till att de som är ansvariga för denna barbariska verksamhet inte kommer undan ostraffat.

Dessa åtgärder omfattar en harmonisering av påföljder och en samordning av sådana ingripanden som görs från EU:s håll och sådana som redan genomförts av andra internationella organisationer, t.ex. FN. Åtgärderna i efterhand måste kombineras med förebyggande åtgärder, som är lika betydelsefulla. Det måste framför allt finnas ett nära samarbete mellan rättsliga och ekonomiska polismyndigheter, för att de ekonomiska system som kretsar runt denna olagliga verksamhet ska blockeras redan vid upprinnelsen och alla konsekvenser ska stoppas.

Dessutom har det blivit allt viktigare med korrekta och pålitliga databaser, som skiljer mellan de olika specifika egenskaperna och tillhandahåller en utgångspunkt för en rad olika ingripanden som bidrar till att slå mot kärnan i varje enskilt fall. Med detta förslag till direktiv siktar Europeiska unionen på att angripa hela leverantörskedjan för en omänsklig handel som trampar på unionens principer och grundläggande värderingar.

Ioan Enciu (S&D), skriftlig. – (EN) Fenomenet organiserad brottslighet är något som Europeiska unionen måste ta itu med utan omsvep. Vi måste betraktas som proaktiva snarare än som motverkande i fråga om människohandel. Det är viktigt att vi undersöker nya framväxande sätt att bedriva människohandel på, för att förebygga och föregripa nya smuggelvägar. Som medlem i S&D-gruppen vill jag betona att ett av våra centrala mål är att bekämpa den gränsöverskridande brottsligheten. Jag röstade därför för detta lagstiftningsinitiativ. Som lagstiftare i Europeiska unionen måste vi garantera respekt för rätten till mänsklig värdighet, rätten till integritet, förbudet mot tortyr och omänsklig eller

förnedrande behandling eller bestraffning och förbudet mot slaveri och tvångsarbete. Vi kan inte tillåta att människohandel och påföljande utauktionering av barn fortsätter. Människohandlare använder sig också av rekrytering via Internet. Detta är mycket oroande, eftersom många barn har tillgång till Internet.

Zita Gurmai (S&D), skriftlig. – (EN) Människohandel är ett brott mot den mänskliga värdigheten som förstör livet för många barn och kvinnor över hela världen. Detta förslag är ett genombrott, eftersom offren sätts främst och problemet hanteras på ett sammansatt och gränsöverskridande sätt. Dessa nya åtgärder kommer att underlätta förundersökning och åtal i samband med fall av människohandel och uppmuntra offren till att samarbeta med myndigheterna. Denna lagstiftning kommer att vara bindande och genomföras på statlig nivå. Den här sortens lagstiftning är den enda som kan förändra saker och ting för alla de utsatta personer som skulle kunna falla offer för människohandel. Jag uppmanar också medlemsstaterna att hörsamma förslaget i denna text och att bestraffa personer som medvetet använder sig av tjänster från ett offer för människohandel. Att bekämpa efterfrågan är nyckeln till att bekämpa människohandelns rötter. Detta betänkande är ett utmärkt förslag, både moraliskt och professionellt sett, och jag gratulerar mina ärade kolleger, Edit Bauer och Anna Hedh, till detta. Det gläder mig särskilt att rådet, utskottet för kvinnors rättigheter och jämställdhet mellan kvinnor och män och utskottet för medborgerliga fri- och rättigheter samt rättsliga och inrikes frågor lyckades skapa en text som stöds av alla relevanta EU-institutioner. Jag hoppas att det snart kommer att antas formellt och införlivas i nationell lagstiftning. Detta är angeläget för offren.

Anneli Jäätteenmäki (ALDE), skriftlig. – (FI) Detta direktiv om människohandel är ett viktigt framsteg, eftersom människohandeln är verklighet, också i Europa. Det allra viktigaste är att förebygga människohandel genom att ta itu med problemen fattigdom och ojämlikhet och genom att göra människor mer medvetna om problemet.

Det är mycket viktigt att erkänna att människohandel existerar och att hjälpa offren. Offren kan vara kvinnor och män, barn och vuxna. En anställd vid en byggarbetsplats kan vara ett offer för människohandel. Situationen kring en romsk tiggare kan motsvara kriterierna för människohandel om den är organiserad och baseras på tvång.

Människohandel är olyckligtvis ofta knuten till sexuell verksamhet: kvinnor och flickor slutar som prostituerade eller tvingas till att bli det. Det är viktigt att offren för människohandel ges möjlighet till skydd och rättslig rådgivning.

Livia Járóka (PPE), skriftlig. – (EN) Till följd av de fördärvliga tendenser som påverkar romska grupper – som låg utbildningsnivå, djup fattigdom, marginalisering och diskriminering – är romska kvinnor och barn extremt utsatta för människohandel. Denna moderna form av slaveri är djupt rotad i fattigdom och utanförskap, och därför måste utrotande av de oacceptabla levnadsförhållanden som många romer befinner sig i vara ett framträdande strategiskt syfte. Dessutom måste EU och medlemsstaternas myndigheter vidta mycket kraftfullare åtgärder för att bekämpa detta fenomen, framför allt beträffande utrotandet av den organiserade brottsligheten och skyddet för utsatta grupper, nämligen kvinnor som tillhör en minoritetsgrupp.

Detta initiativ syftar till att anta ett utvidgat begrepp för vad som ska betraktas som människohandel, och jag anser att exploatering för tiggeri, inklusive användning av en person som är offer för människohandel och som befinner sig i beroendeställning, oavsett dennes förhållande till gärningsmännen, ska falla inom den kategorin. Straffen bör vara strängare om brottet begås mot personer som befinner sig i en utsatt position på grund av

ålder, kön, graviditet, hälsotillstånd eller funktionshinder, och måste ta vederbörlig hänsyn till fall där offret har utsatts för tortyr, påtvingat narkotika- eller läkemedelsbruk, våldtäkt eller andra former av mentalt, fysiskt och sexuellt våld.

Debora Serracchiani (S&D), *skriftlig. – (IT)* Varje år säljs hundratusentals personer i Europa som om de vore föremål, och i dag känner vi lyckligtvis ett allt större behov av att skydda offren för människohandel från användning av falska dokument, från prostitution och från invandring.

När vi talar om människohandel får vi inte bara tänka på sexuell exploatering, tvångsarbete och olagliga adoptioner, utan också på problemet med olaglig handel med mänskliga organ, som blir ett allt vanligare brott. Den europeiska rättsstrukturen är inte tillräckligt effektiv, och Europeiska unionen och medlemsstaterna måste göra mer. Vi behöver en etablerad samordningsstruktur mellan EU:s institutioner och byråer i EU och sådana i medlemsstaterna och internationella partner.

Artur Zasada (PPE), *skriftlig. – (PL)* I dagens debatt vill jag ta upp problemet med handel med barn. Vi bör göra allt vi kan för att utveckla och förbättra de rättsliga och institutionella systemen och barnomsorgssystemen i alla medlemsstater. Räckvidden för den verksamhet som omfattas av begreppet människohandel bör revideras och utvidgas. Det är det enda sättet att kunna förebygga problem som 1) kommersiell adoption, eller med andra ord privat adoption som omfattar övergivande av rätten till ett barn inför familjedomstol, oftast mot betalning, 2) gravida kvinnor som lämnar landet och återvänder utan barn, 3) försvinnande av barn vars föräldrar har dött i länder där väpnad konflikt råder.

Med tanke på att många brott begås via Internet nuförtiden vore det en bra idé att utse särskilda tvärvetenskapliga grupper som är specialiserade på den här typen av brott. De skulle inte bara ägna sig åt övervakning av brottsmiljöer, utan också åt att samla in bevis genom att kartlägga den ekonomiska situationen för enskilda individer som är delaktiga i handel med barn. Vi borde utbilda offentliga tjänstemän och göra dem mer medvetna om situationen för barn i familjer varifrån barn kan komma att bli offer för människohandel. Detta gäller framför allt tjänsteavdelningar som arbetar med familjer som får statligt stöd till följd av svåra materiella omständigheter. Den enda möjligheten att kunna utrota, eller åtminstone begränsa, människohandeln och i synnerhet handeln med barn är med hjälp av multilaterala och harmoniserade åtgärder, som vidtas på de 27 medlemsstaternas nivå.

(Sammanträdet avbröts i några minuter.)

ORDFÖRANDESKAP: VIDAL-QUADRAS

Vice talman

8. Välkomsthälsning

Talmannen. – Det gläder mig att kunna informera er om att vi har besök av en officiell delegation i kammaren som består av religiösa ledare från framför allt den kristna världen i Mellanöstern, från Irak och Libanon.

(Applåder)

Vi är medvetna om den svåra situation som råder i regionen för många kristna samfund, och det gläder oss följaktligen mycket att få uttrycka vårt stöd. Vi vill därför hälsa er mycket välkomna till Europaparlamentet.

9. Omröstning

Licia Ronzulli (PPE). – (IT) Herr talman, mina damer och herrar! Jag vill använda några sekunder för att uttrycka mitt missnöje med rådets beslut att förkasta betänkandet av Edite Estrela om mammaledighet.

I dag agerar jag som talesperson för miljontals europeiska mammor och pappor som, liksom jag, är mycket besvikna på rådets beslut. Det är ett tecken på en brist på värderingar som jag inte kan ställa mig bakom och som jag fördömer helt och fullt. Jag frågar mig vilket slags Europa vi är på väg mot. Förkastandet av detta förslag är ett beslut som inte bara skadar dagens familjer utan framför allt morgondagens familjer.

Talmannen. – Vi fortsätter nu med omröstningen.

(För omröstningsresultat och andra uppgifter som rör omröstningen: se protokollet)

9.1. Användning av medel ur Europeiska unionens solidaritetsfond: Portugal/översvämningar – Frankrike/Xynthia (storm) (A7-0335/2010, Reimer Böge) (omröstning)

9.2. Förslag till ändringsbudget nr 9/2010: EU:s solidaritetsfond (översvämningar i Portugal, storm [Xynthia] i Frankrike) – Ekonomisk återhämtning: europeiska nät för vindkraft till havs (A7-0341/2010, László Surján) (omröstning)

9.3. Utnyttjande av Europeiska fonden för justering för globaliseringseffekter: SI/Mura, Slovenien (A7-0336/2010, Barbara Matera) (omröstning)

9.4. Utnyttjande av Europeiska fonden för justering för globaliseringseffekter: Heidelberger Druckmaschinen AG/Tyskland (A7-0337/2010, Barbara Matera) (omröstning)

9.5. Utnyttjande av Europeiska fonden för justering för globaliseringseffekter: Wielkopolskie Automotive från Polen (A7-0359/2010, Barbara Matera) (omröstning)

9.6. Utnyttjande av Europeiska fonden för justering för globaliseringseffekter: Detaljhandeln Aragón/Spanien (A7-0358/2010, Barbara Matera) (omröstning)

9.7. Utnyttjande av Europeiska fonden för justering för globaliseringseffekter: Comunidad Valenciana – Textilvaror/Spanien (A7-0357/2010, Barbara Matera) (omröstning)

9.8. Utnyttjande av Europeiska fonden för justering för globaliseringseffekter: Comunidad Valenciana – Natursten/Spanien (A7-0356/2010, Barbara Matera) (omröstning)

9.9. Utnyttjande av Europeiska fonden för justering för globaliseringseffekter: Lear/Spanien (A7-0351/2010, Barbara Matera) (omröstning)

9.10. Utnyttjande av Europeiska fonden för justering för globaliseringseffekter: H. Cegielski-Poznań/Polen (A7-0352/2010, Barbara Matera) (omröstning)

9.11. Utökning av räckvidden för direktiv 2003/109/EG till att omfatta även personer som beviljats internationellt skydd (A7-0347/2010, Claude Moraes) (omröstning)

9.12. Avtal EU/Georgien om förenklat utfärdande av viseringar (A7-0345/2010, Nathalie Griesbeck) (omröstning)

9.13. Inrättande av en snabbinsatsstyrka för EU (A7-0332/2010, Iva Zanicchi) (omröstning)

9.14. Reglering av handeln med finansiella instrument – ”dark pools” etc. (A7-0326/2010, Kay Swinburne) (omröstning)

9.15. Ökad kemisk, biologisk, radiologisk och nukleär säkerhet i Europeiska unionen – en CBRN-handlingsplan för EU (A7-0349/2010, Ana Gomes) (omröstning)

– Före omröstningen:

Ana Gomes, föredragande. – (PT) Herr talman! Kemiska, biologiska, radiologiska och nukleära (CBRN) risker är förbundna med möjliga terrorattacker, arbetsolycksfall och naturkatastrofer. Sådana händelser känner inga gränser, vare sig de är oavsiktliga eller brottsliga i grunden, och kan få potentiellt förödande konsekvenser för människoliv, infrastruktur, miljö och folkhälsa. Dessa händelser äger inte bara rum långt bort: vi behöver bara tänka på den katastrof som nyligen orsakades av läckan av giftigt slam från en fabrik i Ungern och den rad av brevbomber som postats i Jemen till olika adresser i Förenta staterna och Europa.

Europeiska unionen måste göra allt för att utveckla det samarbete som krävs mellan medlemsstaternas civila och militära möjligheter och resurser för att förebygga, uppdaga och svara effektivt på CBRN-attacker och -olyckor. Ett sådant samarbete kräver en särskild europeisk mekanism för krisinsatser som verkar i samarbete med en europeisk räddningstjänststyrka. Europaparlamentet har i själva verket länge begärt att en sådan styrka ska inrättas.

EU:s handlingsplan måste följaktligen stärkas. Den befintliga planen, som rådet godkände 2009, är kraftlös och har i praktiken inte genomförts av alla medlemsstater. Det krävs bara att en länk brister för att hela interventionskedjan ska misslyckas. Det är mycket viktigt att ge kommissionen en starkare övervakande, vägledande och samordnande roll, och planen måste omedelbart genomföras i alla medlemsstater.

I detta betänkande föreslås ett ökat civilt och militärt samarbete när det gäller förenande av resurser för förebyggande och uppdagande av, förberedelse inför och reaktion på CBRN-katastrofer. EU måste samla alla medlemsstater för att upprätta integrerade nationella system för genomförande av planen. I detta avseende är handlingsplanen mot CBRN en möjlighet att omsätta solidaritetsklausulen i Lissabonfördraget i handling.

9.16. Goda styrelseformer och EU:s regionalpolitik (A7-0280/2010, Ramona Nicole Mănescu) (omröstning)

9.17. Inrättande av ett nätverk av sambandsmän för invandring (A7-0342/2010, Agustín Díaz de Mera García Consuegra) (omröstning)

9.18. Förfarande för samlad ansökan om uppehålls- och arbetstillstånd (A7-0265/2010, Véronique Mathieu) (omröstning)

Francesco Enrico Speroni (EFD). – (IT) Herr talman! Är det möjligt att visa förteckningen över ändringsförslag på skärmen igen?

Talmannen. – Ja, Francesco Enrico Speroni. De undersöker just nu vad som hände.

Men kan du se den på den lilla skärmen? Ja? Då så, det är alltid något.

– Efter omröstningen om det ändrade förslaget:

Neelie Kroes, kommissionens vice ordförande. – (EN) Herr talman! Jag lyssnar och iakttar, som ni vet. Jag fick budskapet att jag ska sitta här och ta emot budskapet – och det är ett tydligt sådant – till kollegiet. Jag lovar att jag kommer att ta emot budskapet, och det kommer naturligtvis att vara objektivt, eftersom det hände ganska mycket. Min kollega kommer dock att återkomma till detta efter en diskussion i kollegiet.

Talmannen. – Förslaget ska följaktligen skickas tillbaka till kommissionen.

Alejandro Cercas (S&D). – (ES) Herr talman! Vi måste, i enlighet med artikel 175.56, få veta huruvida kommissionen kommer att dra tillbaka detta lagstiftningsförslag. Därför skickas förslaget inte tillbaka automatiskt till ansvarigt utskott. Kommissionen måste bestämma sig nu för om man ska dra tillbaka sitt förslag och lägga fram ett nytt för parlamentet.

Talmannen. – Alejandro Cercas! Som jag uppfattade kommissionsledamoten kommer förslaget att återgå till kommissionen. Det är hur jag uppfattade det. Vi ska dock be kommissionsledamoten att klargöra kommissionens ståndpunkt.

Får jag be kommissionsledamoten att klargöra kommissionens ståndpunkt.

Véronique Mathieu, föredragande. – (FR) Herr talman! Jag måste erkänna att jag är förvånad.

(Sorl)

Vi har redan förhandlat om denna text under ett års tid. Till att börja med vill jag tala om att vi hade nått en överenskommelse med gruppen Alliansen liberaler och demokrater för Europa. Sedan upptäckte jag i sista stund att det hade getts en röstrekommandation som var helt i strid med den överenskommelse som vi hade nått. Jag upptäckte att de överenskommelser som vi nått med ALDE-gruppen inte hade hållits. Vi gick till plenum med överenskommelser som inte hade hållits.

För det andra föreslår Alejandro Cercas att vi ska göra ändringar – jag vill kunna göra mig hörd, annars är detta meningslöst – i synnerhet den socialdemokratiska gruppen och Cercas föreslår att kommissionen ska ändra sitt förslag.

Jag vill dock påpeka för Alejandro Cercas att vi har diskuterat detta förslag i ett år nu. Du föreslår en rad saker. Nu har vi under ett års tid misslyckats med att nå en överenskommelse. Vad är då meningen med att börja om från början igen? Vi skulle kunna diskutera detta i 10 år, och Alejandro Cercas skulle fortfarande sätta sig emot. Vi har försökt allt möjligt, men du har aldrig varit överens med någon.

Därför förstår jag inte på vilket sätt fler förslag skulle innebära framsteg. Det är verkligen tråkigt. Du motsatte dig att invandrare skulle komma till Europeiska unionen. Den socialdemokratiska gruppen förnekar dessa invandrare samma behandling som europeiska arbetstagare har rätt till.

(Protester)

Detta är allt jag har att säga, och det är verkligen synd, för gruppen hade nått en överenskommelse om denna fråga om lika behandling, och jag tycker att denna situation är beklaglig.

(Applåder)

Talmannen. – Mina damer och herrar! Var vänliga och lugna ned er lite så ska vi tillämpa arbetsordningen.

Kommissionen måste tala om huruvida man kommer att hålla fast vid sitt förslag eller inte.

Låt därför kommissionsledamoten tala om huruvida hon, utöver välkomna objektiva meddelanden, kommer att driva förslaget vidare eller inte.

Neelie Kroes, *kommissionens vice ordförande.* – (EN) Herr talman! Ni förstår säkert att jag efter denna diskussion, som inte var helt tydlig, vill ta med mig resultatet av den hem till Bryssel. Jag kommer utan tvekan att lägga fram den för kollegiet. Kommissionen kommer sedan att informera er om resultatet av diskussionerna.

Talmannen. – Detta innebär att kommissionsledamoten tydligt har informerat oss om att hon för närvarande inte tänker dra tillbaka förslaget.

Det var vad hon sade. Vi får se vad som händer sedan.

Kommissionen drar i nuläget inte tillbaka förslaget.

9.19. Den europeiska skyddsordern (A7-0354/2010, Teresa Jiménez-Becerril Barrio) (omröstning)

– Före omröstningen om det ändrade förslaget:

Teresa Jiménez-Becerril Barrio, *föredragande.* – (ES) Herr talman! Jag bad om ordet för att påminna er om hur viktig dagens omröstning är för att sända ett tydligt budskap till rådet som riktar sig till de länder som ännu inte har utrustat sig med säkerhet på detta område. Enligt min uppfattning har vi i dag chansen att försvara offer och se till att de kan leva ett liv utan rädsla och i frihet. Detta är väldigt viktigt, inte bara för kvinnor, utan också för män, barn, offer för terrorism, organiserad brottslighet och handel med kvinnor och offer i allmänhet.

Carmen Romero López, *föredragande.* – (ES) Herr talman! Vi är två föredragande. Jag vill bara påminna de liberala ministrarna i Europeiska unionen om att det i nuläget också är väldigt viktigt att detta betänkande får stöd till förmån för kvinnors grundläggande rättigheter. Det ligger i händerna på en liberal minister, men också på andra regeringar som ännu inte har undertecknat det. Vi får se om de kommer att stödja detta initiativ nu.

9.20. Människohandel (A7-0348/2010, Edit Bauer) (omröstning)

9.21. Avtal EU/Georgien om återtagande av personer utan uppehållstillstånd (A7-0346/2010, Nathalie Griesbeck) (omröstning)

9.22. Territoriell, social och ekonomisk sammanhållning (A7-0309/2010, Petru Constantin Luhan) (omröstning)

Talmannen. – Omröstningen är härmed avslutad.

10. Röstförklaringar

Talmannen. - Vi fortsätter nu med röstförklaringarna.

Muntliga röstförklaringar

Betänkande: Moraes (A7-0347/2010)

Daniel Hannan (ECR). – (EN) Herr talman! Det är inte första gången i kammaren som jag känner att jag har fallit ned i ett hål i en oavbruten rumtid, någon tidsvarp eller tunnel som fört mig tillbaka till 1970-talet. Här befinner vi oss i en värld med statlig kontroll över industri, med pris- och inkomspolitik, med begränsade arbetstider och med stöd till olönsamma företag.

Inget passar bättre i detta läge än att läsa upp omröstningslistan över det som vi har röstat om i dag: stöd till SI/Mura i Slovenien, till Heidelberger Druckmaschinen AG i Tyskland, till bilindustrin i Wielkopolskie i Polen, till detaljhandeln i Aragón i Spanien, till textilsektorn i Comunidad Valenciana i Spanien, till tillverkning av naturliga stenprodukter i Comunidad Valenciana i Spanien, till Lear i Spanien och till H. Cegielski-Poznań i Polen. På 1970-talet brukade man tala om att satsa på rätt häst. Det vi faktiskt gör här är att satsa på förlorarna. Vi gör så att EU går in med pengar till företag som misslyckats på den fria marknaden.

Varför gör vi det? För att EU nu är en mekanism för omfördelning av tillgångar till gynnade klientgrupper. Talmannen vet likaväl som jag att detta är nonsens. Han är en oerhört framgångsrik konservativ ledare i Katalonien. Han förstår betydelsen av fria människor och fria marknader, och det göra våra väljare också. Pengarna håller på att ta slut. Vi befinner oss snart i ett läge där folket, liksom i George Orwells storslagna metafor, kommer att göra sig kvitt systemet som en häst skakar av sig flugor.

Betänkande: Griesbeck (A7-0345/2010)

Radvilė Morkūnaitė-Mikulėnienė (PPE). – (LT) Herr talman! I dag visade Europaparlamentet en stark ståndpunkt genom att ta ett steg mot ett närmare samarbete mellan Europaparlamentet och länderna i Sydkaukasien. Sydkaukasien och Georgien är regioner som är av strategisk betydelse för EU. Mitt land, Litauen, har alltid haft en särskild relation till Georgien. Vi stödde landet under de svåraste stunderna, och inte bara på statsnivå från regeringens sida. Det har alltid funnits ett enormt allmänt stöd för detta land. Jag tror att hela Europeiska unionen vill att Georgien ska ansluta sig till de europeiska nationernas familj. Landet har gjort enorma ansträngningar för att få vara en del av Europa, och vi måste därför värdera dem därefter. En viseringslättnad skulle bidra till att garantera människors rörlighet, samarbete och, samtidigt, både ekonomiska och kulturella förbindelser. Jag vill verkligen välkomna Georgien och dess medborgare med detta beslut, som antogs i Europaparlamentet i dag. EU sänder dem härmed budskapet att vi förväntar oss att de ska bli medlemmar i Europeiska unionen.

Betänkande: Mănescu (A7-0280/2010)

Jarosław Kalinowski (PPE). – (PL) Herr talman! Vi kan inte tillåta att det enorma belopp som vi lägger på sammanhållningspolitik slösas bort eller förspills. Det är därför mycket viktigt att förbättra förvaltningen av pengarna och att se till att de spenderas mer effektivt. Lokala myndigheter, som är mycket medvetna om behoven i deras region, spelar en central roll i detta avseende. Gränsregioner bör också uppmärksammas, så att deras integration underlättas. För ett ordentligt vertikalt och horisontellt samarbete måste förfarandena effektiviseras, och mer pengar måste läggas på utbildning av specialister från genomförandeorgan i de enskilda medlemsstaterna. Vi måste också stödja en modernisering och utvidgning av it-systemet, vilket kommer att garantera enkel och lika tillgång till information för alla förmånstagare.

Mario Pirillo (S&D). – (IT) Herr talman, mina damer och herrar! Jag håller med föredraganden om att vi bör gå mot ett flernivåstyre för en större medverkan av lokala och regionala myndigheter i utarbetandet av utvecklingspolitik, framför allt på de områden som omfattas av konvergensmålen, som har ett intresse av att öka sin förmåga att anpassa sig till medlemsstaternas områden och att konkurrera på den globala marknaden.

Om den regionala utvecklingspolitiken ska bli effektivare måste vi involvera personer som känner till sina egna regioner och som kan hjälpa till att driva deras utveckling. Det är denna förbindelse mellan flernivåstyre och territoriell sammanhållning som föredraganden belyser.

Vad gäller förenklingen av förordningarna så ökar hastigheten och kvaliteten på EU:s investeringar i regional utveckling mer ju lättare den byråkratiska bördan är. Ett större stöd för kommissionens förvaltningsmyndigheter skulle bidra till att minska de misstag som gjorts tidigare på de första kontrollnivåerna.

Alajos Mészáros (PPE). – (HU) Herr talman! Regionalpolitikens kontrollbarhet och effektivitet bidrar till att trygga EU-medborgarnas ekonomiska och sociala status. Jag röstade för det förfarande för goda styrelseformer som parlamentet föreslagit, eftersom jag håller med om att nyckeln till utveckling för våra länder ligger i ett ökat regionalt samarbete. Det är därför önskvärt att uppmana medlemsstaterna att använda de samsarbetsformer som finns på ett bättre sätt över regionala gränser. Ett prioriterat flernivåstyre är precis vad som skulle kunna hjälpa lokala och regionala myndigheter och privata och offentliga sektorer att finna varandra.

Den idé som formulerats när det gäller genomförande, enligt vilken också lokala och regionala myndigheter måste vara delaktiga i beslutsfattandet, är också värd att stödja. Det höga antalet parter som är involverade i politiken på unionsnivå och på nationell, regional och lokal nivå representerar både möjligheter och ovissheter. Den ram som EU har upprättat måste garantera en lämplig balans mellan dessa båda.

Hannu Takkula (ALDE). – (FI) Herr talman! Först och främst vill jag tacka föredraganden Ramona Nicole Mănescu för hennes utmärkta betänkande. Det är mycket viktigt att påpeka att det finns behov av goda styrelseformer inom regionalpolitiken. Enligt min uppfattning omfattar goda styrelseformer principer om rättvisa och opartiskhet. Vi måste betrakta Europeiska unionen som en enhet och inte bara plocka ut de lönsamma delarna och bara stödja vissa områden. Hela Europa måste utvecklas objektivt, och vi måste också se till att detta kan ske och sker, med hjälp av regionalpolitikens redskap.

Jag anser också att det verkligen är angeläget att vi, när vi ser på kriterierna för regionalpolitik och finansiering, inte bara tar hänsyn till BNP. Det är inte ett hållbart kriterium i sig självt, eftersom vi kommer att granska avlägsna regioner i EU, och det av den anledningen är viktigt att räkna med begreppen glesbefolkade områden och långa avstånd.

När vi talar om goda styrelseformer talar vi framför allt om opartiska och rättvisa styrelseformer i Europeiska unionens regionalpolitik.

Betänkande: Díaz de Mera García Consuegra (A7-0342/2010)

Hannu Takkula (ALDE). – (FI) Herr talman! Invandrarfrågan är väldigt aktuell i hela Europeiska unionen. På grund av detta är det mycket viktigt att vi inrättar ett nätverk av sambandsmän. Vi måste också försöka agera mer objektivt i dessa frågor i Europa.

Det har dock nyligen förekommit oroväckande exempel på misslyckanden från vår sida i vissa aspekter av invandringspolitiken. Människor som har kommit till Europa och bosatt sig här har inte varit beredda att acceptera grundläggande europeiska värderingar. Som européer måste vi följaktligen se till att framför allt de centrala värderingar som hela Europeiska unionen bygger på upprätthålls och att de respekteras. Dessa omfattar demokrati, mänskliga rättigheter och åsiktsfrihet. Det är i synnerhet dessa värderingar som måste upprätthållas.

Av den anledningen är det också viktigt att, vid sidan av inrättande av ett nätverk av sambandsmän, fastställa etiska normer och värderingar för det, som en referenspunkt vid fastställande av invandringspolitik. Det är viktigt att invandrare kan integreras och accepterar grundläggande europeiska värderingar när de är bosatta i Europeiska unionen.

Betänkande: Jiménez-Becerril Barrio, Romero López (A7-0354/2010)

Andrea Češková (ECR). – (CS) Herr talman! Jag vill ta upp omröstningen om den europeiska skyddsordern, för jag anser personligen att detta instrument är oerhört viktigt. Jag kan verkligen föreställa mig situationen för de kvinnor som ordern huvudsakligen gäller, och som befinner sig i situationer där de bokstavligen förföljs, vill byta bostadsort och behöver skydd. Därför oroar det mig att den text som vi har röstat om inte har fastställts på en pålitlig rättslig grund. Jag tror dock verkligen att texten kan omarbetas, och jag tror att denna uppenbart goda idé kommer att genomföras fullt ut. Men i nuläget har jag av dessa orsaker lagt ned min röst.

Jens Rohde (ALDE). – (EN) Herr talman! Jag vill bara säga att min omröstningsapparat inte fungerade vid omröstningen om den europeiska skyddsordern, men att jag skulle ha röstat för, eftersom detta är en mycket viktig fråga och det var viktigt för parlamentet att anta den europeiska skyddsordern i dag.

Denna lagstiftning är nödvändig för Europa. Ett ömsesidigt erkännande av domar och rättsliga avgöranden har grundläggande betydelse på området för frihet, säkerhet och rättvisa. För att förhindra att ett brott, eller ett ytterligare brott, begås mot en skyddad person får den verkställande staten nu en rättslig grund för att erkänna ett beslut som tidigare antagits i en annan medlemsstat.

Denna lagstiftning behövs för att förebygga våld mot kvinnor och andra våldsoffer. Det är ett oumbärligt och betydelsefullt steg för att offer ska få möjlighet att vistas eller uppehålla sig var de vill i EU, och därmed omfattas av den fria rörligheten.

Betänkande: Bauer, Hedh (A7-0348/2010)

Diane Dodds (NI). – (EN) Herr talman! Människohandel är ett mycket allvarligt problem. Sedan 2008 har 35 personer räddats från exploatering i min egen valkrets i Nordirland. Av dessa räddades 25 stycken 2009. Men det är fortfarande ingen som har dömts för brottet människohandel. Det är en form av modernt slaveri, ett allvarligt brott och en kränkning av en persons grundläggande mänskliga rättigheter. Många av de kvinnor som tagits om hand eller räddats i Nordirland kommer från Mellanöstern och har kommit dit genom kriminella organiserade ligor som gör enorma vinster och utnyttjar dessa människor både genom tvångsarbete och sexuell exploatering.

Samtidigt som detta betänkande innehåller många värdefulla aspekter, och jag anser att nationella polisstyrkor skulle kunna samarbeta i hög grad på detta område – polisstyrkan i Nordirland har faktiskt banat vägen på detta område – lade jag ned min röst i den slutliga omröstningen, eftersom jag bestämt anser att fastställandet av minimiavgifter är en fråga för de enskilda medlemsstaterna.

Hannu Takkula (ALDE). – (FI) Herr talman! För närvarande är människohandel ett av de största och svåraste problem och allvarligaste hot som Europeiska unionen står inför. Vi måste erkänna att problemet existerar, även om det ofta är som om vi gömde oss bakom föreställningen att vi redan har löst det. Så är tyvärr inte fallet. Vi måste se till att alla människors grundläggande rättigheter respekteras.

Begreppet *human trafficking* (människohandel) skulle kunna kallas en felbeteckning, för det finns ingenting humant i det här sammanhanget. Det är en avskyvärd verksamhet där människor berövas sin enda chans till liv och sin mänskliga värdighet. Kvinnor och barn hör till den särskilda riskgruppen. Prostitution och handel med organ är de mest påtagliga exemplen på detta.

Jag vill uppmana Europeiska unionen att verkligen börja agera – inte bara tala, utan agera – för att helt få ett slut på människohandeln inom Europeiska unionen och att använda detta betänkande som referenspunkt. Vi måste vidta åtgärder för att bekämpa detta ordentligt, och använda sanktioner som garanterar att alla får en chans att behålla sin mänskliga värdighet och leva ett gott liv.

Anna Záborská (PPE). – (SK) Herr talman! Jag stödde direktivet, eftersom människohandeln är ett förnekande av friheten i ordets vidaste mening.

Det gläder mig att det nya direktivet lägger ett ansvar på staterna att förbättra den nationella lagstiftningen i syfte att bekämpa detta brott på ett effektivt sätt, men jag vill också påpeka att ett unionsomfattande fördömande av exploatering måste prioriteras framför jakten på människohandlare. Vid all handel finns köpare, och dessa personer är ofta medborgare i rika demokratiska länder, och de kan vara våra grannar. Offren uppmärksammas i betänkandet, men vi måste göra mer. Vi måste öppna ögonen och verkligen se vad som sker omkring oss, så att människor som inte ser någon utväg ur fattigdomen aldrig blir offer.

Vi måste fokusera på att utbilda barn och ungdomar, vi måste informera föräldrar och lärare och vi måste tala om detta i medierna, eftersom det mest effektiva sättet att förebygga detta fenomen är en brist på efterfrågan.

Licia Ronzulli (PPE). – (IT) Herr talman! Jag bad om ordet för att ge en röstförklaring om förebyggande och bekämpande av människohandel.

Jag röstade naturligtvis för betänkandet av Edit Bauer för att kampen mot människohandel är, och måste fortsätta vara, en av våra prioriteringar. Problemet har växt i en sådan utsträckning att det kan kallas för en ny form av slaveri. De mest utsatta i samhället – kvinnor och barn – förs utomlands och exploateras genom de mest avskyvärda formerna av prostitution, slaveri och pornografi.

Detta fenomen skördar varje år 1 miljon offer runtom i världen och 500 000 bara i Europa. Personer som utnyttjar detta fenomen begår en brottslig handling genom att finansiera människohandel och använda människor som varor som kan köpas och säljas.

Vi måste, vilket betonas i betänkandet, vidta åtgärder i de länder som offren för människohandel kommer från och i de länder de förs till. Vi kommer bara att kunna finna en lösning om vi samarbetar, genom att öka den allmänna medvetenheten och genom att stödja och hjälpa offren och, framför allt, genom att bekämpa orsakerna till detta fenomen så att vi kan hjälpa de inblandade länderna att utarbeta lämplig lagstiftning för bekämpande av alla former av slaveri.

Betänkande: Griesbeck (A7-0346/2010)

Peter Jahr (PPE). – (DE) Herr talman! Det gläder mig att vi inte bara har talat om avtalet mellan Europeiska unionen och Georgien om förenklat utfärdande av viseringar i parlamentet i dag, utan också om avtalet mellan Europeiska unionen och Georgien om återtagande av personer utan uppehållstillstånd.

I detta avseende är det viktigt att vi inte bara tar itu med de trevliga sakerna i livet utan också med allvarliga frågor, och jag hoppas att vi, som parlament, om kanske ett år kommer att motta en interimrapport om hur det har gått med genomförandet av detta avtal mellan Europeiska unionen och Georgien och, framför allt, hur det har fungerat. Jag vill också att Europaparlamentet ska vara mycket mer delaktigt i de inledande diskussionerna nästa gång.

Betänkande: Zanicchi (A7-0332/2010)

Nirj Deva (ECR). – (EN) Herr talman! Jag vill förklara varför min grupp och jag själv lade ned vår röst om snabbinsatsstyrkan för EU. Mångdubblingen av antalet allvarliga katastrofer utanför EU under de senaste åren har medfört ökade krav på en effektivisering av EU:s befintliga insatskapacitet vid katastrofer. Samtidigt som jag håller med om många av de utmärkta punkter som tas upp i detta betänkande kan jag inte stödja kravet på en ny europeisk civilskyddsstyrka.

Även om jag ställer mig bakom kraven på att EU ska samordna sina insatser vid humanitära katastrofer med det bredare givarsamfundet, kan jag bara stödja en sådan utveckling om den sker inom ramen för redan befintliga mekanismer, som unionens civilskyddsmekanism. Samtidigt som det är oerhört viktigt att EU:s insatser vid humanitära katastrofer är effektiva är det lika viktigt att vi inte är de enda som agerar.

Utöver att fokusera på att förbättra EU:s insatser måste vi fokusera på att stärka utvecklingsländernas, regionernas och underregionernas kapacitet i det drabbade området, så att vi gör detta tillsammans som ett världssamfund. Annars kommer vi att utträtta allt det tunga arbetet medan de inte gör någonting.

Betänkande: Luhan (A7-0309/2010)

Jarosław Kalinowski (PPE). – (PL) Herr talman! Många EU-medborgare är fortfarande inte medvetna om sammanhållningspolitikens betydelse för utvecklingen av inte bara enskilda regioner, utan också hela länder. Det huvudsakliga syftet är att skapa lika villkor för regioner inom Europeiska unionen. Härigenom kan befolkningar från mindre gynnade regioner med svåra odlingsvillkor och dålig tillgång till kommunikationsmedel dra fördel av en tillgångsnivå till sociala tjänster och utbildnings-, transport- och energitjänster som är jämförbar med medborgarna i områden med bättre social och ekonomisk ställning. Betydelsen av sammanhållningstanken kan därför inte överskattas.

Vi måste följaktligen stödja alla åtgärder som syftar till ett bättre utnyttjande av medel som beviljats inom ramen för strukturfonderna och till en effektivare användning av dess integrerande roll, inte desto mindre för att effekterna av de sammanhållningspolitiska åtgärderna är mycket kännbara på lokal nivå och därmed i betydande grad också i landsbygdsområden. Det är av dessa anledningar som jag röstade för detta betänkande.

Miroslav Mikolášik (PPE). – (SK) Herr talman! Jag skulle vilja tala om Luhanbetänkandet, som är det sista ämnet i dagens debatt.

Konkurrenskraft och sammanhållning är element som kompletterar och stöder varandra. EU:s konkurrenskraft som helhet kan emellertid bara garanteras genom en verkligt hållbar ekonomisk tillväxt. Många investeringar som har samfinansierats från strukturfonderna har visat att de varit värda det, av vilka jag vill betona förbättringen av infrastrukturen, eftersom den har lett till att locka utländska investerare till många regioner och bidragit till ekonomisk utveckling. Sammanhållningspolitiken har dock också visat sitt värde i en tid av ekonomisk kris, som ett effektivt instrument för en flexibel respons på nya socioekonomiska utmaningar.

Jag instämmer också i föredragandens åsikt att EU-regionernas ekonomiska konkurrenskraft har ett nära samband med den genomsnittliga sysselsättningsnivån, arbetskraftens utbildning och kvalifikationer, det sociala trygghetssystemet och tillgången till offentliga tjänster, eftersom stödet för social sammanhållning har central betydelse för den övergripande regionala konkurrenskraften, också globalt.

Skriftliga röstförklaringar**Betänkande: Böge (A7-0335/2010)**

Luís Paulo Alves (S&D), *skriftlig.* – (PT) Jag röstade för betänkandet om utnyttjande av Europeiska unionens solidaritetsfond (översvämning på ön Madeira i Portugal och en storm i Frankrike). Portugal ansökte om stöd från solidaritetsfonden i februari 2010 efter att exceptionella och extrema skyfall drabbat ön Madeira och orsakat jordskred och översvämningar som lett till allvarliga skador på offentlig och privat infrastruktur, för företag och jordbruket. De portugisiska myndigheterna uppskattade officiellt det totala värdet av de skador som orsakats av översvämningarna på Madeira till 1,08 miljarder euro. Solidaritetsfonden bidrar med omkring 31 miljoner euro. Jag var själv på Madeira och bevittnade behovet av ett flexiblare och generösare stöd från denna fond, framför allt för de mer avlägsna regionerna och öregionerna, som ofta drabbas svårt av dåligt väder.

Jean-Pierre Audy (PPE), *skriftlig.* – (FR) Mot bakgrund av betänkandet av min uppskattade tyska kollega Reimer Böge röstade jag för Europaparlamentets och rådets förslag om att utnyttja Europeiska unionens solidaritetsfond till ett belopp av 67 miljoner euro för att

hjälpa Madeira (Portugal) som drabbades av jordskred och översvämningar samt Frankrike som drabbades av översvämningar efter stormen Xynthia i februari 2010. Jag konstaterar att beloppet utgör 2,7 procent av det beräknade beloppet på 2,5 miljarder euro för totala direkta skador. Detta är förstås ett betydande finansieringsbelopp, men med tanke på att det är en relativt liten del av den totala skadan (2,7 procent) undrar jag om inte EU borde använda dessa medel för att finansiera en europeisk civilskyddsstyrka som omgående kan bistå katastrofoffer för att hantera extremt akuta situationer som nationella styrkor saknar kapacitet att hantera. Denna styrka skulle inte vara särskilt dyr, eftersom syftet inledningsvis skulle vara att samordna befintliga nationella civilskyddsstyrkor. Dessutom skulle den kunna användas för uppdrag utomlands (såsom Haiti).

Regina Bastos (PPE), skriftlig. – (PT) Jag välkomnar antagandet av betänkandet om att tilldela Portugal 31 255 790 euro från Europeiska unionens solidaritetsfond efter översvämningarna på Madeira i februari. Det skyfall som drabbade ön Madeira orsakade kaos och extrem materiell skada med jordskred, kollapsade broar, stängda landsvägar samt hus och bilar som drogs iväg av vattenmassorna.

42 personer omkom och 13 saknas i katastrofen som drabbade Madeira. I dag har Europaparlamentet här i Strasbourg bevittnat ett genuint bevis på europeisk solidaritet, vilket är ett av det europeiska projektets viktigaste värden och ett värde som förtjänar att understrykas.

Maria Da Graça Carvalho (PPE), skriftlig. – (PT) Jag röstade för det här betänkandet, eftersom jag samtycker till att Europeiska unionens solidaritetsfond belastas med 66 891 540 euro i åtagande- och betalningsbemyndiganden inom ramen för Europeiska unionens allmänna budget för 2010 för att bemöta en ansökan från Portugal om att reagera på en katastrof orsakad av jordskred och översvämningar på ön Madeira och även en ansökan från Frankrike om en katastrof orsakad av stormen Xynthia.

Carlos Coelho (PPE), skriftlig. – (PT) Jag välkomnar förstås utnyttjandet av solidaritetsfonden för att hjälpa offren för den tragedi som drabbade Madeira efter onormala regnmängder. Jag gratulerar min kollega Nuno Teixeira till hans skickliga och ihållande insatser för att väcka uppmärksamhet i de europeiska institutionerna och för att skapa en grund för det nödvändiga stödet. Jag upprepar min starka övertygelse om att förfarandena måste förenklas så att solidaritetsfonden kan utnyttjas snabbare i framtiden. Nödhjälp som kommer för sent skamfilar unionens effektiva image och undergräver den europeiska solidaritetskänslan.

Mário David (PPE), skriftlig. – (PT) Portugal har ansökt om stöd från solidaritetsfonden efter ovanliga och onormala regnmängder på ön Madeira i februari 2010 som utlöste jordskred och översvämningar och som orsakade allvarlig skada på den lokala offentliga och privata infrastrukturen, näringslivet och jordbruket. De portugisiska myndigheterna tillsammans med den regionala regeringen i Madeira uppskattade de totala direkta skadorna till 1,08 miljarder euro, motsvarande 0,68 procent av Portugals bruttonationalprodukt. Översvämningarna orsakade ansevärd skador på många bostäder, jordbruk, vägar och huvudvattenledningar. Det ekonomiska stöd som fonden ger kommer att göra det möjligt för de portugisiska myndigheterna, i synnerhet den regionala regeringen på Madeira, att täcka en del av de kostnader de åsamkades när de hanterade nödsituationen. Jag röstade på det hela taget för betänkandet som en ansvarskänsla och ett åtagande om att undvika onödiga dröjsmål i utnyttjandet av ekonomiskt stöd för de regioner i Portugal och Frankrike som har drabbats av naturkatastrofer.

Marielle De Sarnez (ALDE), *skriftlig. – (FR)* Tio månader efter att stormen Xynthia slog till mot den franska kusten, där den dödade 53 personer och skadade 80 samt orsakade ansevärd materiell skada, har parlamentet godkänt en budgetändring för att utnyttja EU:s solidaritetsfond till ett belopp av 35,6 miljoner euro. Men bortsett från återuppbyggnadsprocessen undrar jag hur många fler tragedier som måste inträffa innan vi slutligen får ett gemensamt tillvägagångssätt för att förebygga naturkatastrofer? Naturkatastrofer och katastrofer orsakade av människor blir allt vanligare. Därför måste vi se till att de nationella åtgärderna blir effektivare och bättre samordnade, och att de europeiska åtgärderna blir flexibla. Jag vill även påpeka att vi sedan 2006 har haft en rapport av Michel Barnier om att inrätta en snabbinsatsstyrka som kan reagera på naturkatastrofer. Vad hindrar oss från att godkänna den? Vad hindrar oss från att använda den?

Christine De Veyrac (PPE), *skriftlig. – (FR)* Jag röstade för detta betänkande i dag som innebär att EU:s solidaritetsfond kan utnyttjas efter de skador som uppstod i kölvattnet av de stora översvämningarna i Portugal och stormen Xynthia 2010. Detta visar de starka band som finns mellan unionens medlemsstater och understryker vikten av att hjälpa regioner som drabbats av naturkatastrofer. Jag är nöjd med att över 35 miljoner euro har utnyttjats från solidaritetsfonden för att reparera de ansevärda skador som orsakats av Xynthia i vissa kustområden, främst Charente-Maritime, Vendée och Côtes-d'Armor.

Diogo Feio (PPE), *skriftlig. – (PT)* Kommissionen föreslår att solidaritetsfonden ska utnyttjas för att ställa totalt 66 891 540 euro till förfogande för Portugal och Frankrike: 31 255 790 euro till Portugal och 35 635 750 euro till Frankrike. Portugal har begärt hjälp till följd av en storm i Madeira i februari 2010 som orsakade allvarlig skada på den offentliga och privata infrastrukturen, näringslivet och jordbruket. Frankrike har å sin sida begärt hjälp från solidaritetsfonden efter stormen Xynthia som också i februari 2010 drabbade en stor del av landet, dödade 53 personer, skadade 80 personer och även orsakade allvarliga skador på fördämningar och vallar, på den offentliga och privata infrastrukturen, på vägar och järnvägar, på jordbruket och näringslivet.

Jag stöder helt och hållet detta utnyttjande, inte minst på grund av dess betydelse för den autonoma regionen Madeira, men jag måste uttrycka min besvikelse över att hjälpen tillhandahålls i december, tio månader efter att katastroferna drabbade den franska kusten och ön Madeira. Vi måste omgående finna snabbare sätt att utnyttja solidaritetsfonden, och vi måste fokusera våra insatser på att uppnå det.

João Ferreira (GUE/NGL), *skriftlig. – (PT)* Vi röstade förstås för det här betänkandet där det föreslås att solidaritetsfonden utnyttjas för att hantera de enorma skador som inträffade på ön Madeira efter att stormen drabbade regionen i februari 2010. Trots det vill vi ändå upprepa några kommentarer här.

Så här står det i förordningen om solidaritetsfonden: "Vid större katastrofer bör gemenskapen visa sig solidarisk med befolkningen i de berörda regionerna genom att lämna ekonomiskt bistånd för att bidra till att snabbt återställa normala förhållanden för människorna i de katastrofdrabbade regionerna." I förordningen fastställer man också att detta instrument ska göra det möjligt för gemenskapen "att agera snabbt och effektivt så att den kan bidra till att räddningstjänsterna mobiliseras utan dröjsmål, så att människors omedelbara behov kan tillgodoses och så att gemenskapen kan bidra till återuppbyggnad på kort sikt av förstörd viktig infrastruktur".

Men de bestämmelser och metoder som används för att mobilisera fonden har redan visat att denna princip om att hjälpa drabbade befolkningar snabbt inte följs i praktiken. I det här fallet röstar parlamentet om att utnyttja fonden först tio månader efter katastrofen. Därför har vi argumenterat – och vi gör det på nytt nu – att bestämmelserna om att mobilisera fonden måste anpassas för att möjliggöra ett flexibla utnyttjande i rätt tid och för att minska den tid som förflyter mellan katastrofen och den tidpunkt då fonden görs tillgänglig.

Estelle Grelier (S&D), skriftlig. – (FR) Enligt min mening är EU:s solidaritetsfond, liksom fonden för justering för globaliseringseffekter, ett av de budgetinstrument som starkast uttrycker det solidaritetsvärde som vi ledamöter i gruppen Progressiva förbundet av socialdemokrater och demokrater i Europaparlamentet strävar efter att främja när vi utarbetar den gemensamma politiken. Den 27 och 28 februari 2010 dödade stormen Xynthia 53 personer och skadade omkring 80 i Vendée och Charente-Maritime. Det var en verkligt traumatisk upplevelse för regionen och nationen, och dess psykologiska och ekonomiska följder märks fortfarande tio månader senare. Vid plenarsammanträdet i mars 2010 vidtog parlamentet åtgärder genom att med en mycket stor majoritet godkänna en resolution, där man begärde att fonden skulle användas för att bistå offren.

Dagens omröstning som bekräftade överföringen av 35,6 miljoner euro till dessa departement liksom 31,2 miljoner euro till Portugal som drabbades av översvämningar på Madeira orsakade av samma storm, är ett exempel på den gemensamma önskan om att visa genuin solidaritet mellan de europeiska medborgarna. Detta är det Europa som vi vill skapa – ett Europa nära medborgarna som uppmärksammar de frågor som berör dem och som är i stånd att hantera dessa frågor gemensamt.

Giovanni La Via (PPE), skriftlig. – (IT) Jag röstade för att frigöra medel ur Europeiska unionens solidaritetsfond. Jag tror nämligen att fonden är ett värdefullt verktyg som gör att EU kan visa solidaritet med befolkningen i regioner som drabbas av naturkatastrofer, genom att ge ekonomiskt stöd så att de snabbt kan återgå till normala levnadsförhållanden. Dagens omröstning handlade om två framställningar om hjälp. Den första kom från Portugal, till följd av det onormala regnandet på ön Madeira, som ledde till jordskred och allvarliga översvämningar och åsamkade offentlig och privat infrastruktur, företag och jordbruk skador.

Den andra framställningen om stöd ur fonden kom från Frankrike, med anledning av stormen Xynthia, som ledde till 53 dödsfall och omfattande översvämningar, bland annat av bostadsområden. Stormen orsakade också stora skador på dammar och diken, offentlig och privat infrastruktur, vägar och järnvägar, jordbruk och företag. Slutligen vill jag tillägga att 31 255 790 euro avsattes för översvämningarna på Madeira och 35 635 750 euro för stormen Xynthia, sammanlagt 66 891 540 euro.

David Martin (S&D), skriftlig. – (EN) Jag välkomnar det här betänkandet, som innebär att Portugal erhåller 31 miljoner euro och Frankrike 35 miljoner euro ur EU:s solidaritetsfond. Detta är en viktig gest för att stödja dessa länder efter översvämningarna och jordskreden i Portugal i februari och förödelsen efter stormen Xynthia längs den franska Atlantkusten.

Véronique Mathieu (PPE), skriftlig. – (FR) Jag röstade för att ianspråka Europeiska unionens solidaritetsfond för de områden som drabbades av översvämningar i Portugal och de franska regioner som drabbades av stormen Xynthia i februari 2010. Regionerna vid Atlantkusten var värst utsatta. Stora områden översvämmades under stormen, däribland

bostadsområden, vilket ledde till stora mänskliga och materiella skador. Dagens omröstning är ett svar på en framställning från de franska myndigheterna om bland annat ekonomiskt stöd efter en "ovanligt allvarlig katastrof, huvudsakligen naturkatastrof, som fått följder för den större delen av befolkningen, med allvarliga och bestående återverkningar på levnadsvillkoren och regionens ekonomiska stabilitet". Man beräknar att katastrofen orsakade direkta skador uppgående till 1 425,43 miljoner euro, och 35 635 750 euro kommer att betalas ut till Frankrike. Utnyttjandet av solidaritetsfonden är ett konkret uttryck för att EU står medborgarna nära, vilket är vad de förväntar sig. Med tanke på det behov av omedelbara åtgärder som finns vid naturkatastrofer och dessas omfattning måste dock de europeiska institutionerna arbeta på att snabba upp sina förfaranden och rutiner.

Jean-Luc Mélenchon (GUE/NGL), *skriftlig. – (FR)* Det är bra att EU ger Portugal och Frankrike stöd efter stormarna i februari 2010. Det är emellertid beklagligt att EU inte agerar lika snabbt för att hjälpa medborgare som drabbas av klimatförändringarnas konsekvenser som för att rädda banker.

Nuno Melo (PPE), *skriftlig. – (PT)* Europeiska unionen är ett område med solidaritet, och EU:s solidaritetsfond är en del av detta. Medel ur fonden är ett viktigt stöd till områden som drabbas av naturkatastrofer, såsom efter översvämningarna på Madeira i Portugal och stormen Xynthia i Frankrike. Efter att ha kontrollerat att båda ansökningarna uppfyller berättigandekriteriet i förordning (EG) nr 2012/2002 föreslog kommissionen att solidaritetsfonden skulle tas i anspråk för ett belopp på 31 255 790 euro för Portugal (översvämningar på Madeira) och 35 635 750 euro för Frankrike (stormen Xynthia), vilket ger ett sammanlagt belopp på 66 891 540 euro i åtagande- och betalningsbemyndiganden. Jag vill dock påpeka att det tog lång tid att mobilisera det här stödet. Förfarandet måste bli mindre byråkratiskt och mer smidigt om vi ska kunna reagera snabbt på framtida katastrofer.

Willy Meyer (GUE/NGL), *skriftlig. – (ES)* Jag röstade visserligen för det här förslaget om stöd, men jag tycker att detta är ett sätt att ge smärtstillande och palliativ behandling för konsekvenserna av den kapitalistiska modellen. Det här gör ingenting för att bekämpa grundorsakerna till krisen. Jag håller med om att medel ur Europeiska fonden för justering för globaliseringseffekter bör användas för att hjälpa medborgare som har blivit överflödiga på grund av strukturella förändringar av affärsmodeller eller som en direkt följd av dagens ekonomiska och finansiella kris. Jag tror att de över 250 miljoner euro som har äskats som ytterligare stöd till de över 600 anställda i detaljhandelssektorn i Nederländerna som har friställts kan bidra till att vi når det övergripande målet att underlätta för dessa arbetstagare att komma in på arbetsmarknaden igen. Jag röstade också för eftersom jag är övertygad om att detta stöd blir ett komplement till de bidrag vid friställningar som utgår enligt all nationell lagstiftning och alla kollektivavtal. Därför kan utnyttjandet av medel från Europeiska fonden för justering för globaliseringseffekter inte under några omständigheter ersätta de skyldigheter som regeringar och företag har mot anställda som friställs, eller göra det möjligt att komma undan detta ansvar.

Alexander Mirsky (S&D), *skriftlig. – (LV)* Det är viktigt med stöd under sådana här omständigheter, så att alla EU:s medlemsstater känner att de tillhör en sammanhållen familj. Det skulle vara många gånger billigare om Europeiska unionens medel användes till projekt som mildrar följderna av naturkatastrofer, till exempel för att bygga dammar och skyddande strukturer och investera i information och varningar till allmänheten. Jag tycker också att det skulle vara bra att utarbeta byggnadsregler för högriskregioner. Om

Europeiska unionen bara tillhandahåller pengar och inte arbetar för att förebygga naturkatastrofer kan konsekvenserna bli värre i framtiden.

Andreas Mölzer (NI), *skriftlig*. – (DE) Portugal ansökte om stöd ur solidaritetsfonden i februari 2010 efter att exceptionella och extrema skyfall drabbat södra Madeira och orsakat jordskred och allvarliga översvämningar som lett till skador på offentlig och privat infrastruktur, för företag och jordbruket. De portugisiska myndigheterna har uppskattat det totala värdet av de direkta skadorna till 1 080 miljoner euro. Frankrike ansökte om stöd från solidaritetsfonden efter att en stor del av Frankrike drabbats av stormen Xynthia i februari 2010. Regionerna längs Atlankusten, framförallt departementen Charente-Maritime och Vendée, drabbades svårast. I stormen omkom 53 personer och uppåt 80 personer skadades. I det berörda området uppskattar de franska myndigheterna det totala värdet av de direkta skador som orsakades av katastrofen till 1 425,43 miljoner euro.

Efter att ha kontrollerat att båda ansökningarna uppfyller berättigandekriteriet i förordning (EG) nr 2012/2002 föreslog kommissionen att solidaritetsfonden skulle tas i anspråk för ett belopp på 31 255 790 euro för Portugal (översvämningar på Madeira) och 35 635 750 euro för Frankrike (stormen Xynthia), vilket ger ett sammanlagt belopp på 66 891 540 euro. Eftersom alla villkor för stödet var uppfyllda röstade jag för betänkandet för att visa solidaritet med offren och de drabbade länderna.

Elisabeth Morin-Chartier (PPE), *skriftlig*. – (FR) Jag röstade för i omröstningen i dag, den 14 december 2010, då Europaparlamentet beslutade att avsätta 35,6 miljoner euro till Frankrike, vars Atlankust delvis förstördes av stormen Xynthia i februari. Dessa pengar kommer att användas för att finansiera återuppbyggnaden av den infrastruktur som förstördes i katastrofen. Som parlamentsledamot från de värst drabbade regionerna välkomnar jag att dessa medel avsätts för att reparera skadorna efter stormen: det är en verklig lättnad för alla berörda franska departement. Detta beslut bevisar att solidaritet inte är ett tomt ord för Europeiska unionen.

Avslutningsvis vill jag framhålla att stormen Xynthia i februari 2010 fick konsekvenser i stora delar av Frankrike, men att departementen Charente-Maritime och Vendée drabbades hårdast, med 53 döda och 80 skadade. De materiella skadorna värderades till 1 425,43 miljoner euro. Sammanlagt har 35,6 miljoner euro frigjorts från EU:s solidaritetsfond för att reparera dessa skador.

Franz Obermayr (NI), *skriftlig*. – (DE) Enligt Bögebetänkandet har 66,9 miljoner euro avsatts för att bekämpa effekterna av allvarliga naturkatastrofer i Frankrike och Portugal. Därför röstade jag för betänkandet.

Maria do Céu Patrão Neves (PPE), *skriftlig*. – (PT) Jag röstade för det här betänkandet eftersom jag anser att Europeiska unionens solidaritetsfond ska belastas med 66 891 540 euro i åtagande- och betalningsbemyndiganden inom ramen för Europeiska unionens allmänna budget för 2010 för att tillgodose framställningarna från

- Portugal om att ta fonden i anspråk till följd av en katastrof som orsakades av jordskred och översvämningar på ön Madeira, och

- Frankrike om att ta fonden i anspråk till följd av en katastrof som orsakades av stormen Xynthia.

Paulo Rangel (PPE), *skriftlig. – (PT)* Jag välkomnar varmt att detta betänkande antogs, vilket innebär att Portugal tilldelas 31 255 790 euro för att reparera de fruktansvärda skador som uppstod till följd av den katastrof som drabbade ön Madeira i februari 2010. I det sammanhanget vill jag framhålla det stora engagemang som den portugisiska delegationen från *Partido Social Democrata* har visat, och särskilt det arbete som Nuno Teixeira har gjort och som visade sig vara avgörande för att vi skulle komma fram till detta resultat.

Raül Romeva i Rueda (Verts/ALE), *skriftlig. – (EN)* Kommissionen föreslår att Europeiska unionens solidaritetsfond ska användas för stöd till Portugal och Frankrike i enlighet med punkt 26 i det interinstitutionella avtalet från den 17 maj 2006 om budgetdisciplin och sund ekonomisk förvaltning (IIA). Det interinstitutionella avtalet gör det möjligt att utnyttja solidaritetsfonden inom det årliga taket på 1 miljard euro. Hittills under 2010 har kommissionen bara fått in ett förslag om utnyttjande av solidaritetsfonden: den 24 september 2010 föreslogs att 13,02 miljoner euro skulle avsättas till följd av de svåra översvämningarna i Irland i november 2009 (KOM(2010)0534). Detta förslag och det förslag till ändringsbudget som det resulterade i (DAB nr 8/2010) har ännu inte antagits av budgetmyndighetens båda parter. Parallellt med förslaget att ta solidaritetsfonden i anspråk för att stödja Portugal och Frankrike har kommissionen lagt fram ett förslag till ändringsbudget (DAB nr 9/2010 av den 13 oktober 2010) för att lägga in motsvarande åtagande- och betalningsbemyndiganden i 2010 års budget i enlighet med punkt 26 i det interinstitutionella avtalet.

Nuno Teixeira (PPE), *skriftlig. – (PT)* Solidaritetsfonden inrättades i syfte att visa solidaritet från Europeiska unionens sida med människor i regioner som drabbas av naturkatastrofer. I februari i år drabbades ön Madeira, som jag kommer ifrån, av en katastrof till följd av jordskred och översvämningar. Efter denna tragedi lämnade Portugal in en ansökan om att ta fonden i anspråk, särskilt för att reparera infrastruktur och bygga upp de berörda områdena igen.

De franska myndigheterna lämnade också in en ansökan om att ta fonden i anspråk efter stormen Xynthia. Skadorna till följd av dessa båda katastrofer har värderats till 66 891 540 euro, och detta belopp kommer snart att mobiliseras när väl ändringsbudgeten har antagits så att det blir tillgängligt. Effekterna av katastrofen i februari visade sig direkt, och omfattande skador uppstod på offentlig och privat infrastruktur, för företag och på odlingar. Men trots att effekterna av den tragedi som förödde regionen var så allvarliga kom ingen europeisk hjälp omedelbart. Nu har det gått tio månader. Eftersom jag anser att hela förfarandet måste bli mindre långdraget röstar jag för att fonden utnyttjas för stöd till de drabbade regionerna och vädjar om att det ska utgå så snart som möjligt.

Bernadette Vergnaud (S&D), *skriftlig. – (FR)* Det är bra att en budgetändring som innebär att solidaritetsfonden tas i anspråk för ett belopp på 35,6 miljoner euro antogs i plenum i dag, efter ett förslag från kommissionen. Detta är ett svar på den franska regeringens framställning efter stormen Xynthia, som drabbade den franska kusten den 27-28 februari 2010, och dödade 53 personer och skadade 80 personer i Vendée och Charente-Maritime. Förfarandet tar onekligen lång tid och behöver förbättras, men det gläder mig att se att EU visar solidaritet på det här sättet när människor har drabbats av en sådan tragedi. Jag skrev till kommissionsledamot Johannes Hahn för att stödja den franska regeringens begäran om hjälp, och han höll det löfte han gav mig vid sitt besök i La Rochelle i början av mars. Dessa medel är inte bara ett välbehövligt stöd: de symboliserar också de gemensamma värden vi har på vår kontinent.

Betänkande: Surján (A7-0341/2010)

Luís Paulo Alves (S&D), *skriftlig. – (PT)* Mot bakgrund av yttrandet från utskottet för regional utveckling och förslaget att minska betalningsbemyndigandena under budgetposten "Hjälp till ekonomisk återhämtning genom projekt på energiområdet – Europeiska nät för vindkraft till havs" för att hjälpa de länder (Portugal och Frankrike) som har drabbats av stora naturkatastrofer genom solidaritetsfonden, samt med beaktande av att detta beslut fastställer grundläggande kriterier för hur solidaritetsfonden ska fungera, stöder jag det här betänkandet.

Sophie Auconie (PPE), *skriftlig. – (FR)* Vi minns alla stormen Xynthia, som ödelade Vendéekusten för snart ett år sedan. Därefter har det blivit nödvändigt att återuppbygga upp allt det som vattnet förstörde. Europeiska unionens solidaritetsfond är det idealiska instrumentet för att stödja lokala ansträngningar. Genom att rösta för den här texten har jag bidragit till att frigöra 35 635 750 euro, som inte är öronmärkta för att kompensera för de skador som privatpersoner har åsamkats, utan för återuppbyggnad av infrastruktur. Solidaritetsfonden inrättades efter översvämningarna i Tyskland, Österrike, Tjeckien och Frankrike 2002, och ska användas för att stödja europeiska regioner som drabbas av oförutsägbara katastrofer. Ett motsvarande belopp anslås också till de områden som drabbades av översvämningarna i Portugal nyligen.

Carlos Coelho (PPE), *skriftlig. – (PT)* Jag välkomnar naturligtvis att solidaritetsfonden utnyttjas för att hjälpa offren för den tragedi som drabbade Madeira efter de exceptionella skyfallen. Jag gratulerar min kollega Nuno Teixeira till hans skickliga och kontinuerliga arbete med att öka medvetenheten hos de europeiska institutionerna och lägga en grund för det stöd som behövs. Jag upprepar att jag är övertygad om att förfarandena måste förenklas så att solidaritetsfonden kan utnyttjas snabbare i framtiden. Nöd hjälp som kommer för sent gör att unionen framstår som mindre effektiv och underminerar känslan av europeisk solidaritet.

Mário David (PPE), *skriftlig. – (PT)* Det enda syftet med förslag till ändringsbudget nr 9/2010 är att formellt föra in den budgetjustering som följer av ianspråktagandet av Europeiska unionens solidaritetsfond i 2010 års budget. Jag har redan röstat för ett parallellt förslag till betänkande om att solidaritetsfonden ska tas i anspråk för Portugal (översvämningar på Madeira) och Frankrike (stormen Xynthia), så det är samma ansvarskänsla som gör att jag röstar för det här betänkandet om ändringsbudgeten för att anslå 31 255 790 euro till Portugal och 35 635 750 euro till Frankrike, så att sammanlagt 66 891 540 euro tas ur fonden.

Diogo Feio (PPE), *skriftlig. – (PT)* Trots att det är viktigt med investeringsprojekt för energiinfrastruktur, och i synnerhet vindkraft, röstar jag för en minskning av betalningsbemyndiganden på 66,9 miljoner euro från budgetpost 06 04 14 03 så att dessa medel i stället kan användas till de betalningsbemyndiganden (post 13 06 01) som krävs för att ta Europeiska unionens solidaritetsfond i anspråk.

João Ferreira (GUE/NGL), *skriftlig. – (PT)* När vi röstar om det här förslaget till ändringsbudget, som kommer att göra det möjligt att använda solidaritetsfonden till förmån för människorna på Madeira och i de franska regioner som drabbades av stormen Xynthia – vilket vi givetvis stödde – är det viktigt att framhålla några punkter, förutom fördröjningen med att ta fonden i anspråk, som vi nämnde tidigare.

Kommissionen anser att kriterierna för stödberättigande är uppfyllda, i synnerhet när det gäller trösklarna för skada i Madeiras fall. Man bör emellertid notera att det stöd från unionen som nu blir tillgängligt bara kommer att täcka 2,89 procent av de totala skadorna till följd av katastrofen. Madeira ingår i de yttersta randområdena och måste därmed dras med en del begränsningar. Man strävar också efter att nå konvergensmålen (trots de skadliga förändringar som har skett på det området sedan den senaste utvidgningen). Således bör man alltså ta hänsyn till dessa särdrag och öka stödet till regionen, antingen från fonden eller på annat sätt.

När reglerna för fonden diskuterades föreslog vi följaktligen att man skulle överväga att öka det finansiella stödet till sammanhållningsländer och konvergensregioner genom att göra det obligatoriskt att ta hänsyn till sammanhållningen när man diskuterar stöd till skador orsakade av naturkatastrofer. Detta skulle också minska skillnaderna mellan de olika regionerna och medlemsstaterna i Europeiska unionen.

Nathalie Griesbeck (ALDE), *skriftlig. – (FR)* I ett skede då vi allt oftare upplever naturkatastrofer i Europa måste Europeiska unionen kunna ge sina medlemsstater stöd när de drabbas av dylika katastrofer. Således var det helt naturligt att EU utnyttjade solidaritetsfonden för att kompensera för de skador som orsakades av stormen Xynthia, som drabbade kustområdena i Charente-Maritime och Vendée i mars, och översvämningarna på ön Madeira i Portugal i februari. Jag tycker att det här beslutet visar att det finns solidaritet mellan Europas länder, en solidaritet som för övrigt borde finnas på många andra områden också.

Jaroslav Kalinowski (PPE), *skriftlig. – (PL)* När vi drabbas av naturkatastrofer – och de blir allt fler – är det oerhört viktigt att Europeiska unionen stöder medlemsstater och regioner som kämpar med de långvariga effekterna av dessa tragedier. EU:s solidaritetsfond inrättades i just detta syfte.

Fonden gör det möjligt att ge finansiellt stöd till offer i områden som har drabbats av stora naturkatastrofer, såsom den portugisiska ön Madeira som förstördes av översvämningar och de franska regioner som föröddes av stormen Xynthia. Med årets översvämningar i Polen och andra delar av Europa i färskt minne stöder jag förslaget att hjälpa de länder som har fått lida, av solidaritet med de tusentals medborgare i de regioner som har fått utstå dessa förödande katastrofer.

David Martin (S&D), *skriftlig. – (EN)* Jag röstade för det här betänkandet, som innebär att 66 miljoner euro överförs från det europeiska nätet för vindkraft till havs till EU:s solidaritetsfond för att hjälpa offren för översvämningarna i Portugal och stormarna i Frankrike.

Nuno Melo (PPE), *skriftlig. – (PT)* Det här förslaget till ändringsbudget är vettigt, med tanke på syftet med att mobilisera medel från solidaritetsfonden för att komma till rätta med effekterna av de jordskred och allvarliga översvämningar som ägde rum på den portugisiska ön Madeira och konsekvenserna av stormen Xynthia i Frankrike. Efter att ha kontrollerat att båda ansökningarna uppfyller berättigandekriteriet i förordning (EG) nr 2012/2002 föreslog kommissionen att solidaritetsfonden skulle tas i anspråk för ett belopp på 31 255 790 euro för Portugal (översvämningar på Madeira) och 35 635 750 euro för Frankrike (stormen Xynthia), vilket ger ett sammanlagt belopp på 66 891 540 euro i åtagande- och betalningsbemyndiganden. Jag vill dock påpeka att det tog lång tid att mobilisera det här stödet. Förfarandet måste bli mindre byråkratiskt och mer smidigt om vi ska kunna reagera snabbt på framtida katastrofer.

Andreas Mölzer (NI), *skriftlig. – (DE)* Principiellt sett bör man tillbakavisa ökade budgetanslag under finansiella och ekonomiska kriser. I det här fallet är det emellertid fråga om en justering till följd av de skador som stormen Xynthia orsakade i Frankrike och Portugal. Ömsesidigt stöd och hjälp i händelse av naturkatastrofer är ett sant tecken på aktiv europeisk solidaritet och bör därför välkomnas och stödjas. Av detta skäl röstade jag för betänkandet.

Franz Obermayr (NI), *skriftlig. – (DE)* Enligt betänkandet måste man se till att de medel som görs tillgängliga för Portugal och Frankrike används för att hjälpa till att reparera infrastruktur i dessa länder och som ett "instrument för återfinansiering". Därför röstade jag för betänkandet. De berörda människorna måste få hjälp, och deras levnadsvillkor och den ekonomiska stabiliteten i regionen måste förbättras.

Wojciech Michał Olejniczak (S&D), *skriftlig. – (PL)* Jag stöder helt att EU:s solidaritetsfond tas i anspråk för naturkatastroferna i Frankrike och Portugal. Jag anser att solidaritetsfonden är ett av de viktigaste instrumenten när det gäller att bygga upp en europeisk identitet och en känsla av gemenskap mellan de europeiska medborgarna. Polen var ett av de länder som fick medel ur solidaritetsfonden 2010, och detta fick positiv respons i medierna. Jag vill framhålla vikten av att öka allmänhetens medvetenhet om solidaritetsfonden och effekterna av att den används.

Maria do Céu Patrão Neves (PPE), *skriftlig. – (PT)* Jag röstade för det här betänkandet eftersom jag anser att Europeiska unionens solidaritetsfond ska belastas med 66 891 540 euro i åtagande- och betalningsbemyndiganden inom ramen för Europeiska unionens allmänna budget för 2010 för att tillgodose framställningarna från

- Portugal om att ta fonden i anspråk till följd av en katastrof som orsakades av jordskred och översvämningar på ön Madeira, och

- Frankrike om att ta fonden i anspråk till följd av en katastrof som orsakades av stormen Xynthia.

Paulo Rangel (PPE), *skriftlig. – (PT)* Jag välkomnar det här förslaget till ändringsbudget som gör det möjligt att ta i anspråk Europeiska unionens solidaritetsfond för åtagande- och betalningsbemyndiganden på sammanlagt 66 891 540 euro, varav 31 255 790 euro ska användas för hjälp till Portugal med anledning av den ansökan som gjordes efter de omfattande skadorna av den storm som slog till mot den autonoma regionen Madeira i februari 2010.

Raül Romeva i Rueda (Verts/ALE), *skriftlig. – (EN)* Enligt artikel 37.1 i budgetförordningen kan kommissionen lägga fram förslag till ändringsbudgetar "under omständigheter som är oundvikliga, exceptionella eller oförutsedda". I det här fallet föreslår kommissionen att Europeiska unionens solidaritetsfond ska användas för stöd till Portugal och Frankrike i enlighet med punkt 26 i det interinstitutionella avtalet från den 17 maj 2006 om budgetförvaltning och finansiell disciplin (IIA). Det interinstitutionella avtalet gör det möjligt att utnyttja solidaritetsfonden inom det årliga taket på 1 miljard euro. Villkoren för stödberättigande anges både här och i rådets förordning nr 2012/2002 om inrättande av Europeiska unionens solidaritetsfond. Det är viktigt att notera att syftet med fonden inte är att kompensera privata förluster utan att reparera infrastruktur. Fonden är ett återfinansieringsinstrument. Hittills under 2010 har kommissionen bara fått in ett förslag om utnyttjande av solidaritetsfonden: den 24 september 2010 föreslogs att

13,02 miljoner skulle avsättas till följd av de svåra översvämningarna i Irland i november 2009 (KOM(2010)0534).

Nuno Teixeira (PPE), *skriftlig. – (PT)* Syftet med detta dokument från Europaparlamentet är att godkänna rådets ståndpunkt till förslaget till ändringsbudget nr 9/2010 för att därmed kunna genomföra de ändringar som krävs för att utnyttja solidaritetsfonden. De katastrofer som drabbade Madeira och Frankrike betraktade kommissionen som en "större naturkatastrof" respektive en "exceptionell regional katastrof", och båda ansökningarna från de nationella myndigheterna om ianspråktagande av fonden godkändes.

Enligt budgetförordningen kan kommissionen lägga fram förslag till ändringsbudgetar "under omständigheter som är oundvikliga, exceptionella eller oförutsedda". I det här fallet föreslog kommissionen att solidaritetsfonden skulle utnyttjas så att Portugal tilldelas 31 255 790 euro och Frankrike 35 635 750 euro, sammanlagt 66 891 540 euro. I dag godkänner vi i solidaritetens namn en omfördelning av detta belopp i betalningsbemyndiganden från budgetpost 06 04 14 03: "Hjälp till ekonomisk återhämtning genom projekt på energiområdet – Europeiska nät för vindkraft till havs" för att reparera infrastruktur och återuppbygga de områden som drabbades av katastroferna.

Jag välkomnar denna åtgärd, även om jag beklagar att hela förfarandet för att ta fonden i anspråk är så långsamt, med tanke på omfattningen av den tragedi som ödelade den region som jag kommer ifrån, den autonoma regionen Madeira.

Betänkande: Matera (A7-0336/2010)

Jean-Pierre Audy (PPE), *skriftlig. – (FR)* På grundval av betänkandet av min utmärkta italienska kollega Barbara Matera röstade jag för förslaget till utnyttjande av Europeiska fonden för justering för globaliseringseffekter för att stödja Slovenien, som har drabbats av uppsägningar inom textilindustrin, med 2,2 miljoner euro. Fabriken i fråga är Mura, European Fashion Design, som har avskedat 2 554 arbetstagare. Jag tycker att det är konstigt att 583 personer, eller 22,8 procent av de 2 554 arbetstagare som friställdes, har kroniska sjukdomar eller funktionshinder. Jag är inte säker på att de uppfyller kriterierna för Europeiska fonden för justering för globaliseringseffekter. Man bör notera att 1 114 av de 2 554 avskedade arbetstagarna inte har gått ut grundskolan. Det är legitimt att ifrågasätta utbildningsnivån hos de anställda och deras lämplighet med dagens industriella standarder. Jag ifrågasätter självständigheten hos de tjänstemän vid det slovenska ministeriet för arbete, familj och sociala frågor som måste ikläda sig rollen som certifieringsmyndighet för denna kostnad.

Jean-Luc Bennahmias (ALDE), *skriftlig. – (FR)* I likhet med de förslag som Barbara Matera lade fram under det förra plenarsammanträdet är dessa resolutioner som förespråkar att Europeiska fonden för justering för globaliseringseffekter utnyttjas i sex specifika fall välgrundade. Den här fonden kommer att användas för stöd till anställda som drabbas av skadliga effekter av globaliseringen i Slovenien, Tyskland, Polen och Spanien. Jag har alltid tyckt att det är effektivt att använda den här fonden, eftersom den ger konkreta resultat och fyller specifika och exakt definierbara behov. Som ledamot av utskottet för sysselsättning och sociala frågor kan jag inte göra annat än rösta för antagandet av dessa resolutioner.

Maria Da Graça Carvalho (PPE), *skriftlig. – (PT)* Med tanke på att Slovenien har begärt stöd till 2 554 friställda anställda vid Mura, European Fashion Design, ett företag som verkar inom konfektionssektorn, röstade jag för resolutionen. Jag stöder kommissionens

förslag med parlamentets ändringar. Jag håller också med om att det i motiveringsdelen i kommissionens förslag ska läggas fram tydliga och detaljerade uppgifter om ansökan med en analys av kriterier för stödberättigande och en förklaring av orsakerna till att ansökan godkänts, vilket ligger i linje med parlamentets krav.

Mário David (PPE), *skriftlig. – (PT)* Stöd till arbetstagare som friställs till följd av omstruktureringar och omplaceringar bör vara dynamiskt och flexibelt så att det kan utgå snabbt och effektivt. Mot bakgrund av de strukturella förändringarna av den internationella handeln är det viktigt att den europeiska ekonomin snabbt kan införa stödåtgärder för anställda som drabbas av sådana förändringar samtidigt som de får de färdigheter som krävs för att snabbt komma in på arbetsmarknaden igen. Därför bör ekonomiskt stöd utgå på individuell basis. Det är också viktigt att betona att detta stöd inte är någon ersättning för det normala ansvar som företagen har. Det är inte heller avsett att finansiera omstrukturering av företag. Med tanke på att Slovenien har begärt hjälp för 2 554 personer som friställdes från Mura, European Fashion Design, ett företag som är verksamt inom konfektionssektorn i Nuts III-regionen Pomurje, att 7 procent av alla arbetstagare i regionen Pomurje arbetade för Mura och att inkomsterna i denna region redan var lägre än genomsnittet i Slovenien stödde jag på det hela taget detta betänkande om ianspråktagande av Europeiska fonden för justering för globaliseringseffekter för Slovenien.

Diogo Feio (PPE), *skriftlig. – (PT)* Det antal gånger som kammaren har godkänt utnyttjande av Europeiska fonden för justering för globaliseringseffekter, som inrättades för att ge arbetstagare som drabbas av konsekvenserna av genomgripande strukturförändringar inom världshandeln stöd, under de senaste månaderna är enligt min mening ett tydligt tecken på att Europa genomgår en kris. Europeiska fonden för justering för globaliseringseffekter är ingen lösning på krisen, men den är till stor hjälp. Just i det här fallet ska stödet användas för att mildra konsekvenserna av att 2 554 personer friställdes från Mura, European Fashion Design, ett företag som är verksamt inom den slovenska konfektionssektorn. Den här sektorn har drabbats särskilt hårt av förändringarna i världshandelns struktur och den billiga textilimporten.

José Manuel Fernandes (PPE), *skriftlig. – (PT)* Mot bakgrund av de sociala konsekvenserna av den globala ekonomiska krisen, som särskilt har påverkat sysselsättningen, är det mycket viktigt att Europeiska fonden för justering för globaliseringseffekter används för att mildra många europeiska medborgares och familjers lidande, bidra till att de integreras i samhället igen och kan utvecklas i sina yrken. Samtidigt måste en ny, kvalificerad arbetskraft växa fram för att tillgodose företagets behov och få fart på ekonomin. Det är i det sammanhanget som denna åtgärdsplan för Slovenien läggs fram, till fromma för 2 554 personer som friställdes från Mura, European Fashion Design, ett företag som är verksamt inom konfektionssektorn. Därför hoppas jag att de europeiska institutionerna kommer att fördubbla sina ansträngningar att vidta åtgärder för att påskynda och förbättra utnyttjandet av den viktiga resurs som Europeiska fonden för justering för globaliseringseffekter är. För närvarande används den i mycket liten omfattning. I år har bara 11 procent av de 500 miljoner euro som är tillgängliga utnyttjats.

João Ferreira (GUE/NGL), *skriftlig. – (PT)* Ansökningar om ianspråktagande av Europeiska fonden för justering för globaliseringseffekter kommer in varje månad. Således har vi nu ytterligare åtta ansökningar från fyra medlemsstater: Slovenien, Tyskland, Polen och Spanien. Flera hundra andra företag i olika branscher, från biltillverkning till textil och detaljhandel, håller på att stänga igen. Sammanlagt har över 6 500 anställda (6 592 för att

vara exakt) friställts. Det blir nästan 10 000 om vi också tar med dem som vi diskuterade här för en månad sedan.

När vi godkänner detta ianspråktagande måste jag upprepa att det vi behöver är ett tydligt brott med den nyliberala politik som orsakar den uppenbara ekonomiska och sociala katastrofen i Europeiska unionens länder. Visst behövs det lindrande åtgärder, men vi måste komma till rätta med orsakerna till katastrofen.

Det har blivit ännu mer bråttom att genomföra det förslag som vi lade fram under debatten om 2011 års budget, att inrätta ett europeiskt program för sysselsättning och hållbar utveckling för vilket 1 procent av EU:s bruttonationalprodukt skulle anslås, kompletterat med medel från medlemsstaterna. Syftet skulle vara att skapa verklig konvergens och att främja varje lands potential, hållbar användning av resurserna, investeringar i produktion och skapande av arbetstillfällen med rättigheter.

Giovanni La Via (PPE), *skriftlig. – (IT)* Jag röstade för ianspråktagandet av Europeiska fonden för justering för globaliseringseffekter för Slovenien eftersom jag anser att detta instrument är en viktig resurs när det gäller att stödja arbetstagare som hamnar i svårigheter till följd av den ekonomiska krisen. Europeiska fonden för justering för globaliseringseffekter inrättades 2006 för att ge praktiskt stöd till arbetstagare som blivit arbetslösa till följd av att deras företag flyttar eller, efter ändringen 2009, till följd av den ekonomiska krisen, för att underlätta deras återinträde på arbetsmarknaden.

Dagens omröstning gällde en ansökan om stöd för 2 554 friställda från Mura, European Fashion Design, ett företag som är verksamt inom konfektionssektorn, på sammanlagt 2 247 940 miljoner euro från Europeiska fonden för justering för globaliseringseffekter. Avslutningsvis välkomnar jag att det här betänkandet antogs. Det visar att Europeiska fonden för justering för globaliseringseffekter är en användbar och effektiv resurs när det gäller att bekämpa arbetslöshet som uppstår på grund av globaliseringen och den ekonomiska krisen.

David Martin (S&D), *skriftlig. – (EN)* Jag välkomnar att Europeiska fonden för justering för globaliseringseffekter tas i anspråk för att hjälpa de 2 554 anställda som friställdes från Mura, European Fashion Design, ett företag i Slovenien. Jag hoppas att de 2,2 miljonerna euro kommer att hjälpa arbetstagarna och regionen att snabbt återhämta sig från de strukturella förändringarna.

Jean-Luc Mélenchon (GUE/NGL), *skriftlig. – (FR)* Jag lade ned min röst i omröstningen, av omtanke om de slovenska arbetstagarna inom Murakoncernen, som har offrats på globaliseringens altare. Med tanke på den situation som de har hamnat i till följd av den nyliberala politik som Europeiska unionen förespråkar skulle man kunna vara benägen att rösta emot, eftersom det här bidraget är så lågt. Men det lilla de får kan kanske hjälpa till att mildra smärtan. Detta gör dock inte att motivet för Europeiska fonden för justering för globaliseringseffekter blir mindre oacceptabelt. Det är ett tänkande som har lett till att de investeringsfonder som äger den här koncernen och de banker som investerar i dem kan göra vinster på deras bekostnad.

Nuno Melo (PPE), *skriftlig. – (PT)* EU är ett område med solidaritet, och Europeiska fonden för justering för globaliseringseffekter är en del av detta. Detta stöd är viktigt för att hjälpa de arbetslösa och offren för de företagsomflyttningar som sker i en globaliserad värld. Fler och fler företag flyttar för att utnyttja fördelarna med lägre arbetskraftskostnader i ett antal länder, särskilt Kina och Indien, vilket skadar de länder som respekterar

arbetstagarnas rättigheter. Europeiska fonden för justering för globaliseringseffekter ska hjälpa arbetstagare som faller offer för företagsomflyttningar och är grundläggande för att underlätta deras tillgång till nya jobb. Europeiska fonden för justering för globaliseringseffekter har använts av andra EU-länder tidigare, så det är lämpligt att detta stöd utgår till Slovenien, som har ansökt om hjälp till 2 554 friställda från Mura, European Fashion Design, ett företag som är verksamt inom konfektionssektorn.

Alexander Mirsky (S&D), *skriftlig*. – (LV) Jag röstade för, såsom jag har gjort tidigare när det gäller ianspråktagande av Europeiska fonden för justering för globaliseringseffekter. Vi måste stödja människor som har blivit av med sina jobb och ge dem möjlighet att utnyttja sin potential på olika områden. Det är synd och skam att Lettland, trots att jag personligen kontaktade Lettlands premiärminister och påpekade att vi bör utnyttja Europeiska fonden för justering för globaliseringseffekter, inte har använt sig av denna möjlighet, när 15 procent av befolkningen är arbetslös. Det verkar som om vi måste skicka en signal till ledningen för kommissionen om passiviteten hos den så kallade ledningen i Lettland. Över 100 000 letter har redan lämnat sitt fädernesland. Det verkar inte som om Lettlands regering bryr sig om dessa människors öde.

Andreas Mölzer (NI), *skriftlig*. – (DE) Det slovenska konfektionsföretaget Mura, European Fashion Design, var tvunget att avskeda 2 554 anställda under perioden 21 oktober 2009–20 februari 2010 till följd av den ekonomiska och finansiella krisen. Därför ansöker Slovenien om 2 247 940 euro från Europeiska fonden för justering för globaliseringseffekter för att kunna vidta åtgärder som gör att de berörda arbetstagarna snabbt kan integreras på arbetsmarknaden igen. Jag röstade för betänkandet eftersom det är helt motiverat att utnyttja finansieringen.

Franz Obermayr (NI), *skriftlig*. – (DE) Enligt Barbara Materas betänkande måste vi stödja återintegreringen på arbetsmarknaden av slovenska arbetstagare som har friställts till följd av den ekonomiska och finansiella krisen. Det tycker jag är någonting positivt, och därför röstade jag för.

Maria do Céu Patrão Neves (PPE), *skriftlig*. – (PT) Slovenien har begärt stöd till 2 554 friställda anställda vid Mura, European Fashion Design, ett företag som verkar inom konfektionssektorn, och jag röstade för resolutionen. Jag stöder kommissionens förslag med parlamentets ändringar.

Jag tycker också följande:

- Europeiska fonden för justering för globaliseringseffekter ska hjälpa enskilda friställda arbetstagare att integreras på arbetsmarknaden igen, och att stöd från fonden inte ska vara någon ersättning för åtgärder som företagen ansvarar för enligt nationella lagar eller kollektivavtal. Fonden ska inte heller användas för att finansiera omstrukturering av företag eller sektorer.

- Hur Europeiska fonden för justering för globaliseringseffekter fungerar och vilket mervärde den ger bör utvärderas i samband med den allmänna bedömningen av program och olika andra instrument som har skapats inom ramen för det interinstitutionella avtalet av den 17 maj 2006.

Jag välkomnar kommissionens förslag att införa en alternativ källa till betalningsbemyndiganden utöver oanvända medel från Europeiska socialfonden efter det att parlamentet flera gånger har påmint om att Europeiska fonden för justering för

globaliseringseffekter skapades som ett separat, särskilt instrument med egna mål och tidsfrister. Lämpliga budgetposter för överföringar måste fastställas.

Paulo Rangel (PPE), *skriftlig. – (PT)* Sloveniens begäran om stöd från Europeiska fonden för justering för globaliseringseffekter till 2 554 friställda anställda vid Mura, European Fashion Design, ett företag som verkar inom konfektionssektorn, under perioden 21 oktober 2009–20 februari 2010 uppfyller alla fastställda kriterier för stödberättigande. Genom Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 546/2009 av den 18 juni 2009 om ändring av förordning (EG) nr 1927/2006 om upprättande av Europeiska fonden för justering för globaliseringseffekter utvidgades fondens räckvidd tillfälligt till att omfatta situationer som denna där ”minst 500 arbetstagare sägs upp på ett företag i en medlemsstat under en period på fyra månader”, som en direkt följd av den globala finansiella och ekonomiska krisen. Därför röstade jag för den här resolutionen, i förhoppningen att ianspråktagandet av Europeiska fonden för justering för globaliseringseffekter ska hjälpa dessa arbetstagare att komma in på arbetsmarknaden igen.

Betänkande: Matera (A7-0337/2010)

Maria Da Graça Carvalho (PPE), *skriftlig. – (PT)* Tyskland har begärt stöd till 1 181 friställda anställda fördelade på fyra produktionsanläggningar tillhörande företaget Heidelberger Druckmaschinen AG i Baden-Württemberg, som tillverkar tryckpressar, och jag röstade för resolutionen. Jag stöder kommissionens förslag med parlamentets ändringar. Jag tycker också att man ska se till att Europeiska fonden för justering för globaliseringseffekter hjälper enskilda friställda arbetstagare att integreras på arbetsmarknaden igen, och att stöd från fonden inte ska vara någon ersättning för åtgärder som företagen ansvarar för enligt nationella lagar eller kollektivavtal. Fonden ska inte heller användas för att finansiera omstrukturering av företag eller sektorer.

Mário David (PPE), *skriftlig. – (PT)* Stöd till arbetstagare som friställs till följd av omstruktureringar och omplaceringar bör vara dynamiskt och flexibelt så att det kan utgå snabbt och effektivt. Mot bakgrund av de strukturella förändringarna av den internationella handeln är det viktigt att den europeiska ekonomin snabbt kan införa stödåtgärder för anställda som drabbas av sådana förändringar samtidigt som de får de färdigheter som krävs för att snabbt komma in på arbetsmarknaden igen. Därför bör ekonomiskt stöd utgå på individuell basis. Det är också viktigt att betona att detta stöd inte är någon ersättning för det normala ansvar som företagen har. Det är inte heller avsett att finansiera omstrukturering av företag. Tyskland har begärt stöd till 1 181 friställda anställda fördelade på fyra produktionsanläggningar tillhörande företaget Heidelberger Druckmaschinen AG i Baden-Württemberg, som tillverkar tryckpressar. Jag stödde på det hela taget den här resolutionen om ianspråktagande av Europeiska fonden för justering för globaliseringseffekter för Tysklands räkning.

Diogo Feio (PPE), *skriftlig. – (PT)* I dag antar vi ett paket på 8 308 555 euro i stöd från Europeiska fonden för justering för globaliseringseffekter till Tyskland till följd av 1 181 uppsägningar fördelade på fyra produktionsanläggningar tillhörande företaget Heidelberger Druckmaschinen AG i Baden-Württemberg, som tillverkar tryckpressar. Som jag alltid har sagt är sådant stöd oerhört viktigt för att komma till rätta med de aktuella symtomen, men det är ingen slutlig lösning på de europeiska företagens problem. Dessa hänger inte bara samman med dagens ekonomiska kris, utan beror också på att Europa måste anpassa sig till en föränderlig värld där det är mycket viktigt att vara konkurrenskraftig.

José Manuel Fernandes (PPE), *skriftlig. – (PT)* Mot bakgrund av de sociala konsekvenserna av den globala ekonomiska krisen, som särskilt har påverkat sysselsättningen, är det mycket viktigt att Europeiska fonden för justering för globaliseringseffekter används för att mildra många europeiska medborgares och familjers lidande, bidra till att de integreras i samhället igen och kan utvecklas i sina yrken. Samtidigt måste en ny, kvalificerad arbetskraft växa fram för att tillgodose företagets behov och få fart på ekonomin. Det är i det sammanhanget som denna åtgärdsplan för Tyskland läggs fram, till förmån för 1 181 uppsagda personer fördelade på fyra produktionsanläggningar tillhörande företaget Heidelberger Druckmaschinen AG i Baden-Württemberg, som tillverkar tryckpressar. Därför hoppas jag att de europeiska institutionerna kommer att fördubbla sina ansträngningar att vidta åtgärder för att påskynda och förbättra utnyttjandet av den viktiga resurs som Europeiska fonden för justering för globaliseringseffekter är. För närvarande används den i mycket liten omfattning. I år har bara 11 procent av de 500 miljoner euro som är tillgängliga utnyttjats.

Peter Jahr (PPE), *skriftlig. – (DE)* Dagens beslut kommer att leda till att arbetstagare hos företaget Heidelberger Druckmaschinen AG i Baden-Württemberg som hotas av friställningar får omkring 8 miljoner euro i stöd från Europeiska fonden för justering för globaliseringseffekter. Dessa medel ska användas för att hjälpa dessa personer att finna nya jobb så snart som möjligt. Jag tycker att det är viktigt att de får pengarna snabbt och utan större byråkratiska friktionsförluster. Stödet behövs nu och inte om sex månader eller ett år. Europeiska unionen och medlemsstaterna måste också försöka göra mer än att bara motverka de negativa konsekvenserna av globaliseringen. Globaliseringen är en process vars förlopp vi kan och måste styra.

Wolf Klinz (ALDE), *skriftlig. – (DE)* Jag lade ned min röst i den här omröstningen. Det berodde inte bara på att det tyska Fria demokratiska partiet är skeptiskt till Europeiska fonden för justering för globaliseringseffekter utan också på att det kan finnas en intressekonflikt eftersom jag är aktieägare i Heidelberger Druckmaschinen AG.

Giovanni La Via (PPE), *skriftlig. – (IT)* Jag röstade för ianspråktagandet av Europeiska fonden för justering för globaliseringseffekter för Tyskland eftersom jag anser att detta instrument är en viktig resurs när det gäller att stödja arbetstagare som hamnar i svårigheter till följd av den ekonomiska krisen. Europeiska fonden för justering för globaliseringseffekter inrättades 2006 för att ge praktiskt stöd till arbetstagare som blivit arbetslösa till följd av att deras företag flyttar eller, efter ändringen 2009, till följd av den ekonomiska krisen, för att underlätta deras återinträde på arbetsmarknaden.

Dagens omröstning gällde en ansökan om stöd för 1 181 uppsagda personer fördelade på fyra produktionsanläggningar tillhörande företaget Heidelberger Druckmaschinen AG i Baden-Württemberg, som tillverkar tryckpressar, på sammanlagt 8 308 555 euro från Europeiska fonden för justering för globaliseringseffekter. Avslutningsvis välkomnar jag att det här betänkandet antogs. Det visar att Europeiska fonden för justering för globaliseringseffekter är en användbar och effektiv resurs när det gäller att bekämpa arbetslöshet som uppstår på grund av globaliseringen och den ekonomiska krisen.

David Martin (S&D), *skriftlig. – (EN)* Europeiska fonden för justering för globaliseringseffekter skapades för att ge arbetstagare som drabbas av konsekvenserna av genomgripande strukturförändringar inom världshandeln stöd. De 1 181 uppsagda personerna vid fyra produktionsanläggningar tillhörande företaget Heidelberger

Druckmaschinen AG i Baden-Württemberg, som tillverkar tryckpressar, tillhör denna kategori, och därför stödde jag ianspråktagandet av 8 308 555 euro som stöd till dem

Jean-Luc Mélenchon (GUE/NGL), *skriftlig. – (FR)* Jag lade ned min röst i omröstningen, av omtanke om de tyska arbetstagarna inom Heidelberger Druckmaschinen AG, som har offerats på globaliseringens altare. Med tanke på den situation som de har hamnat i till följd av den nyliberala politik som Europeiska unionen förespråkar skulle man kunna vara benägen att rösta emot, eftersom det här bidraget är så lågt. Men det lilla de får kan kanske hjälpa till att mildra smärtan. Detta gör dock inte att motivet för Europeiska fonden för justering för globaliseringseffekter blir mindre oacceptabelt. Det är ett tänkande som har lett till att den här koncernen, som är en världsledande tillverkare av tryckpressar, omlokaliserar för att öka sina vinster.

Nuno Melo (PPE), *skriftlig. – (PT)* EU är ett område med solidaritet, och Europeiska fonden för justering för globaliseringseffekter är en del av detta. Detta stöd är viktigt för att hjälpa de arbetslösa och offren för de företagsomflyttningar som sker i en globaliserad värld. Fler och fler företag flyttar för att utnyttja fördelarna med lägre arbetskraftskostnader i ett antal länder, särskilt Kina och Indien, vilket skadar de länder som respekterar arbetstagarnas rättigheter. Europeiska fonden för justering för globaliseringseffekter ska hjälpa arbetstagare som faller offer för företagsomflyttningar och är grundläggande för att underlätta deras tillgång till nya jobb. Europeiska fonden för justering för globaliseringseffekter har använts av andra EU-länder tidigare, så det är lämpligt att detta stöd utgår till Tyskland, som har ansökt om hjälp till 1 181 uppsagda personer vid fyra produktionsanläggningar tillhörande företaget Heidelberger Druckmaschinen AG i Baden-Württemberg, som tillverkar tryckpressar.

Andreas Mölzer (NI), *skriftlig. – (DE)* Effekterna av den ekonomiska krisen märks fortfarande i hela Europa. Också i Tyskland kämpar en del företag för att överleva och friställer många människor. Under perioden 26 januari–26 maj 2010 var företaget Heidelberger Druckmaschinen AG i Baden-Württemberg, som tillverkar tryckpressar, tvunget att avskeda 1 181 anställda till följd av krisen. Förbundsrepubliken Tyskland har därför ansökt om 8 308 555 euro i stöd från Europeiska fonden för justering för globaliseringseffekter. Jag röstar för betänkandet eftersom alla kriterierna för utnyttjande av fonden är uppfyllda.

Franz Obermayr (NI), *skriftlig. – (DE)* Jag stöder utnyttjandet av fonden i samband med den här ansökan eftersom denna åtgärd kan ge arbetstagare som lider av konsekvenserna av stora förändringar inom världshandeln ett kompletterande stöd och hjälpa dem att integrera sig på arbetsmarknaden igen. Därför röstade jag för betänkandet.

Maria do Céu Patrão Neves (PPE), *skriftlig. – (PT)* Tyskland har begärt stöd till 1 181 friställda anställda fördelade på fyra produktionsanläggningar tillhörande företaget Heidelberger Druckmaschinen AG i Baden-Württemberg, som tillverkar tryckpressar, och jag röstade för resolutionen. Jag stöder kommissionens förslag med parlamentets ändringar.

Jag tycker också följande:

- Europeiska fonden för justering för globaliseringseffekter ska hjälpa enskilda friställda arbetstagare att integreras på arbetsmarknaden igen, och att stöd från fonden inte ska vara någon ersättning för åtgärder som företagen ansvarar för enligt nationella lagar eller kollektivavtal. Fonden ska inte heller användas för att finansiera omstrukturering av företag eller sektorer.

- Hur Europeiska fonden för justering för globaliseringseffekter fungerar och vilket mervärde den ger bör utvärderas i samband med den allmänna bedömningen av program och olika andra instrument som har skapats inom ramen för det interinstitutionella avtalet av den 17 maj 2006.

Jag välkomnar kommissionens förslag att införa en alternativ källa till betalningsbemyndiganden utöver oanvända medel från Europeiska socialfonden efter det att parlamentet flera gånger har påmint om att Europeiska fonden för justering för globaliseringseffekter skapades som ett separat, särskilt instrument med egna mål och tidsfrister. Lämpliga budgetposter för överföringar måste fastställas.

Paulo Rangel (PPE), *skriftlig*. – (PT) Tysklands ansökan om stöd från Europeiska fonden för justering för globaliseringseffekter till 1 181 friställda anställda fördelade på fyra produktionsanläggningar tillhörande företaget Heidelberger Druckmaschinen AG i Baden-Württemberg, som tillverkar tryckpressar, under perioden 26 januari–26 maj 2010 uppfyller alla lagens kriterier för stödberättigande. Genom Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 546/2009 av den 18 juni 2009 om ändring av förordning (EG) nr 1927/2006 om upprättande av Europeiska fonden för justering för globaliseringseffekter utvidgades fondens räckvidd tillfälligt till att omfatta situationer som denna där ”minst 500 arbetstagare sägs upp på ett företag i en medlemsstat under en period på fyra månader”, som en direkt följd av den globala finansiella och ekonomiska krisen. Därför röstade jag för den här resolutionen, i förhoppningen att ianspråktagandet av Europeiska fonden för justering för globaliseringseffekter ska hjälpa dessa arbetstagare att komma in på arbetsmarknaden igen.

Angelika Werthmann (NI), *skriftlig*. – (DE) Vid sidan av ansökan från företaget Heidelberger Druckmaschinen har jag utan reservationer röstat för alla ansökningar om utnyttjande av Europeiska fonden för justering för globaliseringseffekter som vi har röstat om i dag. Jag stöder tanken bakom Europeiska fonden för justering för globaliseringseffekter och i synnerhet det direkta stödet till människor som förlorar sina arbeten utan egen förskyllan till följd av globaliseringen. Men när det gäller Heidelberger Druckmaschinen lade jag ned min röst i omröstningen. I det här fallet har jag bestämda invändningar. Det är väl känt att Heidelberger Druckmaschinen är en kronjuvel för den tyska maskinindustrin. Företaget har gjort stora vinster i många år.

Därefter följde två eller tre år med ekonomiska problem; det är sant. Heidelberger Druckmaschinen reagerade med en reflex som är typisk för storföretag: det skar ned personalen i det område där lönerna var höga, det vill säga i Tyskland, och investerade samtidigt och ökade antalet anställda i Kina, där lönerna var låga. Om en ansökan om ianspråktagande av Europeiska fonden för justering för globaliseringseffekter görs under en sådan process är detta ett negativt exempel på att internationella företag utnyttjar en socialt meningsfull och mycket ansvarsmedveten EU-åtgärd för att komma undan sitt sociala ansvar.

Betänkande: Matera (A7-0359/2010)

Jean-Pierre Audy (PPE), *skriftlig*. – (FR) På grundval av betänkandet av min italienska kollega Barbara Matera röstade jag för förslaget till utnyttjande av Europeiska fonden för justering för globaliseringseffekter för att stödja Polen, som har drabbats av uppsägningar inom bilindustrin, med 0,6 miljoner euro. 590 arbetstagare har friställts från två företag inom bilindustrin. Jag tycker att det är bra att detta stöd administreras och kontrolleras av de organ som ansvarar för Europeiska socialfonden i Polen, vilket innebär att

övervakningskostnaderna begränsas till bara 2 000 euro. I likhet med Barbara Matera gratulerar jag kommissionen till att den i samband med utnyttjandet av Europeiska fonden för justering för globaliseringseffekter har föreslagit en alternativ källa till betalningsbemyndiganden utöver oanvända medel från Europeiska socialfonden. Icke desto mindre beklagar jag att man för att utnyttja Europeiska fonden för justering för globaliseringseffekter i det här fallet har tagit betalningsbemyndiganden från en budgetpost som är avsedd för stöd till små och medelstora företag och innovation. Det är tråkigt att kommissionen inte lyckas genomföra program för konkurrenskraft och nyskapande, särskilt under en ekonomisk kris som troligen kommer att medföra att behovet av stöd ökar betydligt.

Maria Da Graça Carvalho (PPE), skriftlig. – (PT) Polen har ansökt om ekonomiskt bidrag till följd av 590 uppsägningar vid två företag som är verksamma inom Nace rev. 2 huvudgrupp 29 (tillverkning av motorfordon, släpvagnar och påhängsvagnar) i Nuts II-regionen Wielkopolskie, och jag röstade för resolutionen. Jag stöder kommissionens förslag med parlamentets ändringar. Jag stöder också kommissionens förslag att när det gäller utnyttjande av Europeiska fonden för justering för globaliseringseffekter införa en alternativ källa till betalningsbemyndiganden utöver oanvända medel från Europeiska socialfonden efter det att parlamentet flera gånger har påmint om att Europeiska fonden för justering för globaliseringseffekter skapades som ett separat, särskilt instrument med egna mål och tidsfrister. Lämpliga budgetposter för överföringar måste fastställas.

Mário David (PPE), skriftlig. – (PT) Stöd till arbetstagare som friställs till följd av omstruktureringar och omplaceringar bör vara dynamiskt och flexibelt så att det kan utgå snabbt och effektivt. Med tanke på de strukturella förändringarna av världshandeln är det viktigt att den europeiska ekonomin snabbt kan sätta in de instrument som har utformats för att stödja arbetstagare som drabbas på det här sättet och se till att de får nya färdigheter så att de snabbt kan integreras på arbetsmarknaden igen. Därför bör ekonomiskt stöd utgå på individuell basis. Det är också viktigt att betona att detta stöd inte är någon ersättning för det normala ansvar som företagen har. Det är inte heller avsett att finansiera omstrukturering av företag. Polen har ansökt om ekonomiskt bidrag till följd av 590 uppsägningar vid två företag som är verksamma inom Nace rev. 2 huvudgrupp 29 (tillverkning av motorfordon, släpvagnar och påhängsvagnar) i Nuts II-regionen Wielkopolskie. Jag röstade för det här betänkandet eller, med andra ord, för att Europeiska fonden för justering för globaliseringseffekter utnyttjas till förmån för Polen.

Diogo Feio (PPE), skriftlig. – (PT) Den finansiella och ekonomiska kris som vi upplever, i kombination med de ständiga förändringarna på arbetsmarknaden till följd av världshandelns ändrade struktur, har skördat oräkneliga offer för arbetslöshet, i många fall långtidsarbetslöshet. Europeiska fonden för justering för globaliseringseffekter skapades för situationer som denna. I det här fallet talar vi om ett stöd på över 600 000 euro till Polen till följd av 613 uppsägningar vid två företag som tillverkar bilar under perioden 1 mars-30 november 2009. Eftersom kommissionen har tagit ställning till ansökan och anser att den är lämplig och uppfyller kraven och därför rekommenderar att den bifalles röstade jag för.

José Manuel Fernandes (PPE), skriftlig. – (PT) Mot bakgrund av de sociala konsekvenserna av den globala ekonomiska krisen, som särskilt har påverkat sysselsättningen, är det mycket viktigt att Europeiska fonden för justering för globaliseringseffekter används för att mildra många europeiska medborgares och familjers lidande, bidra till att de integreras i samhället igen och kan utvecklas i sina yrken. Samtidigt måste en ny, kvalificerad arbetskraft växa

fram för att tillgodose företagens behov och få fart på ekonomin. Det är i det sammanhanget som denna åtgärdsplan för Polen läggs fram, avseende 590 uppsägningar vid två företag som är verksamma inom Nace rev. 2 huvudgrupp 29 (tillverkning av motorfordon, släpvagnar och påhängsvagnar) i Nuts II-regionen Wielkopolskie. Därför hoppas jag att de europeiska institutionerna kommer att fördubbla sina ansträngningar att vidta åtgärder för att påskynda och förbättra utnyttjandet av den viktiga resurs som Europeiska fonden för justering för globaliseringseffekter är. För närvarande används den i mycket liten omfattning. I år har bara 11 procent av de 500 miljoner euro som är tillgängliga utnyttjats.

Giovanni La Via (PPE), *skriftlig. – (IT)* Jag röstade för ianspråktagandet av Europeiska fonden för justering för globaliseringseffekter för Polen eftersom jag anser att detta instrument är en viktig resurs när det gäller att stödja arbetstagare som hamnar i svårigheter till följd av den ekonomiska krisen. Europeiska fonden för justering för globaliseringseffekter inrättades 2006 för att ge praktiskt stöd till arbetstagare som blivit arbetslösa till följd av att deras företag flyttar eller, efter ändringen 2009, till följd av den ekonomiska krisen, för att underlätta deras återinträde på arbetsmarknaden.

Ansökan om stöd gällde 1 104 uppsägningar (av vilka stödet skulle utgå till 590 personer) vid två företag som är verksamma inom Nace rev. 2 huvudgrupp 29 (tillverkning av motorfordon, släpvagnar och påhängsvagnar) om totalt 633 077 euro från Europeiska fonden för justering för globaliseringseffekter. Avslutningsvis välkomnar jag att det här betänkandet antogs. Det visar att Europeiska fonden för justering för globaliseringseffekter är en användbar och effektiv resurs när det gäller att bekämpa arbetslöshet som uppstår på grund av globaliseringen och den ekonomiska krisen.

David Martin (S&D), *skriftlig. – (EN)* Kommissionen har föreslagit att 633 077 euro från Europeiska fonden för justering för globaliseringseffekter ska avsättas som stöd till 1 104 arbetstagare som har friställts från två företag som tillverkar motorfordon, släpvagnar och påhängsvagnar i Polen. Jag röstade för det förslaget.

Jean-Luc Mélenchon (GUE/NGL), *skriftlig. – (FR)* Jag lade ned min röst i omröstningen, av omtanke om arbetstagarna inom den polska bilindustrin, som har offrats på globaliseringens altare. Med tanke på den situation som de har hamnat i till följd av den nyliberala politik som Europeiska unionen förespråkar skulle man kunna vara benägen att rösta emot, eftersom det här bidraget är så lågt. Men det lilla de får kan kanske hjälpa till att mildra smärtan. Detta gör dock inte att motivet för Europeiska fonden för justering för globaliseringseffekter blir mindre oacceptabelt. Det är ett tänkande som har lett till att företag som SEWS och Leoni Atokabel skamlöst omlokaliserar för att öka sina vinster.

Nuno Melo (PPE), *skriftlig. – (PT)* EU är ett område med solidaritet, och Europeiska fonden för justering för globaliseringseffekter är en del av detta. Detta stöd är viktigt för att hjälpa de arbetslösa och offren för de företagsomflyttningar som sker i en globaliserad värld. Fler och fler företag flyttar för att utnyttja fördelarna med lägre arbetskraftskostnader i ett antal länder, särskilt Kina och Indien, vilket skadar de länder som respekterar arbetstagarnas rättigheter. Europeiska fonden för justering för globaliseringseffekter ska hjälpa arbetstagare som faller offer för företagsomflyttningar och är grundläggande för att underlätta deras tillgång till nya jobb. Europeiska fonden för justering för globaliseringseffekter har använts av andra EU-länder tidigare, så det är lämpligt att detta stöd utgår till Polen, som har ansökt om ekonomiskt bidrag till följd av 590 uppsägningar vid två företag som är verksamma inom Nace rev. 2 huvudgrupp 29 (tillverkning av motorfordon, släpvagnar och påhängsvagnar) i Nuts II-regionen Wielkopolskie.

Andreas Mölzer (NI), *skriftlig. – (DE)* För att kunna förhindra att arbetslösheten ökar betydligt till följd av den finansiella och ekonomiska krisen behöver EU:s medlemsstater medel för att snabbt kunna genomföra verkningfulla politiska åtgärder. Genom Europeiska fonden för justering för globaliseringseffekter finns årligen 500 miljarder euro tillgängliga för detta syfte. Om fler än 500 anställda vid ett eller flera företag friställs under en viss period kan man ansöka om utnyttjande av fonden. Jag röstade för betänkandet eftersom det är helt motiverat att ett stöd på 633 077 euro utgår till 1 104 friställda polska arbetstagare vid företag som är verksamma inom Nace rev. 2 huvudgrupp 29.

Franz Obermayr (NI), *skriftlig. – (DE)* Jag röstade för betänkandet eftersom det handlar om riktade åtgärder för att hjälpa arbetstagare som drabbas av den ekonomiska krisen och dess konsekvenser.

Maria do Céu Patrão Neves (PPE), *skriftlig. – (PT)* Polen har ansökt om ekonomiskt bidrag till följd av 590 uppsägningar vid två företag som är verksamma inom Nace rev. 2 huvudgrupp 29 (tillverkning av motorfordon, släpvagnar och påhängsvagnar) i Nuts II-regionen Wielkopolskie, och jag röstade för resolutionen. Jag stöder kommissionens förslag med parlamentets ändringar.

Jag tycker också följande:

- Europeiska fonden för justering för globaliseringseffekter ska hjälpa enskilda friställda arbetstagare att integreras på arbetsmarknaden igen, och att stöd från fonden inte ska vara någon ersättning för åtgärder som företagen ansvarar för enligt nationella lagar eller kollektivavtal. Fonden ska inte heller användas för att finansiera omstrukturering av företag eller sektorer.

- Hur Europeiska fonden för justering för globaliseringseffekter fungerar och vilket mervärde den ger bör utvärderas i samband med den allmänna bedömningen av program och olika andra instrument som har skapats inom ramen för det interinstitutionella avtalet av den 17 maj 2006.

Jag välkomnar kommissionens förslag att införa en alternativ källa till betalningsbemyndiganden utöver oanvända medel från Europeiska socialfonden efter det att parlamentet flera gånger har påmint om att Europeiska fonden för justering för globaliseringseffekter skapades som ett separat, särskilt instrument med egna mål och tidsfrister. Lämpliga budgetposter för överföringar måste fastställas.

Paulo Rangel (PPE), *skriftlig. – (PT)* Polens ansökan om ekonomiskt bidrag från Europeiska fonden för justering för globaliseringseffekter till följd av 590 uppsägningar vid två företag som är verksamma inom Nace rev. 2 huvudgrupp 29 (tillverkning av motorfordon, släpvagnar och påhängsvagnar) i Nuts II-regionen Wielkopolskie uppfyller alla lagens kriterier för stödberättigande. Genom Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 546/2009 av den 18 juni 2009 om ändring av förordning (EG) nr 1927/2006 om upprättande av Europeiska fonden för justering för globaliseringseffekter utvidgades fondens räckvidd tillfälligt till att omfatta situationer som denna där "minst 500 arbetstagare sägs upp under en period på nio månader, särskilt på små eller medelstora företag, inom en Nace 2-sektor i en region eller två regioner som gränsar till varandra på Nuts II-nivå", som en direkt följd av den globala finansiella och ekonomiska krisen. Därför röstade jag för den här resolutionen, i förhoppningen att ianspråktagandet av Europeiska fonden för justering för globaliseringseffekter ska hjälpa dessa arbetstagare att komma in på arbetsmarknaden igen.

Betänkande: Matera (A7-0358/2010)

Izaskun Bilbao Barandica (ALDE), skriftlig. – (ES) Jag röstade för stödet till Aragón. Denna autonoma region har en lägre befolkningstäthet än genomsnittet i EU (112 invånare per kvadratkilometer). De traditionella näringarna är att odla spannmål och föda upp får. Inom detaljhandeln har 1 154 personer friställts från 593 företag under en niomånadersperiod. 56 procent av människorna i servicesektorn var arbetslösa i februari 2010, och 73 procent av dessa var kvinnor. 73,9 procent av de friställda arbetade i affärer och på marknader, och 14,4 procent hade okvalificerade arbeten. Det är beklagligt att åtgärderna började vidtas för sent, 11 månader efter de första friställningarna.

Det skulle vara intressant att analysera resultaten av de tillfälliga och extraordinära stödåtgärder för dem som har friställts som kommer att antas för att integrera dem på arbetsmarknaden igen. Det måste emellertid stå klart att dessa åtgärder inte får ersätta de åtgärder som företagen är skyldiga att vidta enligt nationell lagstiftning eller kollektivavtal.

Maria Da Graça Carvalho (PPE), skriftlig. – (PT) Spanien har ansökt om stöd till följd av 1 154 uppsägningar vid 593 företag som är verksamma inom huvudgrupp 47 (detaljhandel utom med motorfordon och motorcyklar) enligt Nace rev. 2 i Nuts II-regionen Aragón, och jag röstade för resolutionen. Jag stöder kommissionens förslag med parlamentets ändringar. Jag anser också att det bör utvärderas hur Europeiska fonden för justering för globaliseringseffekter fungerar och vilket mervärde den ger i samband med den allmänna bedömningen av program och olika andra instrument som har skapats under det interinstitutionella avtalet av den 17 maj 2006, inom ramen för översynen av den fleråriga budgetramen för perioden 2007–2013.

Mário David (PPE), skriftlig. – (PT) Stöd till arbetstagare som friställs till följd av omstruktureringar och omplaceringar bör vara dynamiskt och flexibelt så att det kan utgå snabbt och effektivt. Med tanke på de strukturella förändringarna av världshandeln är det viktigt att den europeiska ekonomin snabbt kan sätta in de instrument som har utformats för att stödja arbetstagare som drabbas på det här sättet och se till att de får nya färdigheter så att de snabbt kan integreras på arbetsmarknaden igen. Därför bör ekonomiskt stöd utgå på individuell basis. Det är också viktigt att betona att detta stöd inte är någon ersättning för det normala ansvar som företagen har. Det är inte heller avsett att finansiera omstrukturering av företag. Spanien har ansökt om stöd till följd av 1 154 uppsägningar vid 593 företag som är verksamma inom huvudgrupp 47 (detaljhandel utom med motorfordon och motorcyklar) enligt Nace rev. 2 i Nuts II-regionen Aragón. Jag röstade för det här betänkandet eller, med andra ord, för att Europeiska fonden för justering för globaliseringseffekter utnyttjas till förmån för Spanien.

Diogo Feio (PPE), skriftlig. – (PT) Den finansiella och ekonomiska kris som vi upplever, i kombination med de ständiga förändringarna på arbetsmarknaden till följd av världshandelns ändrade struktur, har skördat oräkneliga offer för arbetslöshet, i många fall långtidsarbetslöshet. Europeiska fonden för justering för globaliseringseffekter skapades för situationer som denna. I det här fallet talar vi om ett stöd på över 1,5 miljoner euro till Spanien till följd av 1 154 uppsägningar vid 593 detaljhandelsföretag under perioden 1 juni 2009–28 februari 2010. Eftersom kommissionen har tagit ställning till ansökan och anser att den är lämplig och uppfyller kraven och därför rekommenderar att den bifalles röstade jag för.

José Manuel Fernandes (PPE), skriftlig. – (PT) Mot bakgrund av de sociala konsekvenserna av den globala ekonomiska krisen, som särskilt har påverkat sysselsättningen, är det mycket

viktigt att Europeiska fonden för justering för globaliseringseffekter används för att mildra många europeiska medborgares och familjers lidande, bidra till att de integreras i samhället igen och kan utvecklas i sina yrken. Samtidigt måste en ny, kvalificerad arbetskraft växa fram för att tillgodose företagens behov och få fart på ekonomin. Det är i det sammanhanget som denna åtgärdsplan för Spanien läggs fram, avseende 1 154 uppsägningar vid 593 detaljhandelsföretag inom huvudgrupp 47 (detaljhandel utom med motorfordon och motorcyklar) i Nuts II-regionen Aragón. Därför hoppas jag att de europeiska institutionerna kommer att fördubbla sina ansträngningar att vidta åtgärder för att påskynda och förbättra utnyttjandet av den viktiga resurs som Europeiska fonden för justering för globaliseringseffekter är. För närvarande används den i mycket liten omfattning. I år har bara 11 procent av de 500 miljoner euro som är tillgängliga utnyttjats.

Giovanni La Via (PPE), *skriftlig. – (IT)* Jag röstade för ianspråktagandet av Europeiska fonden för justering för globaliseringseffekter för Spanien eftersom jag anser att detta instrument är en viktig resurs när det gäller att stödja arbetstagare som hamnar i svårigheter till följd av den ekonomiska krisen. Europeiska fonden för justering för globaliseringseffekter inrättades 2006 för att ge praktiskt stöd till arbetstagare som blivit arbetslösa till följd av att deras företag flyttar eller, efter ändringen 2009, till följd av den ekonomiska krisen, för att underlätta deras återinträde på arbetsmarknaden.

Dagens ansökan om stöd gällde 1 154 uppsägningar vid 593 detaljhandelsföretag inom huvudgrupp 47 (detaljhandel utom med motorfordon och motorcyklar) enligt Nace rev. 2 i Nuts II-regionen Aragón, på totalt 1 560 000 euro från Europeiska fonden för justering för globaliseringseffekter. Avslutningsvis måste jag betona hur viktig Europeiska fonden för justering för globaliseringseffekter är. Den har visat sig vara en användbar och effektiv resurs när det gäller att bekämpa arbetslöshet som uppstår på grund av globaliseringen och den ekonomiska krisen.

David Martin (S&D), *skriftlig. – (EN)* Den globala nedgångens omfattning avslöjas i denna ansökan från Spanien om att utnyttja 1 560 000 euro från Europeiska fonden för justering för globaliseringseffekter för att hjälpa 1 154 personer som har friställts från 593 olika detaljhandelsföretag under en niomånadersperiod. Jag stödde ansökan.

Nuno Melo (PPE), *skriftlig. – (PT)* EU är ett område med solidaritet, och Europeiska fonden för justering för globaliseringseffekter är en del av detta. Detta stöd är viktigt för att hjälpa de arbetslösa och offren för de företagsomflyttningar som sker i en globaliserad värld. Fler och fler företag flyttar för att utnyttja fördelarna med lägre arbetskraftskostnader i ett antal länder, särskilt Kina och Indien, vilket skadar de länder som respekterar arbetstagarnas rättigheter. Europeiska fonden för justering för globaliseringseffekter ska hjälpa arbetstagare som faller offer för företagsomflyttningar och är grundläggande för att underlätta deras tillgång till nya jobb. Europeiska fonden för justering för globaliseringseffekter har använts av andra EU-länder tidigare, så det är lämpligt att detta stöd utgår till Spanien, som har ansökt om stöd till följd av 1 154 uppsägningar vid 593 företag som är verksamma inom huvudgrupp 47 (detaljhandel utom med motorfordon och motorcyklar) enligt Nace rev. 2 i Nuts II-regionen Aragón.

Andreas Mölzer (NI), *skriftlig. – (DE)* 1 154 personer har friställts från 593 spanska företag som är verksamma inom huvudgrupp 47 (detaljhandel utom med motorfordon och motorcyklar) i Nuts II-regionen Aragón. Den finansiella och ekonomiska krisen har lett till en drastisk nedgång för försäljningen inom detaljhandeln. Detta får allvarliga konsekvenser, i synnerhet för regionen Aragón, som har lägre befolkningstäthet än

genomsnittet i EU. Det finns en risk att utflyttningen från den här regionen, som hade en svag uppgång före krisen, ökar. Jag röstade för betänkandet eftersom jag anser att vi omedelbart måste göra någonting åt den ökande arbetslösheten, särskilt i små regioner med ansträngda ekonomier.

Franz Obermayr (NI), *skriftlig*. – (DE) Eftersom detta handlar om kompletterande stöd till arbetstagare som har avskedats till följd av den finansiella och ekonomiska krisen, så att de får hjälp att integrera sig på arbetsmarknaden igen, röstade jag för.

Maria do Céu Patrão Neves (PPE), *skriftlig*. – (PT) Spanien har ansökt om stöd till följd av 1 154 uppsägningar vid 593 företag som är verksamma inom huvudgrupp 47 (detaljhandel utom med motorfordon och motorcyklar) enligt Nace rev. 2 i Nuts II-regionen Aragón, och jag röstade för resolutionen. Jag stöder kommissionens förslag med parlamentets ändringar.

Jag tycker också följande:

- Europeiska fonden för justering för globaliseringseffekter ska hjälpa enskilda friställda arbetstagare att integreras på arbetsmarknaden igen, och att stöd från fonden inte ska vara någon ersättning för åtgärder som företagen ansvarar för enligt nationella lagar eller kollektivavtal. Fonden ska inte heller användas för att finansiera omstrukturering av företag eller sektorer.

- Hur Europeiska fonden för justering för globaliseringseffekter fungerar och vilket mervärde den ger bör utvärderas i samband med den allmänna bedömningen av program och olika andra instrument som har skapats inom ramen för det interinstitutionella avtalet av den 17 maj 2006.

Jag välkomnar kommissionens förslag att införa en alternativ källa till betalningsbemyndiganden utöver oanvända medel från Europeiska socialfonden efter det att parlamentet flera gånger har påmint om att Europeiska fonden för justering för globaliseringseffekter skapades som ett separat, särskilt instrument med egna mål och tidsfrister. Lämpliga budgetposter för överföringar måste fastställas.

Paulo Rangel (PPE), *skriftlig*. – (PT) Spaniens ansökan om ekonomiskt bidrag från Europeiska fonden för justering för globaliseringseffekter till följd av 1 154 uppsägningar vid 593 företag som är verksamma inom Nace rev. 2 huvudgrupp 47 (detaljhandel utom med motorfordon och motorcyklar) enligt Nace rev. 2 i Nuts II-regionen Aragón uppfyller alla lagens kriterier för stödberättigande. Genom Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 546/2009 av den 18 juni 2009 om ändring av förordning (EG) nr 1927/2006 om upprättande av Europeiska fonden för justering för globaliseringseffekter utvidgades fondens räckvidd tillfälligt till att omfatta situationer som denna där ”minst 500 arbetstagare sägs upp under en period på nio månader, särskilt på små eller medelstora företag, inom en Nace 2-sektor i en region eller två regioner som gränsar till varandra på Nuts II-nivå”, som en direkt följd av den globala finansiella och ekonomiska krisen. Därför röstade jag för den här resolutionen, i förhoppningen att ianspråktagandet av Europeiska fonden för justering för globaliseringseffekter ska hjälpa dessa arbetstagare att komma in på arbetsmarknaden igen.

Betänkande: Matera (A7-0357/2010)

Izaskun Bilbao Barandica (ALDE), *skriftlig*. – (ES) Jag röstade för stöd från Europeiska fonden för justering för globaliseringseffekter till Valencia eftersom 544 personer oväntat

friställdes från 143 företag inom textilindustrin under perioden 13 april 2009–12 januari 2010 som en konsekvens av strukturella förändringar i världshandeln och av finanskrisen, vilket fick allvarliga följder på lokal nivå. 61,7 procent av de avskedade är män, 22 procent är över 55 år, 79,9 procent har bara grundskoleutbildning och fyra är funktionshindrade.

Jag tror att den utbildning som de kommer att få under 14 månaders betalt deltidsarbete kommer att ge dem de yrkeskvalifikationer som de behöver för att komma in på arbetsmarknaden. Liksom i det förra fallet är det beklagligt att åtgärderna vidtogs för sent, ett år och två månader efter de första avskedandena.

Maria Da Graça Carvalho (PPE), *skriftlig. – (PT)* Spanien har ansökt om ekonomiskt bidrag till följd av 350 uppsägningar vid 143 företag som är verksamma inom Nace rev. 2 huvudgrupp 13 (tillverkning av textilier) i Nuts II-regionen Comunidad Valencia, och jag röstade för resolutionen. Jag stöder kommissionens förslag med parlamentets ändringar. Jag håller också med om att det i motiveringsdelen i kommissionens förslag ska läggas fram tydliga och detaljerade uppgifter om ansökan med en analys av kriterier för stödberättigande och en förklaring av orsakerna till att ansökan godkänts, vilket ligger i linje med parlamentets krav.

Mário David (PPE), *skriftlig. – (PT)* Stöd till arbetstagare som friställs till följd av omstruktureringar och omplaceringar bör vara dynamiskt och flexibelt så att det kan utgå snabbt och effektivt. Med tanke på de strukturella förändringarna av världshandeln är det viktigt att den europeiska ekonomin snabbt kan sätta in de instrument som har utformats för att stödja arbetstagare som drabbas på det här sättet och se till att de får nya färdigheter så att de snabbt kan integreras på arbetsmarknaden igen. Därför bör ekonomiskt stöd utgå på individuell basis. Det är också viktigt att betona att detta stöd inte är någon ersättning för det normala ansvar som företagen har. Det är inte heller avsett att finansiera omstrukturering av företag. Spanien har ansökt om stöd till följd av 350 uppsägningar vid 143 företag som är verksamma inom huvudgrupp 13 (tillverkning av textilier) enligt Nace rev. 2 i Nuts II-regionen Comunidad Valenciana. Jag röstade för det här betänkandet eller, med andra ord, för att Europeiska fonden för justering för globaliseringseffekter utnyttjas till förmån för Spanien.

Diogo Feio (PPE), *skriftlig. – (PT)* Den finansiella och ekonomiska kris som vi upplever, i kombination med de ständiga förändringarna på arbetsmarknaden till följd av världshandelns ändrade struktur, har skördat oräkneliga offer för arbetslöshet, i många fall långtidsarbetslöshet. Europeiska fonden för justering för globaliseringseffekter skapades för situationer som denna. I det här fallet talar vi om ett stöd på över 2 miljoner euro till Spanien till följd av 544 uppsägningar vid 143 textilföretag under perioden 13 april 2009–12 januari 2010. Eftersom kommissionen har tagit ställning till ansökan och anser att den är lämplig och uppfyller kraven och därför rekommenderar att den bifalles röstade jag för.

José Manuel Fernandes (PPE), *skriftlig. – (PT)* Mot bakgrund av de sociala konsekvenserna av den globala ekonomiska krisen, som särskilt har påverkat sysselsättningen, är det mycket viktigt att Europeiska fonden för justering för globaliseringseffekter används för att mildra många europeiska medborgares och familjers lidande, bidra till att de integreras i samhället igen och kan utvecklas i sina yrken. Samtidigt måste en ny, kvalificerad arbetskraft växa fram för att tillgodose företagets behov och få fart på ekonomin. Det är i det sammanhanget som denna åtgärdsplan för Spanien läggs fram, avseende 350 uppsägningar vid 143 företag som är verksamma inom Nace rev. 2 huvudgrupp 13 (tillverkning av textilier) i Nuts

II-regionen Comunidad Valenciana. Därför hoppas jag att de europeiska institutionerna kommer att fördubbla sina ansträngningar att vidta åtgärder för att påskynda och förbättra utnyttjandet av den viktiga resurs som Europeiska fonden för justering för globaliseringseffekter är. För närvarande används den i mycket liten omfattning. I år har bara 11 procent av de 500 miljoner euro som är tillgängliga utnyttjats.

Giovanni La Via (PPE), *skriftlig. – (IT)* Jag röstade för ianspråktagandet av Europeiska fonden för justering för globaliseringseffekter för Spanien eftersom jag anser att detta instrument är en viktig resurs när det gäller att stödja arbetstagare som hamnar i svårigheter till följd av den ekonomiska krisen. Europeiska fonden för justering för globaliseringseffekter inrättades 2006 för att ge praktiskt stöd till arbetstagare som blivit arbetslösa till följd av att deras företag flyttar eller, efter ändringen 2009, till följd av den ekonomiska krisen, för att underlätta deras återinträde på arbetsmarknaden.

Ansökan om stöd gällde 544 uppsägningar (av vilka stödet skulle utgå till 350 personer) vid 143 företag som är verksamma inom Nace rev. 2 huvudgrupp 13 (tillverkning av textilier) om totalt 2 059 466 euro från Europeiska fonden för justering för globaliseringseffekter. Avslutningsvis välkomnar jag att det här betänkandet antogs. Det visar att Europeiska fonden för justering för globaliseringseffekter är en användbar och effektiv resurs när det gäller att bekämpa arbetslöshet som uppstår på grund av globaliseringen och den ekonomiska krisen.

David Martin (S&D), *skriftlig. – (EN)* Textilindustrin har för närvarande problem i hela Europa. Kommissionen föreslår att 1 422 850 euro ska avsättas till följd av 528 avskedanden från 33 spanska företag i denna sektor. Jag röstade för.

Nuno Melo (PPE), *skriftlig. – (PT)* EU är ett område med solidaritet, och Europeiska fonden för justering för globaliseringseffekter är en del av detta. Detta stöd är viktigt för att hjälpa de arbetslösa och offren för de företagsomflyttningar som sker i en globaliserad värld. Fler och fler företag flyttar för att utnyttja fördelarna med lägre arbetskraftskostnader i ett antal länder, särskilt Kina och Indien, vilket skadar de länder som respekterar arbetstagarnas rättigheter. Europeiska fonden för justering för globaliseringseffekter ska hjälpa arbetstagare som faller offer för företagsomflyttningar och är grundläggande för att underlätta deras tillgång till nya jobb. Europeiska fonden för justering för globaliseringseffekter har använts av andra EU-länder tidigare, så det är lämpligt att detta stöd utgår till Spanien, som har ansökt om ekonomiskt bidrag till följd av 350 uppsägningar vid 143 företag som är verksamma inom Nace rev. 2 huvudgrupp 13 (tillverkning av textilier) i Nuts II-regionen Comunidad Valenciana.

Andreas Mölzer (NI), *skriftlig. – (DE)* Under perioden 13 april 2009–12 januari 2010 friställdes 544 spanska arbetstagare från 143 företag som är verksamma inom Nace rev. 2 huvudgrupp 13 (tillverkning av textilier). För att kunna hjälpa 350 av dem har Spanien ansökt om 2 059 466 euro i stöd från Europeiska fonden för justering för globaliseringseffekter. Jag röstar för betänkandet eftersom alla kriterierna för utnyttjande av fonden är uppfyllda.

Franz Obermayr (NI), *skriftlig. – (DE)* Eftersom andelen små och medelstora företag som främst tillverkar möbler, skor, textilier, keramik och leksaker i Comunidad Valenciana är mycket stor och servicesektorn svarar för 60 procent av sysselsättningen i regionen har denna sektor drabbats särskilt hårt av det stora antalet friställningar under de senaste två åren. Detta får stora konsekvenser lokalt. Därför är det extra viktigt att vi förstärker och fortsätter att stödja textilindustrin. Därför röstade jag för den här ansökningen.

Maria do Céu Patrão Neves (PPE), *skriftlig. – (PT)* Spanien har ansökt om ekonomiskt bidrag till följd av 350 uppsägningar vid 143 företag som är verksamma inom Nace rev. 2 huvudgrupp 13 (tillverkning av textilier) i Nuts II-regionen Comunidad Valencia, och jag röstade för resolutionen. Jag stöder kommissionens förslag med parlamentets ändringar.

Jag tycker också följande:

- Europeiska fonden för justering för globaliseringseffekter ska hjälpa enskilda friställda arbetstagare att integreras på arbetsmarknaden igen, och att stöd från fonden inte ska vara någon ersättning för åtgärder som företagen ansvarar för enligt nationella lagar eller kollektivavtal. Fonderna ska inte heller användas för att finansiera omstrukturering av företag eller sektorer.

- Hur Europeiska fonden för justering för globaliseringseffekter fungerar och vilket mervärde den ger bör utvärderas i samband med den allmänna bedömningen av program och olika andra instrument som har skapats inom ramen för det interinstitutionella avtalet av den 17 maj 2006.

Jag välkomnar kommissionens förslag att införa en alternativ källa till betalningsbemyndiganden utöver oanvända medel från Europeiska socialfonden efter det att parlamentet flera gånger har påmint om att Europeiska fonden för justering för globaliseringseffekter skapades som ett separat, särskilt instrument med egna mål och tidsfrister. Lämpliga budgetposter för överföringar måste fastställas.

Paulo Rangel (PPE), *skriftlig. – (PT)* Spanien har ansökt om ekonomiskt bidrag från Europeiska fonden för justering för globaliseringseffekter till följd av 544 uppsägningar (350 stödberättigade personer) vid 143 företag som är verksamma inom Nace rev. 2 huvudgrupp 13 (tillverkning av textilier) i Nuts II-regionen Comunidad Valenciana. Enligt kommissionens bedömning är alla fastställda kriterier för stödberättigande uppfyllda. Genom Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 546/2009 av den 18 juni 2009 om ändring av förordning (EG) nr 1927/2006 om upprättande av Europeiska fonden för justering för globaliseringseffekter utvidgades fondens räckvidd tillfälligt till att omfatta situationer som denna där "minst 500 arbetstagare sägs upp under en period på nio månader, särskilt på små eller medelstora företag, inom en Nace 2-sektor i en region eller två regioner som gränsar till varandra på Nuts II-nivå", som en direkt följd av den globala finansiella och ekonomiska krisen. Därför röstade jag för den här resolutionen, i förhoppningen att ianspråktagandet av Europeiska fonden för justering för globaliseringseffekter ska hjälpa dessa arbetstagare att komma in på arbetsmarknaden igen.

Betänkande: Matera (A7-0356/2010)

Izaskun Bilbao Barandica (ALDE), *skriftlig. – (ES)* Jag röstade för det här initiativet, så att 330 personer av de 528 som avskedades från 66 företag i naturstenssektorn i Valencia under en niomånadersperiod kan få ett kompletterande stöd och komma tillbaka in på arbetsmarknaden. 62 procent av de avskedade är över 45 år, tre är funktionshindrade, 51 procent har ingen utbildning och 34,4 procent har bara grundskoleutbildning.

Den här orten har redan fått annat stöd till följd av uppsägningar inom tillverkningsindustrin. Därför måste också andra åtgärder vidtas omgående. Ianspråktagandet av Europeiska fonden för justering för globaliseringseffekter kan bara vara en del av dessa. Avslutningsvis beklagar jag än en gång att den spanska staten reagerade

för sent: ett år och tre månader efter avskedandena, när åtgärder av det här slaget måste vidtas omedelbart.

Maria Da Graça Carvalho (PPE), skriftlig. – (PT) Spanien har ansökt om ekonomiskt bidrag till följd av 300 uppsägningar vid 66 företag som är verksamma inom Nace rev. 2 huvudgrupp 23 (tillverkning av andra icke-metalliska mineraliska produkter) i Nuts II-regionen Comunidad Valenciana, och jag röstade för resolutionen. Jag stöder kommissionens förslag med parlamentets ändringar. Jag anser också att det bör utvärderas hur Europeiska fonden för justering för globaliseringseffekter fungerar och vilket mervärde den ger i samband med den allmänna bedömningen av program och olika andra instrument som har skapats under det interinstitutionella avtalet av den 17 maj 2006, inom ramen för översynen av den fleråriga budgetramen för perioden 2007–2013.

Mário David (PPE), skriftlig. – (PT) Stöd till arbetstagare som friställs till följd av omstruktureringar och omplaceringar måste vara dynamiskt och flexibelt så att det kan utgå snabbt och effektivt. Mot bakgrund av de strukturella förändringarna av den internationella handeln är det viktigt att den europeiska ekonomin snabbt kan införa instrument för att hjälpa anställda som drabbas av sådana förändringar samtidigt som de får de färdigheter som krävs för att snabbt komma in på arbetsmarknaden igen. Finansiellt stöd bör utgå på individuell basis. Det är också viktigt att betona att detta stöd inte är någon ersättning för företagens vanliga ansvar och inte heller är avsett att finansiera företag eller till att leda till omstrukturering av dem. Spanien har ansökt om stöd till 300 personer som har avskedats från 66 företag som är verksamma inom huvudgrupp 23 (tillverkning av andra icke-metalliska mineraliska produkter) enligt Nace rev. 2 i regionen Comunidad Valenciana. Jag röstade för det här betänkandet eller, med andra ord, för att Europeiska fonden för justering för globaliseringseffekter utnyttjas till förmån för Spanien.

Diogo Feio (PPE), skriftlig. – (PT) I dag godkänner vi ett stödpaket om 1 422 850 euro från Europeiska fonden för justering för globaliseringseffekter till Spanien, ett land som har drabbats hårt av den globala ekonomiska krisen och där arbetslösheten i synnerhet har stigit till över genomsnittet i EU. I det här fallet gäller det 528 personer som har avskedats från 66 företag som är verksamma inom huvudgrupp 23 (tillverkning av andra icke-metalliska mineraliska produkter) enligt Nace rev. 2. Jag hoppas att den spanska ekonomin kommer att kunna reagera på krisen på lämpligt sätt, för utnyttjandet av fonden är bara en del av svaret.

José Manuel Fernandes (PPE), skriftlig. – (PT) Mot bakgrund av de sociala konsekvenserna av den globala ekonomiska krisen, som särskilt har påverkat sysselsättningen, är det mycket viktigt att Europeiska fonden för justering för globaliseringseffekter används för att mildra många individers och familjers lidande inom EU, bidrar till att de integreras i samhället igen och kan utvecklas i sina yrken. Samtidigt måste en ny, kvalificerad arbetskraft växa fram för att tillgodose företagets behov och få fart på ekonomin. Det är i det sammanhanget som denna åtgärdsplan för Spanien läggs fram, avseende 66 företag som är verksamma inom Nace rev. 2 huvudgrupp 23 (tillverkning av andra icke-metalliska mineraliska produkter) i Nuts II-regionen Comunidad Valenciana. Därför hoppas jag att de europeiska institutionerna kommer att konsolidera sina ansträngningar att vidta åtgärder för att påskynda och förbättra utnyttjandet av den viktiga resurs som Europeiska fonden för justering för globaliseringseffekter är. För närvarande används den i mycket liten omfattning. I år har bara 11 procent av de 500 miljoner euro som är tillgängliga utnyttjats.

Giovanni La Via (PPE), *skriftlig. – (IT)* Jag röstade för ianspråktagandet av Europeiska fonden för justering för globaliseringseffekter för Spanien eftersom jag anser att detta instrument är en viktig resurs när det gäller att stödja arbetstagare som hamnar i svårigheter till följd av den ekonomiska krisen. Europeiska fonden för justering för globaliseringseffekter inrättades 2006 för att ge praktiskt stöd till arbetstagare som blivit arbetslösa till följd av att deras företag flyttar eller, efter ändringen 2009, till följd av den ekonomiska krisen, för att underlätta deras återinträde på arbetsmarknaden.

Ansökan om stöd gällde 528 uppsägningar (av vilka stödet skulle utgå till 300 personer) vid 66 företag som är verksamma inom Nace rev. 2 huvudgrupp 23 (tillverkning av andra icke-metalliska mineraliska produkter) om totalt 1 422 850 euro från Europeiska fonden för justering för globaliseringseffekter.

David Martin (S&D), *skriftlig. – (EN)* Denna ansökan avser utnyttjande av ett totalbelopp på 1 422 850 euro från Europeiska fonden för justering för globaliseringseffekter till förmån för Spanien. Den avser 528 friställningar i 66 företag som verkar i Nace rev. 2 huvudgrupp 23, nämligen "Tillverkning av andra icke-metalliska mineraliska produkter", under den nio månader långa referensperioden 31 mars-30 december 2009. Kommissionens bedömning baserades på en analys av sambandet mellan uppsägningarna och genomgripande strukturförändringar inom världshandeln eller finanskrisen, den oförutsägbara karaktären på de aktuella uppsägningarna, belägg för antalet uppsagda och uppfyllande av kriterierna i artikel 2a, förklaring till uppsägningarnas oförutsägbara karaktär, uppgift om vilka företag som tvingas avskeda personal och vilka arbetstagare som stödet ska riktas till, en beskrivning av det berörda territoriet och dess myndigheter och övriga aktörer, de förväntade konsekvenserna av uppsägningarna för den lokala, regionala eller nationella sysselsättningen, det samordnade paketet med individanpassade tjänster som ska finansieras tillsammans med uppgifter om hur det kompletterar åtgärder som finansieras genom strukturfonderna, de datum då man började eller planerar att börja tillhandahålla individanpassade tjänster till de berörda arbetstagarna, förfaranden för samråd med arbetsmarknadens parter samt system för ledning och kontroll. Enligt kommissionens bedömning är kriterierna för berättigande till stöd enligt förordningen om upprättande av Europeiska fonden för justering för globaliseringseffekter uppfyllda i ansökan.

Jean-Luc Mélenchon (GUE/NGL), *skriftlig. – (FR)* Av hänsyn till de spanska arbetstagarna vid företag som Levantina som har offrats på globaliseringens altare avstår jag från att rösta. Med tanke på den situation som de har hamnat i till följd av den nyliberala politik som Europeiska unionen förespråkar skulle man kunna vara benägen att rösta emot, eftersom det här bidraget är så lågt. Men det lilla de får kan kanske hjälpa till att mildra smärtan. Detta gör dock inte att motivet för Europeiska fonden för justering för globaliseringseffekter blir mindre oacceptabelt. Det är ett tänkande som har lett till att man godkänner det som har gjort det möjligt för investeringsfonder som Charterhouse och Impala att öka sitt kapital på bekostnad av arbetstagarna vid Levantina i Comunidad Valenciana.

Nuno Melo (PPE), *skriftlig. – (PT)* EU är ett område för solidaritet, och Europeiska fonden för justering för globaliseringseffekter är en del av detta område. Stödet är avgörande för att hjälpa arbetslösa och offer för de omlokaliseringar som sker i en tid av globalisering. Ett allt större antal företag omlokaliseras och drar fördel av de lägre kostnaderna för arbete som finns i många länder, i synnerhet Kina och Indien, vilket har skadliga effekter på länder som respekterar arbetstagarnas rättigheter. Europeiska fonden

för justering för globaliseringseffekter syftar till att hjälpa arbetare som drabbas när företag flyttar sin verksamhet, och den är avgörande för att göra det lättare att hitta nya arbeten. Europeiska fonden för justering för globaliseringseffekter har tidigare utnyttjats av andra EU-länder, vilket gör att Spaniens ansökan om stöd till de 300 individer som förlorat sina jobb i 66 företag som verkar i Nace rev. 2 huvudgrupp 23 (tillverkning av andra icke-metalliska mineraliska produkter) i Nuts II-regionen Comunidad Valenciana bör beviljas.

Andreas Mölzer (NI), *skriftlig.* – (DE) 500 miljoner euro är det årliga belopp som avdelas från Europeiska fonden för justering för globaliseringseffekter. Då totalt 528 friställningar skedde i 66 företag i Spanien under perioden 31 mars–30 december 2009 är det inte det minsta överraskande att stöd till ett belopp av 1 422 850 euro anslås ur Europeiska fonden för justering för globaliseringseffekter. Jag röstar för betänkandet, eftersom det är mycket välkommet att Europeiska fonden för justering för globaliseringseffekter utnyttjas fullt ut.

Franz Obermayr (NI), *skriftlig.* – (DE) Jag stöder denna ansökan, som syftar till att motverka effekterna av de många friställningarna i branschen och till att hjälpa de arbetstagare som har förlorat sina arbeten till följd av den globala finansiella och ekonomiska krisen att komma tillbaka till arbetsmarknaden.

Maria do Céu Patrão Neves (PPE), *skriftlig.* – (PT) Mot bakgrund av att Spanien har ansökt om stöd som avser de 300 friställningar som skett vid 66 företag som verkar i Nace rev. 2 huvudgrupp 23 (tillverkning av andra icke-metalliska mineraliska produkter) i Nuts II-regionen Comunidad Valenciana röstade jag för resolutionen, eftersom jag instämmer i kommissionens förslag och de ändringar av det som parlamentet har lagt fram.

Jag tycker också följande:

- Europeiska fonden för justering för globaliseringseffekter ska hjälpa enskilda friställda arbetstagare att integreras på arbetsmarknaden igen, och att stöd från fonden inte ska vara någon ersättning för åtgärder som företagen ansvarar för enligt nationella lagar eller kollektivavtal. Fonden ska inte heller användas för att finansiera omstrukturering av företag eller sektorer.

- Hur Europeiska fonden för justering för globaliseringseffekter fungerar och vilket mervärde den ger bör utvärderas i samband med den allmänna bedömningen av program och olika andra instrument som har skapats inom ramen för det interinstitutionella avtalet av den 17 maj 2006.

Jag välkomnar kommissionens förslag att upprätta en annan finansieringskälla än outnyttjade medel från Europeiska socialfonden, som är nödvändigt för att fastställa lämpliga budgetmekanismer för överföringen av medel, med tanke på att Europeiska fonden för justering för globaliseringseffekter upprättades med syfte att vara ett specifikt och separat instrument med egna mål och stödperioder.

Paulo Rangel (PPE), *skriftlig.* – (PT) Spaniens ansökan om stöd från Europeiska fonden för justering för globaliseringseffekter i samband med 300 av de 528 uppsägningar vid 66 företag som verkar i Nace rev. 2 huvudgrupp 23 (tillverkning av andra icke-metalliska mineraliska produkter) i Nuts II-regionen Comunidad Valenciana uppfyller alla gällande urvalskriterier. Enligt Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 546/2009 om ändring av förordning (EG) nr 1927/2006 om upprättande av Europeiska fonden för justering för globaliseringseffekter breddades tillämpningsområdet för Europeiska fonden för justering för globaliseringseffekter tillfälligt: stödet skulle ges i

situationer som denna där som en direkt följd av den globala finansiella och ekonomiska krisen "minst 500 arbetstagare sägs upp under en period på nio månader, särskilt på små eller medelstora företag, inom en Nace 2-sektor i en region eller två regioner som gränsar till varandra på Nuts II-nivå". Jag röstade därför för denna resolution, och jag hoppas att utnyttjandet av medel ur Europeiska fonden för justering för globaliseringseffekter kommer att bidra till att dessa arbetstagare kommer att kunna komma tillbaka till arbetsmarknaden.

Betänkande: Matera (A7-0351/2010)

Izaskun Bilbao Barandica (ALDE), *skriftlig.* – (ES) Krisen har lett till att antalet fordonsregistreringar har minskat med 28 procent. I Terres de l'Ebre (Katalonien) är sysselsättningen i tjänstesektorn 60 procent. När Lear Automotive lades ner ökade arbetslösheten i området med 4 procent, och uppgick 2009 till 22,7 procent.

Stödet syftar till att tillhandahålla ett paket med individanpassade tjänster liknande annat stöd som beviljats samma region och samma sektor, i ett annat fall som omfattade 1 429 av de 2 330 personer som friställdes. Detta fall kommer att omfatta 508 av de 515 friställningar som registrerades under en period på fyra månader 2010 till följd av nedläggningen av Lear Automotive. Jag röstade för detta initiativ så att tillämpningen av det kommer att göra det möjligt för de berörda att komma tillbaka till arbetsmarknaden och bidra till att minska arbetslösheten.

Maria Da Graça Carvalho (PPE), *skriftlig.* – (PT) Mot bakgrund av att Spanien har ansökt om stöd som avser 508 friställningar vid Lear Automotive (EEDS) Spain, S.L. Sociedad Unipersonal, ett företag som verkar inom fordonsindustrin, röstade jag för resolutionen eftersom jag instämmer i kommissionens förslag efter parlamentets ändringar. Jag håller också med om att det i motiveringsdelen i kommissionens förslag ska läggas fram tydliga och detaljerade uppgifter om ansökan med en analys av kriterier för stödberättigande och en förklaring av orsakerna till att ansökan godkänts, vilket ligger i linje med parlamentets krav.

Mário David (PPE), *skriftlig.* – (PT) Stöd till arbetstagare som friställs till följd av omstruktureringar och omplaceringar bör vara dynamiskt och flexibelt så att det kan utgå snabbt och effektivt. Med tanke på de strukturella förändringarna av världshandeln är det viktigt att den europeiska ekonomin snabbt kan sätta in de instrument som har utformats för att stödja arbetstagare som drabbas på det här sättet och se till att de får nya färdigheter så att de snabbt kan integreras på arbetsmarknaden igen. Därför bör ekonomiskt stöd utgå på individuell basis. Det är också viktigt att betona att detta stöd inte är någon ersättning för det normala ansvar som företagen har. Det är inte heller avsett att finansiera omstrukturering av företag. Mot bakgrund av att Spanien har ansökt om stöd till följd av 508 friställningar vid Lear Automotive (EEDS), ett företag som verkar inom fordonsindustrin i Katalonien, röstar jag i stort för betänkandet eller, med andra ord, för att Europeiska fonden för justering för globaliseringseffekter ska utnyttjas till förmån för Spanien.

Diogo Feio (PPE), *skriftlig.* – (PT) Idag sitter vi här igen för att godkänna att Europeiska fonden för justering för globaliseringseffekter används för ett stödpaket som uppgår till totalt 382 000 euro till förmån för den spanska fordonsindustrin. I detta specifika fall avser stödet de 515 arbetstillfällen som gått förlorade vid Lear Automotive (EEDS) Spain, S.L. Sociedad Unipersonal, ett företag som verkar inom fordonsindustrin i Katalonien. Före krisen var fordonsindustrin Spaniens viktigaste exportkälla. Den minskade efterfrågan på denna typ av produkter inom EU till följd av kriserna tycks dock hota ännu fler arbetstillfällen, inte bara i Spanien utan i hela unionen. Som en konsekvens av detta är det

viktigt att man, genom att utnyttja Europeiska fonden för justering för globaliseringseffekter, effektivt kan hjälpa en sektor som är så viktig för den europeiska ekonomin.

José Manuel Fernandes (PPE), *skriftlig. – (PT)* Mot bakgrund av de sociala konsekvenserna av den globala ekonomiska krisen, som särskilt har påverkat sysselsättningen, är det mycket viktigt att Europeiska fonden för justering för globaliseringseffekter används för att mildra många individers och familjers lidande inom EU, bidrar till att de integreras i samhället igen och kan utvecklas i sina yrken. Samtidigt måste en ny, kvalificerad arbetskraft växa fram för att tillgodose företagets behov och få fart på ekonomin. Det är i ett sådant sammanhang som interventionsplanen för Spanien har utformats, en plan som kommer att ge stöd till de 508 personer som förlorat sina arbeten vid Lear Automotive (EEDS) Spain, S.L. Sociedad Unipersonal, ett företag som verkar inom fordonsindustrin. Därför hoppas jag att de europeiska institutionerna kommer att konsolidera sina ansträngningar att vidta åtgärder för att påskynda och förbättra utnyttjandet av den viktiga resurs som Europeiska fonden för justering för globaliseringseffekter är. För närvarande används den i mycket liten omfattning. I år har bara 11 procent av de 500 miljoner euro som är tillgängliga utnyttjats.

Giovanni La Via (PPE), *skriftlig. – (IT)* Jag röstade för ianspråktagandet av Europeiska fonden för justering för globaliseringseffekter för Spanien eftersom jag anser att detta instrument är en viktig resurs när det gäller att stödja arbetstagare som hamnar i svårigheter till följd av den ekonomiska krisen. Europeiska fonden för justering för globaliseringseffekter inrättades 2006 för att ge praktiskt stöd till arbetstagare som blivit arbetslösa till följd av att deras företag flyttar eller, efter ändringen 2009, till följd av den ekonomiska krisen, för att underlätta deras återinträde på arbetsmarknaden.

Det betänkande som antagits idag avser en ansökan om stöd som gäller 515 friställningar (varav 508 har beviljats stöd ur fonden) vid Lear Automotive (EEDS) Spain, ett företag som verkar inom fordonsindustrin i Katalonien, till ett totalt belopp på 382 200 euro som finansieras genom Europeiska fonden för justering för globaliseringseffekter. Avslutningsvis välkomnar jag att det här betänkandet antogs. Det visar att Europeiska fonden för justering för globaliseringseffekter är en användbar och effektiv resurs när det gäller att bekämpa arbetslöshet som uppstår på grund av globaliseringen och den ekonomiska krisen.

David Martin (S&D), *skriftlig. – (EN)* Den ekonomiska nedgången i fordonsindustrin har lett till 515 friställningar vid företaget Lear Automotive (Spanien). Jag stöder förslaget att utnyttja 382 200 euro från Europeiska fonden för justering för globaliseringseffekter för att hjälpa dessa människor.

Jean-Luc Mélenchon (GUE/NGL), *skriftlig. – (FR)* Av hänsyn till de spanjorer som arbetar vid Lear Automotive och som har offrats på globaliseringens altare avstår jag från att rösta. Med tanke på den situation som de har hamnat i till följd av den nyliberala politik som Europeiska unionen förespråkar skulle man kunna vara benägen att rösta emot, eftersom det här bidraget är så lågt. Men det lilla de får kan kanske hjälpa till att mildra smärtan. Detta gör dock inte att motivet för Europeiska fonden för justering för globaliseringseffekter blir mindre oacceptabelt. Det är ett tänkande som har lett till att man godkänner det som har gjort det möjligt för detta multinationella amerikanska företag och deras huvudaktieägare, Pezma Investment Management och Californian teacher's pension fund, att flytta sin verksamhet utan att tänka på dem som gjort dem förmögna.

Nuno Melo (PPE), *skriftlig. – (PT)* EU är ett område med solidaritet, och Europeiska fonden för justering för globaliseringseffekter är en del av detta. Stödet är avgörande för

att hjälpa arbetslösa och offer för de omlokaliseringar som sker i en tid av globalisering. Ett allt större antal företag omlokaliseras och drar fördel av de lägre kostnaderna för arbete som finns i många länder, i synnerhet Kina och Indien, vilket har skadliga effekter på länder som respekterar arbetstagarnas rättigheter. Europeiska fonden för justering för globaliseringseffekter syftar till att hjälpa arbetare som drabbas när företag flyttar sin verksamhet, och den är avgörande för att göra det lättare att hitta nya arbeten. Europeiska fonden för justering för globaliseringseffekter har redan tidigare utnyttjats av andra EU-länder, och därför ska vi nu bevilja detta stöd till Spanien för att hjälpa de 508 personer som sagts upp av Lear Automotive (EEDS) Spain, S.L. Sociedad Unipersonal, ett företag som verkar inom fordonsindustrin i Katalonien.

Andreas Mölzer (NI), *skriftlig*. – (DE) För att kunna ansöka om stöd från Europeiska fonden för justering för globaliseringseffekter och för att ansökan ska godkännas finns tydliga kriterier som måste uppfyllas. Fondens syfte är att hjälpa arbetstagare som har sagts upp till följd av den globala finansiella och ekonomiska krisen, genom att ta fram åtgärder som gör att de snabbt kan komma tillbaka till arbetsmarknaden. Fonden tillhandahåller ett årligt belopp på 500 miljoner euro för sådana fall. Ett företag måste dock ha sagt upp minst 500 personer – som det spanska företaget Lear Automotive, som uppfyller alla kriterier – för att Spanien ska kunna ansöka om stödet. Jag röstar för betänkanget, eftersom det är precis detta som stödet från Europeiska fonden för justering för globaliseringseffekter är avsett för.

Maria do Céu Patrão Neves (PPE), *skriftlig*. – (PT) Mot bakgrund av att Spanien har ansökt om stöd som rör 508 uppsägningar vid Lear Automotive (EEDS) Spain, S.L. Sociedad Unipersonal, ett företag som verkar inom fordonsindustrin, röstade jag för resolutionen eftersom jag instämmer i kommissionens förslag och de ändringar av det som parlamentet gjort.

Jag tycker också följande:

- Europeiska fonden för justering för globaliseringseffekter ska hjälpa enskilda friställda arbetstagare att integreras på arbetsmarknaden igen, och att stöd från fonden inte ska vara någon ersättning för åtgärder som företagen ansvarar för enligt nationella lagar eller kollektivavtal. Fonden ska inte heller användas för att finansiera omstrukturering av företag eller sektorer.

- Hur Europeiska fonden för justering för globaliseringseffekter fungerar och vilket mervärde den ger bör utvärderas i samband med den allmänna bedömningen av program och olika andra instrument som har skapats inom ramen för det interinstitutionella avtalet av den 17 maj 2006.

Jag välkomnar kommissionens förslag att upprätta en annan finansieringskälla än outnyttjade medel från Europeiska socialfonden, som är nödvändigt för att fastställa lämpliga budgetmekanismer för överföringen av medel, med tanke på att Europeiska fonden för justering för globaliseringseffekter upprättades med syfte att vara ett specifikt och separat instrument med egna mål och stödperioder.

Paulo Rangel (PPE), *skriftlig*. – (PT) Den ansökan som Spanien har lämnat in om stöd från Europeiska fonden för justering för globaliseringseffekter i samband med 508 uppsägningar vid Lear Automotive (EEDS) Spain, S.L. Sociedad Unipersonal, ett företag som verkar inom fordonsindustrin, uppfyller alla gällande urvalskriterier. Enligt Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 546/2009 om ändring av förordning

(EG) nr 1927/2006 om upprättande av Europeiska fonden för justering för globaliseringseffekter breddades tillämpningsområdet för Europeiska fonden för justering för globaliseringseffekter tillfälligt: stödet skulle ges i situationer som denna där som en direkt följd av den globala finansiella och ekonomiska krisen ”minst 500 arbetstagare sägs upp under en period på nio månader i ett företag i en medlemsstat”. Jag röstade därför för denna resolution, och jag hoppas att utnyttjandet av medel ur Europeiska fonden för justering för globaliseringseffekter kommer att bidra till att dessa arbetstagare kommer att kunna komma tillbaka till arbetsmarknaden.

Betänkande: Matera (A7-0352/2010)

Maria Da Graça Carvalho (PPE), *skriftlig.* – (PT) Mot bakgrund av att Polen har ansökt om stöd som avser 189 friställningar vid företaget H. Cegielski-Poznań och fyra av dess underleverantörer, som alla verkar inom sektorn för tillverkning av dieselmotorer för fartyg, röstade jag för resolutionen eftersom jag instämmer i kommissionens förslag i kombination med de ändringar som gjorts av parlamentet. Jag instämmer även i att vi måste se till att Europeiska fonden för justering för globaliseringseffekter ska stödja de enskilda uppsagda arbetarnas återintegrering på arbetsmarknaden, och jag vill upprepa att stödet från denna fond inte ersätter de åtgärder som företagen är skyldiga att vidta enligt nationell lag eller kollektivavtal, och att det inte heller är avsett att finansiera återuppbyggnad av företag eller sektorer.

Mário David (PPE), *skriftlig.* – (PT) Stöd till arbetstagare som blivit uppsagda på grund av omstrukturering och omlokalisering måste vara dynamiskt och flexibelt så att det kan genomföras snabbt och effektivt. Mot bakgrund av de strukturella förändringarna av den internationella handeln är det viktigt att den europeiska ekonomin snabbt kan införa instrument för att hjälpa anställda som drabbas av sådana förändringar samtidigt som de får de färdigheter som krävs för att snabbt komma in på arbetsmarknaden igen. Med tanke på detta bör det finansiella stödet ges på individuell basis. Det är också viktigt att betona att detta stöd inte är någon ersättning för företagens vanliga ansvar och inte heller är avsett att finansiera företag eller till att leda till omstrukturering av dem. Med tanke på att Polen har ansökt om ekonomiskt bidrag från fonden till följd av 189 friställningar vid företaget H. Cegielski-Poznań, som tillverkar dieselmotorer som används i fartyg och kraftverk och fyra av företagets leverantörer, röstar jag för detta betänkande eller med andra ord jag röstar för utnyttjande av Europeiska fonden för justering för globaliseringseffekter till stöd för Polen.

Diogo Feio (PPE), *skriftlig.* – (PT) Vi är här i dag för att godkänna ett stödpaket på 1 14 250 euro från Europeiska fonden för justering för globaliseringseffekter till Polen så att man kan ta itu med konsekvenserna av de 658 friställningarna hos de fyra produktionsanläggningarna vid företaget H. Cegielski-Poznań och fyra av dess underleverantörer, som tillverkar dieselmotorer för fartyg i staden Poznań och i Poznańdistriktet (Poznań Powiat). Som jag alltid har sagt, även om ett sådant stöd är väldigt viktigt när det gäller att hantera de nuvarande symtomen så är det ingen slutgiltig lösning på de problem som påverkar EU:s industrier, som inte enbart relaterar till den finanskris som vi upplever just nu utan även EU:s behov av att anpassa sig till en värld i förändring, en värld där konkurrenskraften är grundläggande.

José Manuel Fernandes (PPE), *skriftlig.* – (PT) Mot bakgrund av de sociala konsekvenserna av den globala ekonomiska krisen, som särskilt har påverkat sysselsättningen, är det mycket viktigt att Europeiska fonden för justering för globaliseringseffekter används för att mildra

många individers och familjers lidande inom EU, bidrar till att de integreras i samhället igen och kan utvecklas i sina yrken. Samtidigt måste en ny, kvalificerad arbetskraft växa fram för att tillgodose företagets behov och få fart på ekonomin. Det är utifrån denna kontext som denna interventionsplan för Polen har utformats, en plan som avser de 189 personer som har förlorat sina arbeten hos företaget H. Cegielski-Poznań, ett företag som tillverkar dieselmotorer för fartyg, och dess fyra underleverantörer. Därför hoppas jag att de europeiska institutionerna kommer att konsolidera sina ansträngningar att vidta åtgärder för att påskynda och förbättra utnyttjandet av den viktiga resurs som Europeiska fonden för justering för globaliseringseffekter är. För närvarande används den i mycket liten omfattning. I år har bara 11 procent av de 500 miljoner euro som är tillgängliga utnyttjats.

Jarosław Kalinowski (PPE), *skriftlig*. – (PL) Den globala finanskrisen har gett upphov till stora strukturförändringar i många företag, vilket lett till att ett stort antal personer har förlorat sina arbeten. Förslaget under behandling handlar om stöd till en stor grupp arbetstagare som friställts i den polska regionen Wielkopolskie. Ett andra förslag om ekonomiskt stöd som vi röstar om i dag avser flera hundra ytterligare friställningar i samma region. Därför råder det ett visst kaos på den lokala marknaden i denna polska region. Det gläder mig att kommissionen har bekräftat att ansökan uppfyller de uppställda kraven för att beviljas ekonomiskt stöd. Som ett resultat av detta kommer de friställda arbetstagarna att kunna återgå till sina tidigare arbeten eller hitta nya, och företagsägarna kan använda stödet till att dämpa de negativa effekterna av den globala krisen och behålla sin position på marknaden.

Giovanni La Via (PPE), *skriftlig*. – (IT) Jag röstade för utnyttjande av Europeiska fonden för justering för globaliseringseffekter (EGF) till förmån för Polen. Europeiska fonden för justering för globaliseringseffekter inrättades 2006 för att ge praktiskt stöd till arbetstagare som blivit arbetslösa till följd av att deras företag flyttar eller, efter ändringen 2009, till följd av den ekonomiska krisen, för att underlätta deras återinträde på arbetsmarknaden. Dagens omröstning avser en begäran om stöd för 658 friställningar (varav 189 skulle omfattas av stödet) i företaget H. Cegielski-Poznań och fyra av dess underleverantörer, som verkar inom sektorn för tillverkning av dieselmotorer för fartyg i staden Poznań och i Poznańdistriktet (Poznań Powiat), och avser utnyttjande av ett totalbelopp på 114 250 euro från fonden.

Till sist vill jag nämna att antagandet av dagens betänkanden ännu en gång visar betydelsen av EGF, som är en värdefull resurs för att bistå arbetstagare som befinner sig i svårigheter på grund av den ekonomiska och finansiella krisen och är även ett effektivt redskap för att bekämpa arbetslösheten.

David Martin (S&D), *skriftlig*. – (EN) Jag röstade för ansökan om stöd från Europeiska fonden för justering för globaliseringseffekter om att bistå 658 friställningar i företaget H. Cegielski-Poznań och fyra av dess underleverantörer, som verkar inom sektorn för tillverkning av dieselmotorer för fartyg i Poznań och omgivande distrikt. Kommissionen föreslog utnyttjande av beloppet 114 250 euro, och jag stöder det förslaget.

Jean-Luc Mélenchon (GUE/NGL), *skriftlig*. – (FR) Jag lade ned min röst i omröstningen, av omtanke om arbetstagarna inom den polska bilindustrin, som har offrats på globaliseringens altare. Med tanke på den situation som de har hamnat i till följd av den nyliberala politik som Europeiska unionen förespråkar skulle man kunna vara benägen att rösta emot, eftersom det här bidraget är så lågt. Men det lilla de får kan kanske hjälpa

till att mildra smärtan. Detta gör dock inte att motivet för Europeiska fonden för justering för globaliseringseffekter blir mindre oacceptabelt. Det är ett tänkande som har lett till privatiseringen av statligt ägda företag som till exempel Cegielski-Poznań.

Nuno Melo (PPE), *skriftlig. – (PT)* EU är ett område med solidaritet, och Europeiska fonden för justering för globaliseringseffekter är en del av detta. Stödet är avgörande för att hjälpa arbetslösa och offer för de omlokaliseringar som sker i en tid av globalisering. Ett allt större antal företag omlokaliseras och drar fördel av de lägre kostnaderna för arbete som finns i många länder, i synnerhet Kina och Indien, vilket har skadliga effekter på länder som respekterar arbetstagarnas rättigheter. Europeiska fonden för justering för globaliseringseffekter syftar till att hjälpa arbetare som drabbas när företag flyttar sin verksamhet, och den är avgörande för att göra det lättare att hitta nya arbeten. EGF har använts tidigare av andra EU-medlemsstater, så den är lämplig till att bistå med stöd till Polen, som har ansökt om ekonomiskt bidrag från fonden till följd av 189 friställningar vid företaget H. Cegielski-Poznań och fyra av dess underleverantörer, som tillverkar dieselmotorer för fartyg.

Andreas Mölzer (NI), *skriftlig. – (DE)* EU inrättade Europeiska fonden för justering för globaliseringseffekter för att ge praktiskt stöd till medlemsstater där arbetstagare blivit arbetslösa på grund av den globala ekonomiska och finansiella krisen. Utnyttjandet av medel är tänkt att underlätta deras återinträde på arbetsmarknaden. Jag röstar för detta betänkande, eftersom Polen behöver få stöd till de 658 arbetstagare som friställts från företaget H. Cegielski-Poznań.

Maria do Céu Patrão Neves (PPE), *skriftlig. – (PT)* Mot bakgrund av att Polen har ansökt om stöd som avser 189 friställningar vid företaget H. Cegielski-Poznań och fyra av dess underleverantörer, som alla verkar inom sektorn för tillverkning av dieselmotorer för fartyg, röstade jag för resolutionen eftersom jag instämmer i kommissionens förslag i kombination med de ändringar som gjorts av parlamentet.

Jag tycker också följande:

- Europeiska fonden för justering för globaliseringseffekter ska hjälpa enskilda friställda arbetstagare att integreras på arbetsmarknaden igen, och att stöd från fonden inte ska vara någon ersättning för åtgärder som företagen ansvarar för enligt nationella lagar eller kollektivavtal. Fonden ska inte heller användas för att finansiera omstrukturering av företag eller sektorer.

- Hur Europeiska fonden för justering för globaliseringseffekter fungerar och vilket mervärde den ger bör utvärderas i samband med den allmänna bedömningen av program och olika andra instrument som har skapats inom ramen för det interinstitutionella avtalet av den 17 maj 2006.

Jag välkomnar kommissionens förslag att upprätta en annan finansieringskälla än utnyttjade medel från Europeiska socialfonden, som är nödvändigt för att fastställa lämpliga budgetmekanismer för överföringen av medel, med tanke på att Europeiska fonden för justering för globaliseringseffekter upprättades med syfte att vara ett specifikt och separat instrument med egna mål och stödperioder.

Paulo Rangel (PPE), *skriftlig. – (PT)* Polens ansökan om att utnyttja Europeiska fonden för justering för globaliseringseffekter (EGF) för 189 av de 658 friställningarna i företaget H. Cegielski-Poznań och fyra av dess underleverantörer, som tillverkar dieselmotorer för fartyg, under perioden 1 september 2009–1 januari 2010 uppfyller samtliga rättsligt

fastställda urvalskriterier. Enligt Europaparlamentet och rådets förordning (EG) nr 546/2009 om ändring av förordning (EG) nr 1927/2006 av den 20 december 2006 om upprättande av Europeiska fonden för justering för globaliseringseffekter, breddades fondens tillämpningsområde tillfälligt: interventioner kunde ske i situationer där, som en direkt följd av den globala finansiella och ekonomiska krisen, "minst 500 arbetstagare sägs upp på ett företag i en medlemsstat under en period på fyra månader, inklusive arbetstagare som sägs upp hos underleverantörer eller producenter i efterföljande produktionsled". Jag röstade därför för denna resolution, och jag hoppas att utnyttjandet av medel ur Europeiska fonden för justering för globaliseringseffekter kommer att bidra till att dessa arbetstagare kommer att kunna komma tillbaka till arbetsmarknaden.

Betänkande: Matera (A7-0336/2010), (A7-0337/2010), (A7-0359/2010), (A7-0358/2010), (A7-0357/2010), (A7-0356/2010), (A7-0351/2010), (A7-0352/2010)

Raül Romeva i Rueda (Verts/ALE), skriftlig. – (EN) Med antagandet av denna text uppmanar Europaparlamentet de berörda institutionerna att vidta de åtgärder som krävs för att Europeiska fonden för justering för globaliseringseffekter snarast ska kunna tas i anspråk. Europaparlamentet erinrar även om institutionernas åtagande att garantera ett smidigt och snabbt förfarande för antagandet av beslut om utnyttjande av fonden, i syfte att tillhandahålla ett tidsbegränsat och individuellt stöd av engångskaraktär för att hjälpa arbetstagare som har blivit uppsagda till följd av globaliseringen och den finansiella och ekonomiska krisen. Europaparlamentet betonar att Europeiska fonden för justering för globaliseringseffekter kan vara viktig för att återintegrera uppsagda arbetstagare på arbetsmarknaden. Slutligen betonar Europaparlamentet att det i enlighet med artikel 6 i förordningen om Europeiska fonden för justering för globaliseringseffekter bör säkerställas att fonden stöder återinträdet på arbetsmarknaden av enskilda arbetstagare som blivit arbetslösa. Parlamentet erinrar om att stödet från fonden varken får ersätta åtgärder som åligger företagen enligt nationell lagstiftning eller kollektivavtal, eller åtgärder för omstrukturering av företag eller sektorer.

Betänkande: Moraes (A7-0347/2010)

Luís Paulo Alves (S&D), skriftlig. – (PT) Det är beklagansvärt att detta förslag från 2003, om att bevilja flyktingar ställning som varaktigt bosatta efter fem års laglig och kontinuerlig vistelse, inte har genomförts under denna period. Med Europaparlamentets ändringsförslag från april 2008, som bland andra åtgärder avsåg beräkningen av den period på fem år av laglig bosättning som krävs för att ansöka om ställning som varaktigt bosatt, och i brist på enhällighet i rådet, kommer detta nya förslag att direkt hjälpa personer som beviljats internationellt skydd och som under fem år varit bosatta inom EU men som fortfarande inte beviljats ställning som varaktigt bosatta.

Vilija Blinkevičiūtė (S&D), skriftlig. – (LT) Jag röstade för detta betänkande som stöder en tillämpning av förslaget både på flyktingar enligt Genèvekonventionen och på skyddsbehövande i övrigt. I detta betänkande stöder Europaparlamentet kommissionens förslag och beaktar att de personers intressen som beviljats internationellt skydd bör beskyddas. Jag skulle vilja uppmärksamma att just nu är situationen för tredjelandsmedborgare som beviljats internationellt skydd rörig och otydlig eftersom villkoren för att bevilja denna ställning inte är harmoniserade. I enlighet med kommissionens förslag kommer villkoren och förfarandet för att bevilja denna ställning i EU att förenklas och förtydligas. Dessutom kommer detta nya direktiv att ge personer som beviljats

internationellt skydd och ställning som varaktigt bosatta möjlighet att bosätta sig i en annan medlemsstat än den som ursprungligen erkänt deras ställning.

Carlos Coelho (PPE), *skriftlig. – (PT)* Initiativet har lagts fram som uppföljning till ett förslag till direktiv som lades fram 2007 om utvidgning av bestämmelserna om ställningen som varaktigt bosatt till att även omfatta flyktingar och personer som är skyddsbehövande i övrigt, som inte uppnådde enhällighet i rådet, vilket var ett krav innan Lissabonfördraget trädde i kraft. Förslagets målsättning var att ge personer som beviljats internationellt skydd och som under fem år varit lagligt bosatta i en medlemsstat säkerhet avseende deras rätt till bosättning i en medlemsstat samt en rad rättigheter jämförbara med dem som EU-medborgare har.

Kompromissen som nåddes var oerhört viktig, inte enbart därför att den gav flyktingar inom EU ett ordentligt skydd och rättslig säkerhet utan också eftersom den slutligen avskaffade den diskriminerande behandlingen av samtliga nationaliteter från länder utanför EU.

Den skickar också en viktig politisk signal, eftersom antagandet av detta första initiativ i en serie av sex rättsakter inte bara är ett första steg utan också en återspeglning av den konstruktiva hållning som leder de tre institutionerna i arbetet med att fastställa ett gemensamt europeiskt asylsystem till 2012.

Ioan Enciu (S&D), *skriftlig. – (RO)* Jag röstade för att anta detta direktiv. Förslaget till direktiv syftar till att ändra ett annat direktiv från 2003 för att ge personer som beviljats internationellt skydd (flyktingar i synnerhet) möjlighet att även beviljas rätten att få uppehållstillstånd som varaktigt bosatt inom EU om personen i fråga under minst fem år redan varit lagligt bosatt i EU. När de väl fått detta tillstånd kommer de att åtnjuta en rad rättigheter jämförbara med dem som EU-medborgare har och kommer till exempel få rätt att flytta runt och bosätta sig i en annan medlemsstat (förutom Storbritannien, Danmark och Irland). Vidare är det bestämt att personer som beviljats internationellt skydd även i fortsättningen ska kunna utvisas från EU men endast i enlighet med väldigt stränga bestämmelser och i överensstämmelse med principen om "non-refoulement" och de grundläggande rättigheter som fastställs i Europeiska unionens stadga om de grundläggande rättigheterna.

Diogo Feio (PPE), *skriftlig. – (PT)* Detta förslag syftar till att ändra direktiv 2003/109/EG i syfte att utöka dess räckvidd till att omfatta varaktigt bosatta tredjelandsmedborgare som har beviljats internationellt skydd och som vistats lagligt i en medlemsstat i mer än fem år. Denna likabehandling av personer som beviljats internationellt skydd skulle sätta punkt för den avvikande behandling som hittills har existerat mellan medlemsstaterna och gör det möjligt för personerna i fråga att bosätta sig i en annan medlemsstat än den som ursprungligen erkänt deras ställning, någonting som inte var möjligt tidigare. Dessa åtgärder är viktiga just därför att vi håller på att bygga upp ett gemensamt område för frihet och säkerhet i EU och därmed skapa ett område där de som vederbörligen beviljats internationellt skydd ska kunna åtnjuta samma rättigheter i alla medlemsstater.

Sylvie Guillaume (S&D), *skriftlig. – (FR)* Efter ett första misslyckat försök var det verkligen på tiden att personer som beviljats internationellt skydd fick åtnjuta samma behandling som andra tredjelandsmedborgare som är varaktigt bosatta. Det finns faktiskt ingen anledning till varför de skulle behandlas så avvikande eller varför det skulle råda osäkerhet kring deras ställning i EU. Därför stöder jag Claude Moraes' betänkande, som bland annat gjort det möjligt att ytterligare stärka bestämmelserna kring principen om

”non-refoulement” och, trots de uttryckta förbehållen, enas kring den gynnsamma siffran av fem års vistelse. En annan viktig punkt att välkomna är att detta är den enda texten i ”asylpaketet” som slutligen antagits under Belgiens ordförandeskap i Europeiska unionens råd, och detta trots de åtaganden som gjordes i början av ordförandeskapet. Därför behöver vi fortsätta att arbeta hårt för att se till att ett gemensamt europeiskt asylsystem, som bland annat grundats på gemensamma förfaranden och mottagningsvillkor, slutligen förverkligas i EU. I dag kan man tydligt se vad som står på spel: det är endast genom att förbättra och harmonisera de nationella asylsystemen, som skiljer sig så mycket åt just nu, som vi kommer att kunna ha ett gemensamt system.

Giovanni La Via (PPE), skriftlig. – (IT) Jag röstade för förslaget till Europaparlamentets och rådets direktiv om ändring av direktiv 2003/109/EG i syfte att utöka dess räckvidd till att omfatta även personer som beviljats internationellt skydd. Jag gjorde det därför att jag anser att det är viktigt att bevilja flyktingar samma rättigheter som varaktigt bosatta tredjelandsmedborgare.

I och med dagens omröstning har Europaparlamentet täppt igen ett hål i unionslagstiftningen som reglerar den rättsliga ställningen för varaktigt bosatta, som tidigare inte omfattade flyktingar och personer som beviljats internationellt skydd. Tack vare dessa nya bestämmelser kommer dessa personer att kunna åtnjuta en större säkerhet när det gäller deras rättsliga ställning i EU och kommer inte längre att behandlas annorlunda i jämförelse med tredjelandsmedborgare.

David Martin (S&D), skriftlig. – (EN) Jag röstade för detta förslag som ger personer som beviljats internationellt skydd ställning som varaktigt bosatta om de varit lagligt bosatta inom EU:s territorium i mer än fem år. Detta ger dem en möjlighet att integreras, vilket innebär att kunna kommunicera på ett av de officiella språken i den medlemsstat där de är bosatta och att få större medvetenhet om sina rättigheter och skyldigheter, liksom om grundläggande värderingar i den medlemsstat där de är bosatta. I detta syfte bör medlemsstaten ge utbildning i språk till de varaktigt bosatta. Medlemsstaterna bör också uppmuntras att ta fram utbildningsprogram om bosättningsmedlemsstatens grundläggande lagstiftning och värderingar samt principerna om demokrati, mänskliga rättigheter och jämlikhet, liksom individuella rättigheter och skyldigheter i den medlemsstaten.

Clemente Mastella (PPE), skriftlig. – (IT) Jag röstade för detta betänkande eftersom jag är övertygad om att det skulle få positiva effekter för samtliga personer som beviljats internationellt skydd och som under fem år varit lagligt bosatta inom EU men som ännu inte har rätt att ansöka om ställning som varaktigt bosatta.

Vi är övertygade om behovet av att stärka deras rättsliga ställning i EU och undvika all avvikande behandling av dem i förhållande till andra tredjelandsmedborgare. Vi delar vissa medlemsstaters oro över att de har ett oproportionerligt antal personer bosatta som beviljats internationellt skydd på grund av dessa medlemsstaters särskilda geografiska eller demografiska situation.

Därför verkar det mer nödvändigt än någonsin med ytterligare åtgärder för att hantera eventuella oönskade konsekvenser, inklusive till exempel antagandet av åtgärder för att underlätta för dessa personer att flytta till en annan medlemsstat än den som ursprungligen erkänt deras ställning. Vi stöder därför alla föreslagna skyddsåtgärder så långt det är möjligt mot avvisning eller utvisning (detta bör endast vara tillåtet för den medlemsstat som har beviljat internationellt skydd) och en strävan efter att inte splittra familjer.

Nuno Melo (PPE), *skriftlig. – (PT)* Syftet är att antagandet av detta betänkande ska utöka räckvidden för Europaparlamentets och rådets direktiv 2003/109/EG om ställningen för tredjeland-medborgare som beviljats internationellt skydd och som är varaktigt bosatta efter fem års laglig vistelse i en medlemsstat. Från och med nu kommer personer som beviljats internationellt skydd att behandlas lika i samtliga medlemsstater, och de kommer att kunna bosätta sig i en annan medlemsstat än den som ursprungligen erkänt deras ställning, någonting som inte var möjligt tidigare. Betydelsen av dessa åtgärder är direkt kopplad till syftet med att skapa ett gemensamt område för frihet och säkerhet i EU, ett område där de som vederbörligen har beviljats internationellt skydd ska åtnjuta samma rättigheter i de olika medlemsstaterna.

Alexander Mirsky (S&D), *skriftlig. – (LV)* Internationell lagstiftning och moralprinciper gör att EU kan påskynda beviljandet av rättslig ställning för de personer som inte längre kan bo kvar i sina hemländer, utanför EU. Varje individ har rätt att bli behandlad som en människa. Flyktingstatusen måste dock definieras genom att ta i beaktande alla omständigheter och förbjuda alla typer av spekulativt handlande, vare sig det är av finansiell karaktär eller tillhör migrationspolitiken. Tyvärr accepteras ofta fakta som inte har blivit tillräckligt bevisade som sanningar i både EU och Europaparlamentet. Ibland blir de falska uttalanden som görs av försvarare av rättigheter och olika typer av individer accepterade som sanningar. Det är viktigt att inte tolerera populism, annars kommer hela befolkningar att kunna bosätta sig i EU med hjälp av flyktingsstatusen.

Andreas Mölzer (NI), *skriftlig. – (DE)* Om och under vilka omständigheter och efter vilken tid av laglig vistelse flyktingar ska beviljas ställning som varaktigt bosatta är upp till medlemsstaterna att bestämma och ska inte dikteras av EU. Det faktum att detta förslag antogs två år senare och i en reviderad form är inte helt oproblemiskt, eftersom en korrekt tolkning av den välciterade Genèvekonventionen skulle leda till att endast en bråkdel av asylansökningarna skulle godkännas. Det faktum att personer som beviljats internationellt skydd efter fem år av laglig vistelse ska få samma rättigheter som EU-medborgare har skapat problem och frågor, särskilt i medlemsstater med starka sociala system, vilket skulle innebära oändliga kostnader.

Att utöka direktivets räckvidd till att omfatta både flyktingar och personer med status som skyddsbehövande i övrigt kan inte leda till något annat än att tynga statskassan ännu mer. Vi måste särskilt beakta frestelsen för många flyktingar, det vill säga de åtgärder som är tänkta att skydda och skapa ekonomisk säkerhet, som i själva verket blir ett incitament för många ekonomiska flyktingar att ta sig in illegalt i EU under förevändningen att de söker asyl från omänskliga och livshotande förhållanden. Lika tvivelaktigt är det att ta i beaktande hur länge asylförfarandet pågår när beslut ska tas om beviljande av uppehållstillstånd. Av dessa anledningar röstade jag emot betänkandet.

Franz Obermayr (NI), *skriftlig. – (DE)* Efter fem års vistelse i en medlemsstat ska flyktingar beviljas ställning som varaktigt bosatta, som sedan ska gälla i hela EU. Eftersom medlemsstaternas asylsystem är olika stränga skulle en välbetänkt flykting inledningsvis bosätta sig i en medlemsstat som har den mest överseende asyllagstiftningen med flest kryphål i. Efter fem år kan han sedan lämna sin vistelseort och flytta till valfri EU-medlemsstat. Resultatet blir en sekundär migration från länder med låga standarder till medlemsstater med generösa sociala system. Personer skulle först välja medlemsstat utifrån hur sträng asyllagstiftning landet har och sedan utifrån nivån på de sociala förmånerna. Det skulle självklart innebära en särskild belastning för länder som Österrike, Tyskland och Nederländerna. Detta betänkande presenterar verkligen inget förnuftigt sätt

att hantera utmaningarna för EU:s asylpolitik eller för att föra en lämplig integrationspolitik. Därför röstade jag emot detta betänkande.

Maria do Céu Patrão Neves (PPE), *skriftlig. – (PT)* Jag röstade för det aktuella betänkandet eftersom jag vill se en utökning av räckvidden för direktiv 2003/109/EG om att bevilja personer som beviljats internationellt skydd och som i fem år varit lagligt bosatta på en medlemsstats territorium ställning som varaktigt bosatta.

Jag vill särskilt betona den inkluderande karaktären i de bestämmelser som det aktuella förslaget skulle resultera i. Ställningen som varaktigt bosatta ger dessa personer möjlighet att integreras, särskilt genom att medlemsstaten ger utbildning i språk till de varaktigt bosatta.

Av samma anledningar stöder jag föredragandens förslag om att uppmuntra medlemsstaterna att ta fram utbildningsprogram om bosättningsmedlemsstatens grundläggande lagstiftning och värderingar samt principerna om demokrati, mänskliga rättigheter och jämlikhet, liksom individuella rättigheter och skyldigheter i den medlemsstaten.

Aldo Patriciello (PPE), *skriftlig. – (IT)* Jag vill tacka Claude Moraes för hans utmärkta arbete, och jag delar hans uppfattning om att förespråka en konstruktiv inställning till de flesta av kommissionens ändringsförslag och till många av de tekniska ändringar som rådet enats om under förhandlingarna om detta instrument. I detta förslag till betänkande har vissa av medlemsstaternas angelägenheter beaktats med målsättningen att få till stånd en överenskommelse under första behandlingen och ett förpliktigande om att de personers intressen som beviljats internationellt skydd bör beskyddas både före och efter det att de beviljats ställning som varaktigt bosatta.

Paulo Rangel (PPE), *skriftlig. – (PT)* Jag röstade för detta betänkande eftersom jag anser att utvidgandet av beviljandet av ställning som varaktigt bosatta till att omfatta personer som beviljats internationellt skydd och som i fem år varit lagligt bosatta på en medlemsstats territorium är helt riktigt, eftersom det garanterar likabehandling för samtliga tredjelandsmedborgare och främjar ekonomisk och social sammanhållning i EU.

Raül Romeva i Rueda (Verts/ALE), *skriftlig. – (EN)* Kommissionen lade 2001 fram ett förslag till direktiv om varaktigt bosatta tredjelandsmedborgares rättsliga ställning. Förslaget innehöll ursprungligen en bestämmelse om att flyktingar kunde beviljas ställning som varaktigt bosatta efter fem års laglig och kontinuerlig vistelse i en medlemsstat. Under förhandlingarnas gång fattade medlemsstaterna emellertid ett beslut om att flyktingar inte skulle omfattas av direktivet. I rådets och kommissionens gemensamma förklaring vid rådets möte (rättsliga och inrikes frågor) den 8 maj 2003 enades man om att kommissionen skulle lägga fram ett förslag till direktiv om utvidgning av bestämmelserna om ställningen som varaktigt bosatt till att även omfatta flyktingar och personer som är skyddsbehövande i övrigt.

Kommissionen lade fram detta förslag i juni 2007. Förslaget var baserat på samma rättsliga grund som den rättsakt som förslaget avsåg att ändra, nämligen artiklarna 63.3 a och 63.4 i EG-fördraget. Förslagets huvudsakliga målsättning var att ge personer som beviljats internationellt skydd, och som under fem år varit lagligt bosatta i en medlemsstat, rättslig säkerhet avseende deras rätt till bosättning i en medlemsstat samt en rad rättigheter jämförbara med dem som EU-medborgare har.

Betänkande: Griesbeck (A7-0345/2010)

Laima Liucija Andrikienė (PPE), skriftlig . – (EN) Jag röstade för denna resolution om ingående av avtalet mellan Europeiska unionen och Georgien om förenklat utfärdande av viseringar. Detta avtal visar en tydlig önskan om att Georgien och EU ska närma sig varandra, vilket på senare år har kommit till uttryck i en rad viktiga politiska handlingar, alltifrån ett förbättrat bilateralt samarbete mellan EU och Georgien till Georgiens anslutning till Europarådet och Europeiska konventionen om skydd för de mänskliga rättigheterna. Jag stöder resolutionen eftersom jag anser att avtalet om förenklat utfärdande av viseringar kommer att underlätta de personliga kontakter mellan människor som är en grundförutsättning för utvecklingen av ekonomiska, mänskliga, kulturella, vetenskapliga och andra förbindelser.

Jag tror att avskaffandet av visumkravet för georgiska medborgare blir ett viktigt steg på vägen mot deras integrering i EU. Ett system med förenklad visering är av stor betydelse för människors liv, eftersom det förstärker kontakterna mellan olika folk och förverkligar principen om fri rörlighet som en av de grundläggande rättigheterna i Europa.

Vilija Blinkevičiūtė (S&D), skriftlig . – (LT) Jag röstade för Europaparlamentets rekommendation om förenklat utfärdande av viseringar mellan EU och Georgien, eftersom EU hade ett gyllene tillfälle att skapa ett nytt samarbete med sina grannar i öster och söder när unionen utvidgades. Framför allt kommer avtalet om förenklat utfärdande av viseringar att underlätta de personliga kontakter mellan människor som är en grundförutsättning för utvecklingen av ekonomiska, mänskliga kulturella, vetenskapliga och andra förbindelser. Ett system med förenklad visering är av stor betydelse för människors liv, eftersom det förstärker kontakterna mellan olika folk och förverkligar principen om fri rörlighet som en av de grundläggande rättigheterna i Europa. Avskaffandet av visumkravet för georgiska medborgare kommer att vara ett viktigt steg på vägen mot deras integrering i EU. Jag stöder Europaparlamentets ståndpunkt om att de avtal som ingåtts med Georgien, till exempel det om återtagande av personer utan uppehållstillstånd och det om förenklat utfärdande av viseringar, framför allt är en milstolpe och ett framsteg i förbindelserna mellan EU och Georgien. Avtalen är också relevanta ur regional synvinkel och kommer att bli ett stöd i EU:s strävanden för att förbättra samarbetet med andra länder i regionen.

Sebastian Valentin Bodu (PPE), skriftlig . – (RO) Europeiska unionen har påskyndat processen med att öppna för länderna i Sydkaukasien sedan EU:s utvidgning i Östeuropa, vid en tidpunkt då denna region har blivit väldigt viktig ur strategiskt, stabilitetsmässigt och säkerhetsmässigt perspektiv. EU har nu en skyldighet gentemot länderna i denna region. EU:s åtagande är tydligt, särskilt med tanke på dessa länders närhet till EU:s östra gräns. Förutom den ekonomiska och kommersiella potential som dessa länder har att erbjuda är avtalet mellan EU och Georgien om förenklat utfärdande av viseringar för georgiska medborgare en åtgärd för att främja den demokratiska utvecklingen i landet. Det är viktigt för EU att exportera principerna om goda styrelseformer, rättvis rättskipning och en absolut respekt för mänskliga rättigheter. Denna åtgärd kommer även att främjas av de två avtal som nyligen ingåtts med Georgien, det ena om återtagande av personer utan uppehållstillstånd och det andra om förenklat utfärdande av viseringar.

Avskaffandet av visumkravet för georgiska medborgare kommer att vara ett viktigt steg på vägen mot deras integrering i EU. Ett system med förenklad visering är av stor betydelse för människors liv, eftersom det förstärker kontakterna mellan olika folk och förverkligar principen om fri rörlighet som en av de grundläggande rättigheterna i Europa.

Maria Da Graça Carvalho (PPE), *skriftlig. – (PT)* EU:s åtgärder måste bygga på principerna om goda styrelseformer och en respekt för demokrati och mänskliga rättigheter. När det gäller Sydkaukasien måste EU bli en partner och bistå regionen i dess ekonomiska och kommersiella utveckling, genom att främja säkerhet, stabilitet och välbefinnande samt göra det lättare att lösa konflikter. Avtalet om förenklat utfärdande av viseringar för Georgien kommer att bidra till utvidgandet av EU:s grannskapspolitik genom att främja samarbete och resor för människor mellan de båda parterna. Därför röstade jag för denna resolution.

Carlos Coelho (PPE), *skriftlig. – (PT)* Utan tvekan innebär detta avtal ett betydande framsteg i förbindelserna mellan EU och Georgien. Från ett förbättrat bilateralt samarbete mellan EU och Georgien till Georgiens anslutning till Europarådet och Europeiska konventionen om skydd för de mänskliga rättigheterna, är detta avtal ett steg i rätt riktning för att förbättra rättskipningen och respekten för de grundläggande friheterna i Georgien. Vi får hoppas att detta avtal skapar incitament för Georgien att genomföra de reformer som behövs på områdena frihet, säkerhet och rättvisa.

Samtidigt kommer avtalet att underlätta resor och personliga kontakter mellan människor mellan de båda avtalslutande parterna, vilket är en grundförutsättning för utvecklingen av ekonomiska, mänskliga, kulturella, och andra förbindelser. Jag hoppas att de nödvändiga informationskampanjerna kommer att genomföras i Georgien för att informera den georgiska allmänheten om både det nya förenklade utfärdandet av viseringar och om de nya möjligheter som de nu kan utnyttja.

Marielle De Sarnez (ALDE), *skriftlig. – (FR)* Två viktiga avtal har nyligen ingåtts mellan EU och Georgien, det ena om återtagande av personer utan uppehållstillstånd och det andra om förenklat utfärdande av viseringar. Dessa avtal är ett första steg för att stärka förbindelserna mellan EU och Georgien. EU vill därmed uppmuntra Georgien att genomföra de reformer som behövs på områdena frihet, säkerhet och rättvisa. Dessa avtal är också fördelaktiga på regional nivå. De kommer att bli ett stöd i EU:s strävanden för att förbättra samarbetet med andra länder i Sydkaukasien, till exempel Armenien och Azerbajdzjan.

Diogo Feio (PPE), *skriftlig. – (PT)* Det växande intresset för förbindelsen mellan Georgien och EU, som syns i en rad åtgärder som nyligen vidtagits, ska välkomnas. Avtalet om förenklat utfärdande av viseringar är ett annat viktigt steg på vägen mot Georgiens integrering i EU. Den fria rörligheten är en av de viktigaste rättigheter som EU tillhandahåller för sina medborgare, och av det skälet ser jag positivt på samarbetet mellan EU och Georgien. Att bekämpa olaglig invandring och skapa incitament för att genomföra reformer på områdena säkerhet, frihet och rättvisa kan ge resultat om det finns en anda av engagemang från båda sidor.

Sandra Kalniete (PPE), *skriftlig. – (LV)* Jag har alltid betonat att det är EU:s plikt att hjälpa de länders befolkningar som vill tillhöra väst och accepterar våra värderingar. Under Rosenrevolutionen förkastade Georgiens befolkning stagnation, ohederliga styrelseformer, det förflutna och postkommunism och valde istället utveckling, framtid och västerländska värderingar. Genom sina handlingar har landet visat att de vill bli en partner till ett modernt internationellt samhälle, ett samhälle som inte smiter ifrån sitt ansvar. Georgien har åstadkommit mycket under en kort tid. Landet har avsevärt förbättrat sina styrelseformer, lockat till sig betydande investeringar och avsevärt reducerat korrruptionen. Jag anser att ett förenklat utfärdande av viseringar är ett nödvändigt steg för att öppna nya studiemöjligheter för georgiska medborgare och göra det möjligt för georgiska entreprenörer att skapa nya kontakter med entreprenörer i EU:s medlemsstater. På så sätt

blir vi alla vinnare, framförallt Georgiens medborgare. Liksom vi européer är stolta över vad vi åstadkommit, vår historia och våra kulturella värden, så är georgier stolta över sitt land, dess vackra natur och gamla kultur. Jag hoppas att ett förenklat utfärdande av viseringar mellan EU och Georgien även kommer att uppmuntra EU:s medborgare att lära känna Georgien bättre.

David Martin (S&D), *skriftlig. – (EN)* Jag stöder detta betänkande om avtalet mellan EU och Georgien om förenklat utfärdande av viseringar. Arbetet med att fördjupa förbindelserna mellan EU och länderna i Sydkaukasien, bl. a. Georgien, kommer utan tvivel också att bidra till att förbättra rättskipningen och respekten för de grundläggande friheterna. De båda avtal som nyligen ingåtts med Georgien, det ena om återtagande av personer utan uppehållstillstånd och det andra om förenklat utfärdande av viseringar, kommer fullt ut att bidra till att dessa mål uppnås.

Nuno Melo (PPE), *skriftlig. – (PT)* Georgien har gjort noterbara ansträngningar för att fördjupa förbindelserna med EU, vilket nyligen kommit till uttryck i en rad handlingar. Det aktuella avtalet om förenklat utfärdande av viseringar är ett viktigt steg på vägen mot Georgiens integrering i EU. Principen om fri rörlighet är en av de grundläggande rättigheter som EU tillhandahåller sina medborgare, och av det skälet är detta samarbete mellan EU och Georgien mycket viktigt. Det är dock nödvändigt att bekämpandet av olaglig invandring fortsätter och att det fortsättningsvis finns incitament för att genomföra de reformer som behövs på områdena säkerhet, frihet och rättvisa i Georgien.

Louis Michel (ALDE), *skriftlig. – (FR)* Sydkaukasien har strategisk betydelse för EU. Arbetet med att fördjupa förbindelserna mellan EU och länderna i Sydkaukasien, bl.a. Georgien, kommer utan tvivel också att bidra till att förbättra rättskipningen och respekten för de grundläggande friheterna. Detta avtal är en milstolpe i förbindelserna mellan EU och Georgien och ett steg framåt, med tanke på Georgiens önskan om att närma sig EU. Avtalet är också relevant ur en regional synvinkel och kommer att bli ett stöd i EU:s strävanden för att förbättra samarbetet med andra länder i regionen.

Detta kommer att gynna Georgien och uppmuntra landet att fördjupa samarbetet med sina grannar och med EU. Dessutom uppmuntrar dessa avtal Georgien att genomföra de reformer som behövs på områdena frihet, säkerhet och rättvisa, till exempel bekämpa olaglig invandring och bidra till utvecklingen av demokratin, rättssäkerheten och de mänskliga rättigheterna.

Alexander Mirsky (S&D), *skriftlig. – (LV)* Jag avstod från att rösta eftersom jag väl känner till situationen i Georgien och avsikten hos Georgiens president att öka sin prestige genom att underteckna detta avtal. Jag anser att Micheil Saakasjvili är en krigsförbrytare. Hans styre bär ansvaret för tusentals oskyldiga civilas död. Jag såg det med egna ögon i augusti 2008 i staden Tschinvali. Alla former av flört med en brottsling kommer att uppmuntra honom att begå nya brott.

Andreas Mölzer (NI), *skriftlig. – (DE)* Ett avtal med Georgien kommer att innebära en flodvåg av falska asylsökanden. Därför måste vi först skingra vår oro för säkerheten. Som erfarenheten med Balkan visat används visumfritt resande inte enbart för att resa till EU, utan sätter även igång en ström av "asylshopping". Samma sak skulle kunna hända vid ett förenklat utfärdande av viseringar för georgiska medborgare. Generellt sett borde inte ett förenklat utfärdande av viseringar till medborgare från länder utanför EU beviljas så hastigt. Innan dess borde vi undersöka mycket noggrant om lämpliga avtal om återtagande av falska asylsökande och ekonomiska flyktingar kan förhindra att systemet missbrukas.

Problemen med andra generationen av Schengens informationssystem måste också lösas först. Slutligen måste det i första hand inte vara asylsökanden, eller brottslingar för den delen, som gynnas av det visumfria resandet. De nämnda förhandsvillkoren har inte uppfyllts, och därför avvisar jag bestämt en utvidgning av det visumfria området.

Franz Obermayr (NI), *skriftlig.* – (DE) Enligt betänkandet skulle avskaffandet av visumkravet uppmuntra Georgien att genomföra de reformer som behövs på områdena frihet, säkerhet och rättvisa. Förutom de möjligheter till missbruk av systemet som viseringsliberaliseringar skulle leda till måste man vända på resonemanget: inga viseringsförhandlingar förrän samtliga nödvändiga reformer har genomförts. I slutändan handlar det om EU-medborgarnas säkerhet, som måste skyddas mot visumturister och organiserad brottslighet. Därför röstade jag emot detta betänkande.

Maria do Céu Patrão Neves (PPE), *skriftlig.* – (PT) Arbetet med att fördjupa förbindelserna mellan EU och länderna i Sydkaukasien, bl.a. Georgien, är viktigt för att skapa en stabil, sammanhållen och effektiv utrikespolitik. Det är tydligt att ingåendet av avtalet om förenklat utfärdande av viseringar har bidragit till att förverkliga detta mål.

Det föreslagna beslutet om att ingå avtal innehåller standardinslag i EU-avtal om viseringslättnad, som slår fast tidsfristen för utfärdande av visering, avgifter och undantag från dessa, krav på dokumentation och undantag från dessa samt en gemensam förklaring om samarbete om resehandlingar. Jag stöder förslaget om att inkludera en EU-förklaring om förenklade förfaranden för familjemedlemmar, eftersom det motsvarar en särskild begäran från Georgien och syftar till att underlätta rörligheten för ett större antal personer som har familjeband med georgiska medborgare som är lagligen bosatta inom medlemsstaternas territorium.

Aldo Patriciello (PPE), *skriftlig.* – (IT) När det gäller genomförandet av de två avtal som nyligen ingåtts med Georgien stöder jag helt Nathalie Griesbecks åsikt om att informera människorna om det nya läget och göra det möjligt för dem att utnyttja de nya möjligheter som har skapats. Ändringarna av viseringspolitiken bör dessutom så snart som möjligt meddelas på EU-institutionernas webbplatser.

Paulo Rangel (PPE), *skriftlig.* – (PT) Jag röstade för undertecknandet av detta avtal eftersom jag anser att detta avtal, kombinerat med avtalet om återtagande av personer utan uppehållstillstånd, innebär ett viktigt framsteg i förbindelserna mellan EU och Georgien och signalerar ett viktigt steg på vägen mot Georgiens integrering i EU. Samtidigt uppmuntrar det Georgien att genomföra de reformer som behövs på områdena frihet, säkerhet och rättvisa.

Raül Romeva i Rueda (Verts/ALE), *skriftlig.* – (EN) När Europeiska unionen utvidgades till 25 medlemsstater 2004 och till 27 medlemsstater 2007 hade den ett gyllene tillfälle att skapa ett nytt samarbete med sina grannar i öster och söder. EU utvidgade därför sin grannskapspolitik till att omfatta även länderna i Sydkaukasien. Syftet med denna politik var att fördjupa EU:s förbindelser med länderna utmed EU:s yttre gränser och främja deras säkerhet, stabilitet och utveckling. Ett annat syfte var att förhindra att det uppstår nya skiljelinjer på den europeiska kontinenten. EU har alltså signalerat ett växande intresse för länderna i Sydkaukasien och måste nu fullfölja sina åtaganden gentemot länderna i denna region, som ju ligger nära EU:s nya yttre gräns och därför behöver bli säkrare.

Arbetet med att fördjupa förbindelserna mellan EU och länderna i Sydkaukasien, bl.a. Georgien, kommer utan tvivel också att bidra till att förbättra rättskipningen och respekten

för de grundläggande friheterna. De båda avtal som nyligen ingåtts med Georgien, det ena om återtagande av personer utan uppehållstillstånd och det andra om förenklat utfärdande av viseringar, kommer fullt ut att bidra till att dessa mål uppnås.

Betänkande: Zanicchi (A7-0332/2010)

Luís Paulo Alves (S&D), *skriftlig. – (PT)* Jag röstade för betänkandet med ett förslag till Europaparlamentets rekommendation till rådet om inrättande av en snabbinsatsstyrka för EU för att ta itu med de olika allvarliga naturkatastrofer och katastrofer orsakade av människan som har skett utanför EU under de senaste åren. Jag anser att det är viktigt att öka effektiviseringen av EU:s befintliga insatskapacitet vid katastrofer och att en förebyggande handlingsplan har blivit alltmer nödvändig som en global, integrerad respons från EU. Katastrofen som ägde rum i Haiti visar behovet av att EU genomför grundläggande reformer när det gäller snabba och effektiva insatser vid katastrofer. För att vi ska kunna reagera snabbt och effektivt anser jag att det är nödvändigt med mer politisk vilja bland de olika berörda parterna. Det är också nödvändigt att genomföra en omstrukturering av befogenheter för ökad konsekvens och bättre samordning av EU:s katastrofinsatser. Jag anser att det är centralt att vi genomför vissa av de konkreta förslagen i Michel Barniers rapport från 2006 om inrättande av en europeisk civilskyddsstyrka.

Laima Liucija Andrikiienė (PPE), *skriftlig. – (EN)* Jag röstade för denna resolution eftersom det är självklart att mångdubblingen av antalet allvarliga katastrofer utanför Europeiska unionen under de senaste åren har medfört ökade krav på en effektivisering av EU:s befintliga insatskapacitet vid katastrofer. Ett av de största stegen mot mer samordnade insatser har varit införlivandet av civilskydd och humanitärt bistånd i ansvarsområdet för en enda kommissionsledamot för att skapa möjligheter att göra EU:s katastrofinsatser mer samordnade och konsekventa. Det är dock beklagansvärt att det fortfarande, två år efter offentliggörandet av kommissionens meddelande 2008, finns många åtgärder i handlingsplanen som inte har genomförts, samtidigt som EU:s insatser i samband med de senaste kriserna har påvisat det befintliga systemets begränsningar.

Åtgärder har nyligen vidtagits för att öka konsekvensen och samordningen mellan civilskydd och humanitärt bistånd i samband med EU:s katastrofinsatser, men insatserna för att inrätta en europeisk civilskyddsstyrka har förblivit minimala. Därför krävs det en stark politisk vilja för mer effektiva och snabbare insatser vid katastrofer.

Elena Oana Antonescu (PPE), *skriftlig. – (RO)* Jag stöder behovet att garantera samordnade, konsekventa och synliga EU-insatser vid katastrofer. Därför anser jag att det är viktigt att bygga upp en civil kapacitet inom EU som ska vara permanent tillgänglig och verka självständigt i förhållande till militära strukturer. Jag anser att EU:s civilskyddsstyrka bör förstärka sina tillgängliga instrument, både för utbildning på området för katastrofinsatser och för katastrofhantering, genom initiativ inom ramen för förberedande åtgärder.

Jean-Pierre Audy (PPE), *skriftlig. – (FR)* Med tanke på antalet katastrofer som ökar över hela världen, framför allt på grund av klimatförändringarnas effekter, röstade jag för detta utmärkta betänkande från min italienska kollega Iva Zanicchi med ett förslag till Europaparlamentets rekommendation till rådet om inrättandet av en snabbinsatsstyrka för EU. Tiden har kommit att förbättra EU:s katastrofinsatser när det gäller effektivitet, samordning och synlighet. Det har blivit allt viktigare att inrätta en europeisk snabbinsatsstyrka, eller en "europeisk civilskyddsstyrka", som Michel Barnier föreslagit. Samordningen av nationella civilskyddsinsatser verkar vara ett användbart instrument när

det gäller att bistå enskilda medlemsstater som inte klarar av hanteringen på egen hand av en storskalig katastrof (brand, översvämning, naturkatastrof och så vidare). Denna europeiska civilskyddsstyrka skulle även kunna ingripa i externa sammanhang, till exempel som i Haiti. I år, 2011, när vi firar Europaåret för frivilligarbete, skulle en åtgärd som denna kunna väcka intresset inom EU och hjälpa till att stärka det europeiska medborgarskapet.

Zigmantas Balčytis (S&D), skriftlig. – (LT) Jag röstade för detta betänkande. Antalet katastrofer som orsakar betydande mänskliga, ekonomiska och miljömässiga skador ökar över hela världen. Dessa kriser blir allt intensivare, inträffar allt oftare och drabbar en allt större del av världen. Även om det under de senaste åren har gjorts framsteg mot mer sammanhängande katastrofinsatser från EU:s sida behöver ansträngningarna fortsätta för att garantera effektiva, konsekventa och samordnade EU-insatser inom detta område.

Det är nödvändigt att utveckla en handlingsplan med ett antal konkreta åtgärder för att gradvis bygga upp en mer integrerad samordning mellan de olika instrumenten för katastrofinsatser och att bedöma möjliga insatser från EU:s sida och medlemsstaterna. Den nyligen inrättade Europeiska utrikestjänsten bör inkluderas i dessa verksamheter för att mer effektivt kunna samordna hjälpinsatser utanför EU. Dessutom är det nödvändigt att se till att det finns tillräckliga finansiella medel för att finansiera de hjälpinsatser som krävs.

Vilija Blinkevičiūtė (S&D), skriftlig. – (LT) Jag röstade för detta betänkande eftersom det ökade antalet stora naturkatastrofer eller katastrofer som orsakas av människor utanför EU under de senaste åren har lett till alltfler uppmaningar om att genomföra reformer av EU:s insatskapacitet och stärka dess kapacitet. Till exempel har den bristande synligheten hos EU:s katastrofinsatser betonats som en av dess huvudsakliga brister vid katastrofinsatser. Tydliga avtal och förfaranden bör därför införas för att garantera dubbel synlighet (både för medlemsstaterna och för EU) när det gäller civilskyddsresurser som sätts in av medlemsstaterna via EU:s civilskyddsmekanism. Ett annat problem med EU:s insatser gäller samordning, och därför förväntar sig Europaparlamentet i framtiden att Europeiska utrikestjänsten inrättar en gemensam krishanteringskapacitet, vilket kommer att kräva en rationalisering av de befintliga krishanteringsinstanserna. Tydliga rutiner för samordningen mellan kommissionens avdelningar och rådets sekretariat måste även fastställas när det gäller samordningen och utnyttjandet av EU:s militära resurser vid katastrofinsatser.

Sebastian Valentin Bodu (PPE), skriftlig. – (RO) En snabbinsatsstyrka vid hanteringen av katastrofer skulle göra EU:s insatser vid naturkatastrofer eller olyckor mycket mer sammanhållna och effektiva. EU var snabbt på plats och svarade på verkliga behov i samband med den fruktansvärda jordbävningen i Haiti. Det är dock lika tydligt att vi behöver lära från verkliga situationer och förbättra våra insatser för varje gång. Jordbävningen i Haiti följdes dock omedelbart av en period av förvirring över vem som skulle ta ansvaret för samordningen mellan EU:s övergripande insatser. I framtiden förväntas Europeiska utrikestjänsten inrätta en gemensam krishanteringskapacitet, vilket kommer att kräva en rationalisering av de befintliga krishanteringsinstanserna.

Tydliga ansvarsområden behöver definieras för varje medlemsstat i händelse av en katastrof, med de nödvändiga logistiska förberedelserna så att kapaciteterna kan mobiliseras så fort som möjligt till bästa möjliga standard. Insatserna i Haiti visade att insatser av denna typ blir mer effektiva om varje medlemsstat specialiserar sig på en särskild service. Som exempel kan nämnas att Frankrike ställde en vattenreningsenhet till förfogande medan Italien bidrog med en avancerad sjukvårdsenhet.

Jan Březina (PPE), skriftlig. – (CS) Jag förväntar mig att rekommendationen om inrättandet av en snabbinsatsstyrka för EU kommer att resultera i mer effektiva EU-insatser vid katastrofer, vare sig det rör sig om naturkatastrofer eller katastrofer som orsakas av människor. Jag anser att EU:s nuvarande civilskyddsmekanism är ett viktigt men otillräckligt steg i riktning mot en verkligt operativ civilskyddsmekanism som är så effektiv som möjligt. Begränsningarna hos den nuvarande civilskyddsmekanismen är tydliga, vilket till exempel märktes i samband med insatserna under detta års kris i Haiti, där mekanismen var relativt flexibel och omfattande men saknade effektivitet, samordning och synlighet. Det var också otydligt vem som skulle ta ansvaret för samordningen mellan EU:s övergripande insatser. Med hänsyn till krisens omfattning lades slutligen ansvaret för samordningen av EU:s bistånd på den höga representanten Catherine Ashton i nära samarbete med kommissionsledamot Kristalina Georgieva (med ansvar för humanitärt bistånd, civilskydd och internationellt samarbete). Jag ser möjligheter att utvidga EU:s operativa förmåga vid katastrofinsatser, särskilt genom att bygga upp en civil kapacitet inom EU som ska vara permanent tillgänglig och verka självständigt i förhållande till militära strukturer, samt utarbetandet av forskningsbudgetar och utvecklingen av industriell kapacitet (till exempel satellitbilder inom ramen för GMES-programmet).

Maria Da Graça Carvalho (PPE), skriftlig. – (PT) Med tanke på det ökade antalet naturkatastrofer som orsakar betydande mänskliga, ekonomiska, sociala och miljömässiga skador är Europaparlamentets rekommendation till rådet om inrättandet av en snabbinsatsstyrka för EU särskilt viktig. Jag röstade för detta förslag, eftersom jag anser att det täcker de grundläggande frågor som bör beaktas. Bland annat upprepas att samarbetet mellan medlemsstaterna kan ge operativa och ekonomiska fördelar, och i förslaget erkänns att det måste finnas en gemensam strategi för krishantering, vilket även inkluderar förebyggande, beredskap och hantering av katastrofer, liksom återuppbyggnadsinsatser efter katastrofer. Jag anser dessutom att det är viktigt att stärka samordningen och effektiviteten av EU-insatserna, inte minst genom en europeisk civilskyddsstyrka.

Nikolaos Chountis (GUE/NGL), skriftlig. – (EL) Jag lade ned min röst om betänkandet om EU:s inrättande av en snabbinsatsstyrka för humanitära katastrofer. Det finns visserligen goda idéer och inslag i betänkandet, men samtidigt knyts också militära medel och militär närvaro till insatsstyrkan. Det är mycket bra att man i betänkandet påpekar att "när civilskyddsresurser sätts in vid humanitära kriser bör användningen av dessa vara behovsstyrd samt komplettera och följa humanitärt bistånd [...] i syfte att garantera efterlevnaden av de humanitära principerna om neutralitet, humanitet, opartiskhet och oberoende". Men betänkandet innehåller också synpunkter som går i rakt motsatt riktning, och detta är skälet till att jag lade ned min röst. Ett exempel är funktionen att även ingripa i militära kriser eller använda "militära medel och militär kapacitet vid katastrofinsatser", även om man anger att detta endast ska ske i undantagsfall.

Carlos Coelho (PPE), skriftlig. – (PT) De naturkatastrofer som drabbat världen den senaste tiden sätter ljuset på det trängande behovet av snabba och effektiva insatsmekanismer för att minska de katastrofala sociala, ekonomiska och kulturella effekterna i de berörda regionerna.

Parlamentet har tidigare utfärdat resolutioner på detta område, exempelvis om jordbävningen på Haiti samt om att förhindra naturkatastrofer och katastrofer orsakade av människan, och nu brottas parlamentet ännu en gång med denna fråga. Generellt sett stöder jag betänkandet av min kollega, Iva Zanicchi, och jag betonar att EU:s framtida insatser i samband med katastrofer måste utgå från de mekanismer som finns tillgängliga

på europeisk och internationell nivå, så att man undviker överlappning, använder resurserna på bästa sätt och ser till att den europeiska räddningstjänststyrkan kan grunda sig på den befintliga EU-mekanismen för civilskydd.

Jag välkomnar att den politiska viljan och ansträngningarna för att stärka sammanhållningen mellan och samordningen av civilskydd och humanitär hjälp har ökat efter tragedin på Haiti. Jag välkomnar också det arbete som de involverade parterna har gjort för att nå detta mål. Men det är beklagligt att parlamentets tidigare förslag ännu inte har genomförts till fullo, särskilt förslagen i samband med Barnierrapporten.

Marielle De Sarnez (ALDE), skriftlig. – (FR) EU gör en hel del varje gång det skett en katastrof, vare sig det gäller Haiti efter jordbävningen i januari eller Pakistan efter sommarens översvämningar, men det sker på ett oorganiserat sätt. Varje medlemsstat skickar sin egen personal, sina egna räddningshundar, sina egna flygplan och så vidare. Sammantaget kan dessa i all hast organiserade enskilda insatser aldrig överträffa en planerad och organiserad EU-insats. EU är med sina 27 medlemsstater totalt sett världens största givare av humanitär hjälp och utvecklingsbistånd. En ofantlig mängd civila och militära resurser står till vårt förfogande för att möta behoven av akut hjälp och återuppbyggnad. Men så länge det sker i form av nationella reflexmässiga insatser kommer vi tyvärr inte att lyckas dra någon egentlig nytta av denna verkliga gemensamma styrka. Vad vi behöver är en verklig snabbinsatsstyrka. För att bli effektivare och snabbare i akuta lägen krävs det samtidigt en stark politisk vilja från de olika berörda parternas sida.

Diogo Feio (PPE), skriftlig. – (PT) Vid naturkatastrofer och andra katastrofer är det mycket viktigt att agera snabbt, eftersom det är under de första timmarna efter en sådan händelse som flest människor kan räddas. De senaste åren har vi dessutom fått bevittna en markant ökning av såväl naturkatastrofer som katastrofer orsakade av människan, och dessa kräver teknisk expertis på hög nivå och omfattande samordning av de olika katastrofåtgärderna. Inrättandet av en europeisk mekanism för civilskydd må vara ett första steg, men jag håller med föredraganden om att mycket mer behöver göras på detta område. EU:s samordning och samarbete för att agera snabbt och effektivt i samband med katastrofer kan vara mycket framgångsrikt, som vid jordbävningen på Haiti i januari 2010. Det är ytterst viktigt att insatserna sker på detta sätt.

João Ferreira (GUE/NGL), skriftlig. – (PT) Naturkatastrofer kan och måste förebyggas. Faktorer som intensiv markanvändning, bristfällig planering av växande städer, avfolkning av landsbygden och ökenbildning är exempel på faktorer som ökar risken för naturkatastrofer. En mycket viktig del av det katastrofförebyggande arbetet är att främja förnuftig markanvändning och ekonomisk och social utveckling i harmoni med naturen. Framför allt i detta avseende bör EU intensifiera sitt arbete och således genomföra de rekommendationer som gavs i ett betänkande från parlamentet nyligen samt stärka denna del av samarbetspolitiken.

När det gäller insatserna vid de katastrofer som inte kan förebyggas är det också uppenbart att medlemsstaterna och tredjeländerna har anledning att stärka samarbetet och hjälpa och ingripa gemensamt.

För att hitta de bästa formerna för och sätten att uppnå detta måste man föra en diskussion med de olika nationella myndigheterna för bland annat civilskydd, samtidigt som medlemsstaternas suveränitet respekteras. Detta är den väg man bör föreslå i betänkandet, inte att omgående "inrätta en räddningstjänststyrka för EU" eller ingripa militärt vid

humanitära nödsituationer, vilket enligt betänkandet skulle kunna ske utanför FN:s ramar och samordning.

Elisabetta Gardini (PPE), *skriftlig. – (IT)* Denna omröstning symboliserar ett viktigt steg mot inrättandet av en europeisk räddningsstyrka som skulle kunna ingripa snabbt och effektivt varhelst det råder ett allvarligt nödläge.

Även om EU gjorde snabba och omfattande insatser för att hjälpa Haitis befolkning framträdde, som vi alla minns, ett antal betydande problem i verksamhetens ledning, samordning och synlighet, vilket berodde på att det nuvarande systemet bygger på frivilliga och tillfälliga bidrag som är föremål för olika nationella beslutsprocesser.

Det meddelande som kommissionen nyligen lade fram om civilskyddets och det humanitära biståndets roll syftar just till att lägga grunden till en effektiv och sammanhängande samordningseffekt av de åtgärder som redan vidtagits på nationell, regional och lokal nivå. Lissabonfördraget ger tillfälle att utveckla en grundligare, mer samordnad och mer funktionell insatskapacitet vid katastrofer. Det är därför dags att snabba på den process som ska utrusta EU med en modern och effektiv räddningstjänstkapacitet.

Giovanni La Via (PPE), *skriftlig. – (IT)* Jag röstade för betänkandet med ett förslag till Europaparlamentets rekommendation till rådet om inrättandet av en snabbinsatsstyrka för EU, eftersom jag anser att EU måste vidta betydande åtgärder för att säkerställa samordnade och effektiva insatser vid de olika allvarliga katastrofer som vi har bevittnat den senaste tiden.

Behovet av ett sådant åtagande betonades i kommissionens senaste meddelande om förstärkning av Europeiska unionens insatskapacitet. Det omfattade en handlingsplan för att skapa en mer integrerad samordning mellan de olika instrumenten för katastrofinsatser. Dessutom håller jag med Iva Zanicchi om att det är hög tid att understryka den politiska betydelsen av att stärka EU:s insatskapacitet vid katastrofer och att alla medel som står till förfogande måste utnyttjas för att uppnå detta mål.

David Martin (S&D), *skriftlig. – (EN)* Jag välkomnar detta betänkande som

erinrar om att kommissionens vice ordförande/den höga representanten har en nyckelroll när det gäller att samordna EU:s uppdrag i länder och regioner utanför unionen,

understryker att utrikestjänstens organisation och arbetsmetoder bör syfta till att säkerställa att EU:s agerande i krissituationer är konsekvent och samstämmigt,

därför uppmanar rådet att ge kommissionens vice ordförande/den höga representanten ett permanent mandat att när som helst inrätta en krisenhet, bestående av företrädare för samtliga berörda tjänster vid kommissionen och rådet och för EU:s samtliga planeringsresurser (övervaknings- och informationscentrumet, direktoratet för krishantering och planering, EU:s militära stab och den civila planerings- och ledningskapaciteten), med uppgift att samordna EU:s insatser i händelse av en katastrof så att dessa kan genomföras med kort varsel utan att varje gång behöva inhämta rådets godkännande,

föreslår att denna enhet kan stödjas av en stab som kan sättas in inom de första timmarna av en kris och som kan bestå av såväl civila som militära/civilmilitära experter (från civila insatsgrupper och övervaknings- och informationscentrumet respektive EU:s militära stab och den civila planerings- och ledningskapaciteten), och som även kan ha tillgång till underrättelser från EU:s lägescentral och EU:s satellitcentrum,

understryker att EU:s katastrofinsatsförmåga och andra EU-instrument, i första hand civila och militära uppdrag och instrument (dvs. stridsgrupper) inom ramen för den gemensamma säkerhets- och försvarspolitik, måste samordnas på bästa möjliga vis.

Nuno Melo (PPE), *skriftlig*. – (PT) Det är nödvändigt att inrätta en funktion för snabba insatser vid naturkatastrofer och andra insatser, eftersom det är under de första timmarna efter en sådan händelse som flest människor kan räddas. De senaste åren har vi dessutom fått bevittna en markant ökning av såväl naturkatastrofer som katastrofer orsakade av människan, och dessa kräver förmåga att ingripa meningsfullt och snabbt. Det är därför mycket viktigt att inrätta en europeisk mekanism för civilskydd, men mycket återstår att göra på detta område.

Louis Michel (ALDE), *skriftlig*. – (FR) Antalet allvarliga katastrofer i länder inom och utanför EU ökar ständigt, inte minst på grund av klimatförändringarna och den tilltagande urbaniseringen. Utvecklingsländerna drabbas värst av katastrofer, med särskilt höga dödstal som följd. Kostnaderna i samband med sådana katastrofer är också mycket högre i dessa länder. Inrättandet av en snabbinsatsstyrka gör att EU och medlemsstaterna kan samordna sina insatser bättre och synliggöra EU:s åtgärder bättre. Därför stöder jag denna rekommendation. Precis som föredraganden anser jag att man bör överväga de många utmärkta konkreta förslag som finns i Barnierrapporten.

Alexander Mirsky (S&D), *skriftlig*. – (LV) Föredraganden, Iva Zanicchi, har först efter betydande dröjsmål åter tagit upp frågan om möjligheten till snabba insatser, men frågans aktualitet har för den skull inte minskat. Jag är övertygad om att det är EU:s plikt att avsätta betydligt mer resurser till förberedande, anskaffning och utökning av snabbinsatsstyrkor. Naturkatastrofer kommer att bli allt vanligare till följd av klimatförändringarna. Vi klarar oss inte utan en professionell räddningsstyrka med professionell beredskap att snabbt vara på plats och effektivt ta kontroll över bränder och katastrofer med tekniskt ursprung. Jag röstade ja.

Andreas Mölzer (NI), *skriftlig*. – (DE) Det skulle vara bra med en kraftfull snabbinsatsstyrka som kunde hjälpa EU-medborgarna och andra länder i de svåraste situationerna. Sorgligt nog verkar föredraganden inte vara så angelägen att stärka det humanitära biståndet eller EU:s civilskyddsprogram, utan snarare ägna sig åt att göra stämpeln "EU" så synlig som möjligt. Målet med denna snabbinsatsstyrka får inte vara att främja EU i världen. I och med FN:s ledarskap och det militära deltagandet i katastrofhjälp riskerar vi också att ge upp vårt oberoende, vilket jag inte vill medverka till. Därför röstade jag nej till betänkandet.

Rareş-Lucian Niculescu (PPE), *skriftlig*. – (RO) Det har visat sig nödvändigt att effektivisera EU:s nuvarande insatskapacitet vid katastrofer i många situationer som vi har hanterat på senare år. Jag vill nämna de katastrofala översvämningar och de skogsbränder som har drabbat ett antal europeiska länder. Ett annat exempel är den miljökatastrof som nyligen inträffade i Ungern. Vid sådana händelser har ingen stat tillräcklig kapacitet att agera på egen hand. EU-medlemsstaterna har också en solidaritetsplikt gentemot varandra. I betänkandet anges de kriterier som en snabbinsatsstyrka ska uppfylla och likaså vilka förhållanden som ska gälla för att den ska utföra sina uppgifter.

Franz Obermayr (NI), *skriftlig*. – (DE) Betänkandet verkar inte handla så mycket om att öka effektiviteten för utvecklingsbistånd och skydd av medborgare, utan snarare om att främja och uppmärksamma varumärket "EU". Därför har jag röstat nej till betänkandet.

Alfredo Pallone (PPE), skriftlig. – (IT) Det som fick mig att rösta ja till betänkandet var behovet av en effektiv insatsstyrka för EU som ska hantera det ökande antalet allvarliga katastrofer på senare år. EU har vid flera tillfällen under de senaste åren uppmanats att effektivisera sina åtgärder, och det finns fortfarande mycket att göra för att sörja för mer sammanhängande och synliga framsteg. Enligt min uppfattning bör vi samla alla tillgängliga resurser för att nå detta mål, eftersom vi sedan kommissionens senaste meddelande i denna fråga 2008 riktat in oss på övergripande och samordnade EU-insatser. Alla förväntar vi oss att genomförandet av betänkandet ska leda till en konkret handlingsplan för att gradvis bygga upp en mer integrerad samordning mellan de olika instrumenten för katastrofinsatser.

Maria do Céu Patrão Neves (PPE), skriftlig. – (PT) Jag stöder förslaget till Europaparlamentets rekommendation till rådet om inrättandet av en snabbinsatsstyrka för EU när det gäller naturkatastrofer. En analys av det vi lärt oss på Haiti visar tydligt att det behövs ännu en reform av EU:s insatskapacitet vid katastrofer, vilket jag faktiskt redan hade påpekat i mitt yttrande om kommissionens meddelande "En gemenskapsstrategi för förebyggande av katastrofer".

Det är absolut nödvändigt att agera snabbt och effektivt i nödsituationer om vi ska kunna se till att EU visar solidaritet, såväl med medlemsstater som med tredjeländer, och detta kräver en stark politisk vilja från de olika beslutande organen.

Det är allmänt känt att man är på väg att göra stora ansträngningar för att stärka sammanhållning och samordning av civilskyddsstyrkorna och det humanitära biståndets olika områden. Meningsfulla åtgärder måste emellertid vidtas för att inrätta en europeisk civilskyddsstyrka, vilket också påpekas i mitt yttrande om "En gemenskapsstrategi för förebyggande av katastrofer". Jag håller med föredraganden: det är dags att göra större framsteg i denna fråga, särskilt när det gäller genomförandet av de konkreta förslagen i Barnierrapporten från 2006.

Aldo Patriciello (PPE), skriftlig. – (IT) Jag håller med föredraganden Iva Zanicchi om att det är hög tid att understryka den politiska betydelsen av att stärka EU:s insatskapacitet vid katastrofer och att alla medel som står till förfogande måste utnyttjas för att uppnå detta mål. Jag delar också Iva Zanicchis åsikt att de positiva resultat man uppnådde med den förberedande åtgärden 2008 bör utvärderas ytterligare och att förslaget om att upprätta en frivillig beredskapsreserv med resurser från medlemsstaterna som omedelbart kan sättas in i samband med EU-insatser bör utvecklas ytterligare.

I detta avseende vill föredraganden påminna rådet och kommissionen om rekommendationen i Michel Barniers rapport om att inrättandet av en europeisk civilskyddsstyrka förutsätter förebyggande organisering och ett gemensamt utnyttjande av existerande medel.

Paulo Rangel (PPE), skriftlig. – (PT) Jag röstade för betänkandet eftersom jag håller med om att vi måste prioritera åtgärder för att stärka EU:s insatskapacitet vid katastrofer samtidigt som vi främjar åtgärdernas effektivitet, samordning och synlighet.

Raül Romeva i Rueda (Verts/ALE), skriftlig. – (EN) Mångdubblingen av antalet allvarliga katastrofer (naturkatastrofer eller katastrofer orsakade av människan) utanför Europeiska unionen under de senaste åren har medfört ökade krav på en effektivisering av EU:s befintliga insatskapacitet vid katastrofer. EU:s insatskapacitet vid katastrofer har visserligen konstant utvecklats sedan inrättandet av gemenskapens civilskyddsmekanism 2001, men föredraganden anser att mycket mer måste göras för att garantera samordnade, konsekventa

och synliga EU-insatser. Behovet av mer konsekventa insatser betonades även i kommissionens senaste meddelande från mars 2008 om förstärkning av Europeiska unionens insatskapacitet. Detta meddelande skulle utgöra ett första steg på vägen mot en mer mångsidig och integrerad EU-insats. Det omfattade en handlingsplan med ett antal konkreta åtgärder för att gradvis bygga upp en mer integrerad samordning mellan de olika instrumenten för katastrofinsatser. I dag har vi fått parlamentets svar på detta problem.

Bart Staes (Verts/ALE), skriftlig. – (NL) Det ökade antalet naturkatastrofer i världen med allvarliga humanitära, ekonomiska och miljömässiga skador som följd innebär att EU måste kunna agera snabbt. Inrättandet av en europeisk civilskyddsstyrka ger en tydlig struktur åt denna typ av snabbinsats. Efter jordbävningen på Haiti har vi lärt oss läxan att vi behöver förbättra EU:s effektivitet, samordning och synlighet. Därför är jag positiv till att civilskydd och humanitärt bistånd har sammanförts till ett generaldirektorat. Jag anser också att humanitära hjälpinsatser om möjligt alltid bör ske i FN:s regi.

I betänkandet uppmanas kommissionen att utarbeta program inom de drabbade områdena i samarbete med nationella regeringar, lokala myndigheter och icke-statliga organisationer i syfte att göra det möjligt för de lokala samhällena att förebygga och hantera katastrofer. Militära och civila försvarsresurser bör endast användas i katastrofinsatser som en sista utväg.

Nuno Teixeira (PPE), skriftlig. – (PT) Naturkatastrofer och katastrofer orsakade av människan har ökat, inte bara till antalet utan även när det gäller inverkan och omfattning, vilket följaktligen också lett till större humanitär, socioekonomisk och miljömässig inverkan. Detta gör att EU måste tänka över sin insatsstrategi när det gäller förebyggande, ledning och stöd, så att den blir mer samordnad och effektiv i operativa termer.

Jag välkomnar antagandet av betänkandet, där man använder katastrofen på Haiti nyligen som fallstudie och efterlyser inrättandet av en europeisk civilskyddsstyrka med kapacitet att skapa samordningseffekter mellan medlemsstaterna och EU-institutionerna i syfte att förebygga katastrofer och bistå tredjeländer, särskilt de utvecklingsländer som har drabbats av en katastrof. Detta initiativ präglas av humanitet och visar att de externa sidorna av EU:s solidaritet blir alltmer konkreta.

Jag anser emellertid att det är extremt viktigt att betrakta detta initiativ som vägledande för samordningen och ledningen vid de katastrofer som sker inom EU. Jag minns katastrofen som ödelade ön Madeira i februari förra året, och utifrån detta anser jag att denna civilskyddsstyrka måste inrättas, samtidigt som befintliga mekanismer används på bästa sätt.

– Betänkande: Swinburne (A7-0326/2010)

Sophie Auconie (PPE), skriftlig. – (FR) Arbetet fortsätter med regleringen av finansmarknaden. Jag röstade för detta initiativbetänkande från parlamentet, som syftar till att alla finansprodukter ska övervakas av marknadsmyndigheterna. Brist på öppenhet försämrar effektiviteten på marknaden och har bidragit till att den finansiella krisen förvärrats. Direktivet om marknader för finansiella instrument har främjat marknadsverksamhetens övergång till bättre reglerade och insynsvänligare förhandlingsvillkor. Betänkandet återspeglar slutsatserna från G20-toppmötet i Pittsburgh i september 2009 och syftar till att säkerställa att "alla OTC-derivatkontrakt som kan standardiseras handlas på börser eller i förekommande fall elektroniska handelsplattformar".

Diogo Feio (PPE), *skriftlig. – (PT)* Sedan direktivet om marknader för finansiella instrument (MiFID) genomfördes har de europeiska finansmarknaderna genomgått förändringar utan motstycke, både till följd av direktivet och av andra skäl som har att göra med krisen. Detta har lett till att man inte har lyckats nå de önskade målen med regleringen. Genomförandet av MiFID är orsak till marknadsfragmenteringen, som har främjat den explosiva ökningen av strategier med högfrekvenshandel. Marknaden har anpassat sig till användningen av ”mörka pooler” (*dark pools*) för att handla stora order i privata mäklares matchningssystem (*broker crossing networks/BCN-nät*) och av MiFID-dispenser för sådana åtgärder när de görs genom organiserade handelsplatser, så kallade mörka transaktioner, där transaktionerna tidigare skedde på reglerade marknader. Här måste man tillämpa lagstiftning som syftar till att garantera att den tekniska utvecklingen regleras effektivt och är transparent, så att man förhindrar att det uppstår en systemrisk för marknaderna och hela deras funktion.

Ilda Figueiredo (GUE/NGL), *skriftlig. – (PT)* Parlamentet fortsätter att anta betänkanden om vissa delar av regleringen av finansmarknaderna, dock utan att någonsin gå till botten med problemet. Naturligtvis är det bättre att det finns viss reglering av de privata mäklarnas och/eller finansinstitutens finansiella transaktioner, men detta är inte huvudproblemet.

Betänkandet går inte längre än till argument för ökad reglering av handelsplattformar, med hänvisning till behovet av att ”öka transparensen och säkerheten på marknaderna för finansiella instrument” och behovet av lika villkor för multilaterala handelsplattformar och reglerade marknader.

Den aktuella huvudfrågan handlar om att samma gamla spekulationsystem finns kvar, och ändå tar betänkandet bara upp formen för denna spekulering och dess viktigaste aspekt, nämligen innehållet.

För vår del fortsätter vi att argumentera för ett slut på derivatmarknaderna och skatteparadisen, och likaså för de politiska krafternas effektiva kontroll av de finansiella krafterna, i stället för det omvända. Tills detta sker är all annan politik enbart kosmetisk.

David Martin (S&D), *skriftlig. – (EN)* Jag röstade för betänkandet. En betydande konsekvens av den konkurrens som direktivet om marknader för finansiella instrument medförde har varit marknadsfragmentering, som i sin tur har främjat den explosiva ökningen av strategier med högfrekvenshandel. Regleringen måste ta hänsyn till att dessa tekniska framsteg behöver lämpliga bestämmelser i lagstiftningen, så att de inte slinker igenom regleringsluckor och oavsiktligt blir en systemrisk för marknaderna och hela deras funktion.

Nuno Melo (PPE), *skriftlig. – (PT)* Sedan direktivet om marknader för finansiella instrument (MiFID) genomfördes har de europeiska finansmarknaderna genomgått förändringar utan motstycke, både till följd av direktivet och av andra skäl som har att göra med krisen. Detta har lett till att man inte har lyckats nå de regleringsmål som var avsikten med antagandet av MiFID. Marknaden har anpassat sig till användningen av ”mörka pooler” (*dark pools*) för att handla stora order i privata mäklares matchningssystem (*broker crossing networks/BCN-nät*) och av MiFID-dispenser för sådana åtgärder när de görs genom organiserade handelsplatser, så kallade mörka transaktioner, där transaktionerna tidigare skedde på reglerade marknader. Därför måste man börja tillämpa lagstiftning som syftar till att garantera att den tekniska utvecklingen regleras effektivt och är transparent, så att man förhindrar att det i framtiden än en gång uppstår systemrisk för marknaderna och hela deras funktion.

Andreas Mölzer (NI), *skriftlig. – (DE)* Kostnaderna för att skaffa information är alldeles för höga i Europa. De är ibland tio gånger så höga som i Förenta staterna. Betänkandet innehåller vissa goda förslag om hur man kan minska dessa och andra onödiga kostnader. Jag befarar dock att föredraganden är på fel spår med sina planer att nå detta mål om kostnadsminskningen genom att införa åtskilliga nya bestämmelser. Det finns en risk för att man på så vis bara byter ut ett byråkratiskt hinder mot ett annat. Därför lade jag ned min röst.

Alfredo Pallone (PPE), *skriftlig. – (IT)* Mitt beslut att rösta ja till betänkande A7-0326/2010 ligger i linje med det nuvarande läget på de europeiska kapitalmarknaderna. Dessa går igenom en period av omvandling utan motstycke tack vare de nya tekniska framstegen. Tack vare införandet av direktivet om marknader för finansiella instrument (MiFID), som främjar konkurrens mellan handelsplattformar för utförandetjänster, har prissättningsprocessen blivit effektivare och valfrihet ökat för investerare. Marknadsfragmenteringen har dock lett till dålig transparens efter handel som skett *over the counter* (OTC), och detta innebär att det krävs ett effektivare regelverk för konsoliderad information efter handel. Enligt min uppfattning behöver tillsynsmyndigheterna se till att de när som helst kan återskapa alla detaljer om handeln för att kunna förstå marknadsdynamiken och marknadsaktörernas agerande. Ny teknik och nya marknadsaktörer har lett till ökad högfrekvenshandel och ett ökat direkttillträde till marknaderna för kunder till handelsplattformmedlemmar. Införandet av MiFID har visserligen lett till förnyelse, men det verkar också ha bidragit till marknadsfragmenteringen. Jag röstade för betänkandet eftersom jag anser att dessa tekniska framsteg behöver regleras på lämpligt sätt, så att de inte blir en systemrisk för marknaderna och hela deras funktion.

Maria do Céu Patrão Neves (PPE), *skriftlig. – (PT)* Jag stöder uppmaningen till kommissionen om att förstärka marknadsinfrastrukturen för alla handelsplatser och clearingsystem så att de kan klara av framtida risker genom ökad transparens, förbättrad motståndskraft och tillsyn över alla handelstransaktioner sammantaget. Följaktligen röstade jag för parlamentets resolution, eftersom den stöder tanken att

- multilaterala handelsplattformar bör vara föremål för samma grad av tillsyn och därför regleras på motsvarande sätt,
- värdepappersföretag som erbjuder portföljförvaltningstjänster och agerar i denna funktion bör dra nytta av bästa möjliga villkor från andra värdepappersföretag,
- kommissionen bör utvärdera effekterna av att sätta en gräns för minsta orderstorlek för alla mörka transaktioner,
- man bör analysera företag som tillämpar strategier för högfrekvenshandel, för att se till att de har tåliga system och kontroller med löpande tillsynsbedömning av de algoritmer som används.

Aldo Patriciello (PPE), *skriftlig. – (IT)* Jag instämmer helt och hållet med föredraganden Kay Swinburne och hennes idé om att främja konkurrensen mellan handelsplatserna för utförandetjänster. Detta har lett till ökad valfrihet för investerarna, sänkt transaktionskostnaderna och bidragit till att effektivisera prissättningsprocessen. Vid sidan av huvudbörserna finns nu 136 multilaterala handelsplattformar (MTF-plattformar) i EU. Dessa utgör tillsammans de organiserade handelsplatserna i EU.

De organiserade handelsplatserna står för cirka 60 procent av handelsvolymen medan resten utförs av mäklare/handlare och går under samlingsbeteckningen OTC. Bilaterala

handelstransaktioner, där kunden ger mäklaren en order och denne hittar en motpart, har gått från att vara i huvudsak verbala till att bli övervägande elektroniska. Visserligen finns det per definition ingen transparens före handel för OTC-transaktioner, men de måste ändå rapporteras enligt MiFID-regler.

Paulo Rangel (PPE), *skriftlig. – (PT)* Jag håller med om att kommissionen bör utvärdera effekterna av att sätta en gräns för minsta orderstorlek för alla mörka transaktioner och om huruvida detta skulle tillämpas strikt så att ett tillräckligt handelsflöde genom de ”upplysta” handelsplatserna kan upprätthållas för prisbildningens skull.

Raül Romeva i Rueda (Verts/ALE), *skriftlig. – (EN)* En betydande konsekvens av den konkurrens som direktivet om marknader för finansiella instrument medförde verkar ha varit marknadsfragmentering, som i sin tur har främjat den explosiva ökningen av strategier för högfrequenshandel. Regleringen måste ta hänsyn till att dessa tekniska framsteg behöver lämpliga bestämmelser i lagstiftningen, så att de inte slinker igenom regleringsluckor och oavsiktligt blir en systemrisk för marknaderna och hela deras funktion. Det är kortfattat vad förslaget går ut på i den text som antas av parlamentet i dag.

Peter Skinner (S&D), *skriftlig. – (EN)* Detta initiativbetänkande sätter ramarna för diskussionen om MiFID, som hänger samman med OTC-direktivet, tillkomsten av Europeiska värdepappers- och marknadsmyndigheten (Esma) samt naturligtvis förordningen om Europas marknadsinfrastruktur. Till och med betänkandets titel gör att människor förstår hur dessa nödvändiga, men ofta komplicerade, regeländringar är beskaffade.

Oreglerade marknader har genom sponsormedel fått oinskränkt tillgång till formella handelsplatser. Detta måste förändras.

Likaså håller jag med föredraganden om att transparensen före och efter handel måste bli bättre, och i synnerhet att information efter handel för icke-aktierelaterade produkter lämnas i en form som lätt kan konsolideras.

Det är synnerligen viktigt att förstå marknadsdynamiken och förse bestämmelserna med instrument och information.

Angelika Werthmann (NI), *skriftlig. – (DE)* Banker, aktiehandel och fonder utvecklar nya finansprodukter och handelsmetoder så snabbt att direktivet om marknader för finansiella instrument redan är omodernt. Reglerna för transparens måste också utökas till att omfatta bankernas interna handelssystem, och undantagen måste formuleras mer precist så att finansinstituten och finansprodukterna inte kan undgå effektiv övervakning.

Tillgång till information före och efter handel, som tidigare endast gällde för aktier, har nu utökats till obligationer, centralt clearade derivat, strukturerade produkter, fonder och certifikat, vilket kommer att göra prissättningsprocessen effektivare och mer transparent.

– Betänkande: Gomes (A7-0349/2010)

Luís Paulo Alves (S&D), *skriftlig. – (PT)* Jag röstade ja till betänkandet, eftersom jag anser att EU måste vara förberett för de kemiska, biologiska, radiologiska och nukleära (CBRN) risker som har gett en ny dimension åt terroristattacker, industriolyckor och naturkatastrofer. Sådana risker tar inte hänsyn till nationsgränser och skulle kunna resultera i ofantligt många offer. EU:s hantering av dessa risker bör inte bara bestå av åtgärder för att ingripa efter det att en katastrof har inträffat utan måste börja mycket tidigare med själva hanteringen av sådana material, för att säkerställa att de förvaras på säkert sätt, att

tillgången till dem begränsas, att de underkastas vederbörlig kontroll. Jag ser det som nödvändigt att insatserna efter en katastrof präglas av storskaligt samarbete, både mellan myndigheterna i den drabbade medlemsstaten (civilskyddsmyndigheter, militära myndigheter, polis m.fl.) och mellan myndigheter i olika medlemsstater och EU:s institutioner. Med andra ord anser jag att det krävs en samordnad och övergripande strategi. I juni 2009 lade kommissionen fram en treårig CBRN-handlingsplan för EU under åren 2010–2012 med följande innehåll: förebyggande, spårning samt beredskap och motåtgärder. I detta avseende anser jag att man måste slå fast att varje steg i bemötandet av CBRN-hotet är viktigt för att kunna genomföra riskbedömningsstudier på rätt sätt och vidta motåtgärder.

Laima Liucija Andrikiienė (PPE), *skriftlig. – (EN)* Jag röstade ja till denna viktiga resolution eftersom det är hög tid att uppmärksamma de kemiska, biologiska, radiologiska och nukleära material (CBRN-material) som ger en ny dimension åt hotbilden av terroristattacker, olyckor, naturkatastrofer och/eller pandemier, inte minst med tanke på deras gränsöverskridande karaktär och kapacitet att drabba stora befolkningsgrupper. Man måste redan från början ta itu med sådana material för att säkerställa att de förvaras på säkert sätt, att tillgången till dem begränsas, att de underkastas vederbörlig kontroll osv., och inte bara inrätta program för ingripande efter det att en katastrof har inträffat. Samtidigt ställer insatsbehovet efter en katastrof krav på storskaligt samarbete mellan olika myndigheter i den drabbade medlemsstaten. CBRN-handlingsplanen bör därför möjliggöra en verkningsfull samverkan av nationella initiativ och EU-initiativ för att bemöta CBRN-risker och utarbeta nödvändiga motåtgärder.

Med tanke på att CBRN-olyckor eller -angrepp utgör allvarliga säkerhetshot för alla som bor i EU och, utan hänsyn till gränser, kan skada kritisk infrastruktur och samhällsfunktioner i vilken – eller vilka – som helst av EU:s medlemsstater, stöder jag parlamentets resolution som innehåller en uppmaning till rådet och kommissionen att omgående se över och stärka handlingsplanen i enlighet med rekommendationerna i betänkandet, och se till att den snabbt genomförs.

Elena Oana Antonescu (PPE), *skriftlig. – (RO)* Kemiska, biologiska, radiologiska och nukleära (CBRN) risker utgör ett nytt problem för samhället, och likaså en ny utgångspunkt för eventuella terroristattacker, olyckor, naturkatastrofer eller pandemier. Jag vill ta tillfället i akt och välkomna Ana Gomes betänkande, eftersom det ger oss möjlighet att lägga grunden för en lämplig katastrofinsatsmekanism. När vi ser över CBRN-handlingsplanen för EU måste vi också överväga de förslag som har framförts av parlamentet och syftar till att förbättra de grundläggande områden som ger bättre säkerhet i händelse av sådana risker. Jag håller med om att det är synnerligen viktigt att utbyta bästa metoder med länder som utvecklat en expertmekanism för riskbedömning, förebyggande, uppspårande, kommunikation och motåtgärder när det gäller CBRN.

Jag tycker att det är viktigt att vi understryker att välskötta lager är en förutsättning för att de resurser som behövs i en katastrofsituation, vare sig det gäller medicinsk eller annan utrustning, är fullt funktionsdugliga, tidsenliga och uppdaterade. Därför har jag röstat ja till betänkandet.

Zigmantas Balčytis (S&D), *skriftlig. – (LT)* Kemiska, biologiska, radiologiska och nukleära katastrofer utgör, oavsett om de är resultatet av olycka eller terroristattacker, ett allvarligt säkerhets- och hälsohot för EU-medborgarna och orsakar förorening och kontaminering av miljön. Även om antalet incidenter i EU i samband med CBRN-material hittills har varit

relativt lågt och har orsakats av industriolyckor eller har med ökningen och den globala spridningen av farliga patogener att göra, kvarstår en risk för CBRN-katastrofer till följd av antingen en olycka eller en avsiktlig handling. Jag röstade för betänkandet eftersom jag håller med föredraganden om att de riskkällor som finns utanför EU:s gränser underskattas i den CBRN-handlingsplan som har lagts fram av kommissionen och syftar till att möjliggöra en verkningsfull samverkan av nationella initiativ och EU-initiativ för att bemöta CBRN-risker och utarbeta nödvändiga motåtgärder. Jag anser att även internationella CBRN-risker bör bedömas rättmätigt och tas med i CBRN-handlingsplanen. Därför måste de förebyggande åtgärderna omfatta en internationell dimension med betoning på att tillämpa internationella avtal på områdena nukleära och kemiska vapen.

Carlos Coelho (PPE), *skriftlig. – (PT)* Vi måste anta en effektiv handlingsplan, så att vi kan bemöta den befintliga och fortsatta risken för kemiska, biologiska, radiologiska och nukleära (CBRN) katastrofer på EU:s territorium. Oavsett om de sker till följd av en olycka eller en avsiktlig handling utgör dessa katastrofer ett allvarligt hot och skulle kunna orsaka förödande och långtgående effekter på den europeiska allmänhetens säkerhet, hälsa och välfärd, och likaså på miljön, det kulturella arvet och den grundläggande infrastrukturen. Lyckligtvis har antalet incidenter i samband med CBRN-material hittills varit relativt lågt.

Denna handlingsplan visar behovet av omfattande och gränsöverskridande insatser, eftersom effekterna av en CBRN-katastrof inte hindras av nationsgränser, och denna typ av plan bör grunda sig på följande delar: förebyggande, spårning samt beredskap och motåtgärder. Den bör också möjliggöra en verkningsfull samverkan av nationella initiativ och EU-initiativ för att bemöta CBRN-risker och utarbeta nödvändiga motåtgärder. Varken jag eller föredraganden, Ana Gomes, tvivlar på att vi behöver en handlingsplan för EU, men jag beklagar att kommissionen inte har varit ambitiösare, eftersom den handlingsplan som föreslås inte är tillräckligt stark och sammanhängande i vissa frågor.

Cornelis de Jong (GUE/NGL), *skriftlig. – (EN)* Visserligen instämmer jag i huvuddelen av Gomesbetänkandet, men jag har ändå röstat emot det, eftersom det är alltför inriktat på EU-samordning av civilt och militärt samarbete. Medlemsstaterna bör ha kvar den militära behörigheten – den ska inte flyttas till EU eller kommissionen. Jag har inga invändningar mot att medlemsstaterna samarbetar jämbördigt vid en eventuell CBRN-incident – och om denna leder till en miljökatastrof är det helt avgörande – men jag har starka invändningar mot att betänkandet eventuellt öppnar dörren för militarisering av EU.

Ioan Enciu (S&D), *skriftlig. – (RO)* Jag röstade för betänkandet, eftersom jag anser att det innehåller förslag till effektiva åtgärder för förebyggande, bekämpning och hantering av kemiska, biologiska, radiologiska och nukleära (CBRN) incidenter. Det är av största vikt att betänkandet främjar antagandet av en snabbinsatsmekanism i händelse av en CBRN-katastrof i en av medlemsstaterna. Dessutom kommer denna mekanism att bygga på insatser av solidaritet från alla EU:s medlemsstater. En annan lika viktig synpunkt är att det betänkande som har antagits av parlamentet innehåller förslag till blandade europeiska snabbinsatsstyrkor, som ska vara sammansatta av militärer, polistjänstemän och vårdpersonal som kan agera effektivt vid kemiska, biologiska, radiologiska eller nukleära katastrofer.

Diogo Feio (PPE), *skriftlig. – (PT)* De kompromisser som åstadkommit av skuggföredraganden från Europeiska folkpartiets grupp (kristdemokrater), min kollega Ágnes Hankiss, har lett till att den text som vi röstar om i dag är mycket mer detaljerad och

balanserad, samt ger avsevärd prioritet åt många sakfrågor som rör kemisk, biologisk, radiologisk och nukleär säkerhet, inte bara när det gäller att förebygga olyckor och agera korrekt vid naturkatastrofer, utan även med hänsyn till den tydliga och befintliga risk som detta slags terrorism utgör. Vi ställs i allt högre grad inför otydliga och okonventionella hot, och med detta i åtanke måste EU ha en ändamålsenlig strategi för förebyggande, uppspårning och skydd, så att européernas säkerhet och hälsa kan garanteras. Kommissionen bör fortsätta i linje med detta, och därför röstar jag ja.

José Manuel Fernandes (PPE), skriftlig. – (PT) Kemiska, biologiska, radiologiska och nukleära (CBRN) risker har gett en ny dimension åt terroristattacker, industriolyckor, naturkatastrofer och pandemier, eftersom sådana risker inte tar hänsyn till nationsgränser och skulle kunna resultera i ofantligt många offer.

I juni 2009 lade kommissionen fram CBRN-handlingsplanen för EU, och den antogs med ändringar av rådet i november. Handlingsplanen kommer att genomföras de kommande tre åren (2010-2012) och grundar sig på tre huvuddelar: förebyggande, spårning samt beredskap och motåtgärder. Men rådets ändringar har gjort handlingsplanen mindre tålig och lett till att såväl de planerade åtgärderna som övervakningen och kontrollen av genomförandet blivit mindre bindande. Jag välkomnar därför ett antagande av detta betänkande, som syftar till att ge kommissionen en förstärkt reglerande roll, eftersom jag anser att det är det enda sättet att fylla igen de luckor som finns när det gäller de behörigheter som medlemsstaterna ger på detta område.

Ilda Figueiredo (GUE/NGL), skriftlig. – (PT) Om det fanns en genuin oro för kemiska, biologiska, radiologiska och nukleära (CBRN) hot, skulle det inte finnas några EU-länder som insisterade på att bibehålla extremt kraftfulla kärnvapenarsenaler som skulle kunna användas i militära angrepp. Inte heller skulle USA ha kärnvapen placerade i olika europeiska länder, en åtgärd som helt uppenbart strider mot en av de tre pelarna i fördraget om förhindrande av spridning av kärnvapen (NPT), som man antas stödja.

Vissa beslut nämns inte i betänkandet, exempelvis Storbritanniens beslut nyligen om att sälja kärnteknik till Indien, ett land som inte har undertecknat NPT, eller Frankrikes och Tysklands beslut att samarbeta med underhållet av sina kärnvapen med den hycklande motiveringen kostnadsrationalisering. Det sägs heller inget om det stöd som EU:s främsta makthavare och Nato ger till projektet att installera antimissilsystem i Europa eller om Natos beslut att behålla sin roll som kärnvapenallians.

Vid en tidpunkt när kapitalismens kris har intensifierats klagör betänkandet att det är konkreta åtgärder som räknas, inte avsiktsförklaringar: sådana åtgärder visar att militär makt fortsätter att vara en resurs som används i den kapitalistiska ekonomiska globaliseringen.

Kartika Tamara Liotard (GUE/NGL), skriftlig. – (EN) Röstförklaring till Ana Gomes' betänkande om ökad kemisk, biologisk, radiologisk och nukleär säkerhet i Europeiska unionen – en CBRN-handlingsplan för EU (A7-0349/2010). Visserligen instämmer jag i huvuddelen av Gomesbetänkandet, men jag har ändå röstat emot det, eftersom det är alltför inriktat på EU-samordning av civilt och militärt samarbete. Medlemsstaterna bör ha kvar den militära behörigheten – den ska inte flyttas till EU eller kommissionen. Jag har inga invändningar mot att medlemsstaterna samarbetar jämbördigt vid en eventuell CBRN-incident – och om denna leder till en miljökatastrof är det helt avgörande – men jag har starka invändningar mot att betänkandet eventuellt öppnar dörren för militarisering av EU.

David Martin (S&D), *skriftlig*. – (EN) Riskerna förknippade med kemiska, biologiska, radiologiska och nukleära material (CBRN-material) ger en ny dimension åt hotbilden av terroristattacker, olyckor, naturkatastrofer och/eller pandemier, inte minst med tanke på deras gränsöverskridande karaktär och kapacitet att drabba stora befolkningsgrupper. Ett lämpligt bemötande av dessa hot består inte bara av åtgärder för att ingripa efter det att en katastrof har inträffat utan måste börja mycket tidigare med själva hanteringen av sådana material, för att säkerställa att de förvaras på säkert sätt, att tillgången till dem begränsas, att de underkastas vederbörlig kontroll osv. Samtidigt ställer insatsbehovet efter en katastrof krav på storskaligt samarbete, både mellan myndigheterna i den drabbade medlemsstaten (civilskyddsmyndigheter, militära myndigheter, polis m.fl.) och mellan myndigheter i olika medlemsstater och EU:s organ. För detta krävs en samordnad riskanalys av samtliga hotbilder.

Jean-Luc Mélenchon (GUE/NGL), *skriftlig*. – (FR) Det råder inga tvivel om att vi måste skydda oss från fientlig användning av kemiska, biologiska, radiologiska och nukleära produkter, material och organismer. Ändå är det användningen av dessa i vardagen som vi främst borde uppmärksamma. I den här texten nämns inte en enda gång behovet av ett alternativ till kärnkraften. För närvarande utgör den senare ett allvarligt hot mot våra medborgare. Dessutom undrar jag varför vi uppmanar Nato att ta itu med terrorismen, som är kärnan i betänkandet. Nato är ju den organisation som utgör det största hotet mot fred i världen.

Nuno Melo (PPE), *skriftlig*. – (PT) Jag anser att EU bör göra sig redo att bemöta alla angrepp och olyckor som äventyrar européernas säkerhet och hälsa. Därför behövs handlingsplanen för kemiska, biologiska, radiologiska och nukleära material, både för att förebygga och för att agera vid alla typer av hot eller olyckor på EU:s territorium. De nuvarande hoten är varierande, vilket innebär att problemet är av komplex karaktär, men nu har vi en lämplig och ändamålsenlig mekanism för att bemöta de mest skilda situationer. Därför röstade jag som jag gjorde.

Louis Michel (ALDE), *skriftlig*. – (FR) Riskerna förknippade med kemiska, biologiska, radiologiska och nukleära material (CBRN-material) ger en ny dimension åt hotbilden av terroristattacker, olyckor, naturkatastrofer och/eller pandemier, inte minst med tanke på deras gränsöverskridande karaktär och kapacitet att drabba stora befolkningsgrupper. Ett lämpligt bemötande av dessa hot måste börja vid hanteringen av sådana material, vid förvaringen och genom begränsad tillgång och kontroller. Insatsbehovet efter en katastrof kräver storskaligt samarbete, både mellan myndigheterna i den drabbade medlemsstaten och mellan myndigheter i olika medlemsstater och EU:s organ. Man bör prioritera att stärka icke-spridningssystemet och nedrustningen genom ett allmänt och fullständigt genomförande av alla relevanta fördrag och internationella avtal.

Det är också viktigt att ta itu med risken för spridning genom terroristhandlingar. Dessutom är det nödvändigt att skyndsamt inrätta en europeisk mekanism för krisinsatser, där man samordnar civila och militära resurser för att säkerställa EU:s förmåga att agera snabbt vid en CBRN-katastrof. Slutligen bör man även anta europeiska kvalitets- och säkerhetsstandarder.

Alexander Mirsky (S&D), *skriftlig*. – (LV) Jag röstade ja eftersom EU tyvärr för närvarande inte är fullt medvetet om de potentiella konsekvenserna, om det inte sker några förbättringar av den kemiska, biologiska, radiologiska och nukleära säkerheten. Detta betänkande är en liten förklarande not, inte en handlingsplan. För att utarbeta ett omfattande dokument om

ämnet nukleär säkerhet måste man involvera experter med bred erfarenhet av kärnkraft och användning av kärnteknik. Ett sådant arbete kan ta flera år, men det måste göras. EU och i synnerhet Europaparlamentet kan inte utarbeta ett sådant dokument på egen hand. Jag röstade ja, men jag ser endast betänkandet som ett slutord till en bok om nukleär säkerhet i EU. Jag hoppas att arbetet med själva boken ska börja inom en snar framtid.

Andreas Mölzer (NI), *skriftlig.* – (DE) Civilbefolkningens säkerhet vid eventuella kemiska, biologiska, radiologiska eller nukleära incidenter är en mycket viktig fråga, och ambitionerna i detta avseende måste stödjas. När det gäller det här betänkandet får jag tyvärr uppfattningen att man vill bekämpa ett terroristspöke som lyckligtvis inte finns i denna välorganiserade form i Europa. Syftet är således att skapa mer panik för att sedan kunna genomföra en viss politik. Dessutom verkar betänkandet främst handla om ämnet solidaritet. Jag anser att det finns en punkt där vi bör säga att det räcker med åtgärder för att förebygga terrorism, och detsamma gäller för EU:s solidaritet. Därför lade jag ned min röst om betänkandet.

Radvilė Morkūnaitė-Mikulėnienė (PPE), *skriftlig.* – (LT) Jag röstade för ökad kemisk, biologisk, radiologisk och nukleär säkerhet i EU, och det gläder mig att jag fått tillfälle att vara skuggföredragande i denna fråga. Även om det är medlemsstaternas ansvar att förebygga och skydda mot katastrofer orsakade av de ämnen som nämns behöver vi en gemensam strategi. Detta meddelande från kommissionen är ett steg mot en gemensam handlingsplan i syfte att skydda allmänheten i EU mot katastrofer. Vi lever i en ganska orolig tid, och hot uppstår inte bara på grund av ansvarslost agerande av människan och olyckor utan även på grund av avsiktliga handlingar. Detta problem är särskilt relevant i mitt land, Litauen, som är omgivet av kemiska och nukleära risker. För det första ligger det kvar kemiska vapen från andra världskriget på Östersjöns botten, och för det andra finns det planer på att bygga två kärnkraftverk nära gränsen till Litauen. Vi måste göra en bedömning av läget, de gällande säkerhetsstandarderna och deras lämplighet i förhållande till de nuvarande behoven. Det är bara genom att bedöma det rådande läget som vi kan avgöra om vi behöver nya säkerhetsstandarder. Denna bedömning och normgivande ram måste vara tillräckligt flexibel, så att den kan anpassas till ny teknik, som inte bara kan göra livet enklare utan även kan bli ett dödligt vapen i händerna på terrorister. Å andra sidan bör säkerheten inte bli ett skäl eller en förevändning att centralisera civilskyddet. Visserligen skulle inrättande och övervakning av gemensamma säkerhetsstandarder bidra till att ge säkerhet, men för den skull bör vi ändå inte inrätta nya institutioner eller onödigt komplicerade förfaranden.

Maria do Céu Patrão Neves (PPE), *skriftlig.* – (PT) Jag röstade för betänkandet om ökad kemisk, biologisk, radiologisk och nukleär säkerhet i Europeiska unionen – en CBRN-handlingsplan för EU av samma skäl som redan framförts av Europeiska folkpartiets grupp (kristdemokrater). Jag vill framhålla dels behovet av en strategi på EU-nivå för att förebygga och spåra angrepp och/eller olyckor, eftersom hotbilden när det gäller CBRN-angrepp är global, dels den uppmärksamhet som riktas mot behovet av att stärka CBRN-säkerheten för att vi ska kunna förebygga terroristattacker.

Jag vill också understryka vikten av de två största politiska gruppernas kompromiss om att minska omfattningen av den skyldighet som skulle åläggas hela den kemiska industrin i fråga om att ersätta högriskkemikalier oavsett riskerna i sammanhanget.

Aldo Patriciello (PPE), *skriftlig.* – (IT) Jag kan inte annat än hålla med föredraganden Ana Gomes, och jag stöder helt och hållet syftet med den antagna CBRN-handlingsplanen

för EU, dvs. att möjliggöra en verkningsfull samverkan av nationella initiativ och EU-initiativ för att bemöta CBRN-risker och utarbeta nödvändiga motåtgärder.

Jag håller emellertid med om att handlingsplanen såsom den har antagits är svag och i flera avseenden uppvisar bristande konsekvens. Det är mycket viktigt att understryka att en CBRN-handlingsplan erbjuder ett värdefullt tillfälle att tillämpa Lissabonfördragets solidaritetsklausul. Dessvärre innehåller den handlingsplan som antagits av rådet inte en enda hänvisning till solidaritetsklausulen.

Rovana Plumb (S&D), skriftlig. – (RO) Riskerna förknippade med kemiska, biologiska, radiologiska och nukleära material (CBRN-material) ger en ny dimension åt hotbilden av terroristattacker, olyckor, naturkatastrofer och/eller pandemier, inte minst med tanke på deras gränsöverskridande karaktär och kapacitet att drabba stora befolkningsgrupper. Ett lämpligt bemötande av dessa hot består inte bara av åtgärder för att ingripa efter det att en katastrof har inträffat utan måste börja mycket tidigare med själva hanteringen av sådana material, för att säkerställa att de förvaras på säkert sätt, att tillgången till dem begränsas, att de underkastas vederbörlig kontroll osv. Samtidigt ställer insatsbehovet efter en katastrof krav på storskaligt samarbete, både mellan myndigheterna i den drabbade medlemsstaten (civilskyddsmyndigheter, militära myndigheter, polis m.fl.) och mellan myndigheter i olika medlemsstater och EU:s organ. För detta krävs en samordnad riskanalys av samtliga hotbilder.

Jag röstade för betänkandet eftersom det innehåller en uppmaning till rådet och kommissionen att omgående se över och stärka handlingsplanen i enlighet med betänkandets rekommendationer, och se till att den snabbt genomförs, med tanke på att CBRN-olyckor eller -angrepp utgör allvarliga säkerhetshot för alla som bor i EU och, utan hänsyn till gränser, kan skada kritisk infrastruktur och samhällsfunktionen i vilken – eller vilka – som helst av EU:s medlemsstater.

Paulo Rangel (PPE), skriftlig. – (PT) Angrepp genom kemiska, biologiska, radiologiska och nukleära (CBRN) material utgör ett allvarligt hot mot den europeiska allmänheten. Detta innebär att man måste erkänna behovet av att genomföra en effektiv handlingsplan för att se till att det finns lämpliga anknytningar mellan medlemsstaternas och EU:s strategier och initiativ när det gäller förebyggande av, spårning av samt beredskap inför och motåtgärder mot CBRN-incidenter.

Raül Romeva i Rueda (Verts/ALE), skriftlig. – (EN) Riskerna förknippade med kemiska, biologiska, radiologiska och nukleära material (CBRN-material) ger en ny dimension åt hotbilden av terroristattacker, olyckor, naturkatastrofer och/eller pandemier, inte minst med tanke på deras gränsöverskridande karaktär och kapacitet att drabba stora befolkningsgrupper. Ett lämpligt bemötande av dessa hot består inte bara av åtgärder för att ingripa efter det att en katastrof har inträffat utan måste börja mycket tidigare med själva hanteringen av sådana material för att säkerställa att de förvaras på säkert sätt, att tillgången till dem begränsas, att de underkastas vederbörlig kontroll osv. Samtidigt ställer insatsbehovet efter en katastrof krav på storskaligt samarbete, både mellan myndigheterna i den drabbade medlemsstaten (civilskyddsmyndigheter, militära myndigheter, polis m.fl.) och mellan myndigheter i olika medlemsstater och EU:s organ. För detta krävs en samordnad riskanalys av samtliga hotbilder. Det här är vårt mål med antagandet av detta betänkande.

– Betänkande: Mănescu (A7-0280/2010)

Luís Paulo Alves (S&D), *skriftlig. – (PT)* Jag röstade för betänkandet, och jag anser att det är mycket viktigt just nu under den ekonomiska och finansiella krisen, eftersom det är nödvändigt att garantera en enhetlig utveckling av EU:s samtliga regioner. Jag instämmer i det allmänna syftet att upprätta ett trepartsavtal mellan EU, medlemsstaterna och regionerna, eftersom det är ytterst viktigt med modernisering, sammanbunden infrastruktur och stöd till investeringsplaner och utvecklingsprojekt som tar hänsyn till de särskilda förhållandena i varje region. Jag anser också att det krävs fortsatta investeringar i infrastrukturen i många EU-regioner, särskilt i de södra och östra delarna. Mot bakgrund av att regionerna i EU är decentraliserade i olika hög grad måste man hitta en balans vid utformningen av en horisontell strategi mellan de olika styresnivåerna och mellan alla verksamhetsområden. Ansträngningar för moderniserad och reformerad förvaltning av regionerna i kombination med tekniskt stöd av hög kvalitet från kommissionen är nödvändiga förutsättningar för att göra EU:s investeringar effektivare och mer ändamålsenliga. Det är mycket viktigt att förenkla förfarandena och att resurstilldelningen från strukturfonderna och sammanhållningsfonden sker på ett sätt som är tillgängligt för alla berörda parter. Detta garanterar dels deltagande av alla samhällets aktörer, dels bättre tillämpning av EU:s program, instrument och åtgärder.

Laima Liucija Andrikiene (PPE), *skriftlig. – (EN)* Jag röstade för denna viktiga resolution eftersom genomförandet av sammanhållningspolitiken till stor del är decentraliserat och bygger på att de regionala och lokala myndigheterna tar sitt ansvar. Jag håller med om att strategin på flera nivåer inte bara bör tillämpas vertikalt utan också horisontellt, dvs. bland aktörer på samma nivå, inom samtliga EU-politikområden med delad behörighet, inbegripet sammanhållningspolitiken, som ett instrument för att förbättra kvaliteten på beslutsprocessen genom lokala och regionala myndigheters aktiva medverkan från och med skedet före lagstiftningsfasen i debatterna.

Det är också viktigt att betona att alltför komplicerade förfaranden för ansökan om finansiering och talrika kontroller riskerar att avskräcka sökande som skulle kunna dra fördel av sammanhållningspolitiken från att effektivt utnyttja fonderna och ge dem största möjliga verkan. Därför måste det finnas tillräcklig administrativ kapacitet såväl på EU-nivå som på regional och lokal nivå i syfte att höja sammanhållningspolitikens mervärde och garantera åtgärdernas hållbarhet.

Antonello Antinoro (PPE), *skriftlig. – (IT)* Jag har bestämt mig för att rösta för betänkandet eftersom vi måste sända en kraftfull signal om EU:s önskan att samarbeta med de lokala och särskilt de regionala förvaltningarna.

För närvarande pågår decentralisering i olika hög grad i medlemsstaterna, och därför behöver vi visa att parlamentet också vill göra regionalpolitiken till ett instrument för bättre styrelseformer i EU.

Sophie Auconie (PPE), *skriftlig. – (FR)* Enligt min uppfattning hör regionalpolitiken till den viktigaste politiken i EU. De medel som distribueras i hela Europa bidrar till sammanhållningen mellan de olika regionerna och hjälper dem att bli konkurrenskraftigare. Men vissa saker kan bli bättre, särskilt på området flernivåstyre, dvs. unionens, medlemsstaternas och de regionala och lokala enheternas samordnade åtgärder. Regionalpolitiken dras med komplexa förfaranden, vilket ofta avskräcker lokala aktörer från att ta den i anspråk. Trots dessa förfaranden är emellertid antalet felaktigheter fortfarande för högt. Jag röstade för parlamentets initiativ, som betonar den avgörande

roll som de lokala myndigheterna har i att genomföra regionalpolitiken. I initiativet efterlyses samtidigt ett bättre flernivåstyre och bättre uppföljning från kommissionens sida, när det gäller både att stödja regionala aktörer och att se till att medlen används på lämpligt sätt.

Jean-Pierre Audy (PPE), *skriftlig*. – (FR) Jag röstade för detta initiativbetänkande av min rumänska kollega Ramona Nicole Mănescu om goda styrelseformer för EU:s regionalpolitik: stödförfaranden och kommissionens kontroll. Jag välkomnar kravet på förenkling, eftersom detta är en förutsättning för att de lokala tjänstemännen ska förstå och använda EU-medlen bättre. I likhet med den stora majoriteten av mina kolleger i parlamentet är jag positiv till en stark sammanhållningspolitik där de finansiella resurserna kvarstår efter 2013, samtidigt som jag är negativ till alla försök till åternationalisering. Personligen vill jag tillägga att det bästa sättet att förhindra åternationalisering av sammanhållningspolitiken är att "europeisera" den. Jag tycker att det är beklagligt att sammanhållningspolitikens resurser alltför ofta används till regionala eller ibland nationella projekt, men nästan aldrig till ett europeiskt projekt.

Zigmantas Balčytis (S&D), *skriftlig*. – (LT) EU:s sammanhållningspolitik är det huvudsakliga sättet att säkerställa hållbar regional utveckling. Genomförandet av sammanhållningspolitiken är till stor del decentraliserat och bygger på att de regionala och lokala myndigheterna tar sitt ansvar. Genom Lissabonfördraget kan territoriella myndigheter nu delta mer i beslutsprocessen för att möjliggöra bättre och effektivare genomförande av de sammanhållningspolitiska åtgärder som är anpassade till det behov som finns i de enskilda regionerna och deras respektive befolkning. Jag röstade för betänkandet. Jag tycker att det är nödvändigt att skapa bästa möjliga förutsättningar för territoriellt samarbete, en potential som i vissa regioner är outnyttjad, samt att främja en aktivare tillämpning av partnerskapsprincipen, i syfte att säkerställa effektivt samarbete mellan privat och offentlig sektor.

Jean-Luc Bennahmias (ALDE), *skriftlig*. – (FR) Ramona Nicole Mănescus betänkande syftar till att föra EU närmare medborgarna: i betänkandet förespråkas bättre kontroll från kommissionens sida av de lokala myndigheternas deltagande i utvecklingen av sammanhållningspolitiken. Detta dokument ingår i en process för att förenkla de mycket komplexa administrativa förfaranden som syftar till att utveckla våra regioner och öka samarbetet mellan de lokala myndigheterna i de olika medlemsstaterna. Att betänkandet har antagits med stor majoritet bekräftar att man lägger stor vikt vid förbättrad användning av EU-medel.

Vilija Blinkevičiūtė (S&D), *skriftlig*. – (LT) Jag röstade för betänkandet eftersom beslutsprocesserna i sammanhållningspolitiken förbättras om man tillämpar flernivåstyre och om regionala och lokala myndigheter deltar. Kommissionens kontroll, i den form som nu planeras, anses vara otillräcklig och kan inte kompensera för ineffektiva kontrollsystem på nationell nivå under hela flerårsperioden. För att förbättra kontrollsystemen och öka stödet till lokala och regionala myndigheter och bidragmottagare måste kommissionen stärka sin tillsynsfunktion och sina förfaranden. Större investeringar både i ekonomiskt stöd och i utbildning bör säkras gentemot nationella och regionala förvaltningar för att öka kapaciteten och kännedomen om regler vid de myndigheter som ansvarar för programförvaltningen. Det bör också noteras att alltför komplicerade förfaranden för ansökan om finansiering riskerar att avskräcka sökande som skulle kunna dra fördel av sammanhållningspolitiken. Vi behöver därför skapa en mer användarvänlig politik i framtiden med bättre samordning av reglerna för strukturfonderna.

Philip Bradbourn (ECR), *skriftlig. – (EN)* De konservativa parlamentsledamöterna lade ned sina röster i slutomröstningen om betänkandet av Ramona Nicole Mănescu av följande skäl:

För det första utlovas i betänkandet att upprätthålla en kraftfull och välfinansierad sammanhållningspolitik, men vi anser att sammanhållnings- och socialfonderna inte bör vara permanenta, utan att EU-stödet snarare bör riktas till de nya utmaningar man möter i stället för till gamla prioriteringar som sammanhållningspolitiken. Vi får också uppfattningen att betänkandet inte leder till meningsfulla framsteg när det gäller strängare och mer omfattande kontroll över det stöd som tilldelas genom dessa program. Förslagen i betänkandet leder bara till ännu rörigare genomförandemekanismer och till fiske i grumligt vatten.

Vi hade velat se ett betänkande som på ett övertygande sätt tar itu med de problem som tagits upp av Europeiska revisionsrätten i samband med sådan finansiering, men detta sker inte i detta betänkande. Följaktligen har de konservativa parlamentsledamöterna lagt ned sina röster i slutomröstningen.

Maria Da Graça Carvalho (PPE), *skriftlig. – (PT)* Decentraliseringen av medlemsstaternas makt bygger på att dela upp ansvaret på de olika styresnivåerna. Därför har man stärkt de regionala och lokala myndigheternas kapacitet att genomföra EU:s politik. Jag anser att denna resolution bör antas, eftersom den är inriktad på de lokala och regionala problemens särskilda karaktär och uppmärksammar behovet av att överväga samordnade strategier med betoning på regionernas särskilda egenskaper, till exempel de geografiska och naturbetingade begränsningar, avfolkning och det utmärkande för de mest avskilda regionerna, men som också tar fasta på skillnaderna mellan de administrativa förfarandena i de olika medlemsstaterna. Dessa strategier måste även göra det möjligt att samordna de olika aktörernas intressen för att förenkla flernivåstyret. I resolutionen påpekas också att ansökningsförfarandena är alltför komplicerade med överdrivet många kontroller, vilket avskräcker sökande som skulle kunna dra fördel av sammanhållningspolitiken. Dessutom påminner man om skyldigheten att samråda med medborgarna för att rättfärdiga beslutsprocessen. Jag håller också med om att en stärkt roll för den lokala och regionala nivån måste medföra en stärkt tillsynsfunktion för kommissionen och ökad samordning av sammanhållnings- och strukturpolitiken.

George Sabin Cutaş (S&D), *skriftlig. – (RO)* Jag röstade för betänkandet, där man föreslår stärkt flernivåstyret i syfte att öka de regionala och lokala myndigheternas delaktighet i politikens utvecklingsfas. Jag anser att medborgarnas intressen tillvaratas mycket bättre om de regionala och lokala myndigheterna deltar i beslutsprocessen från första början.

Dessutom är kommissionens roll oomstridd när det gäller att övervaka hur strukturfonderna förvaltas, men denna kontrollfunktion hos kommissionen behöver stärkas.

Diogo Feio (PPE), *skriftlig. – (PT)* Sammanhållningsfonden står för mer än en tredjedel av EU:s totala budget. Det främsta syftet är att minska skillnaderna i utvecklingsnivå mellan de olika regionerna genom att avsätta resurser särskilt för tillväxt och sysselsättning. Men i tidningen *Financial Times* publicerades nyligen en undersökning om hur sammanhållningsfondens resurser faktiskt spenderas, och det scenario som beskrivs är oroväckande: fonden används för helt andra syften än avsett. Därför anser jag att det är mycket viktigt att stärka kommissionens kontrollförfaranden när det gäller ansökan om och användning av sammanhållningsfonden och på så vis förbättra mekanismerna för goda styrelseformer.

João Ferreira (GUE/NGL), *skriftlig. – (PT)* Vi håller med om att det är nödvändigt att garantera respekten för kriterierna med effektivitet, ändamålsenlighet, stränghet och insyn ”i alla skeden av planeringen och genomförandet av strukturfonderna”. Vi erkänner att ”den pågående förenklingen av budgetförordningen och reglerna för strukturfonderna” kan vara grundläggande när det gäller att avskaffa vissa befintliga hinder för deras utnyttjande, särskilt av mindre utvecklade regioner. Samtidigt som vi erkänner vikten av att de nationella myndigheterna tar på sig ett ansvar för genomförandet av sammanhållningspolitiken anser vi dock när det gäller samfinansieringsprincipen att reglerna om samfinansiering borde göras mer flexibla med tanke på den nuvarande djupa krisen, som har drabbat vissa medlemsstater och deras regioner särskilt hårt. Detta kommer att möjliggöra ett bättre utnyttjande av de medel som avsatts för sammanhållningspolitiken. Den högsta samfinansieringsgraden borde framför allt sänkas till tio procent för alla strukturfonder.

Vi ogillar och motsätter oss fortfarande vissa aspekter av betänkandet. Ett exempel är den ”goda förvaltning” som förespråkas för offentliga tjänster som enligt föredraganden endast kan nås genom ett partnerskap mellan ”offentliga och privata aktörer”. Ett annat exempel är lappverket med okritiska referenser till målen för Europa 2020-strategin. Denna strategi drivs av liberalisering, privatisering och en ökad flexibilitet på arbetsmarknaden, vilket helt och hållet strider mot målen för sammanhållningspolitiken.

Juozas Imbrasas (EFD), *skriftlig. – (LT)* Jag gav mitt stöd till detta betänkande eftersom det av Europeiska revisionsrättens rapport från 2006 framgår att de befintliga kontrollsystemen för sammanhållningspolitiken inte varit tillräckligt effektiva och haft en alltför hög felfrekvens (12 procent) i ersättningen för utgifter. Dessa uppgifter bekräftades i årsrapporten för 2008, där 11 procent av medlen utgjorde felaktiga ersättningar. De alltför komplicerade reglerna för strukturfonderna bär delvis skulden till dessa fel. Det gemensamma förvaltningssystem som kännetecknar sammanhållningspolitiken medför stor komplexitet i reglernas tolkning och tillämpning eftersom många aktörer är inblandade. Reglerna bör förenklas för att säkra mer användarvänliga förfaranden och inte avskräcka potentiella stödmottagare från att delta i projekt.

David Martin (S&D), *skriftlig. – (EN)* Under de senaste årtiondena har decentraliseringen av befogenheterna i flera medlemsstater avsevärt stärkt de regionala och lokala myndigheternas befogenheter i fråga om genomförandet av gemenskapspolitiken. Genom ändringsfördragets införlivande av subsidiaritet på lokal och regional nivå i gemenskapsrätten, när det gäller politiska områden med delad befogenhet, kan territoriella myndigheter nu delta mer i beslutsprocessen vid både utformningen och genomförandet av politiken och som fullvärdiga partner delta i strävan mot gemenskapsmålen. Detta viktiga steg mot ett bättre flernivåstyre kommer efter att parlamentet upprepade gånger begärt en förstärkning av lokala och regionala myndigheters deltagande i utarbetandet av politiken, med full respekt för de olika ländernas konstitutionella utformning.

Ett effektivt genomförande beror i hög grad på hur politiken utformas. Deltagande även i denna fas från lokala och regionala myndigheters sida – de som bäst känner till territoriets och befolkningens behov – är en garanti för effektivare resultat i ett senare skede. Det är således viktigt att betona fasen före lagstiftningsskedet i beslutsprocessen och det mervärde som tillämpningen av de strategier och bästa metoder som genomförs på lokal och regional nivå innebär för utvecklingen av territoriella strategier i EU.

Jean-Luc Mélenchon (GUE/NGL), *skriftlig. – (FR)* Denna text utgör grunden för inrättandet av europeiska makroregioner. För att införa ännu fler konkurrenskraftiga kluster som ska tjäna den okränkbara gemensamma marknadens intressen föreslår parlamentet att dessa kluster ska granskas av kommissionen, vilket skulle missgynna de valda regeringarna. EU:s regionalpolitik bör inriktas på att minska skillnaderna mellan invånarna i EU:s regioner i fråga om inkomst- och levnadsförhållanden. Dit har vi långt kvar.

Nuno Melo (PPE), *skriftlig. – (PT)* Eftersom vissa regioner har tydliga geografiska och naturliga nackdelar som exempelvis bland annat avbefolkning anser jag att denna åtgärd är grundläggande om vi ska kunna göra sammanhållningspolitiken mer effektiv. Det är grundläggande att tillämpningen av sammanhållningsfonden sker med större målinriktning så att den bristande symmetrin mellan medlemsstaterna och EU-regionerna kan avhjälpas. Därigenom skulle vi kunna skapa en process som är mer insynsvänlig, mindre byråkratisk och mer likvärdig i fråga om fördelningen av finansieringen, vilket skulle leda till jämnare konkurrensnivåer. Det är skälet till min röst.

Alexander Mirsky (S&D), *skriftlig. – (LV)* Äntligen! Äntligen har någon reflekterat över vad vi kallar regionalpolitik. Om vi tar enbart Lettland som exempel kan jag uppriktigt säga att inte ens jag har kunnat få information om planerna för tillämpningen av EU:s strukturfonder från tjänstemännen vid det lettiska ekonomiministeriet. Denna information är en väl bevarad hemlighet för Lettlands befolkning. I utbyte mot vilken typ av "uppskattning" kan man få veta mer om kommissionens planer för Lettland och möjligen få finansiering? Jag röstade för betänkandet med förhoppningen att processen kommer att bli tillgänglig för alla, och att ingen kommer att hålla kommissionens planer hemliga.

Andreas Mölzer (NI), *skriftlig. – (DE)* Detta betänkande syftar till att stärka kommissionens roll när det gäller att stödja de regionala och lokala myndigheterna. Detta är ett försök att utvidga kommissionens övergripande befogenheter, vilket är något som jag absolut måste framföra mitt motstånd mot. Jag röstade därför mot detta förslag.

Alfredo Pallone (PPE), *skriftlig. – (IT)* Europeiska unionen har under senare år sett de lokala myndigheterna få allt större betydelse i medlemsstaterna. Decentraliseringen av territoriets förvaltning till mindre lokala organ har tack vare subsidiaritetsprincipen inneburit att dessa organ har fått större makt och inflytande, främst när det gäller specifika befogenheter som medlemsstaterna delegerat till dem. De regionala myndigheterna har därför fått direkt kontakt med EU-institutionerna. Jag röstade för Ramona Nicole Mănescus betänkande, för i just denna situation finns ett behov av ökad kontroll och mer stöd för regionalpolitiken från kommissionen. Betänkandet är också inriktat på antagandet av en vitbok om territoriell sammanhållning, vilket skulle kunna utgöra ett verkligt steg framåt för EU mot ett nytt flernivåstyre som är perfekt anpassat till de europeiska, nationella och regionala befogenheterna.

Maria do Céu Patrão Neves (PPE), *skriftlig. – (PT)* Principen med subsidiaritet på regional och lokal nivå, som infördes genom Lissabonfördraget, konkretiserar målet att göra regionerna delaktiga i EU:s beslutsprocess. Den fördjupade dialogen med kommissionen omfattar principerna med goda styrelseformer i samband med regionalpolitiken och antagandet av andra stöd- och kontrollförfaranden. Jag röstade för detta betänkande som handlar om de regionala och lokala myndigheternas befogenheter och uppgift i processen med att genomföra sammanhållningspolitiken. De regionala myndigheterna kan nu delta mer direkt och aktivt i beslutsprocessen. Detta omfattar även utarbetandet och

genomförandet av politiken, och att myndigheterna ska behandlas som verkliga partner när det gäller genomförandet av EU:s mål.

Jag välkomnar denna viktiga utveckling i fråga om styrelseformer, som svarar mot Europaparlamentets upprepade begäran om ett ökat deltagande för regionala och lokala organ i utarbetandet och genomförandet av EU-politiken.

Aldo Patriciello (PPE), *skriftlig*. – (IT) Jag skulle vilja gratulera föredraganden Ramona Nicole Mănescu till hennes utmärkta arbete och håller med henne om att potentialen med territoriellt samarbete kan utnyttjas bättre genom flernivåstyre, tack vare förbindelserna mellan privata och offentliga aktörer över de nationella gränserna. Jag håller också med om att man bör främja utbytet av information mellan de europeiska grupperingar för territoriellt samarbete som redan har inrättats, samt de som håller på att inrättas inom ramen för de befintliga programmen.

Rovana Plumb (S&D), *skriftlig*. – (RO) Under de senaste årtiondena har decentraliseringen av befogenheterna i flera medlemsstater avsevärt stärkt de regionala och lokala myndigheternas befogenheter i fråga om genomförandet av gemenskapspolitiken. Att betona den fas i beslutsprocessen som föregår lagstiftningen och mervärdet hos politiken och den bästa praxis som tillämpas på lokal och regional nivå för utvecklingen av EU:s territoriella strategier bidrar till att garantera deras effektivitet och hållbarhet. Följande aspekter måste övervägas för att se hur metoden med flernivåstyre kan förbättras på området för sammanhållningspolitiken: styrets vertikala och horisontella dimensioner, inrättandet av verkliga partnerskap med lokala och regionala myndigheter, territoriell sammanhållning och territoriellt samarbete, förenkling av reglerna på EU-nivå och på nationell nivå (medlemsstaterna borde förenkla sina nationella bestämmelser och utveckla en starkare utvärderingskultur på alla nivåer för att garantera effektiva kontroller och undvika fel – under 2008 ersattes 11 procent av medlen felaktigt).

Kommissionens roll måste stärkas när det gäller att stödja de regionala och lokala myndigheterna och en allvarlig reflexion måste inledas över hur styret och följaktligen effektiviteten hos genomförandesystemet för strukturfonderna kan förbättras under perioden efter 2013.

Paulo Rangel (PPE), *skriftlig*. – (PT) Jag tror att det är nödvändigt att förbättra styret på området för regionalpolitiken för att göra förvaltningen av strukturfonderna och sammanhållningspolitiken inte bara mer effektiv, utan också mer balanserad. Jag håller med föredraganden, som begär att kommissionen ska föra en politik som i framtiden i högre grad betonar resultat som framför allt bygger på kvaliteten hos insatserna och utvecklingen av strategiska projekt. Jag anser också att de europeiska nätverken för utbyte av bästa praxis borde utöka sina initiativ, eftersom det skulle bidra till att garantera den praktiska tillämpningen av dessa förfaranden.

Raül Romeva i Rueda (Verts/ALE), *skriftlig*. – (EN) Under de senaste årtiondena har decentraliseringen av befogenheterna i flera medlemsstater avsevärt stärkt de regionala och lokala myndigheternas befogenheter i fråga om genomförandet av gemenskapspolitiken. Genom ändringsfördragets införlivande av subsidiaritet på lokal och regional nivå i gemenskapsrätten, när det gäller politiska områden med delad befogenhet, kan territoriella myndigheter nu delta mer i beslutsprocessen vid både utformningen och genomförandet av politiken och som fullvärdiga partner delta i strävan mot gemenskapsmålen. Detta viktiga steg mot ett bättre flernivåstyre kommer efter att parlamentet upprepade gånger begärt en förstärkning av lokala och regionala myndigheters

deltagande i utarbetandet av politiken, med full respekt för de olika ländernas konstitutionella utformning.

Czesław Adam Siekierski (PPE), *skriftlig. – (PL)* Det decentraliserade styret medför ett ökat ansvar för de regionala och lokala myndigheterna. Det är faktiskt de lokala myndigheterna som bäst förstår behoven hos sina regioner och de människor som lever där, och det är tack vare regionerna och dess invånare som de kan anpassa de övergripande målsättningarna till sin egen potential och sina egna möjligheter. Vi kommer att lyckas om medlemsstaterna identifierar sig med det arbete som de åtar sig och om ansvaret för detta överläts på myndigheterna på lämplig nivå. Vi borde stödja en flexibel och integrerad gräsrotsstrategi.

Det är viktigt att sammanhållningspolitiken är användarvänlig. Det finns ett behov av att minska de administrativa kostnaderna och förenkla förfarandena, vars komplicerade natur i många fall inte bara leder till misstag, utan ofta avskräcker stödmottagare från att använda det tillgängliga stödet. Vi talar om att minska felrisken, men vi får inte glömma de planer och målsättningar som vi har fastställt. Då tänker jag på innovativa åtgärder. Vi har tillfäst innovativa metoder stor betydelse, så vi måste räkna med risken och möjligheten att misstag görs. Vi borde därför fråga oss själva om vi vill inleda ett experimentellt arbete som följer prioriteringarna i Europa 2020-strategin, eller om vi heller minskar antalet fel, vilket skulle innebära att vi avskräcker medborgarna från att utöva innovativ men ibland oviss verksamhet.

Nuno Teixeira (PPE), *skriftlig. – (PT)* Goda styrelseformer för EU:s regionalpolitik är grundläggande om denna politik ska bli framgångsrik. Styrelseformer måste uppmärksammas mer på flera nivåer, så att alla institutioners delaktighet i lagstiftningsprocessen kan ökas. Det är därför grundläggande att de regionala och lokala myndigheterna deltar i högre grad i såväl fasen före lagstiftningsskedet som i genomförandefasen av denna politik. Jag skulle vilja betona att subsidiariteten på lokal och regional nivå erkänns i Lissabonfördraget, inte bara när det gäller regionalpolitiken, utan även horisontellt, det vill säga inom all EU-politik.

Jag anser att med ett ökat och bättre deltagande på de olika beslutsnivåerna kommer syftet med den territoriella sammanhållningen, som bygger på en integrationsvision, att nås. Ett underifrånperspektiv bör dock intas, eftersom det är de lokala och regionala institutionerna som bäst förstår regionernas särdrag och problem. Den territoriella pakten för lokala och regionala myndigheter om Europa 2020-strategin kan bidra till att stärka detta bidrag i syfte att nå målen med en intelligent, hållbar och införlivande tillväxt. Partnerskaps- och samfinansieringsprinciperna kommer att bidra till att öka dessa institutioners ansvar, och kommissionen borde få en mer övervakande roll, särskilt genom ett förbättrat kontroll- och revisionssystem.

Derek Vaughan (S&D), *skriftlig. – (EN)* Jag röstade för detta betänkande, eftersom det innehåller viktiga krav på att kommissionen ska stärka sin tillsynsfunktion för att minska den felfrekvens som konstateras i revisionsrättens aktuella rapport. Kommissionen borde också samråda med de lokala och regionala myndigheterna under alla lagstiftningskedan som berör regionerna för att göra dem mer ansvarsskyldiga när det gäller att utarbeta en mer resultatorienterad politik. Detta borde också bidra till att minska felfrekvensen, förbättra kontrollsystemen och öka stödet till lokala och regionala myndigheter och bidragsmottagare. Jag anser att detta betänkande i hög grad främjar ett bättre samarbete mellan regionerna i de olika medlemsstaterna, vilket inte kommer att få någonting annat

än en positiv effekt när det gäller att nå målsättningarna för sammanhållningspolitiken inom EU och att se till att alla EU-regioner utvecklas på ett harmoniskt sätt.

Betänkande: Díaz de Mera García Consuegra (A7-0342/2010)

Laima Liucija Andrikienė (PPE), *skriftlig*. – (EN) Jag röstade för detta betänkande som syftar till att Frontex ska tillvarata kunskaperna och erfarenheterna hos sambandsmännen för invandring och vice versa. Detta var inte en fråga som togs upp i den ursprungliga förordningen som antogs 2004. Det finns ett tydligt behov av att införliva ändringsförslagen och de nya frågorna för att förbättra Frontex' funktionssätt, som exempelvis att tillvarata den information som nätverken av sambandsmän för invandring har samlat in och utbyta den via ICONet (det säkrade informations- och samordningsnätverket för de myndigheter och liknande som hanterar migrationsfrågor i medlemsstaterna), att använda medel från fonden för de yttre gränserna för att gynna uppkomsten av nätverk av sambandsmän och göra det lättare för dem att fungera smidigt samt slutligen att rationalisera rapporteringssystemet för halvårsrapporterna. Jag är övertygad om att dessa ändringsförslag är mycket lägliga och nödvändiga, eftersom EU står inför och måste hantera ökade lagliga, men också olagliga, invandringsströmmar.

Sophie Auconie (PPE), *skriftlig*. – (FR) Genom rådets förordning (EG) nr 377/2004 av den 19 februari 2004 inrättades ett nätverk av sambandsmän för invandring. Dessa sambandsmän är företrädare för medlemsstaterna som utstationeras till ett tredjeland och ansvarar för att underlätta EU:s insatser för att bekämpa olaglig invandring, i synnerhet genom att samla in information för Europeiska gränsförvaltningsbyrån (Frontex). Samordningen inom ramen för denna politik, som fortfarande är ny, kan dock förbättras. Möten mellan dessa sambandsmän och kommissionen och Frontex' företrädare bör äga rum. Vidare bör ett bättre samarbete uppmuntras med andra organ, som exempelvis byrån för samarbete i asylfrågor och FN:s flyktingkommissariat (UNHCR). Det har därför bedömts nödvändigt att ändra förordning (EG) nr 377/2004. Jag gav denna text mitt stöd, eftersom den förutom att upprepa de grundläggande rättighetsvillkor som denna politik ska uppfylla tillhandahåller metoder för att effektivt kontrollera förvaltningen av EU:s yttre gränser.

Zigmantas Balčytis (S&D), *skriftlig*. – (LT) Jag instämmer i ändringsförslaget till förordningen som syftar till att förbättra samarbetet mellan Frontex och sambandsmännen för invandring. Ett mer aktivt samarbete skulle hjälpa Frontex att utföra sina grundläggande uppgifter när det gäller att bekämpa olaglig invandring, dvs. att förhindra olaglig invandring och att återsända olagliga invandrare. Eftersom Frontex' verksamhet rör migration inom EU:s territorium kan sambandsmän för invandring som utstationerats till tredjeländer i stor utsträckning bidra till att Frontex uppnår sina mål utanför EU.

Frontex skulle därmed kunna bedriva ett mer effektivt informationsutbyte med de behöriga myndigheterna i tredjeländer eller med internationella organisationer när det gäller EU:s gränskontroller, genom utbildning av gränsvakter, utbyte av operativ information och gemensamma operationer. Informationen skulle kunna utbytas via ICONet (det säkrade informations- och samordningsnätverket för de myndigheter och liknande som hanterar migrationsfrågor i medlemsstaterna).

Vilija Blinkevičiūtė (S&D), *skriftlig*. – (LT) Jag röstade för detta betänkande från Europaparlamentet eftersom det i och med de ökade migrationsströmmarna är viktigt att inrätta nätverk av sambandsmän för invandring. Med tanke på att den nuvarande ekonomiska, finansiella och sociala krisen har fått ännu fler människor att utvandra måste Europeiska unionen göra allt den kan för att se till att invandringsströmmarna hanteras

korrekt. Inrättandet av nätverk skulle inte bara bidra till att reglera laglig, irreguljär och olaglig invandring, utan skulle också underlätta det operativa samarbetet mellan medlemsstaterna och rationalisera rapporteringssystemet för halvårsrapporterna. Ett närmare samarbete mellan sambandsmännen skulle vidare garantera ett bättre utbyte av teknisk kunskap och kontakter med kolleger i tredjeländer. Jag vill betona att EU-institutionerna ständigt borde eftersträva att garantera en säker och snabb invandringsprocess och garantera att EU-medborgarna skyddas från de möjliga farorna med irreguljär och olaglig invandring. Detta kan endast åstadkommas genom användning av alla möjliga effektiva instrument för internationellt och internt samarbete.

Maria Da Graça Carvalho (PPE), skriftlig. – (PT) Jag anser att parlamentets ståndpunkt om ändringsförslagen till rådets förordning (EG) nr 377/2004 om inrättandet av ett nätverk av sambandsmän för invandring bidrar till en lämplig förvaltning av de lagliga såväl som de olagliga eller irreguljära migrationsströmmarna. Synergierna och det operativa samarbetet mellan medlemsstaterna och tredjeländer måste stärkas, i synnerhet genom sambandsmän. Jag anser också att det är grundläggande att analysera den verksamhet som nätverken av sambandsmän för invandring bedriver i regioner och/eller länder av särskilt intresse för Europeiska unionen, särskilt då omständigheterna i dessa regioner och/eller länder inverkar på den olagliga invandringen eller de mänskliga rättigheterna. Kommissionen för sin del borde utarbeta rekommendationer för att utveckla nätverken för sambandsmän för invandring.

Nikolaos Chountis (GUE/NGL), skriftlig. – (EL) Jag röstade mot betänkandet om inrättande av nätverk av sambandsmän för invandring, eftersom det är avsett att ytterligare stärka Frontex, som gör allt det kan för att främja idén med en Fästning Europa. Tanken är med andra ord att ersätta de framsteg som behövs inom invandrings- och asylopolitiken med repressiva politiska åtgärder som inte bara strider mot de grundläggande principerna och rättigheterna, utan också är ineffektiva och får katastrofala följder för värdsamhällena och ursprungssamhällena och flyktingarnas och invandrarnas liv.

Ioan Enciu (S&D), skriftlig. – (RO) Jag röstade för detta betänkande, eftersom jag anser att det innebär avsevärda förbättringar av förvaltningen av invandringsströmmarna inom Europeiska unionen. Att utöka befogenheterna för de sambandsmän för invandring som är utstationerade till tredjeländer kommer att göra att Frontex i sin helhet kan verka mer effektivt, eftersom det kommer att bygga på information och stöd från dessa sambandsmän. En annan punkt som också är precis lika viktig är att dessa sambandsmän kommer att tvingas respektera de grundläggande rättigheterna under sina uppdrag. Regelbundna rapporter kommer att lämnas till Europaparlamentet så att övervakningen av respekten för dessa rättigheter kan granskas.

Diogo Feio (PPE), skriftlig. – (PT) Efter det formella inrättandet av Europeiska byrån för förvaltningen av det operativa samarbetet vid Europeiska unionens medlemsstaters yttre gränser (Frontex), har det blivit nödvändigt att använda unionens gränsresurser så effektivt som möjligt. Det har i det hänseendet blivit mycket viktigt att inrätta ett närmare samarbete mellan nätverken av sambandsmän för invandring och Frontex. Användningen av kunskaperna hos såväl sambandsmännen för invandring som Frontex, utifrån ett utbyte av information som samlats in av nätverken av sambandsmän genom informations- och samordningsnätverket för de myndigheter och liknande som hanterar migrationsfrågor i medlemsstaterna, skulle göra det lättare för Frontex att göra en bättre riskanalys samt möjliggöra ett bättre samarbete om laglig och olaglig invandring.

Sylvie Guillaume (S&D), *skriftlig*. – (FR) Som skuggföredragande i detta ärende gav jag mitt stöd till Agustín Díaz de Mera García Consuegras betänkande, som gjorde att vi kunde gå längre än de tekniska ändringsförslag som lades fram av kommissionen genom en bättre förståelse av komplexiteten hos och bristen på insyn i det arbete som sambandsmännen för invandring utför. I sammanhanget med blandade migrationsströmmar är det avgörande att i verksamheten införliva en strategi som tar större hänsyn och respekt till mänskliga rättigheter. De uppdrag som utförs av sambandsmännen för invandring måste också återspegla en större öppenhet och större demokratisk tillsyn. Detta är nu fallet i och med att utbytet av information mellan Europaparlamentet å ena sidan och organisationer som FN:s flyktingkommissariat (UNHCR) och Europeiska stödkontoret för asylfrågor (EASO) å andra sidan stärks. Med tanke på rådets motstånd verkar den kompromiss som slutligen hittats för att lösa den terminologiska kontroversen ("olaglig" eller "irreguljär" invandring) tillfredsställande, men den kan inte vara annat än ett första steg. EU-institutionerna kommer att tvingas genomföra sitt åtagande.

Jean-Marie Le Pen (NI), *skriftlig*. – (FR) Utbyte av bästa praxis mellan olika länders polisstyrkor är ibland nödvändigt och dess målsättningar lovvärda. Vi bör dock komma ihåg att ett internationellt polisiärt samarbete fanns redan på 1800-talet, långt före den europeiska integrationen. I detta betänkande föreslås att utbytet av information om olagliga migrationsströmmar, olaglig invandring och utvisning av personer som uppehåller sig olagligt i ett land, inom ramen för Frontex (Europeiska byrån för förvaltningen av det operativa samarbetet vid Europeiska unionens medlemsstaters yttre gränser) ska förbättras, och däribland att nätverk av sambandsmän för invandring ska införas. Man skulle kunna välkomna detta nya initiativ, som merparten av EU-medborgarna vill ha, om det verkligen var inriktat på att dramatiskt minska invandringen. Verkligheten är dock en helt annan och denna byrås verksamhet är ett misslyckande, precis som de åtgärder som de nationella regeringarna har vidtagit. Frankrike och Europa översvämmas av invandrare. Omkring 900 000 människor reser in olagligt i Europa varje år, enligt en "officiell" EU-uppgift. Med tanke på att olagliga invandrare, och också utländska brottslingar, inte sänds tillbaka till sina ursprungsländer har man rätt att fråga sig hur ännu fler bestämmelser skulle kunna stoppa migrationsströmmarna utan ett verkligt politiskt mod i kombination med åtgärder.

David Martin (S&D), *skriftlig*. – (EN) Syftet med förslaget till ändring av rådets förordning (EG) nr 377/2004 är att Frontex ska tillvarata de berörda sambandsmännens kunskaper och erfarenheter och vice versa, vilket inte angavs i den ursprungliga förordningen.

Förslaget till ändring har följande syften: att tillvarata sambandsmännens och Frontex' kompetens på ett sätt som gynnar båda parter, att tillvarata den information som nätverken av sambandsmän för invandring har samlat in och utbyta den via ICONet (det säkrade informations- och samordningsnätverket för de myndigheter och liknande som hanterar migrationsfrågor i medlemsstaterna), att använda medel från fonden för yttre gränser för att gynna uppkomsten av nätverk av sambandsmän och göra det lättare för dem att fungera smidigt samt att rationalisera rapporteringssystemet för halvårsrapporterna. Jag välkomnar denna åtgärd.

Nuno Melo (PPE), *skriftlig*. – (PT) Efter det formella inrättandet av Europeiska byrån för förvaltningen av det operativa samarbetet vid Europeiska unionens medlemsstaters yttre gränser (Frontex) har det blivit nödvändigt att använda unionens gränsresurser så effektivt som möjligt. Det är i det hänseendet mycket viktigt att införa ett närmare samarbete mellan nätverken av sambandsmän för invandring och Frontex. Utbytet av information och kunskaper mellan sambandsmännen för invandring och Frontex med användning av

informations- och samordningsnätverket för de myndigheter och liknande som hanterar migrationsfrågor i medlemsstaterna kommer att möjliggöra bättre riskanalyser av Frontex, samt en bättre kontroll av den lagliga och olagliga invandringen.

Louis Michel (ALDE), skriftlig. – (FR) Jag stöder denna förordning, som syftar till att ändra förordningen av den 19 februari 2004 om inrättande av ett nätverk av sambandsmän för invandring. Dessa ändringar är nödvändiga på grund av utvecklingen och tillämpningen av EU-lagstiftningen på detta område. I den nya förordningen föreskrivs bland annat • en rättslig grund mellan Frontex och sambandsmännen, • bättre användning av ICONet, och • en bättre rationalisering av rapporteringssystemet för nätverkets verksamhet. I och med denna nya förordning hoppas vi att nätverken av sambandsmän för invandring ska bli mer effektiva.

Andreas Mölzer (NI), skriftlig. – (DE) Gränsförvaltningsbyrån Frontex spelar en viktig roll när det gäller att bekämpa olaglig invandring. Detta kan endast bekämpas effektivt i transitländer. Ett omfattande nätverk av sambandsmän för invandring och ett nära samarbete dem emellan är därför en förnuftig åtgärd som kan göra det möjligt för oss att effektivt bekämpa massinvandring till Europa med alla dess negativa konsekvenser för EU:s medborgare. Detta kommer endast att bli möjligt om sambandsmännens information och bedömningar görs tillgängliga för Frontex och för de nationella myndigheterna snarast möjligt och utan byråkrati. När det gäller i synnerhet samarbete finns det fortfarande utrymme för förbättring, och detta måste utnyttjas i fråga om invandring. Frontex' befogenheter bör till exempel med medlemsstaternas samtycke stärkas snarast möjligt för att göra dess verksamhet enhetlig och effektiv, i synnerhet vid de yttre gränserna.

Det vore viktigt med en omfattande strategi för ett bättre skydd av EU:s yttre gränser och för en bättre hantering av orsakerna till utvandringen från ursprungsländerna. Detta är en uppgift för kommissionen. Även om betänkandet inte hanterar dessa frågor tillräckligt är det en förbättring av den aktuella situationen, och jag röstade därför för det.

Maria do Céu Patrão Neves (PPE), skriftlig. – (PT) I förslaget till Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 377/2004 om inrättande av ett nätverk av sambandsmän för invandring införs ändringar som syftar till att Frontex ska kunna tillvarata sambandsmännens kunskaper och erfarenheter och vice versa. Frontex skulle faktiskt ännu inte kunna vara helt operativt utan inrättandet av ett sådant nätverk av sambandsmän.

Jag instämmer i målsättningarna för förslaget till ändring, framför allt följande: åtgärderna för att på bästa sätt tillvarata sambandsmännens och Frontex' kunskaper och erfarenheter, användningen av information från nätverken av sambandsmän via informations- och samordningsnätverket för de myndigheter och liknande som hanterar migrationsfrågor, tillåtelsen att använda fonden för yttre gränser för att främja inrättandet av nätverk av sambandsmän för invandring och förenkla deras uppdrag samt slutligen förbättringarna av systemet för inlämnande av verksamhetens halvårsrapporter.

Aldo Patriciello (PPE), skriftlig. – (IT) Jag håller med Agustín Díaz de Mera García Consuegra om att sambandsmän som utstationerats till tredjeländer, i och med sina befogenheter, skulle kunna bidra i hög grad till att nå Frontex' mål, särskilt med tanke på att byrån inte har någon representation utanför EU.

Jag stöder också förslaget till ändring, som kommer att ha följande mål: att tillvarata sambandsmännens och Frontex' kompetens på ett sätt som gynnar båda parter, att tillvarata den information som nätverken av sambandsmän för invandring har samlat in och utbyta

den via ICONet (det säkrade informations- och samordningsnätverket för de myndigheter och liknande som hanterar migrationsfrågor i medlemsstaterna), att använda medel från fonden för yttre gränser för att gynna uppkomsten av nätverk av sambandsmän och göra det lättare för dem att fungera smidigt samt att rationalisera rapporteringssystemet för halvårsrapporterna.

Paulo Rangel (PPE), *skriftlig*. – (PT) Jag anser att det är väsentligt att ändra förordningen för att skapa en verklig plattform för utbytet av information mellan sambandsmännen för invandring och Frontex. Utbytet av information kommer definitivt att utgöra ett mervärde för båda parter verksamhet.

Raül Romeva i Rueda (Verts/ALE), *skriftlig*. – (EN) När den förordning som är föremål för ändring antogs den 19 februari 2004 hade Frontex fortfarande inte inrättats formellt. Rådet antog förordningen om inrättande av denna byrå åtta månader senare, närmare bestämt den 26 oktober 2004. I enlighet med de befogenheter som fastställs i den berörda förordningen har Frontex till uppgift att genomföra riskanalyser utifrån de uppgifter som medlemsstaternas behöriga myndigheter har samlat in, underlätta det operativa samarbetet mellan medlemsstaterna och tredjeländer och samarbeta med behöriga myndigheter i tredjeländer eller med internationella organisationer, till exempel genom erfarenhetsutbyte om gränskontroll, utbildning av gränsvakter, utbyte av operativ information och gemensamma operationer. De ändringar som föreslås är lämpliga och nödvändiga. De svåra tider som EU just nu genomgår kräver en lämplig förvaltning av invandringsströmmarna. Frågan bör anses ha två aspekter: förvaltningen av den lagliga invandringen och förvaltningen av den olagliga och irreguljära invandringen.

Betänkande: Mathieu (A7-0265/2010)

Laima Liucija Andrikiienė (PPE), *skriftlig*. – (EN) Jag röstade för denna resolution eftersom den ekonomiskt motiverade invandringen är ett allt större problem för EU. EU måste därför utveckla balanserade lagliga invandringskanaler som möter behoven på våra arbetsmarknader och samtidigt tar hänsyn till de demografiska och ekonomiska utmaningar som EU kommer att möta inom en snar framtid. Jag är övertygad om att antagandet av detta direktiv kommer att förenkla förfarandena för inresa för tredjelandsmedborgare i arbetssyfte, minska de administrativa kostnaderna och också göra det enklare att kontrollera personer som rest in på en medlemsstats territorium och som har beviljats tillstånd att arbeta där.

När det gäller det förenklade förfarandet måste jag betona att tillämpningen av rättsliga krav och de nationella myndigheternas insyn i beslutsfattandet måste garanteras. Jag håller med föredraganden om att dessa beslut om inresa för tredjelandsmedborgare i arbetssyfte har stor inverkan på de berörda människornas liv och därför måste fattas med fullständig öppenhet.

Charalampos Angourakis (GUE/NGL), *skriftlig*. – (EL) I direktivet om ett enda uppehålls- och arbetstillstånd i alla EU-medlemsstater och Europaparlamentets betänkande om denna fråga betraktas invandrare som billig arbetskraft som på nåd och onåd är utelämnade till kapitalets grymma exploatering. En invandrare kommer endast ha rätt att uppehålla sig på en EU-medlemsstats territorium om han eller hon arbetar för att fylla plutokratins penningkista. Han eller hon kommer annars att betraktas som en olaglig invandrare och behandlas som ett oönskat element som kan fångas i upp till 18 månader och sedan slängas ut. Inget skiljer invandrare från lokala arbetstagare i EU:s medlemsstater. De enas genom arbetstagarens gemensamma öde, de exploateras och producerar den rikedom som

kapitalet lägger beslag på. Kampen för invandrares rimliga krav, för deras legalisering, för avskaffandet av svart och oförsäkrat arbete, för högre löner, för att en dags arbete ska motsvaras av en dags ersättning, för ett fullständigt skydd av de sociala och medborgerliga rättigheterna och för upphävandet av Dublinavtalet är en gemensam kamp.

Invandrarnas problem kommer endast att lösas genom att de integreras i arbetarklassrörelsen och genom en skärpt kamp mot EU:s gräsrotsfientliga och chauvinistiska politik och dess borgarregeringar, som ansvarar för den fattigdom och misär som lokala arbetstagare och invandrade arbetstagare inom EU och i hela världen upplever.

Alfredo Antonozzi (PPE), *skriftlig*. – (IT) Jag är övertygad om att vi endast kommer att kunna bekämpa olaglig invandring och svart arbete effektivt genom balanserade lagliga invandringskanaler som tar hänsyn till arbetsmarknadens behov.

Fördelarna med att anta detta direktiv är tydliga: utfärdandet av en enda handling som ger tillstånd till vistelse och tillträde till arbetsmarknaden utgör en avsevärd förenkling av systemet för inresa och vistelse och kommer att minska kostnaderna och handläggningstiderna.

Detta direktiv måste antas för att fler åtgärder ska vidtas i fråga om säsongsarbetare och arbetare som har utstationerats inom sina företag, och jag hoppas därför att detta sker snarast möjligt, med vederbörlig hänsyn till medlemsstaternas behörighet att fastställa högsta inresekvoter för arbetstagare från tredjeländer.

Sophie Auconie (PPE), *skriftlig*. – (FR) I onsdags röstade vi om utkastet till direktiv av min kollega Véronique Mathieu om inrättandet av ett enda uppehålls- och arbetstillstånd för migrerande arbetstagare. Jag röstade för denna text. Den antogs tyvärr inte. Denna text gjorde det möjligt att anpassa systemet för utländska arbetstagare, varvid man tog itu med social dumpning. Genom en mer effektiv reglering av olaglig invandring gjorde denna text det möjligt för unionen att vidta åtgärder mot svart arbete och svarta sektorer. Socialisterna motsatte sig detta direktiv med förevändningen att dess räckvidd uteslöt vissa kategorier. Liberalernas ståndpunkt var dock fullständigt oväntad och ledde till att texten förkastades. Efter att ha sett en av deras ståndpunkter om ett förkastat ändringsförslag röstade de mot hela texten utan att ha varnat oss på förhand om vilken betydelse de fäste vid denna fråga. På så vis kastades ett års dyrbart arbete bort.

Jean-Luc Bennahmias (ALDE), *skriftlig*. – (FR) Människor måste inse att Europaparlamentet inte är underordnat rådet. Från och med nu måste medlemsstaterna ta Europaparlamentets ledamöter på allvar, också när det gäller invandring. Det ordinarie lagstiftningsförfarandet är en verklighet. Utkastet till direktiv om ett enda tillstånd för tredjelandsmedborgare förkastades i parlamentet: det är en stark signal från parlamentet, eftersom denna fråga var av avgörande betydelse. Vi har i åratal talat om att inrätta ett enda tillstånd för tredjelandsmedborgare som vill bo och arbeta i en medlemsstat. Det var ett lovvärt initiativ till att börja med, men ändringsförslagen från gruppen Europeiska folkpartiet (kristdemokrater) i deras nuvarande lydelse avvisar själva grunddragen för ett enda tillstånd. De motsätter sig också lika behandling för alla och inrättar olika kategorier med arbetstagare, vilket helt enkelt är oacceptabelt.

Man kan inte kompromissa med lika behandling. Som svar på dessa ändringsförslag från PPE röstade därför en majoritet mot det slutliga förslaget: det förkastades med 350 röster mot 306 och kommer att behöva återförvisas till kommissionen. Vi måste prestera bättre:

vi vill ha en ansvarsfull gemensam invandringspolitik som inte är restriktiv och diskriminerande!

Vilija Blinkevičiūtė (S&D), *skriftlig. – (LT)* När Europaparlamentet röstade om direktivet om ett enda tillstånd för tredjelandsmedborgare att vistas och arbeta på en medlemsstats territorium blockerade det kommissionens förslag och återförvisade det till de behöriga parlamentsutskotten för att innehållet i förslaget till direktiv skulle förbättras ytterligare. Detta omröstningsresultat är en seger för gruppen Progressiva förbundet av socialdemokrater och demokrater i Europaparlamentet och för alla arbetstagare inom EU. Jag vill betona att eftersom ramarna för det direktiv som vi utlovades redan hade tagits bort ur kommissionens förslag, i och med att vissa kategorier med arbetstagare, exempelvis säsongarbetare, arbetstagare som tillfälligt förflyttas inom företag och flyktingar, togs bort ur texten, kunde Europaparlamentet inte godkänna direktivet. Detta direktiv borde vara ett allmänt ramdirektiv om rättigheterna för tredjelandsmedborgare och borde utgöra en ram för specifika direktiv, eftersom det endast är då Europeiska unionens mål med en gemensam migrationspolitik kan uppfyllas. Genom att rösta på detta sätt visade vi att Europeiska unionen inte kan ha en dubbel arbetsmarknad med dubbla standarder, eftersom det skulle undergräva alla de sociala standarder som vi tidigare åstadkommit.

Cornelis de Jong (GUE/NGL), *skriftlig. – (EN)* Jag röstade för ändringsförslagen 30, 34, 65, 103, 109 och 114, för även om jag fullt ut stöder FN:s internationella konvention om skydd av migrerande arbetstagare och deras familjer anser jag att regleringen av tillträdet till arbetsmarknaderna, socialförsäkringssystemen och allmännyttiga bostäder är frågor som bör regleras av medlemsstaterna och inte på gemenskapsnivå. Genom att ratificera ovannämnda FN-konvention har medlemsstaterna förbundit sig att tillämpa den i sina nationella system utan att överföra några befogenheter i det hänseendet till unionen.

Luigi Ciriaco De Mita (PPE), *skriftlig. – (IT)* Betänkandet om ett enda uppehålls- och arbetstillstånd inom EU har gett oss möjligheten att reflektera över och diskutera den viktiga roll som invandrare kan ha i våra samhällen. Laglig inresa, effektiv integration och respekt för lagen är grundläggande förutsättningar för denna viktiga roll och möjliggör en ökad delaktighet för invandrare i den gemensamma utvecklingen av värdsamhället. I det hänseendet kan det enda tillstånd som vi röstat om vara ett sätt att hantera inresa och skydda rättigheterna och skyldigheterna för alla människor i samhället. Jag gav förslaget till direktiv mitt stöd, däribland de delar som inte inverkar på de mer gynnsamma bestämmelserna i EU-lagstiftningen och de internationella instrumenten. Jag beklagar att parlamentet inte antog det förslag som diskuteras, som jag tror hade kunnat utgöra ett användbart bidrag till inrättandet av ett europeiskt område med frihet och integration mellan människor som vill arbeta tillsammans för EU:s tillväxt.

Marielle De Sarnez (ALDE), *skriftlig. – (FR)* Vi har i årtal talat om att inrätta ett enda tillstånd för tredjelandsmedborgare som vill bo och arbeta i en medlemsstat. Det är ett lovvärt initiativ vars ursprungliga mål var att förenkla de administrativa kraven på tredjelandsmedborgare genom att göra det möjligt för dem att få ett arbetstillstånd och ett uppehållstillstånd via ett enda förfarande. I det ursprungliga lagstiftningsförslaget föreskrevs att arbetstagare från tredjeländer skulle ha rätt till samma behandling som nationella medborgare i fråga om sysselsättningsrättigheter (som exempelvis tillgång till social trygghet, utbildning och yrkesutbildning). Enligt den text som ändrats av föredraganden skulle dock medlemsstaterna ha haft rätt att begränsa vissa av dessa rättigheter. Detta strider mot bestämmelserna om lika behandling och är inte acceptabelt. En majoritet röstade därför mot det slutliga förslaget, som förkastades. Att utforma en mänsklig och förnuftig

invandringspolitik kommer att vara en grundläggande utmaning för samhället under de kommande åren, men detta kan endast ske på EU-nivå så att man undviker valagendor och nationella reflexartade reaktioner.

Diogo Feio (PPE), skriftlig. – (PT) Den fråga som berörs i detta förslag är införandet av ett enda ansökningsförfarande för ett kombinerat tillstånd för tredjelandsmedborgare att vistas och arbeta på en medlemsstats territorium och om en gemensam uppsättning rättigheter för arbetstagare från tredjeland som vistas lagligen i en medlemsstat. Detta förutsätter att det finns gemensamma regler för alla medlemsstater, som syftar till att stoppa de nuvarande skillnaderna i tillvägagångssätt mellan de olika EU-länderna och som gör processen med att ge arbetstagare rättslig status snabbare, mer enhetlig och mer insynsvänlig inom hela EU. Å ena sidan bidrar laglig arbetskraftsinvandring, framför allt av kvalificerad arbetskraft, till att bekämpa svart arbete och kan bidra till att öka ekonomins konkurrenskraft och övervinna de befintliga bristerna. Men å andra sidan får vi inte glömma att under en period av ekonomisk kris och sårbarhet, när arbetslösheten växer, måste politiken för arbetskraftsinvandring vara flexibel, liksom kommissionen hävdade, men också hållbar och förnuftig.

Carlo Fidanza (PPE), skriftlig. – (IT) Jag är uppriktigt besviken över att Véronique Mathieus betänkande om ett enda ansökningsförfarande för ett uppehålls- och arbetstillstånd har förkastats. Det var ett balanserat betänkande som i hög grad förbättrades under omröstningsfasen genom ändringsförslagen från gruppen Europeiska folkpartiet (kristdemokrater) som godkändes med ett beslutsamt bidrag från liberalerna och de konservativa.

Jag beklagar att gruppen Alliansen liberaler och demokrater för Europa inte lyckades respektera överenskommelsen och att gruppen Europeiska konservativa och reformister gjorde en felaktig bedömning som öppnade för ett nytt förslag från kommissionen som sannolikt kommer att vara sämre än det nuvarande.

Möjligheten för lagliga invandrare att få de nödvändiga uppehålls- och arbetshandlingarna genom ett enda förfarande för hela EU:s territorium skulle ha varit ett stort steg framåt, och ett rätt och riktigt resultat av den nödvändiga skärpningen av kampen mot olaglig invandring genom ett ökat samarbete med kustmedlemsstaterna och stärkandet av Frontex.

Liksom har varit fallet vid ett antal andra tillfällen tar i stället vissa envisa ideologiska kvarlevor från vänstern överhanden, som genom att förespråka ett urskillningslöst öppnande av gränserna leder till ett avvisande av behovet av att skydda hederliga utländska medborgare som kommer till Europa för att arbeta.

Ilda Figueiredo (GUE/NGL), skriftlig. – (PT) Vi anser att det är mycket viktigt att detta förslag till direktiv om ett enda ansökningsförfarande för ett kombinerat uppehålls- och arbetstillstånd förkastades av en majoritet av Europaparlamentet, eftersom parlamentets text, som redan förhandlats fram med rådet, endast tjänade de stora företagens och ekonomiska gruppernas intressen. Dessa grupper krävde social dumpning för att få tillgång till utländsk arbetskraft som de skulle kunna utnyttja genom låga löner och begränsade rättigheter.

Även om man hänvisade till att det handlade om en enda förordning ville dessa grupper i praktiken legalisera social dumpning, öka sysselsättningsotryggheten, öka ojämlikheten och öppna för olika resultat och lagar som skulle äventyra principerna med jämlikhet och rättvisa för alla arbetstagare.

På sätt och vis ville de återupprätta principen om ursprungsland från det ökända Bolkesteindirektivet, som förkastades efter gemensamt motstånd från arbetstagarna. Arbetstagarnas och fackföreningarnas motstånd och argument i de olika medlemsstaterna har nu fått följd för Europaparlamentet, vilket visar att kampen var värd insatsen. De portugisiska arbetstagarna bidrog också till detta positiva resultat genom den allmänna strejken den 24 november. Vi måste dock fortsätta att vara vaksamma.

Bruno Gollnisch (NI), skriftlig . – (FR) Vid en tidpunkt då nästan 25 miljoner EU-medborgare är arbetslösa har återigen ett direktiv som syftar till att underlätta arbetskraftsinvandring lagts fram. Ni måste erkänna att detta är aningen motbjudande. Dessutom syftade texten till att garantera dessa invandrade arbetstagare vissa ekonomiska och sociala rättigheter, vilket påstods syfta till att undvika social dumpning eller illojal konkurrens med inhemska arbetstagare eller arbetstagare som redan befann sig i Europa. Detta är ett underförstått godkännande av att invandringen pressar ned EU-lönerna och inte kompenserar arbetskraftsbristen, utan tvärtom leder till direkt konkurrens för våra arbetstagare.

Vissa ändringsförslag, som syftar till att främja lika rättigheter – och lika kostnader – mellan bosatta och invandrare, innebar i praktiken att alla typer av invandrare, arbetande eller inte, skulle få rätt till våra sociala förmåner. Detta är ett val mellan social dumpning och automatiska allmosor som inte längre är hållbara, vare sig politiskt eller finansiellt. Det är dags att på medlemsstatsnivå besluta sig för att stoppa migrationsströmmarna, som har blivit ohållbara ekonomiska, sociala och också kulturella bördor, och att utöva den nationella preferensen och gemenskapspreferensen på alla områden.

Jarosław Kalinowski (PPE), skriftlig . – (PL) EU:s medlemsstater för en ständig kamp mot problemet med olaglig invandring och arbete som utförs av tredjelandsmedborgare inom vad som kallas skuggekonomin. Lämpliga åtgärder måste vidtas för att effektivt bekämpa dessa problem. Att förenkla och standardisera förfarandena för utfärdande av inrese- och uppehållstillstånd för tredjelandsmedborgare för att de ska kunna börja arbeta i en medlemsstat kommer att bidra till att begränsa den olagliga invandringen. Samtidigt kommer det att göra det möjligt att uppfylla EU-marknadernas krav på arbetskraft. De föreslagna förordningarna lämnar ett visst handlingsutrymme för värdländerna, särskilt när det gäller villkoren för att neka inresa. Detta garanterar en lämplig rättssäkerhetsnivå och att medlemsstaternas befogenheter inte kommer att påverkas.

Det direktiv som vi diskuterar kommer att göra det möjligt för alla medlemsstater att anta en gemensam ståndpunkt om ekonomiskt motiverad invandring. Det kommer att leda till insynsvänliga förordningar, trygghet och rättsligt skydd för arbetstagare som diskrimineras, en fortsatt kamp mot olaglig invandring och slutligen åtgärder för att bekämpa illojal konkurrens. Av det skälet instämmer jag i föredragandens ståndpunkt.

David Martin (S&D), skriftlig . – (EN) År 2001 lade kommissionen fram ett förslag till direktiv om villkor för tredjelandsmedborgares inresa och vistelse i syfte att bedriva verksamhet som anställd eller egenföretagare. Trots ett positivt yttrande från Europaparlamentet klarade sig detta ambitiösa förslag, som syftade till att införa villkor för inresa och vistelse för tredjelandsmedborgare som ville bedriva ekonomisk verksamhet inom EU, inte förbi förstahandlingen i rådet och drogs officiellt tillbaka av kommissionen 2006. Jag välkomnar att den nya rättsliga grund som införs genom Lissabonfördraget ger detta förslag en god möjlighet att antas.

Clemente Mastella (PPE), *skriftlig*. – (IT) Jag röstade för detta betänkande tillsammans med min grupp, eftersom jag anser att det på ett bra sätt motsvarar de stora demografiska utmaningar som Europeiska unionen kommer att ställas inför under de kommande åren genom att införa ett enda ansökningsförfarande för tredjelandsmedborgare som vill beviljas inresa på en medlemsstats territorium i arbetssyfte, och genom att erbjuda dessa personer en säker rättslig ställning.

Parlamentets förkastande kommer tyvärr att försena analysen av detta viktiga direktiv, som skulle ha förenklat de ofta komplexa administrativa förfarandena för att ta emot personer som migrerar av ekonomiska skäl. Direktivet skulle således ha gjort det möjligt för arbetsmarknaderna i våra medlemsstater att reagera på de aktuella och framtida behoven av arbetskraft och erbjuda ett verktyg för att bekämpa det utnyttjande och den diskriminering som dessa arbetstagare ofta utsätts för. Direktivet syftar till att minska de skillnader som finns mellan de nationella lagstiftningarna: med detta system med en enda kontaktpunkt kommer det administrativa förfarandet att bli enklare, billigare och snabbare.

Vårt förslag skulle inte ha fastställt inresevillkor för tredjelandsmedborgare: medlemsstaterna skulle alltid ha varit ansvariga för att fastställa inresevillkoren och för att fastställa det antal invandrare som skulle beviljas inresa på deras territorium i arbetssyfte.

Jean-Luc Mélenchon (GUE/NGL), *skriftlig*. – (FR) Detta betänkande och det utkast till direktiv som det ändrar är skamliga. De inför en selektiv invandring som styrs av marknadskrav. De berövar alla invandrare som inte är till nytta, eller som inte längre är till nytta, för dessa marknader sina rättigheter. Också när de inte beviljar arbetstagarna begränsade rättigheter ger de möjlighet att begränsa dem ytterligare längre fram. Invandrare är inte andra klassens medborgare! Detta direktiv är helt enkelt omänskligt. Jag förkastar det och kommer att rösta mot det.

Nuno Melo (PPE), *skriftlig*. – (PT) Detta dokument, som har förkastats av merparten av ledamöterna, var en rättsakt som skulle ha möjliggjort en bättre förvaltning av migrationsströmmarna. Dokumentet syftade till att avskaffa skillnaderna mellan medlemsstaterna i deras arbetskrafts- och bosättningsförfaranden, och att ge tredjelandsmedborgare som arbetar lagligt inom EU tillgång till vissa rättigheter. Det utgjorde därmed ett steg framåt av två skäl. För det första för att vi i dokumentet inrättar ett nytt instrument till förmån för tredjelandsmedborgare som vill invandra till medlemsstaternas territorium genom att ge dem en uppsättning rättigheter. Dokumentet utgör för det andra ett framsteg på grund av sitt politiska budskap till länderna utanför EU, det motbevisar uppfattningen att EU är stängt och endast kan anta repressiva åtgärder och det stärker säkerheten vid en tidpunkt då vi bemöter de farhågor som framfördes i Stockholmsprogrammet om inrättande av en flexibel invandringspolitik för att stödja EU:s ekonomiska utveckling. Det är skälet till min röst.

Andreas Mölzer (NI), *skriftlig*. – (DE) De villkor enligt vilka tredjelandsmedborgare har tillstånd att bo och arbeta i en EU-medlemsstat är en fråga för den berörda staten och inte för EU. Det faktum att den periodiskt återkommande invandringen i vissa områden av välutbildade yrkesarbetare kanske kan vara användbar får inte leda till en politik med öppna dörrar, eftersom det först och främst bör vara arbetstagarna från vår egen befolkning, med andra ord EU-medborgare, som anställs. Om det finns en brist på arbetskraft i många områden borde vi undersöka orsakerna till detta och reagera genom att anpassa utbildningen därefter, men också genom att ge möjlighet till omskolning. Att arbetskraftsinvandring

kan vara ett problem för arbetstagare eftersom det pressar ned lönenivåerna och också kan leda till prisdumpning har visat sig gång på gång i det förflutna.

Det var exempelvis skälet till att övergångsperioder för den fria rörligheten för arbetstagare infördes efter krav från länder med välutvecklade sociala trygghetsnät. Vi får i debatten därför inte glömma bort att bestämmelserna och reglerna för arbetskraftsutbudet kan utnyttjas av smarta företag. Jag röstade därför mot betänkandet.

Rareş-Lucian Niculescu (PPE), skriftlig. – (RO) Jag röstade för detta betänkande eftersom Europeiska unionen i många år nu har behövt tydliga regler och förfaranden för de rättigheter som beviljas lagligt bosatta arbetstagare från tredjeländer. Vi behöver en sådan uppsättning med regler av minst två anledningar. Även om vi borde införa ett förmånssystem för EU:s arbetstagare bör lagligt bosatta arbetstagare till att börja med delta i medlemsstaternas ekonomiska liv och har rätt till skydd och garantier. De borde betraktas som en tillgång för EU:s ekonomi och inte som ett hot mot EU:s arbetstagare.

För det andra skulle sådana tydliga regler bidra till en bättre kontroll av migrationen. Om vi undviker sådana regler skulle vi å andra sidan uppmuntra till olaglig migration och sysselsättning och till alla därav följande konsekvenser. Det är tråkigt att behöva säga att jag förkastar betänkandet och uppmanar kommissionen att lägga fram ett nytt förslag.

Alfredo Pallone (PPE), skriftlig. – (IT) Jag röstade för betänkandet av Véronique Mathieu eftersom jag hoppas att riktlinjer efter åratals arbete kommer att sammanställas för att utarbeta ett direktiv som innehåller ett enda paket med EU-regler om tillstånd och rättigheter för arbetstagare från tredjeländer. Vi har arbetat med ett EU-direktiv sedan 2001 utan resultat. Låt oss nu hoppas att rådet godkänner det i medbeslutande med parlamentet och att en slutsats nås, med tanke på frågans vikt. Detta är en avgörande punkt för EU:s utveckling, eftersom den allt större efterfrågan på arbetskraft för oss allt närmare vad som kallas "ekonomiskt motiverad invandring", och därför behövs omgående en gemensam förordning om frågan. EU:s långsiktiga ekonomiska utveckling måste stödjas, så vi måste förenkla de administrativa förfarandena för tillstånd för tredjelandsmedborgare som vill resa in på en medlemsstats territorium för att arbeta där, och ge dem en säker rättslig ställning. Detta direktiv kommer att göra det möjligt att möta de aktuella och framtida arbetskraftsbehoven och kommer att vara ett sätt att bekämpa exploatering och diskriminering, vilket dessa arbetstagare ofta utsätts för.

Maria do Céu Patrão Neves (PPE), skriftlig. – (PT) Jag röstade för detta betänkande, som inte antogs i den slutliga omröstningen. Det beror på att jag anser att övervakningen av migrationen inom EU är en grundläggande del av en ansvarsfull mottagandepolitik i medlemsstaterna. Det bästa sättet att bekämpa olaglig invandring och svart arbete är att utarbeta en balanserad politik för laglig migration och att ta emot invandrare mot bakgrund av behoven på arbetsmarknaden i värdstaten.

Vid en tidpunkt utan ekonomisk tillväxt är det viktigt att inte skapa falska förhoppningar om införlivande, eller att uppmuntra politik som främjar en brist på arbetskraft. Förslaget om att fylla i en enda ansökan till myndigheterna i värdlandet om arbets- och bosättningsvisering skulle tillmötesgå detta.

Aldo Patriciello (PPE), skriftlig. – (IT) Jag håller med föredraganden Véronique Mathieu och samtycker till förslaget till direktiv, som är en del av EU:s insatser för att inrätta en global migrationspolitik och ett ramförslag för tredjelandsmedborgare. Dess syfte är dubbelt: a) att införa ett enda ansökningsförfarande för uppehålls- och arbetstillstånd i en

medlemsstat, och b) att införa en enhetlig uppsättning minimirättigheter för arbetstagare från tredjeländer som är lagligt bosatta i EU, som bygger på att dessa personer behandlas på samma sätt som EU-medborgare.

Marit Paulsen, Olle Schmidt och Cecilia Wikström (ALDE), skriftlig. – Den lagliga invandringen till EU:s medlemsländer är viktig för den ekonomiska utvecklingen. Arbetskraftsinvandring kan öka konkurrenskraften och vitaliteten, och med tanke på de demografiska utmaningar som EU står inför med en åldrande befolkning är det viktigt att anta en flexibel invandringspolitik. Vi välkomnar därför kommissionens förslag som syftar till att införa ett enda ansökningsförfarande för tredjelandsmedborgare som söker arbetstillstånd och uppehållstillstånd. Det skulle förenkla de komplexa administrativa formaliteterna vid mottagandet av migranter. Det skulle också göra det möjligt för arbetsmarknaderna i våra medlemsstater att reagera på aktuella och framtida behov av arbetskraft och erbjuda ett verktyg för att bekämpa utnyttjande och diskriminering av dessa arbetstagare.

Vi motsatte oss dock de ändringsförslag som lades fram om kompletterande handlingar som skulle göra förslaget motstridigt och poänglöst. Att ha ett enda ansökningsförfarande och ett dokument förlorar sin mening om alla medlemsstater kan utfärda och kräva kompletterande handlingar. Ändringsförslaget om att medlemsstaterna får utfärda en handling som kompletterar uppehållstillståndet och som får uppdateras eller återkallas när ställningen på arbetsmarknaden förändras röstades igenom. Då vi var missnöjda med texten och föredrog att anta förslaget, men att gå in i en andra behandling, så röstade vi för inkluderingen av jämförelsetabeller, mot rådets vilja. De gick inte heller igenom och när vi befann oss i en situation där en positiv röst på betänkandet skulle innebära ett antagande i första behandling med ett innehåll som vi ansåg underminerade hela förslaget om ett enda dokument i stället för flera inom EU, så valde vi att rösta emot förslaget.

Rovana Plumb (S&D), skriftlig. – (RO) Ett av de bästa sätten att bekämpa olaglig invandring och svart arbete är att utveckla lagliga invandringskanaler som uppfyller behoven på våra länders arbetsmarknader. Den ekonomiska invandringen är en verklighet som vi måste få ordning på, men den är också en nödvändighet med tanke på de demografiska och ekonomiska utmaningar som EU kommer att ställas inför inom en snar framtid. Invandringspolitiken måste utformas som ett instrument för att reglera våra arbetskraftsbehov, vilket skulle bidra till att genomföra Europa 2020-strategin.

EU-lagstiftningen begränsar inte medlemsstaternas befogenheter att organisera sina egna socialförsäkringssystem. I frånvaron av harmonisering på EU-nivå ska varje medlemsstat i sin lagstiftning fastställa villkoren för beviljande av sociala förmåner, samt beloppet för dessa och den period för vilken de ska beviljas.

När medlemsstaterna utövar denna befogenhet ska de följa EU-lagstiftningen. Arbetsvillkoren måste dessutom alltid respekteras, däribland löne- och uppsägningsvillkor samt villkor som rör hälsa och säkerhet på arbetsplatsen, arbetstid, semester och disciplinära åtgärder, med beaktande av gällande kollektivavtal.

Paulo Rangel (PPE), skriftlig. – (PT) Europeiska unionen måste förbereda sig på de framtida demografiska utmaningarna. Frågan om arbetskraftsinvandring är relevant för ekonomiernas konkurrens- och livskraft och kräver såväl ett balanserat tillvägagångssätt som ett noga övervägande.

Raül Romeva i Rueda (Verts/ALE), skriftlig. – (FR) Det gläder mig att Europaparlamentet har förkastat detta förslag till ett enda tillstånd. Dagens omröstning banar väg för nya förhandlingar och innebär ett "nej" till tilldelning av rättigheter utifrån arbetstagarnas marknadsvärde. Detta direktiv innehåller en fragmenterad syn på laglig invandring, där en migrerande arbetstages värde skulle avgöra omfattningen för hans eller hennes rättigheter, vilket är ett långt steg från att garantera en gemensam uppsättning rättigheter för alla migrerande arbetstagare som bygger på lika behandling och icke-diskriminering. Så här inför tjugotioårsdagen av FN:s konvention om skydd av migrerande arbetstagare och deras familjer är denna hierarkiska ordning helt oacceptabel: unionen måste äntligen införliva slutsatserna från de många studier som visar att fördelarna – såväl individuellt som kollektivt, ekonomiskt och samhälleligt – för både värdländerna och ursprungsländerna går hand i hand med det fulla och effektiva utövandet av invandres rättigheter. De gröna kommer att fortsätta att mycket noga uppmärksamma denna fråga för att bidra till att utrusta unionen med en ambitiös invandringspolitik som bygger på principen med de grundläggande rättigheternas allmängiltighet och odelbarhet. Denna fråga är ämnet för de nya samtal som är resultatet av att denna förfärliga överenskommelse förkastats.

Betänkande: Jiménez-Becerril Barrio, Romero López (A7-0354/2010)

Luís Paulo Alves (S&D), skriftlig. – (PT) Syftet med utkastet till Europaparlamentets och rådets direktiv om den europeiska skyddsordern är brottsförebyggande. Utkastet till direktiv bygger på att det har blivit nödvändigt att utarbeta en mekanism för tidig varning och förebyggande på EU-nivå, trots att medlemsstaterna skyddar brottsoffer inom de nationella gränserna. Utkastet tar hänsyn till rekommendationerna i Stockholmsprogrammet och förfarandena till följd av ikraftträdandet av Lissabonfördraget, som gör att gemensamma betänkanden kan utarbetas, samt till rådets första förslag till ett EU-direktiv om vittnesskydd av den 5 januari 2010. Jag samtycker till den omfattande strategin för att införliva offren för flera typer av brott, och till ändringsförslagen om att föreskriva villkor för att upphäva en europeisk skyddsorder, skapa kontinuitet i det rättsliga försvaret, inrätta tidsfrister för en orders utförande och förtydliga situationen för offer som flyttar mellan medlemsstater.

Laima Liucija Andrikiienė (PPE), skriftlig. – (EN) Jag röstade för denna resolution eftersom den ger stöd åt rådets förslag till direktiv som innehåller tydliga åtgärder för brottsförebyggande och i synnerhet vittnesskydd. Det är viktigt att hindra att brottsoffer skadas av gärningsmännen i sitt eget land, men denna typ av förebyggande åtgärder borde också finnas inom hela EU. Antagandet och genomförandet av detta direktiv skulle visa att EU är beslutet att omsätta handlingsplanen från Stockholm i praktiken, vilket är ett EU-initiativ för att bevara och utveckla området med frihet, säkerhet och rättvisa.

Det är viktigt att betona att den europeiska skyddsordern bör vara tillämplig på alla brottsoffer, såsom offer för människohandel, tvångsäktenskap, hedersmord, könsbaserat våld, vittnen samt offer för terrorism och organiserad brottslighet, oavsett offrets ålder eller kön, där det finns en identifierad gärningsman. Vittnesskydd innebär vidare inte bara fysiskt skydd, utan omfattar även offrens värdighet. Jag håller därför verkligen med om att det är mycket viktigt att införliva vittnesskydd som syftar till att återupprätta offrens värdighet och respekt som människor.

Roberta Angelilli (PPE), skriftlig. – (IT) Omröstningen i parlamentet om förslaget till direktiv om en europeisk skyddsorder för offer sänder en viktig signal om skydd för människor som har utsatts för våld. Även om det tyvärr inte fanns någon kvalificerad

majoritet i rådet efter att Nederländerna tog ställning för de länder som blockerar initiativet påverkar detta inte betydelsen av dagens omröstning.

Luckan i EU:s lagstiftning när det gäller skydd för våldsoffer måste fyllas genom ett konkret svar som inte bara begränsas till territoriet i den stat där offret lever, utan som gäller över gränserna. Samarbetet mellan 12 medlemsstater, däribland Italien, syftar till att införa en mekanism för tidig varning och vittnesskydd inom EU:s territorium.

Jag är övertygad om att det är viktigt att nå en överenskommelse om detta instrument – däribland i politiska termer – eftersom det kommer att garantera skydd för vittnen till alla typer av brott och tillåta besöksförbud eller andra förbud för människor som utgör ett hot. En lika viktig aspekt är möjligheten för offret att flytta till en annan medlemsstat och få den information och den hjälp som behövs för att starta ett nytt liv, och samtidigt fortfarande ha rätt till skyddsåtgärder.

Alfredo Antonozzi (PPE), *skriftlig*. – (IT) Jag stöder den övergripande idén med en skyddsorder. Våldsoffer måste skyddas från upprepade angrepp från gärningsmännen, och måste omfattas av skyddsåtgärder inom hela EU.

Utkastet till direktiv är ytterligare ett steg mot att nå målsättningarna i handlingsplanen från Stockholm och EU:s initiativ för att bevara och utveckla ett område med frihet, säkerhet och rättvisa.

Jag är medveten om komplexiteten hos detta initiativ. Rättssystemen skiljer sig åt mellan de olika medlemsstaterna, liksom de straff- och civilrättsliga förfarandena. Trots detta anser jag att föredragandena har lyckats med att stärka kontinuiteten hos det rättsliga skyddet och att garantera offren ett maximalt skydd, och samtidigt garantera rättssäkerheten.

Sophie Auconie (PPE), *skriftlig*. – (FR) Våldsoffer kan omfattas av skyddsåtgärder mot gärningsmännen i sina respektive medlemsstater. Detta skydd upphör dock vid deras medlemsstats gränser, och hittills har det inte funnits något sätt att utvidga skyddet utanför dessa gränser. Jag röstade för detta nya direktiv som tillåter de rättsliga myndigheterna i en medlemsstat som har infört skyddsåtgärder enligt sina nationella lagar att utfärda en "europeisk skyddsorder" som skyddar offren på de övriga medlemsstaternas territorium. Direktivet är naturligtvis främst avsett för kvinnliga våldsoffer, men det kan tillämpas på vem som helst oavsett kön eller ålder samt på potentiella offer och deras anhöriga.

Regina Bastos (PPE), *skriftlig*. – (PT) Jag röstade för utkastet till direktiv om en europeisk skyddsorder som syftar till att skydda brottsoffer inom hela EU. Detta initiativ syftar till att införa en mekanism för det rättsliga och polisiära samarbetet mellan medlemsstaterna så att de brottsoffer som omfattas av en skyddsåtgärd i en medlemsstat inte ska behöva gå igenom hela den juridiska processen för att erbjudas skyddsåtgärder, och så att de även skyddas om de beslutar sig för att bosätta sig eller vistas i ett annat EU-land.

Den europeiska skyddsordern kommer att utfärdas på begäran av den skyddade personen och bör inte bara utfärdas för kvinnor som är offer för våld i hemmet, som är den grupp som främst bör skyddas, utan även för alla andra offer, som exempelvis offer för människohandel, kvinnlig könsstympning, tvångsäktenskap, hedersmord, incest, könsbaserat våld samt vittnen till och offer för terrorism och organiserad brottslighet.

Vilija Blinkevičiūtė (S&D), *skriftlig*. – (LT) Jag röstade för utkastet till direktiv om den europeiska skyddsordern eftersom dess grundläggande mål är brottsförebyggande och skydd av brottsoffer. För tillfället gäller genomförandeåtgärderna för skyddsorder för offer

endast inom den utfärdande statens gränser, också då medlemsstaterna har beslutat om skyddsorder för offer. Europeiska unionen måste göra allt den kan för att förebygga brott och förföljelse på EU-nivå. Endast då kommer vi att kunna garantera en säker miljö för offer utan att begränsa deras rätt till rörlighet. Även om medlemsstaternas straffrättsliga, civilrättsliga och administrativa förfaranden skiljer sig åt måste alla länder samarbeta för att förhindra upprepade brott.

Jag anser att det är mycket viktigt att införliva aspekten med moraliskt stöd i detta förslag. För de flesta offer har brotten olika psykologiska och moraliska efterverkningar som består länge efter att brottet har begåtts. EU måste inte bara befatta sig med förebyggande och skydd, utan även med moraliskt stöd för offer så att de kan påbörja ett nytt liv i någon annan EU-medlemsstat.

Jan Březina (PPE), skriftlig. – (CS) Jag har röstat för betänkandet om den europeiska skyddsordern eftersom det syftar till att förbättra den rättsliga ställningen för offer för våldsbrott. Rättsligt skydd behövs särskilt för personer som är offer för upprepat våld från nära anhöriga, personer som faller offer för brott på grund av sitt kön eller personer som blir offer för annan typ av brottslighet i en medlemsstat där de varken är medborgare eller har sin hemvist. Jag samtycker till ändringsförslagen, som begränsar skälen till att inte erkänna eller avslå en europeisk skyddsorder och fastställer en 20-dagarsgräns för genomförandet av en order eller för att förtydliga situationen då ett offer flyttar från en medlemsstat till en annan.

Det gläder mig att problemet med den rättsliga grunden, som särskilt rådet och kommissionen diskuterat, har förtydligats. De specifika meningsskiljaktigheterna mellan de civila och straffrättsliga aspekterna av den europeiska skyddsordern har enligt min åsikt avskaffats genom antagandet av ändringsförslaget, som kompletterar samarbetet om straffmål med erkännandet av domstolsdomar. Detta kommer att tillmötesgå kommissionens invändning att lagstiftningen om den europeiska skyddsordern kommer att strida mot dess exklusiva initiativrätt på det civilrättsliga området.

Maria Da Graça Carvalho (PPE), skriftlig. – (PT) Jag stöder denna resolution eftersom jag anser att det är grundläggande att brottsoffer har rätt till brottsförebyggande åtgärder och skydd inom hela EU. Med andra ord borde detta skydd inte begränsas till en enda medlemsstat, utan individerna borde tillåtas att bosätta sig eller stanna kvar i andra EU-länder. Denna åtgärd bör omfatta offer för människohandel, kvinnlig könsstympning, tvångsäktenskap, hedersmord, incest, könsbaserat våld, vittnen samt offer för terrorism och organiserad brottslighet. För att uppnå detta kommer det att bli nödvändigt att övervinna det faktum att medlemsstaternas rättssystem skiljer sig åt.

Carlos Coelho (PPE), skriftlig. – (PT) Detta utkast till direktiv syftar till att fylla en lucka i fråga om brottsoffer i den befintliga lagstiftningen, som inte hanterar frågan med brottsförebyggande och behovet av en snabb och effektiv EU-omfattande mekanism för tidig varning och förebyggande för att skydda offer. Inrättandet av en europeisk skyddsorder bör av dessa skäl bli ett viktigt sätt att skydda offren, oavsett vilken typ av våld de har utsatts för. Skyddsordern måste vara tillämplig över medlemsstaternas gränser, så att offren inte tvingas påbörja hela den rättsliga process som krävs för att beviljas skyddsåtgärder på nytt om de flyttar till en annan medlemsstat.

Å ena sidan har vi precis antagit lagstiftning om misstänkta personers civila och förfarandemässiga rättigheter inom EU, och å andra sidan får vi inte glömma de civila och förfarandemässiga rättigheterna för offer, som utan tvivel är mer sårbara och har ett sämre

skydd. Antagandet av detta direktiv är ett viktigt steg mot att hjälpa offer, men jag hoppas att kommissionen kan gå ännu längre och lägga fram ett omfattande och mer fullständigt lagstiftningspaket för offer snarast möjligt.

Anne Delvaux (PPE), *skriftlig*. – (FR) Jag röstade för utkastet till Europaparlamentets och rådets direktiv om den europeiska skyddsordern. Till skillnad från några av de mer motsträviga medlemsstaterna (Storbritannien, Nederländerna sedan det senaste regeringsbytet etc.) motsätter jag mig en begränsning av räckvidden för straffrättsliga förfaranden i den strängaste bemärkelsen, eftersom jag stöder införlivandet av en bredare uppsättning förfaranden. Jag hoppas att den tydliga signal som Europaparlamentet sändt i kammaren inte bara ska garantera att det nuvarande dödläget på grund av den blockerande minoriteten i rådet bryts, utan även att det kommande ungerska ordförandeskapet fortsätter att granska denna fråga.

Diogo Feio (PPE), *skriftlig*. – (PT) Att ge brottsoffer ett rättsligt skydd är grundläggande för inrättandet av ett område med frihet, säkerhet och rättvisa. Jag samtycker därför, trots vissa förbehåll, till målsättningarna i föreliggande förslag som syftar till att förbättra den befintliga rättsliga situationen i följande avseenden: i) förbättra villkoren för att upphäva en europeisk skyddsorder, ii) skapa kontinuitet i det rättsliga försvaret, iii) minska antalet skäl för att inte erkänna eller avslå den europeiska skyddsordern, (iv) inrätta tidsfrister för utfärdandet av ordern och v) förtydliga situationen för offer som flyttar.

Ilda Figueiredo (GUE/NGL), *skriftlig*. – (PT) Detta direktiv rör tillämpningen av skyddsåtgärder avsedda att hjälpa brottsoffer när dessa brott äventyrar en individs liv, eller fysiska, psykiska eller sexuella hälsa.

Skyddsåtgärder finns i alla EU-medlemsstater, men de upphör att gälla vid landsgränserna. Den europeiska skyddsordern syftar till att garantera att skyddet för en individ i en medlemsstat bibehålls och fortsätter att gälla i alla andra medlemsstater dit den berörda personen flyttat eller har flyttat.

Det är den ståndpunkt som Europaparlamentet har antagit i dag, med 610 röster för, 13 mot och 56 nedlagda röster. Ståndpunkten bygger på den kompromiss som förhandlats fram mellan Europaparlamentsledamöterna och företrädarna för EU:s belgiska ordförandeskap. Texten har dock ännu inte bekräftats av en kvalificerad majoritet av medlemsstaterna i rådet.

Även om merparten av skyddsåtgärderna avser kvinnor som har utsatts för våld i hemmet bör de nya reglerna gälla alla offer: liksom det anges i det antagna betänkandet gäller direktivet ”skyddsåtgärder i syfte att skydda alla brottsoffer, inte enbart offer för könsrelaterat våld, med hänsyn till de specifika egenskaperna för varje berörd brottstyp”.

Sylvie Guillaume (S&D), *skriftlig*. – (FR) Den europeiska skyddsordern är det praktiska uttrycket för det spanska ordförandeskapets prioritering av kampen mot våld mot kvinnor. De offer som omfattas av åtgärder som föreskriver på vilket avstånd gärningsmännen ska hålla sig från offren kommer att skyddas utöver de nationella gränserna, vilket kommer att göra att de kan starta ett nytt liv var de vill. Den europeiska skyddsorder som utfärdas ska ha samma rättsliga giltighet inom hela EU. Textens räckvidd har utvidgats till att även omfatta skyddet av en persons ”liv, fysiska och psykiska integritet, värdighet, personliga frihet eller sexuella integritet”. Denna breda definition omfattar tvångsåktenskap, pedofili, människohandel, könsstympning och så vidare. Denna åtgärd uppfyller det främsta målet

med området med frihet, säkerhet och rättvisa, som är att skapa ett skyddande Europa. Jag röstade därför för denna text.

Jim Higgins (PPE), *skriftlig*. – (EN) Jag välkomnar den europeiska skyddsordern. Det är ett utmärkt initiativ som kommer att garantera att åtgärderna för vittnesskydd kommer att utökas från en medlemsstat till att omfatta andra medlemsstater. För tillfället upphör skyddsorderna att gälla vid landsgränserna, vilket gör vittnen försvarslösa. Den europeiska skyddsordern utgör ett stort steg framåt när det gäller vittnens rättigheter. Den är ett starkt instrument som kommer att ge våldsoffer en tryggare fristad över medlemsstaternas gränser. Över 100 000 kvinnor inom EU omfattas av skyddsåtgärder. Jag oroar mig dock mycket över den blockerande minoriteten på rådsnivå, där Irland ingår. Jag hoppas att det utbredda godkännandet av detta betänkande på parlamentsnivå kommer att uppmuntra den blockerande minoriteten att ändra sin inställning. Jag accepterar inte deras argument att betänkandets rättsliga grund är felaktig. Såväl rådet som parlamentets rättstjänst har konstaterat att den rättsliga grunden är lämplig och skyddsordern, som fått ett enhetligt stöd från utskottet för rättsliga frågor och den inre marknaden, medför inte några skyldigheter att ändra de nationella systemen för att anta skyddsåtgärder, eftersom den medlemsstat dit ett offer reser ska ge skydd i enlighet med sin nationella lagstiftning.

Timothy Kirkhope och Marina Yannakoudakis (ECR), *skriftlig*. – (EN) ECR-gruppen stöder fullt ut syftena och målsättningarna i förslaget till den europeiska skyddsordern, och vi är måna om att se till att offer för våld, terrorism, våld i hemmet, förföljelse och/eller trakasserier skyddas om och när de flyttar inom EU. ECR-gruppen känner medkänsla med den smärta som fysiska, psykiska eller sexuella övergrepp kan orsaka och den sårbarhet som det väcker hos offren.

Vi kunde inte rösta för betänkandet i dag på grund av vår oro i fråga om den rättsliga grunden och direktivets räckvidd. Detta förslag har en straffrättslig grund, men trots att vissa av de brott som detta förslag ska omfatta är civilrättsliga tillämpas inte artikel 81 i fördraget om Europeiska unionens funktionssätt. ECR-gruppen oroar sig över hur effektivt detta förslag skulle tillämpas och vilket budskap dessa missförhållanden sänder till EU:s allmänhet om hur vi stiftar våra lagar. ECR-gruppen är av den bestämda uppfattningen att den lagstiftning som vi utarbetar på EU-nivå måste ha en stabil rättslig grund och vara solid och inte borde äventyra medlemsstaternas rättssystem.

Av dessa skäl lade ECR-gruppen ned sin röst om detta betänkande.

David Martin (S&D), *skriftlig*. – (EN) Utkastet till direktiv om den europeiska skyddsordern, som lagts fram av tolv medlemsstater, är ett initiativ som syftar till att förebygga brott. Också när medlemsstaterna har beslutat om skyddsorder för offer gäller de tillhörande genomförandeåtgärderna endast inom den utfärdande statens gränser. Offren kan dock flytta från en medlemsstat till en annan av många skäl, inte minst för att undkomma ett brott. Eftersom de förflyttar sig innebär det att de blir försvarslösa om man inte inom ramen för det rättsliga och polisiära samarbetet inrättar en mekanism för tidig varning och förebyggande för deras försvar som fungerar snabbt och effektivt i hela EU. Inrättandet av en sådan mekanism för rättsligt och polisiärt samarbete är den ursprungliga tanken bakom detta initiativ. Medlemsstaternas agerande visar att det är möjligt att undvika brott på EU-nivå när en eller flera gärningsmän har identifierats.

Barbara Matera (PPE), *skriftlig*. – (IT) Tack vare bidraget från rådet, men framför allt tack vare de två föredragandena samt de ändringsförslag vi lagt fram i utskottet, ger utkastet till direktiv om den europeiska skyddsordern ett utmärkt skydd för offer utan några

nationella lagstiftningsrestriktioner. Utkastet bör ses som en symbol för att stegvisa lagstiftningsframsteg görs inom EU för att se till att alla medlemsstater erbjuder samma rättigheter och skydd.

Den europeiska skyddsordern gör i sin nuvarande utformning att skyddet av offer som vill röra sig fritt inom EU blir en beslutsammare och snabbare process. Det är tydligt att skillnaden mellan våra rättssystem, däribland de olika rättsliga förfarandena, fortfarande utgör en restriktion. Den definierade räckvidden gör det dock möjligt för våra länder att snabbt anpassa sig till den nya ordern, och därigenom stärka unionen och ge EU-medborgarna ett starkare skydd, särskilt de mest utsatta.

Jag stöder därför beslutsamt detta förslag som skulle skapa förhoppningar hos de många människor vars frihet och värdighet kränks dagligen, och som inte har alla möjligheter att reagera. I framtiden kanske de till och med kan starta ett nytt liv i ett annat land.

Nuno Melo (PPE), *skriftlig*. – (PT) Att brottsoffer som omfattas av en skyddsorder i en medlemsstat också borde skyddas om de beslutar sig för att bosätta sig eller stanna kvar i ett annat EU-land är en fråga om den mest grundläggande rättvisa. Det var i det syftet som vi antog dessa nya regler i dag. Alla offer, och inte bara offer för våld i hemmet, bör kunna dra nytta av den europeiska skyddsordern. Skyddsåtgärder finns i alla EU-medlemsstater, men de upphör att gälla när en individ passerar ett lands gränser. Den europeiska skyddsordern syftar till att garantera att skyddet för en individ i en medlemsstat bibehålls och fortsätter att gälla i alla andra medlemsstater dit den berörda personen flyttar eller har flyttat, oavsett vilket brott denna person har utsatts för.

Louis Michel (ALDE), *skriftlig*. – (FR) Alla offer för en förkastlig handling som får skydd i en EU-medlemsstat bör kunna få samma skydd när han eller hon reser till en annan medlemsstat. Trots att de flesta åtgärderna avser kvinnor som utsatts för könsbaserat våld bör det förtydligas att alla andra våldsoffer, däribland barn, kan skyddas genom detta initiativ. Vi välkomnar dessutom att en skyddsorder också kan begäras för en skyddad persons familj. Skyddet får dock inte begränsas till offrets fysiska skydd. Hans eller hennes värdighet som människa måste också beaktas. Jag är väl medveten om komplexiteten hos detta initiativ och de utmaningar som kan uppkomma, inte minst på grund av de potentiella skillnaderna mellan medlemsstaternas rättssystem och deras straffrättsliga, civilrättsliga och administrativa förfaranden. Medlemsstaterna måste dock uppmuntras att fullfölja sina insatser i denna riktning.

Alexander Mirsky (S&D), *skriftlig*. – (LV) Jag stöder detta betänkande, och anser att det är den bästa av de texter som ska läggas fram för omröstning den 14 december. De grundläggande kriterierna har fastställts, alla frågor är väl genomarbetade och logiken är tydlig. Människor som har fallit offer för brott kommer nu att skyddas av domstolarna i alla EU-länder om de flyttar från en EU-medlemsstat till en annan. Detta kommer att ge de utredande myndigheterna och den allmänna åklagaren möjligheten att utföra sina utredningar effektivt, och brottsoffren kommer inte att hemlighålla viktig information från utredarna av rädsla. Jag är tacksam för föredragandens betänkande.

Andreas Mølzer (NI), *skriftlig*. – (DE) Även om vissa åtgärder har vidtagits på senare år för att skydda offren lämnas de drabbade ofta i sticket. Advokater och domare lär sig en hel del om svarandes rättigheter under sin utbildning, men de får inte lära sig något om det rätta sättet att hantera vittnen och offer som vittnar. Om utbildningen endast anpassas till svaranden och ingen som helst hänsyn tas till ett offer som väckt en civilrättslig talan mot någon är det ett hårt slag. Det behövs en större medvetenhet om detta men även bättre

medicinsk utbildning, så att användningen av våld i hemmet känns igen bättre. Frågan om den lagstadgade begränsningen av civila skadeståndsanspråk är grundläggande i fallet med övergrepp mot barn. Skyddet av offer innebär också att endast människor med ett fläckfritt straffregister får arbeta med barn. Att tvångsåktenskap nu åtalas i Liechtenstein, däribland utan offrets samtycke, och att rättsliga åtgärder kan vidtas mot könsstympling som utförts på en minderårig person visar på den potentiella faran med det mycket hyllade mångkulturella berikandet.

Eftersom vittnesskyddet fortfarande är nytt och de personer som drabbas ofta inte ens vet vem de kan vända sig till i sitt eget land och vilka deras rättigheter är, är det viktigt att vittnesskyddet harmoniseras inom EU. Jag röstade för betänkandet.

Alfredo Pallone (PPE), *skriftlig*. – (IT) Jag röstade för betänkandet om utkastet till Europaparlamentets och rådets direktiv om den europeiska skyddsordern eftersom EU behöver ett system som ökar skyddet av livet, säkerheten och den fysiska, psykiska och sexuella integriteten för de medborgare som är offer för övergrepp. Utkastet till direktiv syftar till att stärka skyddet av offren för denna typ av brott inom EU, eftersom skyddsåtgärderna för närvarande är begränsade till de nationella lagarna inom medlemsstaterna. Denna resolution syftar till att fylla en lucka i lagstiftningen för att se till att offren för ett övergrepp också skyddas utanför sina egna länder, och därigenom garantera att alla medlemsstater erbjuder offren ett tillräckligt skydd. Medlemsstaterna kommer inte att tvingas harmonisera sina nationella lagar, men kan behöva anpassa dem så att de erkänns ömsesidigt.

Georgios Papanikolaou (PPE), *skriftlig*. – (EL) Jag röstade i dag för utkastet till direktiv om antagande av en standardmekanism för att underlätta och stärka skyddet av brottsoffer som flyttar mellan medlemsstaterna när det gäller att utöva rätten till fri rörlighet. Direktivet kommer nu att skydda mot brott som kan utgöra en fara för brottsoffrens liv, fysiska, psykiska och sexuella integritet eller personliga frihet, med det slutliga målet att undvika sådana brott i framtiden.

Efter förhandlingar med rådet har direktivet förbättrats, framför allt på följande punkter:

- Det rättsliga skyddet har utökats, eftersom offret inte längre tvingas påbörja hela den rättsliga processen med att få skydd på nytt när han eller hon flyttar till en annan medlemsstat,
- villkoren för utfärdande av den europeiska skyddsordern har förbättrats och förenklats,
- skälen att neka eller avslå en europeisk skyddsorder har begränsats,
- en tydlig tidsfrist har införts för verkställandet av en order,
- skyddet utökas till att omfatta inte bara den fysiska integriteten, utan även offrets värdighet.

Maria do Céu Patrão Neves (PPE), *skriftlig*. – (PT) Detta betänkande går mot den redan antagna handlingsplanen från Stockholm, som är ett EU-initiativ för att bevara och utveckla ett område med frihet, säkerhet och rättvisa. Trots problemen med den rättsliga grunden för dessa ändringsförslag beslutade jag att rösta för betänkandet, eftersom jag anser att skyddsåtgärder för offren eller de potentiella offren för ett brott är något positivt. Möjligheten att utöka räckvidden för en rättslig skyddsorder från en medlemsstat ("den utfärdande staten") till att omfatta en annan medlemsstat dit den skyddade personen vill flytta ("den verkställande staten") utgör ett betydande framsteg mot det praktiska inrättandet

av ett område med frihet, säkerhet och rättvisa inom EU, och detta är ett ideal som jag delar.

Rovana Plumb (S&D), skriftlig. – (RO) Våld i hemmet är en överträdelse av de mänskliga rättigheterna och kan drabba vem som helst, oavsett religion, hudfärg eller social ställning. I Rumänien ökade våldet i hemmet med 35 procent under 2009 jämfört med 2008. Under 2010 rapporteras antalet fall med våld i hemmet ha ökat. Fallen med våld i hemmet uppskattas drabba 1 200 000 människor årligen, men ändå är bara en procent av våldsoffren modiga nog att rapportera det till myndigheterna.

Den europeiska skyddsordern måste vara ett starkt instrument som kan ge en säkrare fristad för våldsoffer över medlemsstaternas gränser. Detta kommer också att omfatta skydd mot våld som begås av grupper med människor och kommer att gälla alla brottsoffer, som exempelvis offer för människohandel, kvinnlig könsstympning, tvångsäktenskap, hedersmord, incest, könsbaserat våld, samt vittnen till och offer för terrorism och organiserad brottslighet.

Medlemsstaterna måste fortsätta att garantera det rättsliga skyddet, begränsa skälen till att neka erkännandet av eller avslå en europeisk skyddsorder, fastställa en tidsfrist på 20 dagar för verkställandet av en order och förtydliga stånpunkten i fråga om offer som flyttar från en medlemsstat till en annan.

Paulo Rangel (PPE), skriftlig. – (PT) Jag anser att rådets direktiv är mycket positivt, eftersom det syftar till att inrätta ett verkligt område med frihet, säkerhet och rättvisa. Jag delar dock föredragandenas farhågor, framför allt när det gäller de tekniska utelämnandena, samt de skillnader som de pekar på mellan medlemsstaternas rättssystem.

Crescenzo Rivellini (PPE), skriftlig. – (IT) Jag vill gratulera Teresa Jiménez-Becerril Barrio och Carmen Romero López till deras utmärkta arbete. Brottsoffer som har rätt till skydd i en medlemsstat kommer att garanteras samma skyddsnivå inom hela unionen, tack vare den nya europeiska skyddsordern som antogs i dag och som utökar räckvidden för lagstiftningen till att omfatta alla brottsoffer och inte bara offer för könsbaserat våld, vilket ursprungligen föreslogs. Skyddsåtgärder finns i alla EU-medlemsstater, men de blir ineffektiva när offren passerar gränserna. Den europeiska skyddsordern bör garantera att allt skydd som beviljas en person i en medlemsstat kommer att tillämpas i alla övriga medlemsstater dit denna person reser eller har rest. Den europeiska skyddsordern kan utfärdas på begäran av personer som omfattas av skydd om de beslutar sig för att flytta till en annan medlemsstat, eller om de bara vill vistas där. Den medlemsstat som utfärdade skyddsåtgärden kommer att vara ansvarig för att utfärda en europeisk skyddsorder och sända den till den medlemsstat som personen avser att resa till. Texten måste fortfarande bekräftas av en kvalificerad majoritet av medlemsstaterna i rådet, och de kommer att få tre år på sig att införliva den i den nationella lagstiftningen.

Raül Romeva i Rueda (Verts/ALE), skriftlig. – (EN) Utkastet till direktiv om den europeiska skyddsordern, som lagts fram av 12 medlemsstater, är ett initiativ som syftar till att förebygga brott. Också när medlemsstaterna har beslutat om skyddsordrar för offer gäller de tillhörande genomförandeåtgärderna endast inom den utfärdande statens gränser. Offren kan dock flytta från en medlemsstat till en annan av många skäl, inte minst för att undkomma brott. Eftersom de förflyttar sig innebär det att de blir försvarslösa om man inte inom ramen för det rättsliga och polisiära samarbetet inrättar en mekanism för tidig varning och förebyggande för deras eget försvar som fungerar snabbt och effektivt i hela EU. Att inrätta ett samarbete i denna riktning är syftet med detta initiativ. Medlemsstaternas

agerande visar att det är möjligt att undvika brott på EU-nivå när en eller flera gärningsmän har identifierats.

Joanna Senyszyn (S&D), *skriftlig. – (PL)* Jag röstade för utkastet till Europaparlamentets och rådets direktiv om den europeiska skyddsordern. Direktivet är oundgängligt för att våldsoffer ska kunna känna sig jämförelsevis säkra inom hela EU, oavsett var de bor. Efter att direktivet har antagits kommer det att bli viktigt att genomföra regelbundna utbildningskurser för de rättsliga organen och andra behöriga organ, för att de ska kunna hjälpa offren på lämpligt sätt. Det kommer också att bli mycket viktigt att genomföra en informationskampanj för att göra medborgarna medvetna om möjligheten att utfärda en europeisk skyddsorder.

Våldsoffren kommer följaktligen att få ett avsevärt bättre skydd, och våldsbrotten kommer att minska i omfattning. Direktivet om den europeiska skyddsordern utgör ett mycket viktigt steg mot ett EU-direktiv om våld mot kvinnor. En gemensam omfattande EU-strategi måste utarbetas och genomföras snarast möjligt, i syfte att bekämpa våld mot kvinnor i alla EU-medlemsstater. Vi måste omgående införa lagstiftningsstandarder inom EU för att bekämpa våld mot kvinnor. Det är det enda sättet att stödja kvinnor och motsätta sig samhällets acceptans av våld i hemmet samt straffriheten för de personer som begår dessa brott. Jag hoppas att det kommande polska ordförandeskapet i hög grad ska bidra till utarbetandet och antagandet av ett utkast till direktiv om denna fråga. Jag har redan sänt en skrivelse om denna fråga till Polens premiärminister Donald Tusk, men jag har ännu inte fått något svar.

Marc Tarabella (S&D), *skriftlig. – (FR)* Jag välkomnar antagandet av en överväldigande majoritet av betänkandet om den europeiska skyddsordern. Den åtgärd som antas i dag kommer att göra det möjligt för personer som beviljats skydd i en medlemsstat att få samma skydd i en annan medlemsstat dit de kanske reser. Detta direktiv gäller inte enbart offer för våld i hemmet, utan även offer för tvångsåktenskap, människohandel och kvinnlig könsstympning. Detta utgör ett stort steg framåt för offers rättigheter och rörlighet inom EU. Jag uppmanar nu rådet att hörsamma Europaparlamentets ståndpunkt genom att ge ett majoritetsstöd till den europeiska skyddsordern.

Betänkande: Bauer, Hedh (A7-0348/2010)

John Stuart Agnew (EFD), *skriftlig. – (EN)* UKIP fördömer alla former av människohandel som en modern form av slaveri och kräver strängast möjliga straff inom Storbritannien för sådan verksamhet. UKIP röstade dock mot detta betänkande, eftersom vi inte kan legitimera att EU får ännu större makt i frågor som straffrätt och gränsskydd. Detta förslag handlar om att EU ska fastställa minimistraff i medlemsstaterna för ett brott, och det är helt enkelt inte en fråga för EU. Det bör vara de valda nationella regeringarnas enskilda uppgift att besluta om sådana straff och att samarbeta med andra länder för att bidra till att utrota människohandel.

EU förvärrar också problemet med människohandel. Eftersom det finns en fri rörlighet inom EU och öppna gränser samt en gemensam valuta kan den organiserade brottsligheten verka mycket mer effektivt och okontrollerat. Om medlemsstaterna hade verkliga gränskontroller skulle det i hög grad bidra till att störa dessa onda brottsorganisationers verksamhet. EU är faktiskt en del av problemet och inte lösningen.

Sonia Alfano (ALDE), *skriftlig. – (IT)* Det finns inget mer omänskligt än att utnyttja andra människors liv i vinstsyfte, och det är en överträdelse av alla grundläggande rättigheter.

Människohandel är en av de lägsta verksamheterna i historien, och ett utbrett och mycket komplext fenomen. Det gläder mig att parlamentet godkände förslaget till direktiv om människohandel vid första behandlingen. Detta är ett stort steg mot att bekämpa detta fenomen, som är den främsta verksamheten för ett stort antal internationella brottsorganisationer. Den viktigaste punkten är erkännandet av att organiserad brottslighet är det problem som är viktigast att ta itu med. EU gör äntligen en verklig och uttrycklig distinktion mellan brottslighet och organiserad brottslighet, eftersom det senare är en helt separat fråga. Det finns många andra positiva inslag, som en bredare definition av exploatering, bättre skydd av offer och regeln att offer för människohandel inte ska åtalas för brott som de tvingats begå till följd av våld eller hot om våld mot dem. Som Amnesty International påpekar arresteras ofta kvinnor som är offer för människohandel för prostitution, eller garanteras inte full möjlighet till rättslig prövning.

Laima Liucija Andrikienė (PPE), *skriftlig. – (EN)* Jag gav mitt stöd till denna resolution, eftersom människohandel är en modern form av slaveri, ett allvarligt brott och en allvarlig överträdelse av de grundläggande mänskliga rättigheterna. Lissabonfördraget har stärkt EU:s åtgärder på området för rättsligt och polisiärt samarbete i straffrättsliga frågor, däribland genom att bekämpa människohandel, och Europaparlamentet som blivit medlagstiftare har en fullständig uppgift att utföra. Jag stöder eftertryckligen Europaparlamentets förslag om att sanktionerna mot människohandlare måste ökas till nivån i 2009 års förslag, att beslag av tillgångar bör tillämpas och att stödet till offer, och i synnerhet barn, bör utvecklas vidare.

Jag är övertygad om att Europaparlamentet bör framföra ett tydligt krav på att medlemsstaterna ska göra mer för att minska efterfrågan på tjänster som utförs av offer för människohandel, genom medvetandehöjande kampanjer, utbildning och yrkesutbildning och så vidare, åtgärder som alla fullt ut bör införliva ett jämställdhetsperspektiv. Det är viktigt att betona att straffrättsliga sanktioner mot arbetsgivare som använder arbetskraft från människohandel har en starkt avskräckande effekt, vilket innebär att dessa måste utvecklas vidare.

Roberta Angelilli (PPE), *skriftlig. – (IT)* Den fortsatta existensen av ekonomiska och kulturella ojämlikheter på global nivå har lett till utvecklingen av nya former av slaveri, som inte längre nödvändigtvis är kopplade till sexuell exploatering, utan också till ekonomisk exploatering.

Dessa situationer kanske inte motsvarar vår historiska syn på slaveri, men de är lika motbjudande. De berövar sina offer deras frihet och jämlikhet, vilka är de värden som det moderna samhället bygger på. Offren prissätts, säljs eller är föremål för byteshandel och berövas sin värdighet. Människohandel är en oerhört lönsam verksamhet för den organiserade brottsligheten, och har nu en gränsöverskridande dimension.

Ett år efter att Lissabonfördraget trädde i kraft har många initiativ tagits på området för rättsligt och polisiärt samarbete i straffrättsliga frågor. Vi måste nu stärka EU:s insatser genom incitament för åtgärder för att bekämpa människohandel, samla in uppgifter för att sammanställa tillförlitlig statistik och inrätta ett närmare gränsöverskridande samarbete, däribland utbyte av information och bästa praxis, samt ett närmare samarbete med Eurojust och Europol.

Vi måste också anta en strategi som är inriktad på offren. Offren måste skyddas, däribland genom lagstiftning. De behöver stöd och sociala rehabiliteringsprogram. Det är dock

framför allt viktigt att skärpa sanktionerna för människohandlare och arbetsgivare som utnyttjar sårbarheten hos sina offer, som ibland är minderåriga.

Charalampos Angourakis (GUE/NGL), *skriftlig. – (EL)* Europaparlamentsledamöterna från Greklands kommunistiska parti röstade mot kommissionens förslag till direktiv om förebyggande och bekämpande av människohandel och Europaparlamentets betänkande om förslaget, eftersom de ålägger medlemsstaterna en enhetlig och harmoniserad lagstiftning och sanktioner. EU har bestämt sig för att utnyttja arbetstagarnas sårbarhet och gradvis få dem att tro att en uppsättning enhetliga straffrättsliga lagstiftningsbestämmelser behövs inom alla sektorer och i alla medlemsstater. Införandet av en harmoniserad strafflagstiftning i EU-medlemsstaterna, med det öppet uttryckta målet att stärka de EU-omfattande och statliga repressionsmekanismerna för att befästa monopolens makt, är ännu ett hårt slag mot vanliga människors frihet. Det är samtidigt en oacceptabel och farlig restriktion av den lokala suveräniteten och medlemsstaternas suveräna rättigheter.

EU:s intresse av att bekämpa människohandeln är inte uppriktigt, eftersom det kommer från en kapitalistisk och transnationell union som öppet erkänner att den bygger på det kapitalistiska systemet. Att omvandla arbetskraften till en kapitalistisk vara gör människor till varor som tjänar det enda värde som erkänns av det ruttna exploateringssystemet: den kapitalistiska profiten.

Alfredo Antoniozzi (PPE), *skriftlig. – (IT)* Jag välkomnar antagandet av detta förslag och av nya sanktioner. Människohandel är ett allvarligt brott och en allvarlig kränkning av de grundläggande mänskliga rättigheterna. Jag hoppas att vi med detta nya direktiv kommer att lyckas fylla luckorna i den tidigare rättsliga ramen och att samordnaren för kampen mot människohandel utövar sin uppgift inom en tydlig lagstiftningsram.

Även om Lissabonfördraget har stärkt Europaparlamentets roll i fråga om det rättsliga och polisiära samarbetet i straffrättsliga frågor kan medlemsstaterna spela en avgörande roll när det gäller att bekämpa detta brott. Om vi vill uppnå en stark avskräckande effekt måste medlemsstaterna göra det till ett brott för alla att medvetet utnyttja tjänster som utförs av offer för människohandel.

Sophie Auconie (PPE), *skriftlig. – (FR)* Människohandel är en styggelse som Europeiska unionen tyvärr inte kan ignorera. Vilka motiven än är och oavsett om det rör sig om sexuell exploatering eller arbete kan EU:s myndigheter inte acceptera människohandel. Därför har EU redan under en tid tillämpat en bred uppsättning lagstiftningsåtgärder för att bekämpa detta fenomen. Detta nya direktiv, som jag röstade för, ersätter det tidigare rambeslutet, i enlighet med de nya befogenheterna i detta hänseende. Genom att samla unionens regelverk på detta område i en enda text kommer detta direktiv att spela en viktig roll i kampen mot människohandel. Det innebär ett fastställande av de principer som medlemsstaternas lagstiftning måste bygga på av tillämpliga sanktioner och av juridiska personers ansvar, ett skydd av offer mot förföljelse på grund av deras ställning, åtgärder för stöd till och skydd av offer och ett antal specifika bestämmelser för kvinnor och barn.

Liam Aylward (ALDE), *skriftlig. – (GA)* Hundratusentals människor faller offer för människohandel inom EU varje år, i form av bland annat sexuell exploatering, tvångsarbete, olaglig handel med organ och tiggeri. Denna moderna form av slaveri är ett fruktansvärt brott och en grov överträdelse av de grundläggande mänskliga rättigheterna.

Jag välkomnar avsikten i betänkandet att införa mer stringenta åtgärder för att förhindra människohandel, införa strängare sanktioner mot människohandlare och ge offren ett bättre skydd. Denna moderna form av slaveri måste bekämpas, bestämmelser måste införas för att ge offren stöd, skydd och mer hjälp, och förebyggandet och övervakningen måste stärkas.

Internationella brottsorganisationer måste bekämpas och ett samarbete måste inledas på EU-nivå och internationellt för att göra detta ordentligt.

Jag välkomnar vad som sägs i betänkandet om att införa strängare straff mot människohandlare och om beslag av tillgångar. Barn löper störst risk att utsättas för människohandel och det måste finnas ett tillgängligt stöd och skydd för alla offer för människohandel, särskilt barn.

Zigmantas Balčytis (S&D), skriftlig. – (LT) Jag stöder detta betänkande. Människohandel är ett allvarligt brott och en allvarlig kränkning av de grundläggande mänskliga rättigheterna. Detta brott är utspritt över världen och kan ta sig många former, bland annat sexuell exploatering, tvångsarbete, olaglig handel med organ, olagliga adoptioner etc. Vi måste därför omgående vidta aktiva åtgärder för att stödja en strategi för att bekämpa människohandel, som framför allt bör inriktas på att bekämpa och förhindra människohandel.

Det är vidare nödvändigt att garantera effektiva system för hjälp och stöd till offren, och införa en rätt till ersättning, nödvändig läkarbehandling och kostnadsfritt rättsligt och psykologiskt stöd, med särskilt fokus på barn. Strategin för att bekämpa människohandel bör också omfatta de sociala dimensionerna och dimensionerna för invandrings-, asyl- och återanpassningspolitiken. För att minska brottens omfattning måste dessutom effektiva och lämpliga sanktioner föreskrivas för dem som överträder bestämmelserna i direktivet.

Slavi Binev (NI), skriftlig. – (BG) Jag har gett betänkandet mitt stöd, eftersom människohandel är ett allvarligt problem som vi måste hantera, och de åtgärder som föreskrivs i Lissabonfördraget är inte kraftfulla nog för att bekämpa denna typ av brottslighet. Människohandel är en form av slaveri, och EU måste skydda sina kvinnor, barn och medborgare mot detta hot med alla tillgängliga medel. Det är ett allvarligt brott och en mycket stor överträdelse av de grundläggande mänskliga rättigheterna som tvingar människor till beroende genom hot, våld och förödmjukelse, och som borde ge ett minimistraff på minst 10 år. Dessutom anser jag att vi måste anta en strategi som är inriktad på offren och som omfattar identifieringen av alla potentiella kategorier av offer och särskilda åtgärder för att skydda dem, med särskilt fokus på barn och andra riskgrupper, som Edit Bauer nämner i sitt betänkande.

Vilija Blinkevičiūtė (S&D), skriftlig. – (LT) Europaparlamentet antog i dag ett historiskt och särskilt viktigt direktiv om att stärka kampen mot människohandel. Detta direktiv utgör ett mycket viktigt steg mot att bekämpa omfattningen av detta fruktansvärda brott, mot att införa strängare påföljder och sanktioner samt mot att ytterligare förbättra förebyggandet och skyddet av offren. Jag röstade för detta betänkande eftersom strängare åtgärder måste vidtas mot människohandlare och de fruktansvärda brott som de begår. Strängare påföljder och sanktioner måste också införas som återspeglar svårighetsgraden hos det brott som begås och som kan ha en effektiv avskräckande effekt på sådana handlingar. Det nya direktivet innehåller en mycket viktig bestämmelse som innebär att medlemsstaterna förutom påföljder också skulle införa sanktioner som exempelvis beslag av egendom samt vidta de nödvändiga åtgärderna för beslag och förverkande av hjälpmedel

till och vinning av brott, eftersom det är det enda som skulle göra att dessa brott inte längre var ekonomiskt lönsamma. Jag vill uppmärksamma att EU:s strategi i och med den ökade omfattningen av dessa brott inom EU måste vara mer inriktad på mänskliga rättigheter, och att störst fokus måste ligga på förebyggande åtgärder, skydd av offer, återvändande- och återanpassningspolitik och sociala frågor.

Sebastian Valentin Bodu (PPE), *skriftlig. – (RO)* Att inrätta en samordnare för kampen mot människohandel på EU-nivå skulle stärka samstämmigheten hos de åtgärder som vidtas i kampen mot detta moderna slaveri. Samarbete staterna emellan i denna fråga, särskilt på EU-nivå, är bra. Medlemsstaterna glömmar dock många gånger bort att åtgärder även krävs för att återanpassa de personer i samhället som blivit offer för människohandel. Utbildnings- och förebyggandekampanjerna måste naturligtvis inriktas på EU:s mindre utvecklade stater, där stora delar av befolkningen är sårbara på grund av materiella brister.

För att få en bättre och tydligare bild av detta fenomen måste harmoniserade uppgifter samlas in, som borde omfatta information om det antal personer som varit föremål för människohandel, däribland uppgifter om kön, ålder och offrens nationalitet, samt formen av människohandel, vilken typ av tjänster som offren utnyttjats för, antalet människohandlare som arresterats, åtalats och dömts samt mekanismerna för att hänskjuta dessa fall till de nationella asylmyndigheterna. Människohandelns omfattning är för närvarande enorm, men vi känner inte till detta fenomenets verkliga omfattning eftersom det saknas konkreta och centraliserade uppgifter på EU-nivå.

Vito Bonsignore (PPE), *skriftlig. – (IT)* Jag vill gratulera Edit Bauer och Anna Hedh till att ha tagit itu med den svåra uppgiften att utarbeta ett betänkande om ett så aktuellt ämne. Människohandel är en av vår tids största plågor och kan jämföras med slaveri, eftersom det försätter offren i ett tillstånd av utnyttjande och beroende av skoningslösa brottsorganisationer.

Detta är tyvärr ett mycket utbrett fenomen, och vi vet inte exakt hur utbrett det är på grund av bristen på information. Vi måste därför utföra specifika studier för att klarlägga den exakta omfattningen. Samtidigt måste EU främja politik som möjliggör ett större straffrättsligt och rättsligt samarbete. Denna politik kan genomföras på grundval av artikel 79 i Lissabonfördraget, där den rättsliga grunden för den gemensamma invandringspolitiken fastställs.

Jag instämmer avslutningsvis i föredragandens begäran att straffet för människohandlare ska skärpas och deras tillgångar beslagtogs, att det ska bli brottsligt att medvetet utnyttja tjänster som utförs av offer för människohandel och att offren ska få bättre stöd.

David Campbell Bannerman och Nigel Farage (EFD), *skriftlig. – (EN)* UKIP fördömer alla former av människohandel som en modern form av slaveri och kräver strängast möjliga straff inom Storbritannien för sådan verksamhet. UKIP röstade dock mot detta betänkande, eftersom vi inte kan legitimera att EU får ännu större makt i frågor som straffrätt och gränsskydd. Detta förslag handlar om att EU ska fastställa minimistraff i medlemsstaterna för ett brott, och det är helt enkelt inte en fråga för EU. Det bör vara de valda nationella regeringarnas enskilda uppgift att besluta om sådana straff och att samarbeta med andra länder för att bidra till att utrota människohandel. EU förvärrar också problemet med människohandel. Eftersom det finns en fri rörlighet inom EU och öppna gränser samt en gemensam valuta kan den organiserade brottsligheten verka mycket mer effektivt och okontrollerat. Om medlemsstaterna hade verkliga gränskontroller skulle det i hög grad

bidra till att störa dessa onda brottsorganisationers verksamhet. EU är faktiskt en del av problemet och inte lösningen.

Maria Da Graça Carvalho (PPE), *skriftlig. – (PT)* Jag röstade för det här direktivet eftersom ökade insatser för att bekämpa människohandel är en grundläggande del av det. EU:s respons på detta omfattar nu prostitution och andra former av sexuell exploatering, utnyttjande av människor genom tvångsarbete och tiggeri, olaglig handel med mänskliga organ, olagliga adoptioner, tvångsäktenskap, handel med droger och till och med utnyttjande av en person för att snatta eller råna. Jag anser att dokumentet främjar brottsförebyggande åtgärder, i synnerhet genom att definiera brottsrekvisit och påföljder såsom beslag av varor och permanent stängning av inrättningar som har använts för att begå brott. Jag anser också att det bör finnas bättre hjälp och stöd till offer, såsom tillhandahållandet av lämplig bostad, juridisk rådgivning samt materiell, psykologisk och medicinsk hjälp.

Carlos Coelho (PPE), *skriftlig. – (PT)* Människohandel är en modern form av slaveri och den näst mest lönsamma verksamheten för den organiserade brottsligheten i världen. Detta direktiv är det första rättsliga instrumentet på området och utnyttjar de nya möjligheterna i Lissabonfördraget. I direktivet fastställs ett gemensamt förhållningssätt till kampen mot människohandel och skyddet av dess offer, vilket innebär att man fyller en viktig lucka i det tidigare rättsliga ramverket. Det har varit möjligt att uppnå en balanserad kompromiss och skapa ett instrument som gör att man nu på ett mer effektivt sätt kan ta itu med den här typen av kriminell verksamhet, utforma en strängare politik och införa hårdare straff såsom fängelse i fem till tio år och beslagta vinning av brott. Samtidigt innebär det förbättringar på områden såsom förebyggande åtgärder och skydd av brottsoffer med särskild tonvikt på barn och andra sårbara grupper.

Jag ställer mig också bakom förslaget om en samordnare för kampen mot människohandel i EU, men understryker att alla former av dubbelarbete måste undvikas som innebär att man gör samma sak som Europeiska polisbyrån.

Marielle De Sarnez (ALDE), *skriftlig. – (FR)* Människohandeln påverkar dagligen hundratals människor i Europa. Merparten av dem är kvinnor och unga flickor. Därför fanns det ett akut behov av att fylla den lucka i lagstiftningen som finns i en del europeiska länder, som Spanien, där landets största bordell förresten nyligen öppnade bara några kilometer från den franska gränsen. EU har således äntligen skaffat sig ett instrument som gör det möjligt att avskräcka människohandlare och samtidigt se till att offren får stöd och skydd. Från och med nu finns det gemensamma regler som definierar såväl brott som vilka straff som ska gälla för dem som gör sig skyldiga till människohandel. Detta är ännu ett steg mot ett bättre skydd av den mänskliga värdigheten och mot att sluta behandla människor som varor.

Diogo Feio (PPE), *skriftlig. – (PT)* För offren är dagens människohandel en omänsklig och modern form av slaveri. För gärningsmännen – kriminella organisationer som sysslar med prostitution och sexuell exploatering, olagliga adoptioner, tvångsarbete, olaglig invandring och olaglig handel med mänskliga organ – är det en oerhört lönsam verksamhet. Eftersom flera europeiska länder är "destination" för dessa nätverk, välkomnar jag det initiativ att inrätta ett gemensamt ramverk för att förebygga och bekämpa människohandel på EU-nivå som baseras på parlamentets förslag till resolution som vi röstade om den 10 februari 2010.

José Manuel Fernandes (PPE), *skriftlig. – (PT)* Människohandel är ett allvarligt brott mot de mänskliga rättigheterna och samtidigt en mycket lukrativ verksamhet för den organiserade brottsligheten. Omfattningen på den här formen av modernt slaveri är enorm, men riktigt hur utbrett det är vet vi inte.

Lissabonfördraget har stärkt EU:s åtgärder inom rättsligt och polisiärt samarbete brottmål, däribland i fråga om kampen mot människohandel. Som medlagstiftare kommer Europaparlamentet att ha en betydande roll framöver.

Jag välkomnar de åtgärder som presenteras i det här betänkandet när det gäller behovet av att samla in uppgifter om antalet personer som faller offer för människohandel, samt uppgifter om offrens kön, ålder, nationalitet och vilken form av människohandel det varit fråga om, vilken typ av tjänster offren utnyttjats för, antalet människohandlare som gripits, lagförts och dömts samt utnyttjandet av möjligheten att hänskjuta frågor till de nationella asylmyndigheterna.

Ilda Figueiredo (GUE/NGL), *skriftlig. – (PT)* Vi vet att det inte är tillräckligt att anta rättsliga instrument för att bekämpa människohandel och skydda dess offer. Kampen för att utplåna människohandeln måste prioriteras i vår strävan efter respekt för de mänskliga rättigheterna. Det krävs politisk vilja för att detta ska vara möjligt. Först och främst är det dock också nödvändigt att agera i förebyggande syfte, vilket fordrar andra ekonomiska och sociala strategier som förutsätter att vi upphör med all kapitalistisk exploatering och nyliberal politik.

Vi måste skapa förutsättningar för att de drabbade människorna ska kunna befrias från fattigdom genom att främja strategier som leder till en rättvis fördelning av välförhållandet, garanterar tillgång till grundläggande offentliga tjänster och främjar arbetet för att skapa jobb med rättigheter och en lön som ger möjlighet till ett anständigt liv.

Därför är antagandet av detta betänkande bara ett steg i den långa hårda kamp som måste fortsätta om vi ska kunna få ett slut på människohandeln.

Nathalie Griesbeck (ALDE), *skriftlig. – (FR)* Förra veckan antog vi ett betänkande om förslaget till Europaparlamentets och rådets direktiv om förebyggande och bekämpande av människohandel samt skydd av offer, och jag är mycket nöjd med resultatet av denna omröstning. För det första är nu definitionen av människohandel betydligt bredare och omfattar handeln med människor i sexindustrin, utnyttjandet av arbetskraft, i synnerhet i jordbrukssektorn eller för hushållstjänster samt för tiggeri. Dessutom fastställer vår text minimistandarder för sanktioner och straffpåföljder mot dem som ägnar sig åt människohandel. För det tredje presenteras i betänkandet en lång rad stöd- och hjälpåtgärder för offren, och vi ska inte glömma att hundratusentals människor varje år drabbas av människohandeln i EU. Med tiden har det blivit tydligt att det befintliga ramverket inte var tillräckligt effektivt. Den text som vi antog förra veckan visar att det finns en vilja att intensifiera arbetet för att skydda medborgarna och se till att människohandlarna ställs till svars över hela Europa.

Sylvie Guillaume (S&D), *skriftlig. – (FR)* Människohandel är en modern form av slaveri. För kriminella organisationer är människohandeln också en oerhört lönsam och varierande verksamhet. Några exempel på människohandel är sexuell exploatering, tvångsarbete, handel med mänskliga organ, tiggeri, olagliga adoptioner och hushållstjänster. Den här texten är den första bindande lagstiftningen på området. Den stärker såväl skyddet av offren som påföljderna mot gärningsmännen. Att genusperspektivet genomsyrar betänkandet

är välkommet eftersom det ofta är kvinnor som drabbas av människohandel. En annan viktig punkt är att offren inte kan hållas ansvariga för brott som begåtts till följd av människohandel, såsom brott mot invandringslagar. Jag stöder denna text.

Timothy Kirkhope and Marina Yannakoudakis (ECR), *skriftlig. – (EN)* ECR-gruppen anser att det helt enkelt är avskyvärt att det fortfarande på 2000-talet förekommer slaveri i Europa, och att det enda sättet att bekämpa människohandeln är att alla länder samarbetar på högsta nivå. EU:s nuvarande lagstiftning är förlegad och långt ifrån effektiv och ECR-gruppen välkomnar en översyn av den. ECR-gruppen röstade i dag för det här direktivet, som inriktar sig på ett gränsöverskridande samarbete för att förebygga och bekämpa detta vidriga brott som går ut på att handla med människor.

ECR-gruppen begärde delad omröstning om artiklarna 4.1, 4.2 och 15.4 och röstade emot dessa artiklar, eftersom man inte anser att EU ska fastställa maximistraff. ECR-gruppen tror inte heller på idén om straffbeläggande i enlighet med artikel 15.4. ECR-gruppen stöder resolutionen överlag och de ändringar som föreslagits av utskottet för medborgerliga fri- och rättigheter samt rättsliga och inrikes frågor och utskottet för kvinnors rättigheter och jämställdhet mellan kvinnor och män.

Giovanni La Via (PPE), *skriftlig. – (IT)* Människohandel är en modern form av slaveri och ett allvarligt brott mot de mänskliga rättigheterna. Handeln med människor är dessutom en av de mest lönsamma affärerna för kriminella organisationer.

Lissabonfördraget har stärkt EU:s möjligheter när det gäller rättsligt och polisiärt samarbete i brottmål och det betänkande som antagits i dag om förslaget till Europaparlamentets och rådets direktiv om förebyggande och bekämpande av människohandel samt skydd av offer speglar EU-lagstiftarnas arbete på det här området. I texten föreskrivs minimiregler om fastställande av brottsrekvisit och påföljder för gärningsmännen. Där presenteras också gemensamma regler för att förbättra de förebyggande åtgärderna och skyddet av offren, som måste kunna få stöd av exempelvis ett juridiskt ombud. Människohandel, som i likhet med narkotikahandel och penningtvätt, har ett nära samband med den organiserade brottsligheten, måste bekämpas med starka och effektiva metoder. Erfarenheten från de senaste åren visar att juridiskt och polisiärt samarbete och en omfattande harmonisering av de enskilda ländernas nationella lagstiftningar är nödvändiga inslag i kampen mot den här typen av brottslighet.

David Martin (S&D), *skriftlig. – (EN)* Människohandeln är en modern form av slaveri, ett grovt brott och en svår kränkning av de grundläggande mänskliga rättigheterna. Den tvingar in människor i en beroendeställning genom hot, våld och förödmjukelser. Människohandel är också en ytterst lönsam affär för den organiserade brottsligheten, med stora vinstmöjligheter och begränsad risk. Det är också en verksamhet som kan ha många olika former, såsom sexuell exploatering, tvångsarbete, olaglig handel med mänskliga organ, tiggeri, inbegriper utnyttjande av en person i beroendeställning för tiggeri, olagliga adoptioner samt hushållsarbete. Vi vet att omfattningen är enorm, men kan inte med säkerhet säga hur utbredd fenomenet i själva verket är. Lissabonfördraget har stärkt EU:s åtgärder inom rättsligt och polisiärt samarbete i brottmål, det vill säga även i kampen mot människohandeln. Jag anser att det är positivt att Europaparlamentet blivit medlagstiftare på området och nu helt och fullt kan medverka. Därför stöder jag det här betänkandet.

Nuno Melo (PPE), *skriftlig. – (PT)* Enligt färskas uppgifter från Internationella arbetsorganisationen finns det i dag minst 2,45 miljoner människor världen över som tvingas till arbete till följd av människohandel. Företeelsen har blivit allt vanligare de senaste

åren och förekommer nu även i europeiska länder. Därför måste vi vidta kraftfulla åtgärder för att bekämpa detta gissel, utan att försumma hjälpen och skyddet av offren. Av den anledningen röstade jag som jag gjorde.

Alexander Mirsky (S&D), *skriftlig*. – (LV) Det råder inget tvivel om att människohandel är ett allvarligt brott och en kraftig kränkning av grundläggande mänskliga rättigheter. Det är också uppenbart att alla vill rösta för en strängare lagstiftning mot handeln med människor. Tillsammans med andra parlamentsledamöter välkomnar jag utan tvekan en strängare lagstiftning. Detta är något som alla vinner på, och eftersom alla är för är det också ett plus i kanten för betänkandets författare. Kan vi kanske hitta ett annat, viktigare, ämne? På det här sättet skulle vi ju kunna fortsätta att skriva ytterligare hundra betänkanden om diverse olika frågor såsom terrorism, dödande, fanatism, bedrägeri, rån, våldtäkt och kränkningar. Om, om, om... Är detta verkligen parlamentsledamöternas uppgift? Jag röstar förstås för. Är det någon som tänker rösta emot?

Andreas Mölzer (NI), *skriftlig*. – (DE) Officiellt finns det inte längre något slaveri, men i själva verket förekommer det i stor utsträckning i form av människohandel. Den här typen av brottslighet har för många människor blivit en lukrativ verksamhet som ger vinster på miljonbelopp. När det gäller att bekämpa människohandeln ligger vi mycket långt efter den organiserade brottsligheten. Bara genom en kombination av olika åtgärder kan vi uppnå det slutgiltiga målet. Å ena sidan måste man skjuta till pengar till säkerhetsapparaten, som haft stora underskott på senare år. I EU kan vi egentligen bara bekämpa konsekvenserna av människohandeln, men vi måste gå till grunden med problemet. Mer begränsade problemområden, såsom tiggeri, bör relativt enkelt kunna bekämpas genom ett förbud i hela EU.

Å andra sidan är det nödvändigt att det finns ett samarbete med ursprungsländerna i fråga om exempelvis tvångsarbete och tvångsprostitution. Ett viktigt verktyg för att bekämpa människohandel är informations- och upplysningskampanjer som anordnas genom undervisningssystemet och skolorna i ursprungs-, transit- och destinationsländerna för människohandeln. Vissa grundläggande synpunkter i betänkandet är helt korrekta, men när det gäller andra delar kan jag inte ge mitt samtycke utan förbehåll. Därför lade jag ner min röst.

Franz Obermayr (NI), *skriftlig*. – (DE) Rumänska barn förs till Centraleuropa där de tvingas stjäla och tigga. Äldre och funktionshindrade personer tvingas också till tiggeri. Samtidigt lever maffian som styr tiggeriet i lyxvillor. Människohandeln är en lukrativ och snabbt växande verksamhet. Enligt Europol rör det sig om hundratusentals offer bara i Europa. Därför är det välkommet att EU intensifierar sitt arbete i kampen mot människohandeln. En särskilt positiv aspekt är att man för första gången också tar itu med det organiserade tiggeriet. Romantiserande vänsteranhängare blundar ofta för sanningen och vill få allmänheten att tro att dessa människor tigger frivilligt och att det inte finns något som heter "tiggeriturism" eller "tiggerimaffia". Jag anser emellertid att några av de föreslagna åtgärderna är att gå för långt. I stället för att lägga ansvaret på ursprungsländerna när det gäller att försöka utplåna maffiastrukturer och se till att offren får hjälp och möjligheter till utbildning och därmed en framtid i sitt eget land rör sig EU i riktning mot uppehållstillstånd och straffrihet för människohandeln offer. Detta är att sända fel signaler. Dessa människor har redan lockats till Europa med falska löften. Upphållstillstånd för att skydda offren och straffrihet om man ertappas med att stjäla, kommer bara att leda till att ännu fler låter sig fångas upp av maffian. Jag har därför avstått från att rösta.

Alfredo Pallone (PPE), *skriftlig. – (IT)* Jag röstade för betänkande A7-0348/2010 för människan som sådan. Skyddet av individens frihet är en grundläggande rättighet värd att kämpa för, och kränkningar av mänskliga rättigheter som innebär att man tvingar in människor i en beroendeställning med hjälp av hot, våld och förödmjukelser är ett grovt och avskyvärt brott. På senare år har människohandeln dessvärre blivit en extremt lönsam verksamhet för den organiserade brottsligheten med utmärkta vinstmöjligheter och begränsad risk, vilket gör att företeelsen ökar i okontrollerbar fart. Därför vidtar EU åtgärder för att förebygga och bekämpa detta genom att tillämpa regler för fastställande av brottsrekvisit och påföljder inom området för den organiserade brottsligheten. Jag ställer mig bakom denna kamp mot människohandeln och hoppas få se åtgärder som kan bekämpa den. Jag hoppas också på att man ska anta ett förhållningssätt som är inriktat på offren, framför allt kvinnor och barn, samt på en målinriktad organisation och informations- och upplysningskampanjer som anordnas via undervisningsväsendet och skolorna i ursprungs-, transit- och destinationsländerna för människohandeln.

Maria do Céu Patrão Neves (PPE), *skriftlig. – (PT)* En strategi för att förebygga och bekämpa människohandel är en grundläggande fråga i EU. Jag välkomnar målsättningen att införa strängare regler på detta område, en fientlig miljö för människohandlare, ett bättre skydd för offren och mer rigorösa förebyggande åtgärder. Därmed samtycker jag till parlamentets förslag att inrätta en EU-samordnare för kampen mot människohandel. Jag vill också framhålla fördelarna med de föreslagna straffen, i synnerhet fängelsestraff på upp till tio år och möjligheten till konfiskering av kriminellas tillgångar liksom rådets förslag som innebär att medlemsstaterna uppmanas att använda de beslagtagna tillgångarna för att hjälpa, skydda och kompensera offren.

Rovana Plumb (S&D), *skriftlig. – (RO)* Människohandel är en olaglig verksamhet som förekommer världen över. Dessutom är det ett allvarligt brott mot mänskliga rättigheter och ett socialt fenomen som medför konsekvenser för hela samhället. Människohandel är också förknippad med strategiska risker som påverkar stabiliteten och den socioekonomiska utvecklingen, vilket leder till destabilisering av arbetsmarknaden, ökning och diversifiering av organiserad brottslighet, ekonomisk destabilisering på grund av omfattande penningtvätt, demografisk destabilisering, en ökad korruption inom den offentliga sektorn och destabilisering av interna ekonomiska investeringar. I Rumänien registrerades omkring 780 offer 2009. Av dessa offer var minst 416 offer för tvångsarbete och minst 320 var offer för tvångsprostitution. Bland de offer som identifierades förra året fanns också 176 barn som tvingats till arbete och prostitution. Medlemsstaterna måste tillhandahålla medel för att hjälpa och skydda offren, bland annat genom ersättning till offren och genom att se till att EU:s lagstiftning mot människohandel verkställs i hela EU. När det gäller brott mot barn måste barnets bästa komma i första hand och straffen för människohandlarna bli hårdare. De ändringar som gjorts bidrar till att skapa en fientlig miljö för människohandlare, skydda offren och utforma mer effektiva sätt att förebygga denna verksamhet så att grundläggande rättigheter kan respekteras.

Paulo Rangel (PPE), *skriftlig. – (PT)* Jag röstade för den här resolutionen eftersom jag anser att det är nödvändigt med en samordnad och konsoliderad strategi mot människohandel inom EU. I egenskap av medlagstiftare har parlamentet från och med nu en viktig roll. I linje med den resolution som antogs den 10 februari 2010 måste man i kampen mot människohandeln prioritera ett holistiskt synsätt på företeelsen och fokusera på att försvara mänskliga rättigheter.

Crescenzo Rivellini (PPE), *skriftlig. – (IT)* Jag vill gratulera Edit Bauer och Anna Hedh till ett utmärkt arbete. Den text som antagits i dag kommer att medföra hårdare straff för människohandlarna och ett större skydd för offren samtidigt som den stärker det förebyggande arbetet.

Prostitution, utnyttjande av barn och tvångsarbete – man beräknar att hundratusentals människor säljs varje år i Europa som om de vore objekt. EU anser att människohandelns främsta offer är kvinnor och barn, som utnyttjas för prostitution (43 procent) eller tvångsarbete (32 procent). Förutom prostitution och tvångsarbete utnyttjas människor för många andra ändamål, såsom påtvingat tiggeri, olagliga adoptioner, olaglig handel med mänskliga organ, och alla dessa omfattas av texten i direktivet.

Enligt de nya reglerna måste offren få hjälp, framför allt en lämplig bostad, materiellt understöd, nödvändig sjukvård, inbegripet psykologisk vård, rådgivning och information samt översättning vid behov. Den juridiska rådgivningen ska vara kostnadsfri, åtminstone när offret självt inte har tillräckliga ekonomiska resurser. Offer för människohandel ska också ha tillgång till program för vittnesskydd, om de nationella myndigheterna anser att det är nödvändigt.

Raül Romeva i Rueda (Verts/ALE), *skriftlig. –* Denna lagstiftning är ett viktigt steg framåt i kampen mot detta omänskliga och förnedrande brott, och vi välkomnar dagens antagande. Det främsta syftet med direktivet var dock förebyggande, bekämpande och skydd, och De gröna beklagar att bestämmelserna om skydd av offren inte är så starka som vi anser är möjligt och nödvändigt. Tonvikten på offrens situation, rättsliga ställning och deras rätt till rättshjälp skulle kunna och borde vara mycket större. Förhoppningsvis kommer nu kommissionen att lägga fram ett förslag till översyn av direktivet om uppehållstillstånd till offer för människohandel så att vi kan ta oss an detta avskyvärda brott på ett holistiskt sätt, som det var tänkt från början. Jag är också glad över att det inte finns några direkta hänvisningar som kräver att medlemsstaterna ska vidta rättsliga åtgärder för att straffa de som använder tjänster (till exempel äter middag på en restaurang där offer för människohandel arbetar). Förutom den juridiska osäkerheten och de svårigheter som är förknippade med att urskilja ”vem, vad och när” i dessa fall finns det en risk att man med den typen av åtgärder bara gör att offren för människohandel hamnar ännu mer utom räckhåll för myndigheterna.

Marc Tarabella (S&D), *skriftlig. – (FR)* Vi har just med en överväldigande majoritet antagit betänkandet om förslaget till direktiv om förebyggande och bekämpande av människohandel samt skydd av offer. Detta är en historisk omröstning av flera orsaker. För det första är det första gången i EU:s historia som man antar bindande europeisk lagstiftning för att bekämpa människohandel. För det andra lyckades parlamentet och rådet nå en överenskommelse vid första behandlingen, vilket innebär att bestämmelserna i det här direktivet kommer att genomföras så snart som möjligt. Slutligen introducerar direktivet tyngre straff för människohandlare (minst fem år) samtidigt som skyddet av och hjälpen till offren stärks. De nya reglerna gäller människohandel för sexindustrin, utnyttjande av arbetskraft i exempelvis byggbranschen och jordbrukssektorn och arbete i hemmet. Därför är jag mycket nöjd med resultatet av denna historiska omröstning.

Angelika Werthmann (NI), *skriftlig. – (DE)* Den olagliga handeln med människor är utan minsta tvekan en modern form av slaveri. Det är den tredje snabbast växande kriminella verksamheten och omsätter varje år omkring 23 miljarder euro. Lissabonfördraget har stärkt EU:s åtgärder inom rättsligt och polisiärt samarbete i brottmål, med andra ord även

i fråga om människohandel. Därför måste vi införa strängare straff för människohandlare och i samma utsträckning öka stödet till offren, inte minst barn.

Betänkande: Griesbeck (A7-0346/2010)

Laima Liucija Andrikiienė (PPE), *skriftlig. – (EN)* Jag röstade för den här resolutionen, som godkänner beslutet om ingående av avtalet mellan Europeiska unionen och Georgien om återtagande av personer utan uppehållstillstånd, vilket kommer att utvidga gränserna för området med frihet och säkerhet så att det sträcker sig utanför EU och även inbegriper detta grannland. Jag är övertygad om att det här avtalet är ett steg i rätt riktning i förbindelserna mellan EU och Georgien, och det speglar Georgiens förhoppningar om ett EU-medlemskap och är således en stark signal från EU:s sida. På detta vis kommer man att främja vänskapliga förbindelser, stabilitet, säkerhet och välfärden för det georgiska folket, vilket är så välbehövligt i denna region. Dessutom kommer det att uppmuntra Georgien till att genomföra de reformer som behövs på områden såsom frihet, säkerhet och rättvisa. Jag ställer mig helt bakom avtalet mellan EU och Georgien om återtagande av personer utan uppehållstillstånd, eftersom villkoren i Georgien är tillräckligt goda för att säkerställa att rättigheterna för de personer som avtalet avser respekteras.

Zigmantas Balčytis (S&D), *skriftlig. – (LT)* Utvidgningarna 2004 och 2009 uppmuntrade EU till att skapa ett nytt samarbete med sina grannar utmed de yttre gränserna i öster och söder för att främja deras säkerhet, stabilitet och utveckling och förhindra att det uppstår nya skiljelinjer på den europeiska kontinenten. Jag röstade för det här avtalet. EU måste nu fullfölja sina åtaganden gentemot länderna i Sydkaukasien och skydda denna region.

Sydkaukasien har en strategisk betydelse för EU, som kan bistå regionen i dess ekonomiska och kommersiella utveckling. Framför allt måste EU:s åtgärder skapa incitament och bygga på principerna om goda styrelseformer och en absolut respekt för mänskliga rättigheter och demokrati. Jag anser att det här avtalet med Georgien om återtagande av personer är relevant i ett regionalt perspektiv och kommer också att stödja EU:s insatser för att förbättra samarbetet med andra länder i regionen.

Jean-Luc Bennahmias (ALDE), *skriftlig. – (FR)* Vid Europaparlamentets plenarsammanträde tisdagen den 14 december röstade man om de två frågorna om förenklat utfärdande av viseringar för georgiska medborgare och återtagande av personer utan uppehållstillstånd. Min kollega, Nathalie Griesbeck, var föredragande för båda dessa avtal som avser den fria rörligheten för personer mellan EU och Georgien. Avtalet med Georgien syftar till att underlätta viseringsansökningsförfarandet, förenkla pappersarbetet och till och med undanta vissa kategorier såsom studenter, journalister och pensionärer från viseringskravet. Samtidigt röstade vi om avtalet om återtagande, som innebär att EU och Georgien ömsesidigt åtagit sig att återta sina respektive medborgare som saknar uppehållstillstånd. Båda dessa avtal är ett tecken på EU:s och Georgiens vilja att samarbeta på områdena för frihet, säkerhet och rättvisa.

Maria Da Graça Carvalho (PPE), *skriftlig. – (PT)* EU:s åtgärder måste bygga på principerna om goda styrelseformer och en absolut respekt för mänskliga rättigheter och demokrati. I förbindelserna med Sydkaukasien måste EU vara en partner som bidrar till dess ekonomiska och kommersiella utveckling samt till säkerhet, stabilitet och åtgärder för att gynna välståndet och göra det lättare att lösa konflikter i regionen. Mot denna bakgrund röstade jag för avtalet med Georgien om återtagande av personer utan uppehållstillstånd, eftersom jag anser att det är ett steg i rätt riktning för att uppnå ovanstående mål.

Carlos Coelho (PPE), *skriftlig. – (PT)* I den gemensamma förklaringen från toppmötet i Prag den 7 maj 2009, som upprättade det östliga partnerskapet, betonas vikten av att främja medborgarnas rörlighet under säkra omständigheter genom avtal om viseringslättnad och återtagande. Detta återtagandavtal är därför ett nödvändigt komplement till avtalet om viseringslättnad med Georgien, som måste åtföljas av en förbättring av säkerhetsförhållandena för att bekämpa gränsöverskridande brottslighet och olaglig invandring. Jag hoppas att EU och Georgien, på grundval av detta avtal och i gemensam, effektivt ska kunna bekämpa den olagliga invandringen och bidra till utvecklingen av demokrati, rättsstatsprincipen, mänskliga rättigheter och det civila samhället i landet.

Jag röstade för ett undertecknande av detta avtal mot bakgrund av resultaten av dialogen om mänskliga rättigheter mellan EU och Georgien tidigare i år, Georgiens ratificering av ett antal relevanta internationella konventioner om skydd av grundläggande rättigheter, dess medlemskap i Europarådet och deltagande i det östliga partnerskapet, som bygger på uppslutning kring principerna om internationell rätt och grundläggande värderingar.

Diogo Feio (PPE), *skriftlig. – (PT)* Att Georgien närmar sig EU har varit tydligt i en rad händelser den senaste tiden, vilket är välkommet. Avtalet om återtagande av personer utan uppehållstillstånd är ett viktigt inslag i arbetet för att stärka förbindelserna mellan Georgien, dess grannländer och EU, liksom i kampen mot den olagliga invandringen. Incitamenten till reformer på områdena frihet, säkerhet och rättvisa kan bli mycket fruktsamma om det finns en anda av engagemang på båda sidor.

David Martin (S&D), *skriftlig. – (EN)* Jag välkomnar det här betänkandet, som är nära förbundet med betänkandet om utfärdandet av viseringar mellan EU och Georgien. Kombinationen kommer att underlätta resande och förbättra EU:s förbindelser i den här delen av världen.

Nuno Melo (PPE), *skriftlig. – (PT)* Georgien har gjort betydande framsteg för att utveckla ett närmare samarbete med EU, vilket framgång tydligt av en rad händelser den senaste tiden. Det här avtalet om återtagande av personer utan uppehållstillstånd är av mycket stor betydelse för förbindelserna mellan Georgien, dess grannländer och EU, liksom för kampen mot olaglig invandring. Det krävs dock ytterligare incitament till reformer på områdena frihet, säkerhet och rättvisa i Georgien framöver.

Alexander Mirsky (S&D), *skriftlig. – (LV)* Jag är för det här betänkandet. Och när president Mikheil Saakashvili försöker gömma sig från den georgiska allmänna åklagaren utan uppehållstillstånd på Europeiska unionens territorium hoppas jag innerligt att han snabbt och enkelt kommer att utlämnas till de georgiska myndigheterna, i enlighet med avtalet. Det här avtalet är verkligen nödvändigt, och jag ställer mig bakom det.

Andreas Mölzer (NI), *skriftlig. – (DE)* Ett förenklat utfärdande av viseringar för medborgare från länder utanför EU ska inte genomföras alltför hastigt. Innan detta sker måste man så noggrant som möjligt undersöka om det finns lämpliga återtagandavtal när det gäller falska asylsökanden och ekonomiska migranter som kan förhindra att systemet missbrukas. Dessutom måste man slutligen lösa problemen med den andra generationen av Schengens informationssystem. Slutligen får det inte i första hand vara asylsökanden, eller kanske till och med kriminella, som gynnas av viseringsfria resor.

En hel del kommer i själva verket att bero på om, och i vilket utsträckning, avtalet verkligen genomförs. I vilket fall som helst kommer det att öka Georgiens samarbete med EU. Jag anser inte att återtagandavtalet är tillräckligt restriktivt och avstod därför från att rösta.

Alfredo Pallone (PPE), *skriftlig. – (IT)* Under de senaste åren har Georgien närmat sig EU mer än någonsin tidigare genom en rad mycket viktiga politiska händelser, såsom Georgiens anslutning till Europarådet och Europeiska konventionen om skydd för de mänskliga rättigheterna. Jag röstade för utkastet till rådets beslut om ingående av avtalet mellan Europeiska unionen och Georgien om ett förenklat utfärdande av viseringar eftersom jag anser att det är oerhört viktigt att Europa genomför en grannskapspolitik med sina grannar, framför allt när det gäller problemområden som Kaukasus, där ett omfattande handelspartnerskap ligger i EU:s eget intresse. Genom att minska byråkratin och kontrollerna i förbindelserna med ett grannland kan man bara förbättra relationerna med det landet, vilket i sin tur skapar möjligheter till bättre kontroll i området och därmed ökad säkerhet, stabilitet och bättre utveckling. De två avtal som ingåtts, om återtagande av personer utan uppehållstillstånd och om förenklat utfärdande av viseringar, kommer att spela en helt avgörande roll för att uppnå dessa mål.

Maria do Céu Patrão Neves (PPE), *skriftlig. – (PT)* Arbetet med att stärka förbindelserna mellan EU och länderna i Sydkaukasien, däribland Georgien, är en förutsättning för att vi ska kunna skapa en stark, konsekvent och effektiv utrikespolitik.

Jag stöder avtalet mellan EU och Georgien om återtagande av personer utan uppehållstillstånd. Jag vill särskilt framhålla följande positiva åtgärder: De återtagandeskyldigheter som definieras i avtalet är helt ömsesidiga och omfattar såväl egna medborgare som tredjelandsmedborgare och statslösa. Skyldigheten att återta sina egna medborgare gäller även tidigare medborgare som har av sagt sig sitt medborgarskap, som har förlorat sitt medborgarskap eller fråntagits sitt medborgarskap, utan att ha erhållit medborgarskap i ett annat land. Skyldigheten att återta medborgare omfattar även familjemedlemmar – make/maka, minderåriga och ogifta barn – som oavsett nationalitet inte har rätt till uppehållstillstånd i den begärande staten. Det finns också något som kallas påskyndat förfarande som tillämpas på personer som grips i den begärande statens gränsområde, det vill säga inom ett område som sträcker sig upp till 5 kilometer från hamnar, inklusive tullområden, och internationella flygplatser i medlemsstaterna eller Georgien.

Aldo Patriciello (PPE), *skriftlig. – (IT)* Jag instämmer helt i föredraganden Nathalie Griesbecks påstående att informationskampanjer är nödvändiga i Georgien för att informera människor om det nya läget och göra det möjligt för dem att utnyttja fördelarna med de nya möjligheterna. Dessutom bör man så snart som möjligt upplysa om ändringarna av viseringspolitiken på EU-institutionernas webbplatser.

Jag instämmer också i föredragandens rekommendation att parlamentets utskott för medborgarliga fri- och rättigheter samt rättsliga och inrikes frågor, som ansvarar för att övervaka hur dessa avtal tillämpas, efter genomförandet ska identifiera eventuella hinder och varje form av asymmetriska begränsningar som kan försvåra en korrekt tillämpning av avtalen eller ömsesidigheten i förfarandena, såväl vid de konsulära myndigheterna som vid gränsövergångarna.

Paulo Rangel (PPE), *skriftlig. – (PT)* Jag röstade för undertecknandet av detta avtal eftersom jag anser att det, tillsammans med avtalet om underlättande av visering, innebär en viktig förbättring av förbindelserna mellan EU och Georgien och ett betydelsefullt steg på vägen mot Georgiens integrering i EU. Samtidigt är det ett incitament för landet att främja nödvändiga reformer på områdena frihet, säkerhet och rättvisa.

Raül Romeva i Rueda (Verts/ALE), *skriftlig.* – Vi röstade emot det här avtalet av följande skäl: Det syftar till att skicka tillbaka människor till ett land där det enligt UNHCR Global Appeal 2010–2011 finns ungefär 212 000 människor som under mer än 16 år varit på flykt inom landet och är i behov av tak över huvudet och medel för att bli självförsörjande, där sexuellt och könsrelaterat våld är mycket vanligt i alla samhällsklasser och polisvåld är accepterat. Dessutom omfattar det personer som tidigare varit bosatta i Abchazien och Sydossetien som inte har några egentliga kopplingar till Georgien. Avtalet ger inte något skydd mot brott mot grundläggande rättigheter och garanterar ingen hög standard på mottagningsbestämmelserna, som är bristfälliga i Georgien. Dessutom innehåller det en rad kryphål och tvetydigheter. Dessa kan komma att belysas i den gemensamma kommittén för återtagande, där parlamentet tyvärr inte har något att säga till om, vilket skulle vara helt rimligt med hänsyn till dess nya behörigheter. Det innehåller inte heller något tillfredsställande skydd av personuppgifter, som kan vidarebefordras till ”andra enheter” utan krav på medgivande från den berörda personen.

Betänkande: Luhan (A7-0309/2010)

Luís Paulo Alves (S&D), *skriftlig.* – (PT) Jag röstade för detta betänkande, som bygger på principen att unionen endast kan bli konkurrenskraftig på global nivå genom att utnyttja konvergensen i dess regioner och medlemsstater. Jag instämmer i att de regionala skillnaderna, trots alla framsteg, måste minska för att stärka den inre marknaden och Europa 2020-strategin, som endast kommer att ge påtagliga resultat om förutsättningarna i alla regioner beaktas. Även om jag instämmer i att många regioner fortfarande behöver investeringar i infrastruktur och tillgänglighet vill jag samtidigt betona vikten av investeringar i forskning och innovation, och det faktum att statliga och privata aktörers deltagande på alla nivåer är grundläggande när det gäller att förbättra utnyttjandet och tillämpningen av medlen. För att detta förslag ska kunna genomföras krävs det att kommissionen har en tydlig uppfattning om begreppet partnerskap. Dessutom måste EU-stödet till små och medelstora företag granskas och konsolideras.

Laima Liucija Andrikiienė (PPE), *skriftlig.* – (EN) Jag stödde denna resolution, eftersom den innebär att en mycket välbehövlig ram upprättas för att understryka sammanhållningspolitikens betydelse för integrationen och dess bidrag till stärkandet av EU:s globala konkurrenskraft. Sammanhållningspolitiken är EU:s viktigaste politikområde när det gäller att hjälpa regionerna att möta utmaningar såsom klimatförändringar, befolkningens åldrande, social migration, energi och den ekonomiska och finansiella krisen på bästa tänkbara sätt. Därigenom bidrar den till att stärka EU:s globala ekonomiska konkurrenskraft. I likhet med föredraganden anser jag att detta kan uppnås om alla EU-medborgare garanteras samma levnadsstandard och utvecklingen stöds genom att lokala och regionala särdrag utnyttjas. På så sätt skapas mervärde och ekonomisk produktivitet.

Det är viktigt att betona att regionerna, när målet att säkra samma levnadsstandard har uppnåtts genom att tillgång till infrastruktur och högkvalitativa tjänster garanteras, kommer att kunna koncentrera sig på åtgärder som syftar till att utveckla den lokala ekonomiska potentialen. En viktig etapp är utvecklingen av lokal forsknings-, utvecklings- och innovationspolitik och dithörande regionala strukturer.

Elena Oana Antonescu (PPE), *skriftlig.* – (RO) Antagandet av paketet för territoriell, social och ekonomisk sammanhållning har en nyckelroll när det gäller att ställa upp prioriteringar och mål för EU, och på så sätt garantera personlig och ekonomisk utveckling.

Dessutom främjar politiken solidaritet mellan medlemsstaterna. Jag stöder främjandet av ekonomisk, social och territoriell sammanhållning genom infrastrukturutveckling för att bidra till genomförandet av Europa 2020-strategin i de fall där denna nya strategi ska hantera hinder för den ekonomiska utvecklingen.

Konkurrenskraft kan endast uppnås genom främjande av forskning, innovation och teknisk utveckling samt tillhandahållande av motsvarande högkvalitativ yrkesutbildning för europeiska medborgare. Jag röstade för betänkandet eftersom jag anser att sammanhållningspolitiken har visat sig vara ett effektivt instrument när det gäller att på ett flexibelt sätt möta de socioekonomiska utmaningar som har sitt ursprung i den ekonomiska och finansiella krisen.

Jean-Pierre Audy (PPE), *skriftlig*. – (FR) Jag röstade för det utmärkta initiativbetänkandet om att uppnå verklig territoriell, social och ekonomisk sammanhållning inom EU som utarbetats av min duktige rumänske kollega Petru Constantin Luhan. Jag stöder helhjärtat betänkandets påstående att ”det är nödvändigt att uppnå ekonomisk, social och territoriell sammanhållning, men att detta inte är tillräckligt för att garantera ekonomisk konkurrenskraft på internationell nivå, vilket kräver avsevärda investeringar inom nyckelområden, såsom energi, miljö, infrastruktur, utbildning, forskning och utveckling, kreativ industri och kreativa tjänster, logistik och transport”. Detta är en kort sammanfattning av den viktiga plan för att investera 1 000 miljarder euro som jag har efterlyst sedan den nuvarande mandatperiodens början. Denna plan är ett nödvändigt villkor för vår kontinents utveckling genom konkurrenskraft och europeiska medborgares lika möjligheter oavsett var i unionen de befinner sig.

Zigmantas Balčytis (S&D), *skriftlig*. – (LT) Unionen kan endast bli konkurrenskraftig om den inre politiken förbättrar dess kapacitet att möta dagens utmaningar. En hållbar regional- och sammanhållningspolitik är nödvändig för att avlägsna hinder för ekonomisk utveckling och öka konkurrenskraften på den inre marknaden och globalt. Vikten av en sammanhängande och samordnad regionalpolitik i EU är uppenbar. Den finansiella och ekonomiska krisen, samt den gaskris som tidigare rådde i Europa, har visat att bristen på en lämplig regionalpolitik är något som drabbar hela Europa.

Jag anser att sammanhållningspolitiken är EU:s viktigaste politikområde när det gäller att hjälpa regionerna att komma tillrätta med de problem som har uppstått. Jag instämmer i att utvecklingen av den territoriella sammanhållningspolitiken kommer att ha en direkt betydelse för uppnåendet av de mål som ställs upp i Europa 2020-strategin och att det är nödvändigt att så snart som möjligt analysera huruvida EU:s stöd till specifika regioner bygger vidare på konkreta resultat och garanterar regionalpolitikens hållbarhet.

Jean-Luc Bennahmias (ALDE), *skriftlig*. – (FR) Vid en tidpunkt då de territoriella skillnaderna mellan de olika EU-regionerna ökar är en smartare sammanhållningspolitik som bygger på innovation, forskning och utveckling, samtidigt som specifika situationer i regionerna hanteras, ett av de effektivaste verktygen för att uppfylla de ambitiösa målen i Europa 2020-strategin. I Petru Constantin Luhans betänkande bekräftas detta. Dessutom presenteras EU:s sammanhållningspolitik som en av de viktigaste faktorerna för våra regioners ekonomiska livskraft. Denna politik för oss närmare en mer hållbar europeisk ekonomi.

Vilija Blinkevičiūtė (S&D), *skriftlig*. – (LT) Jag röstade för betänkandet, eftersom vi måste debattera de åtgärder för social och territoriell sammanhållning som antas på EU-nivå och nationell nivå i syfte att uppnå målen med EU:s politik, bl.a. målet att stärka den globala

ekonomiska konkurrenskraften. Faktum är att sammanhållningspolitiken är EU:s viktigaste politikområde när det gäller att hjälpa regionerna att möta de utmaningar som följer med den ekonomiska och finansiella krisen eller orsakas av klimatförändringar, befolkningens åldrande, social migration och energi. Dessa mål kan uppnås genom att stödja utveckling på lokal och regional nivå och naturligtvis genom att garantera samma levnadsstandard för alla EU-medborgare. Jag vill betona att Europa är enat och att det därför är mycket viktigt att minska skillnaderna i utvecklingsnivå mellan de europeiska regionerna och garantera ekonomisk, social och territoriell sammanhållning. Sammanhållningspolitiken bör dessutom vara mer resultatriktad och det är viktigt att sträva efter ännu mer effektivitet och användbarhet, eftersom denna politik först då blir praktisk och användbar för konsumenterna. För att kunna uppnå målen i Europa 2020-strategin måste vi genomföra sammanhållnings- och regionalpolitiken och se till att denna politik förblir oberoende och omfattar alla europeiska regioner.

Vito Bonsignore (PPE), *skriftlig. – (IT)* Jag gratulerar Petru Constantin Luhan till hans arbete med att utforma detta betänkande, som jag stödde. Jag är övertygad om att en effektiv sammanhållningspolitik som kan minska ekonomiska, sociala och territoriella skillnader kan bidra till att öka den globala ekonomiska konkurrenskraften. När det gäller detta blir regionernas förmåga att möta framtida utmaningar på bästa tänkbara sätt och därigenom öka konkurrenskraften och styra Europa mot en sund ekonomisk återhämtning allt viktigare.

Mot bakgrund av den finanskris som fortsätter att påverka hela Europa och med tanke på målen i Europa 2020-strategin anser jag att Sammanhållningsfonden och strukturpolitiken bör främjas genom ökat engagemang från regionerna. Avslutningsvis är sammanhållningspolitiken nödvändig för att uppnå målen i Lissabonstrategin och öka Europas ekonomiska konkurrenskraft, men för att konsolidera resultaten krävs fortsatta investeringar i infrastruktur.

Nikolaos Chountis (GUE/NGL), *skriftlig. – (EL)* Det viktigaste målet med betänkandet om att uppnå verklig territoriell, social och ekonomisk sammanhållning inom EU är att öka EU-företagens globala konkurrenskraft. Premissen för betänkandet är felaktig eftersom den, utan ytterligare analys, bygger på att konkurrenskraft och sammanhållning inte är motstridiga och oförenliga begrepp. Faktum är att konkurrenskraften, såsom den även på EU-nivå fungerar i dag, innebär lägre löner, inskränkningar av arbetstagarnas rättigheter och ökad privatisering för att gynna stora företag. Samtidigt ligger den i otakt med begreppet ekonomisk och politisk sammanhållning. I betänkandet beskrivs de problem som regionerna inom EU står inför, men det innehåller inte förslag till övertygande och genomförbara lösningar. Istället följer det Lissabon- och Europa 2020-strategierna.

Slutligen anges att den ekonomiska krisen och dess katastrofala konsekvenser, som drabbar de flesta europeiska regioner, är ytterligare ett problem som regionerna måste ta itu med. Orsakerna till denna kris nämns emellertid inte. Den otillräcklighet och de brister som den europeiska sammanhållningspolitiken präglades av även före krisen förtigs. Därför röstade jag mot betänkandet.

Diogo Feio (PPE), *skriftlig. – (PT)* Unionens sammanhållningspolitik har visat sig vara nödvändig för att minska skillnaderna mellan de olika europeiska regionerna. Det finns ett behov av att garantera horisontell och vertikal samordning mellan de olika styrningsnivåerna för att uppnå gemensamma standarder när det gäller utveckling samt ekonomisk, social och territoriell sammanhållning. Stöd till forskning, innovation och

utbildning är nödvändigt för att skapa en inkluderande arbetsmarknad och detta bör kombineras med insatser på regional nivå. Lokala och regionala myndigheter måste spela en aktiv roll för att garantera ökad ekonomisk konkurrenskraft på den globala marknaden.

José Manuel Fernandes (PPE), *skriftlig. – (PT)* Ett av de grundläggande värdena i Lissabonfördraget är främjandet av ekonomisk, social och territoriell sammanhållning inom EU, och solidaritet mellan medlemsstaterna (artikel 3 i Romfördraget).

Det viktigaste målet med sammanhållningspolitiken är att främja balanserad utveckling mellan EU:s 271 olika regioner genom att minska skillnaderna mellan dessa regioners utvecklingsnivå. Särskild uppmärksamhet ägnas åt de minst gynnade regionerna, såsom landsbygdsregioner, regioner som drabbas av industriell övergång och regioner med allvarliga och permanenta naturbetingade eller demografiska nackdelar, samt öar, gränsområden och bergsområden.

När det gäller detta har jag argumenterat för behovet av att anpassa sammanhållningspolitiken till de strategiska målen i Europa 2020-strategin och att uppmuntra insyn i anslaget av medel. Enligt min mening bör all information som rör antagandet och genomförandet av finansieringsplaner för sammanhållningspolitiken göras tillgänglig i realtid på en webbplats som allmänheten har tillgång till. Informationen bör delas in enligt en så detaljerad Nuts-klassificering som möjligt: genomförande med NUTS 3-nivå bör t.ex. presenteras om en sådan beteckning finns. Detta förespråkar jag i mitt yttrande som bifogas meddelandet "Sammanhållningspolitiken: Strategirapport 2010 om genomförandet av programmen för 2007–2013".

João Ferreira (GUE/NGL), *skriftlig. – (PT)* Verkligheten i EU i dag är det starkaste och mest påtagliga beviset på att betänkandets påstående att sammanhållningspolitiken har varit effektiv när det gäller att möta de socioekonomiska problem som krisen orsakat är felaktigt. Det påstådda sambandet mellan sammanhållningspolitiken och Europa 2020-strategin är en annan tanke som löper som en röd tråd genom betänkandet. Det är allmänt känt att Europa 2020-strategin följer samma politiska linje som den gamla Lissabonstrategin med liberalisering, privatiseringar och flexibilitet i fråga om sysselsättningslagstiftning. Dessa riktlinjer, som måste följas, bidrar inte till sammanhållning. Tvärtom framhäver de skillnaderna mellan länder och regioner och inom varje land. EU-budgetens omfördelningsfunktion – som är nödvändig för att genomföra sammanhållningsprincipen – äventyras p.g.a. att den har en så liten roll.

Utöver detta tillkommer kostnader för de mest sårbara ekonomierna inom EU, för deltagande på den inre marknaden, för den ekonomiska och monetära unionen och avregleringen av internationell handel, aspekter som ignoreras i betänkandet. Produktionens återhämtning i varje land och region, hållbar användning av resurser och bevarandet av miljön utgör strategiska kanaler för den ekonomiska utvecklingen i varje land, tillsammans med skapandet av sysselsättning med rättigheter och stärkandet av nätverket för offentliga tjänster och statens sociala funktioner.

Juozas Imbrasas (EFD), *skriftlig. – (LT)* Jag instämmer i betänkandet där det i enlighet med fördragets anda anges att en sammanhållningspolitik vars syfte är att minska skillnaderna i utvecklingsnivå och hjälpa regionerna att möta långsiktiga och kortsiktiga utmaningar (globalisering, demografiska förändringar, avfolkningen av landsbygdsområden, klimatförändringarna och skyddet av den biologiska mångfalden), genom att beakta deras särskilda styrkor och svagheter, har visat sig vara nödvändig för den europeiska integrationsprocessen. En stark och välfinansierad sammanhållningspolitik är en nödvändig

förutsättning för att uppnå målen i Europa 2020-strategin. Alla regioner bör utvecklas samstämmigt. Det gläder mig att kommissionen uppmanas att undersöka och föreslå arbetsmetoder som främjar partnerskap mellan landsbygdsområden och stadsområden, bekämpar avfolkningen i landsbygdsområdena och samtidigt stimulerar en hållbar utveckling i städerna, eftersom nästan 80 procent av EU:s befolkning lever i stadsområden. Stadsområden och landsbygdsområden spelar en dynamisk roll i den regionala ekonomiska utvecklingen. Inför den kommande programplaneringsperioden behövs investeringar i projekt för städer och ytterområden och bättre samordning med programmen för landsbygdsutveckling. Det finns ett behov av att främja företagande och stödja små och medelstora företag med tanke på deras grundläggande betydelse för att stimulera den ekonomiska konkurrenskraften och skapa sysselsättning. Vi måste göra det lättare att få tillgång till finansiering, särskilt för små och medelstora företag, och förenkla tillgången till riskkapital och mikrofinansiering. Kommissionen ska fortsätta att förenkla förfarandena för utnyttjande av både strukturfonderna och Sammanhållningsfonden för att minska den administrativa bördan för stödmottagarna.

David Martin (S&D), *skriftlig. – (EN)* En högre levnadsstandard som garanteras genom säkrare och mer högkvalitativa jobb och tillgång till all slags infrastruktur – transportmässig, social och utbildningsmässig eller infrastruktur för forskning, utveckling och innovation – har varit det viktigaste skälet till allmänhetens stöd för den europeiska integrationen. Sammanhållningspolitiken kan garantera en samstämmig utveckling i EU genom specifika mål och instrument, och därmed tillgodose de europeiska medborgarnas ekonomiska och sociala behov. Samtidigt konfronteras EU:s medlemsstater direkt med globaliseringens effekter. Detta betänkande, med titeln ”Att uppnå verklig territoriell, social och ekonomisk sammanhållning inom EU – en nödvändig förutsättning för global konkurrenskraft?”, syftar till att inleda en debatt bland ledamöterna av Europaparlamentet om ömsesidigt beroende och komplementaritet när det gäller de åtgärder som har vidtagits på europeisk och nationell nivå för att uppfylla EU-politikens mål, inbegripet målet att stärka den globala ekonomiska konkurrenskraften. Betänkandet syftar till att utarbeta en ram för att understryka sammanhållningspolitikens betydelse för integrationen och dess bidrag till stärkandet av EU:s globala konkurrenskraft. Jag välkomnar betänkandet och debatten.

Jean-Luc Mélenchon (GUE/NGL), *skriftlig. – (FR)* Detta betänkande handlar främst om regional och europeisk konkurrenskraft och ökad produktivitet. Det överensstämmer fullt ut med Europa 2020-strategin. Det innebär att den enda intressanta punkten i betänkandet, nämligen den som handlar om högkvalitativa offentliga tjänster för alla medborgare, oavsett var de lever och arbetar, har upphävts. Jag röstade mot denna text.

Nuno Melo (PPE), *skriftlig. – (PT)* Det är genom den starka sammanhållningspolitiken som unionen har lyckats minska skillnaderna i utveckling mellan de olika europeiska regionerna. Samordning mellan alla styrningsnivåer måste även fortsättningsvis garanteras för att uppnå EU:s mål när det gäller utveckling och ekonomisk, social och territoriell sammanhållning. Stöd till forskning, innovation och utbildning är en nödvändig åtgärd för att säkra en arbetsmarknad för alla. De måste ge allt för att garantera ökad ekonomisk konkurrenskraft på den globala marknaden.

Alexander Mirsky (S&D), *skriftlig. – (LV)* Jag röstade för betänkandet, eftersom jag stöder sammanhållning, om så bara för att alla de letter som gör sig skyldiga till mutbrott ska bli inlåsta i fängelse så att de inte längre förhindrar en korrekt tillämpning av EU:s strukturfonder. När det gäller detta måste vi genomföra sammanhållningspolitiken på statsåklagarens, polisens och domstolarnas nivå, inte bara i Lettland utan över hela EU:s

territorium. På så sätt kommer miljarder euro att användas så som det var meningen, i tid och i medborgarnas intresse, inte i enskilda statstjänstemäns eller politiska grupperingars intresse. Jag stöder sammanhållningspolitiken.

Andreas Mölzer (NI), *skriftlig*. – (DE) Sammanhållningspolitiken har en nyckelroll för EU när det gäller att utjämna skillnaderna mellan de rikare och fattigare regionerna. Syftet är också att komma tillrätta med skillnaderna när det gäller den ekonomiska utvecklingen. Därför bör det bli möjligt att se till att samma levnadsstandard kan uppnås. I en globaliserad värld blir det än viktigare att större betydelse fästs vid regionernas konkurrenskraft. Jag röstar mot betänkandet eftersom det inte är tydligt i vilken utsträckning de enskilda medlemsstaternas regioner redan har nödvändiga sakkunskaper till sitt förfogande.

Alfredo Pallone (PPE), *skriftlig*. – (IT) Betänkandet om territoriell, social och ekonomisk sammanhållning syftar, som jag ser det, till att utarbeta en ram för att understryka sammanhållningspolitikens betydelse för integrationen och dess bidrag till stärkandet av EU:s globala konkurrenskraft. Jag röstade för betänkandet för att det kan skapa debatt om ömsesidigt beroende och komplementaritet när det gäller de åtgärder som har vidtagits på europeisk och nationell nivå för att uppfylla EU-politikens mål, inbegripet målet att stärka den globala ekonomiska konkurrenskraften. En högre levnadsstandard som garanteras genom säkrare och mer högkvalitativa jobb är ett av de viktigaste skälen till allmänhetens stöd för den europeiska integrationen. Territorialitetsprincipen måste skyddas och utvecklas genom att vi agerar gemensamt för att säkerställa en total integration av allmänheten, däribland en ekonomisk sådan. Sammanhållningspolitiken kan garantera en samstämmig utveckling i EU genom specifika mål och instrument, och därmed tillmötesgå de europeiska medborgarnas ekonomiska och sociala behov.

Georgios Papanikolaou (PPE), *skriftlig*. – (EL) Jag röstade för detta initiativbetänkande som läggs fram efter en lång och svår debatt om en mycket känslig fråga för Grekland. Det är sant att de framsteg som hittills gjorts för att uppnå politisk sammanhållning har bidragit till att undanröja skillnaderna mellan regionerna. Icke desto mindre är det nya ekonomiska tider nu, och sammanhållningspolitiken måste anpassas till detta. Som gemenskapens viktigaste solidaritetsinstrument mellan de fattigaste och de rikaste områdena i EU bör sammanhållningspolitikens nya roll vara att intensifiera ansträngningarna att förebygga att det uppstår öar eller regioner av nyfattigdom inom EU. Vi står därför inför en tydlig och särskild utmaning.

Grekland kommer att behöva särskild uppmärksamhet inom två områden: 1. Sammanhållningspolitiken i Mål 1-områdena – detta har att göra med konvergensen i BNP, vilken i stor utsträckning behöver stärkas. 2. Regioner som fasas ut (däribland Attikaområdet) och som kommer att behöva undersökas från fall till fall utifrån aktuella ekonomiska uppgifter – siffrorna kan ha ändrats från föregående år på grund av den ekonomiska krisen.

Maria do Céu Patrão Neves (PPE), *skriftlig*. – (PT) Detta betänkande är resultatet av ett initiativ av Europeiska folkpartiets grupp (kristdemokrater) under debatten om sammanhållnings- och regionalpolitikens framtid. Att stärka Europeiska unionens territoriella, sociala och ekonomiska sammanhållning är ett av de steg som vi måste ta för att bidra till den globala konkurrenskraften.

Jag håller helt och hållet med om det grundläggande målet i detta betänkande, vilket är att betona sammanhållningspolitikens roll när det gäller att undanröja sociala och territoriella skillnader, skapa nya arbetstillfällen, öka tillväxten och bygga upp infrastrukturen.

Territoriell och social sammanhållning bör utgöra grunden för en ny politik som möjliggör ett säkerställande av en hållbar tillväxt och ökad konkurrenskraft på global nivå.

Aldo Patriciello (PPE), *skriftlig. – (IT)* Jag gratulerar föredraganden, Petru Constantin Luhan, till ett utmärkt arbete, och jag håller med honom om att det viktigaste skälet till att allmänheten stödjer europeisk integration är att vi behöver förbättra livskvaliteten genom att upprätta säkrare och mer högkvalitativa jobb och skapa tillgång till all slags infrastruktur, både transportmässig, social och utbildningsmässig och infrastruktur för forskning, utveckling och innovation.

Jag ställer mig helt och fullt bakom idén att sammanhållningspolitiken utgör EU:s viktigaste politikområde för att möjliggöra för regionerna att möta dessa utmaningar på bästa möjliga sätt och att därmed bidra till att öka EU:s globala ekonomiska konkurrenskraft genom att garantera samma levnadsstandard för alla europeiska medborgare och stödja utvecklingen genom att utnyttja lokala och regionala särdrag och därmed skapa mervärde och ekonomisk produktivitet.

Marit Paulsen, Olle Schmidt och Cecilia Wikström (ALDE), *skriftlig. –* Vi stödjer den gemensamma sammanhållningspolitiken och anser att den är viktig för den europeiska integrationen. I en tid med stora motsättningar inom EU är det viktigt att hålla ihop. Vi tycker dock att regionalpolitiken i första hand bör vara regionernas och medlemsstaternas ansvar och att EU:s stöd bör koncentreras till de fattigaste regionerna samt till olika program för territoriellt samarbete.

Rovana Plumb (S&D), *skriftlig. – (RO)* I betänkandet fokuseras på vad som har uppnåtts genom sammanhållningspolitiken, som är viktig för att vi framgångsrikt ska kunna genomföra Europa 2020-strategin som ett instrument för att undanröja regionala skillnader. Cirka 86 miljarder euro har avsatts till forskning och innovation för perioden 2007–2013. För den framtida programperioden är det nödvändigt att främja och tillämpa framgångsrika modeller i kunskapstriangeln och att garantera en hållbar utveckling av regionala strategiska program för forskning och innovation.

Föredraganden uppmanar EU-kommissionen att lämna in konkreta förslag för att konsekvent definiera och genomföra målet med territoriell sammanhållning, genom att betona vikten av att principen om decentralisering till lokal myndighetsnivå främjas (bottom up-strategin) i syfte att öka utnyttjandet av medlen (det är kontraproduktivt att regionerna i genomsnitt endast förvaltar 30, 5 procent av den samlade budget som anslagits till sammanhållningspolitiken, medan de centrala regeringarna sköter resten).

Följaktligen måste partnerskapsprincipen stärkas betydligt i framtiden. I betänkandet rekommenderas medlemsstaterna och kommissionen att i högre grad stödja stora projekt som omfattar två eller flera operativa program med stort inflytande på EU-nivå och som kommer att skapa mervärde och högkvalitativa jobb och säkra en hållbar utveckling i regionerna.

Paulo Rangel (PPE), *skriftlig. – (PT)* Europeiska unionens sammanhållningspolitik är viktig för att hjälpa regionerna att möta utmaningarna i den nya internationella situationen. Genom att stödja utveckling, utnyttja lokala och regionala särdrag och säkerställa att skillnaderna mellan européernas levnadsstandarder minskar konsoliderar vi det europeiska projektet. Icke desto mindre finns det ett behov av att genom politik och åtgärder på regional nivå stödja forskning, utveckling och innovation och främjande av utbildning och nödvändig kompetens för att säkra en inkluderande arbetsmarknad.

Crescenzo Rivellini (PPE), *skriftlig. – (IT)* Europaparlamentet har i dag antagit det initiativbetänkande som lyfter fram den roll som sammanhållningspolitiken spelar genom att undanröja ekonomiska, sociala och territoriella skillnader, skapa nya arbetstillfällen, öka tillväxten, bygga upp infrastruktur och garantera en samstämmig utveckling i EU genom specifika mål och instrument och därmed tillmötesgå de europeiska medborgarnas ekonomiska och sociala behov.

Sammanhållningspolitiken är en politik som var bland de första att införliva den regionala dimensionen genom att lyfta fram dess mervärde och bidra till att säkerställa dess effektivitet och hållbarhet. Hur varje enskild medlemsstat utnyttjar de möjligheter som följer med deltagandet i EU:s inre marknad beror på landets mognads- och utvecklingsnivå, något som skiljer sig från en medlemsstat till en annan. Varje medlemsstat ansvarar följaktligen för att fastställa de åtgärder som är mest effektiva för att landets ekonomi ska fungera inom detta globala system. I betänkandet föreslås nya riktlinjer för politikens framtida uppbyggnad, för att förbättra dess prestanda och för att garantera en stark, hållbar tillväxt och ökad global konkurrenskraft.

Raül Romeva i Rueda (Verts/ALE), *skriftlig. – (ES)* Under tiden som detta betänkande har framställts har vår grupp ofta uttryckt grundläggande meningsskiljaktigheter gentemot författarens linje. Ytterst hade vi därför inte något annat val än att rösta emot betänkandet.

Czesław Adam Siekierski (PPE), *skriftlig. – (PL)* Under de senaste åren har pengar från sammanhållningsfonden och strukturfonderna bidragit till en dynamisk utveckling i många städer och jordbruksområden. Sammanhållningspolitiken är ett konkret bevis för EU-medborgarna på att de åtgärder som vidtagits på EU-nivå har fått positiva effekter för lokalsamhällen och deras regioner. Vi håller sakta på att ta oss ur den kris som gav upphov till ytterligare ojämlikheter i EU. Sammanhållningspolitiken har visat sig vara ett flexibelt instrument, som har lyckats svara mot de enskilda regionernas specifika behov och i viss utsträckning dämpa krisens negativa effekter. Sammanhållning mellan regioner innebär ett unikt mervärde och inverkar positivt på EU:s ekonomiska konkurrenskraft. Genom att föra regionernas utvecklingsnivå närmare varandra och säkerställa en liknande livsqualität och tillgång till infrastruktur kan EU möta de globala utmaningarna och få möjlighet att fokusera mer på att investera i innovation, forskning och utveckling.

En hållbar, grön och kunskapsbaserad ekonomi kommer att innebära att konkurrenskraften ökar om arbetslösheten sjunker i regionerna och om vi stödjer upprättandet av en välkvalificerad och rörlig arbetskraft såväl i stads- som i landsbygdsområden. Stöd till små och medelstora företag, vilka sysselsätter majoriteten av EU-medborgarna, är en nyckelfråga. Vi behöver en stark sammanhållningspolitik, och för att uppfylla dess ambitiösa mål krävs en lämplig budget som åtminstone ligger på den nivå som vi för närvarande har.

Nuno Teixeira (PPE), *skriftlig. – (PT)* För att uppnå konkurrenskraft på global nivå är det nödvändigt med ekonomisk, social och territoriell samverkan. Men det räcker inte att säkerställa detta. Den europeiska sammanhållningspolitiken siktar mot att minska de regionala skillnaderna med beaktande av globala utmaningar som klimatförändringarna, de demografiska förändringarna, problem som rör energi och skyddet av den biologiska mångfalden samt de nya utmaningar som har uppstått i och med den ekonomiska och finansiella krisen. Jag stödjer därför den text som lagts fram av föredraganden, min kollega i utskottet för regional utveckling, i vilken idén upprepas att sammanhållning och konkurrenskraft inte står i motsättning till varandra utan kompletterar varandra.

Konkurrenskraft inom Europeiska unionen kan bara uppnås genom hållbar ekonomisk tillväxt. Sammanhållningspolitiken kommer att bidra till ett framgångsrikt genomförande av Europa 2020-strategins mål och svara mot samhälleliga och ekonomiska utmaningar. Den regionala dimensionen får därför inte glömmas bort, utan bör snarare uppmuntras såväl genom ett större deltagande av regionala och lokala enheter som genom ett utökande av stads- och landsbygdsområdenas roll. Det är bara genom att stimulera den regionala konkurrenskraften som vi kan uppnå en stark konkurrenskraft på global nivå.

Derek Vaughan (S&D), *skriftlig*. – (EN) I detta betänkande anges riktlinjer för parlamentets planer att på ett bättre sätt samordna EU:s strukturfondsstöd och EU-investeringarna i innovationer, för att ta itu med skillnaderna i utvecklingsnivåer mellan regioner i EU och upprätthålla regional konkurrenskraft. Jag stödjer dessa uppmaningar tillsammans med ytterligare uppmaningar att underlätta förfarandena för denna finansiering, särskilt för små och medelstora företag, som vi bör stödja i detta nuvarande ekonomiska klimat genom att minska den administrativa börda som lagts på dem. I detta betänkande understryks också vikten av principen om decentralisering (bottomup-strategin) i syfte att förbättra principen om partnerskap med lokala myndigheter som ofta är de som är bäst lämpade att erkänna behoven hos medborgarna i EU, och särskilt i Wales.

Anna Záborská (PPE), *skriftlig*. – (SK) När vi talar om sammanhållning i parlamentet handlar det om önskelistor. Våra väljare och vi själva skulle vilja bo i ett Europa där alla är framgångsrika, ingen är fattig och där det inte råder någon brist på sysselsättning. Detta betänkande liknar därför snarare en lista som ett barn skickar till jultomten. Betänkandets odiskutabla förtjänst är att det kanske inkluderar allt som vi skulle vilja se under julgranen – om inte i år så kanske år 2020. Det finns bara ett problem här: allt detta kostar pengar. Precis som i en familj som har små barn måste vi prioritera. Jag kan inte undgå att tycka att detta är parlamentets viktigaste uppgift. Det betänkande som lagts fram är snarare ett sorgligt bevis på det faktum att inte ens krisen kommer att kunna hjälpa oss att sköta denna uppgift bättre.

Vi har alltid för många prioriteringar. Varje familj har emellertid endast en budget och man köper presenter utifrån det som blivit över när familjen fått mat och kläder, och efter att hyran och elräkningen är betald. Det stöd som vi storsint ber om för än det ena än det andra representerar pengar som tagits ifrån skattebetalarna; mödrar och fäder som varje månad beslutar om vilka inköp som ska prioriteras och vilka som får vänta. Vi får inte glömma detta.

11. Rättelser/avsiktsförklaringar till avgivna röster: se protokollet

(*Sammanträdet avbröts kl. 13.10 och återupptogs kl. 15.05.*)

ORDFÖRANDESKAP: BUZEK

Talman

(*Sammanträdet öppnades kl. 15.05*)

12. Justering av protokollet från föregående sammanträde: se protokollet

13. Frågetimme med kommissionens ordförande

Talmannen . – Nästa punkt på dagordningen är frågestunden med kommissionens ordförande. Jag välkomnar José Manuel Barroso till denna månatliga frågestund. Vi är redo att börja besvara frågor. Reglerna är desamma som vanligt, dvs. en minut för en fråga och en minut för ett svar. Om någon av ordförandena för de politiska grupperna vill ställa ytterligare en fråga är det 30 sekunder som gäller, både för frågan och dess svar.

Ioannis Kasoulides, *för PPE-gruppen.* – (EN) På vår gruppordförandes, Joseph Dauls, vägnar, vill jag ställa följande fråga. Vår grupp skulle vilja veta vad du anser om de nuvarande ansträngningarna att återuppta direkta förhandlingar för att få till stånd en lösning på Palestinafrågan. Förenta staterna har avbrutit försöken att övertyga Israel att förlänga moratoriet mot bosättningarna i östra Jerusalem och på Västbanken, antagligen på grund av att det inte leder någonstans.

Vilka åtgärder kommer att vidtas, enskilt av EU eller tillsammans inom kvartetten, för att få igång ett återupptagande av förhandlingarna? Hur ska man med tanke på den nuvarande utvecklingen tolka att EU upprepar sig vara redo att erkänna en självständig palestinsk stat när så är lämpligt?

Hur bedömer man den humanitära situationen i Gaza efter beslutet som togs av Israel i juni 2010 om att lätta på kontrollen vid gränsövergångarna och när det gäller ansträngningarna att befria Gilad Shalit?

José Manuel Barroso, *ordförande för kommissionen.* – (EN) Som ni vet ger Europeiska unionen sitt tydliga stöd till ett återupptagande av direkta samtal. Igår uttryckte rådet (utrikes frågor) EU:s ståndpunkt som innebär att man beklagar att Israel inte kunde acceptera en frysning av bosättningarna såsom Europeiska unionen, Förenta staterna och kvartetten begärt.

Jag vill lägga till att situationen är nedslående, särskilt på grund av att det inte bara ligger i Palestinas, regionens och hela det internationella samfundets intresse att det upprättas nödvändiga villkor för en tvåstatslösning – det ligger även i Israels intresse.

När det gäller förhandlingar gick rådet (utrikes frågor) i går även med på att intensifiera samordningen med kvartetten och Förenta staterna. Det särskilda sändebudet, den före detta amerikanske senatoren George Mitchell, kommer inom kort att träffa Catherine Ashton för att fråga ut henne om den nuvarande situationen. Europeiska unionen kommer att ge sitt fulla stöd till fredsprocessen och bidra med ett totalt engagemang i regionen. Jag anser att kvartetten skulle kunna vitaliseras och att Europeiska unionen och USA skulle kunna samarbeta mycket nära varandra.

Unionens höga representant för utrikes frågor och säkerhetspolitik, Catherine Ashton, har varit i kontakt med nyckelaktörer i regionen. Vi ser också fram emot Arabförbundets möte denna vecka. Vi behöver ge förhandlingarna en ny chans och nya impulser; ett dödläge bör inte vara något alternativ. Jag är övertygad om att vi, tillsammans med Förenta staterna, kommer att hitta en väg framåt.

Ioannis Kasoulides, *för PPE-gruppen.* – (EN) Jag vill ännu en gång fråga om den humanitära situationen i Gaza efter att gränsövergångarna öppnats och vad som händer med officeren Gilad Shalit.

José Manuel Barroso, *ordförande för kommissionen.* – (EN) Situationen i Gaza är oförsvarlig. Ekonomisk återhämtning behövs verkligen, men tyvärr har vi under de senaste månaderna inte kunnat se någon grundläggande förändring av politiken i Gaza, vilket är vad Europeiska unionen har efterfrågat.

Det är därför som Europeiska unionen förra måndagen enades om en tredelad strategi för att stödja export från Gaza efter en begäran från premiärminister Fayyad. Jag tog nyligen emot premiärminister Fayyad och vi talade om detta. Gaza bör ses som en mycket viktig del av det palestinska statsbygget.

Martin Schulz, *för S&D-gruppen.* – (DE) Herr talman, herr Barroso! Europeiska rådet sammanträder på torsdag och fredag. Jag skulle vilja ställa följande frågor:

För det första, tror du att införandet av EU-obligationer kan bidra till att stabilisera euron?

För det andra, delar du förbundskansler Angela Merkels åsikt att det inte är nödvändigt med EU-obligationer?

För det tredje, vilken handlingslinje kommer du att anta i rådet på torsdag, om det är så att dina åsikter skiljer sig från Angela Merkels och du är för EU-obligationer?

Har du, för det fjärde, kontakt med eurogruppens ordförande, premiärminister och finansminister Jean-Claude Juncker, och kommer du i egenskap av kommissionens ordförande att stödja honom?

För det femte, kommer du, om det inte ges klartecken för EU-obligationer, att informera parlamentet omedelbart efteråt om det sätt på vilket ni i kommissionen avser att tackla ett sådant beslut?

José Manuel Barroso, *ordförande för kommissionen.* – (EN) EU-obligationer är en intressant idé. Kommissionen beaktade faktiskt redan år 2008 EU-obligationer i vårt dokument "EMU@10" – EMU:s 10-årsjubileum. Sedan dess har vi emellertid, i syfte att ta itu med krisen, upprättat EFSF och ESFS. Dessa instrument är långt ifrån fullständiga. Om det behövs kan de förbättras och anpassas snabbare än något annat alternativ. För närvarande tror jag att vi måste ställa oss en enkel fråga: Är det bäst att ta itu med krisen med instrument som bygger på samförstånd eller genom att inleda ännu en diskussion som det inte råder enighet om? Liksom din fråga antyder råder det verkligen ingen enighet om de förslag som nyligen lades fram av Jean-Claude Juncker.

Jag anser att dagens svar är tydligt. Vi bör koncentrera oss på vad som kan skapa enighet i euroområdet. Om vi inte lyckas med detta kan marknadernas uppfattning om euroområdet komma att skadas. Låt oss inte inför framtiden ta död på den mycket intressanta idén om EU-obligationer, men låt oss i detta skede koncentrera oss på det som vi kan göra snabbt och beslutsamt.

Martin Schulz, *för S&D-gruppen.* – (DE) Herr talman, herr Barroso! Du har besvarat mina frågor med din oefterhärmliga diplomati. Jag tänker dock inte låta dig komma undan med det. Jag frågar därför mycket specifikt: I sin roll som eurogruppens ordförande har premiärminister Juncker tillkännagivit att han har för avsikt att ta initiativet i Europeiska rådet när det gäller införandet av EU-obligationer. Kommer du att stödja honom när det gäller detta? Är det vidare troligt att du kan övertyga Angela Merkel och Nicolas Sarkozy att ansluta sig till majoriteten av eurostaterna, eller kommer du, när Angela Merkel och Nicolas Sarkozy säger nej till dessa, att säga "Okej, eftersom två parter säger nej ska vi överge idén"?

José Manuel Barroso, *ordförande för kommissionen.* – (EN) Jag ska ge dig ett mycket uppriktigt svar. Jag tror inte att det på detta stadium finns någon som helst möjlighet att få till stånd en överenskommelse om EU-obligationer.

Det finns ett motstånd mot förslaget i flera medlemsstater. Det är också därför som jag anser att vi bör arbeta för att uppnå största möjliga enighet med nuvarande instrument. Jag har uppriktigt sagt till er, och särskilt till dig, Martin Schulz, att jag anser att idén är intressant och tilltalande. Kommissionen har faktiskt lagt fram flera förslag tidigare – under en av mina föregångares tid – men i detta skede råder inte de rätta förhållandena för att ingå en överenskommelse.

Guy Verhofstadt, *för ALDE-gruppen.* – (EN) Jag har en särskild fråga. Jag vill dock först säga till José Manuel Barroso att du har initiativrätt i kommissionen. Du kan lägga fram ett förslag om EU-obligationer, och det var det som Martin Schulz frågade om. Du använder dig inte av den rättigheten, något som för närvarande är ett problem.

Jag har en särskild fråga om 2009 års ansvarsfrihet. Generaldirektören för generaldirektoratet för regionalpolitik har i sin försäkran om rimlig säkerhet uppgivit, och jag citerar honom, att han för 38 av 79 program inte har fått någon rimlig försäkran gällande lagligheten och korrektheten hos de underliggande transaktionerna för återbetalningar av redovisade utgifter för 2009. Detta väcker frågan om vem som har befogenhet att lämna en sådan försäkring. I försäkran uppges vidare att betydande brister har identifierats på ett tidigt stadium, innan någon återbetalning för 2009 har skett, i de 41 återstående programmen.

Under förutsättning att du tar politiskt ansvar för denna försäkran med alla dess förgreningar undrar jag vilken handlingslinje du kommer att välja gentemot medlemsstaterna?

José Manuel Barroso, *ordförande för kommissionen.* – (EN) Guy Verhofstadt! Först av allt vill jag tala om att kommissionen redan har använt sig av sin initiativrätt. Olli Rehn och jag införde, som du kanske minns, denna mekanism med möjlighet till kollektiva garantier, vilka mer eller mindre gick i riktning mot EU-obligationer. Det fanns ett tydligt motstånd i medlemsstaterna mot detta.

Vi skulle nu kunna lägga fram nya förslag. Jag anser dock inte att det vid denna tidpunkt är ansvarsfullt att åter lägga fram formella förslag, eftersom vi befinner oss i ett så känsligt läge. Det skulle bara splittra euroområdet och den Europeiska unionen. Kommissionen har alltså redan lagt fram förslag – de förkastades. Så ser verkligheten ut.

När det gäller de finansiella perspektiven har jag redan åtagit mig att lägga fram förslaget om en särskild sorts EU-obligation (inom europrojektet). Även om jag redan har hört vissa negativa kommentarer från vissa huvudstäder har jag fortfarande hopp om att detta ska kunna förverkligas.

När det gäller din fråga anser jag att vi måste begära mer av medlemsstaterna. Som du vet är det endast fyra eller fem medlemsstater som är redo att lämna försäkran om rimlig säkerhet. Det som du nämnde att vår generaldirektör sade är sant; ibland har kommissionen inte alla instrument som behövs för att så tidigt som möjligt engagera sig i hur medlemsstaterna ska använda EU-medel på nationell nivå.

José Bové, *för Verts/ALE-gruppen.* – (FR) Herr talman, herr Barroso! För ett år sedan talade du om för mig att genetiskt modifierade organismer (GMO) hade förorenat din första mandatperiod och att du ville hänskjuta frågan tillbaka till medlemsstaterna.

För några dagar sedan samlades 1 200 000 underskrifter in från EU-medborgare med en begäran om en oberoende expertanalys av genetiskt modifierade organismer. Rådet (miljö) förkastade med mycket stor majoritet – även det för några dagar sedan – kommissionsledamot John Dallis förslag. Åsikterna från både rådets och parlamentets rättsliga rådgivare har också varit negativa. Slutligen har du bevittnat skandalen vid EFSA med Banati-affären och de frågor som har väckts av panelen. EFSA har dessutom nu självt beslutat att utfärda nya riktlinjer för konsekvensbedömning.

Vad jag därför skulle vilja veta är om du är villig att skjuta upp alla nya tillstånd och alla förnyelser av tillstånd, såsom MON810, ända tills de nya EFSA-reglerna har trätt i kraft? De nya konsekvensbedömningarna och förnyelserna av tillstånd bör genomföras i enlighet med de nya reglerna.

Är du slutligen beredd att återuppta debatten, så att vi kan få en oberoende konsekvensbedömning?

José Manuel Barroso, *ordförande för kommissionen*. – (FR) Herr talman! När det gäller initiativet vet du att detta system ännu inte har trätt i kraft. Icke desto mindre följer vi naturligtvis alla medborgarinitiativ beträffande denna fråga med stort intresse. Den ansvarige kommissionsledamoten träffade faktiskt initiativets sponsorer även om detta ännu inte har godkänts formellt.

När det gäller den nuvarande frågan kommer vi att fortsätta att tillämpa lagstiftningen i dess nuvarande form. Vi har inte något alternativ som är bättre än EFSA. Det är ett självständigt organ som upprättats för att avge yttranden. EFSA samlar in expertuppgifter i saken och vi måste naturligtvis följa de yttranden som utfärdas. Vi kommer således att fortsätta att följa unionens lagstiftning när det gäller GMO. Kommissionen kan inte besluta om att avbryta tillämpningen av unionens lagstiftning.

Jag har redan uppriktigt talat om att jag inte är nöjd med systemet för genetiskt modifierade organismer i Europa, eftersom jag anser att det inte är tillräckligt tydligt. Icke desto mindre är det ett system som jag är skyldig att följa.

José Bové, *för Verts/ALE-gruppen*. – (FR) Tack för ditt svar! EFSA har icke desto mindre redan upprättat nya riktlinjer som är mycket striktare. Är du villig att hålla med om att alla nya tillstånd som har beviljats under den senaste tiden och frågan om MON810 bör ses över i skenet av dessa nya riktlinjer?

Vi kan inte acceptera konsekvensbedömningar som genomförts på grundval av gamla regler. Det är därför som jag ställer denna exakta fråga till dig. Jag skulle vilja börja om från början med hela denna debatt i stället för att vänta till efter 2012. Direktiv 2001/18/EG ska uppdateras 2012 och denna process måste föras framåt.

José Manuel Barroso, *ordförande för kommissionen*. – (FR) Som alltid beaktar vi förslagen från den självständiga byrån, Europeiska myndigheten för livsmedelssäkerhet, med säte i Parma. Om byrån lägger fram nya riktlinjer kommer vi därför att studera dem mycket uppmärksam.

Det är vad jag kan meddela i dagsläget. Det rättsliga ramverket för godkännanden av GMO har ännu inte förändrats. Jag måste därför hålla mig till det nuvarande systemet ända till det är ändrat. Men vi kommer att vara redo att beakta alla nya riktlinjer och studera dem mycket noggrant.

Michał Tomasz Kamiński, för ECR-gruppen. – (PL) Herr talman! Gazprom och konsortiet Nord Stream har sedan den 9 april lagt ut det som är känt som den nordeuropeiska gasledningen. Jag vill inte fokusera på miljöaspekterna av detta projekt, eftersom vi redan har debatterat dem här i kammaren. Jag vill bara fästa er uppmärksamhet på en fråga – ledningen som har lagts ut gör det betydligt svårare för stora fartyg att nå den polska hamnen Świnoujście. Hamnen är en viktig arbetsplats för många polacker i västra Polen, en region som har en arbetslöshet som ofta är ganska hög. Polen har väckt denna fråga under bilaterala samtal, men jag har intrycket att vi också här har att göra med problem som är kopplade till konkurrenskraft. Rostock-hamnen ligger precis intill, på den tyska sidan av gränsen. Jag hoppas att den kommer att åtnjuta snabb tillväxt, men jag skulle vilja att alla hamnar i Europa behandlades på samma sätt, så att de verkligen kan konkurrera och så att de tekniska lösningarna som antagits av en medlemsstat inte hindrar utvecklingen av en hamn i en annan.

José Manuel Barroso, ordförande för kommissionen. – (EN) Jag är medveten om att det vid något tillfälle har framkommit oro över att tillgången till berörda polska hamnar skulle begränsas. I enlighet med den information som kommissionen har tillgång till inkluderade icke desto mindre ämbetsverket för bergsbruk i Stralsund en begäran för företaget Nord Stream i sitt tillstånd till förberedelse av en reviderad riskanalys för en del av ledningen på tyskt territorium, eftersom den polska sidan i detta läge lade fram planer på att anpassa båda hamnarna för fartyg som behöver ett större vattendjup. Som ett resultat av analysen kommer 20 km av ledningen på havsbotten att täckas över med ett halv meter tjockt täcke.

Dessutom har analysen av den planerade rutten för den tyska ekonomiska zonen lett till beslutet att välja en alternativ väg som är 12 kilometer lång. Det slutliga beslutet beviljades av den tyska federala myndigheten för sjöfart och hydrografi i februari i år.

Enligt den information som finns tillgänglig från de tyska myndigheterna och ansvarigt företag vidtogs båda ovanstående åtgärder för att säkerställa ett obegränsat tillträde till polska hamnar efter att ledningen rekonstruerats. Jag beklagar att detta blir mycket tekniskt, men det är den bästa informationen som vi har.

Michał Tomasz Kamiński, för ECR-gruppen. – (PL) José Manuel Barroso! Du har vid flera tillfällen bevisat att du behandlar medlemsstaterna rättvist. Jag hoppas att kommissionen i detta fall kommer att göra detsamma med mitt land. Jag vill bara rikta uppmärksamheten på det faktum att du själv medgav att du först och främst förlitar dig på de uppgifter som lämnats av den tyska sidan. Jag vädjar till kommissionen att lyssna på råd från oberoende experter även i detta fall, även om jag fortsätter att betona att jag har stort förtroende för att ni behandlar alla medlemsstater rättvist.

José Manuel Barroso, ordförande för kommissionen. – (EN) Tack för dina synpunkter, Michał Tomasz Kamiński. Kommissionen följer verkligen frågan om Nord Stream noggrant. Vi är medvetna om att frågan är känslig såväl utifrån miljösynpunkt som utifrån andra synpunkter, så vi kommer verkligen att följa denna fråga.

Lothar Bisky, för GUE/NGL-gruppen. – (DE) Herr talman, herr Barroso! Som svar på Martin Schulzs frågor sade du att förslaget om EU-obligationer förmodligen kommer att bli framgångsrikt. Tidigare har vi fått höra att det inte kommer att bli något av den finansiella transaktionsskatten. Dessutom har andra förslag mynnat ut i intet. Vi är nu inne på det tredje året efter finanskrisen och jag undrar om du skulle kunna gå med på att lyfta fram räddningspaketet för euron – det skulle naturligtvis vara ytterligare en åtgärd – eller om vi före helgen kan förvänta oss att ännu en uppsättning förslag kommer att förkastas av er

och andra. Hur dyr kommer denna försening att bli? Det är ju tydligt att den kostar oss mycket pengar.

José Manuel Barroso, *ordförande för kommissionen*. – (EN) En sak som vi måste tala om för de europeiska stats- och regeringscheferna när vi träffas denna vecka – kommissionens ordförande är också närvarande som ledamot av Europeiska rådet – är följande: Vi kommer inte bara att rikta oss till varandra eller att beakta politiska aspekter utan att även rikta oss till marknaderna.

Detta är mycket känsliga frågor och jag tror att vi måste vara återhållsamma i våra kommentarer.

Eftersom det är min plikt att vara öppen mot er alla har jag redan ärligt besvarat den fråga som ställdes av Martin Schulz. Det har framkommit några intressanta förslag på EU-obligationer. Jag anser inte att vi bör ta död på förslaget. Det är dock tydligt att det för närvarande inte råder enighet när det gäller detta. Jag kommer inte att insistera på något som för mig i nuläget framstår som en fråga där parterna är mycket splittrade. Vi har i dag instrument som varit föremål för enighet och som vi kan arbeta med för att försöka hitta en sammanhängande och robust åtgärd för att skydda euroområdet i Europeiska unionen.

Lothar Bisky, *för GUE/NGL-gruppen*. – (DE) Herr talman, herr Barroso! Jag har bara ytterligare en kort fråga: Finns det några andra instrument som fortfarande diskuteras? Jag känner mig dåligt informerad i denna fråga. Något måste göras, och vi är förmodligen eniga om att de instrument som vi har till vårt förfogande faktiskt bör användas.

José Manuel Barroso, *ordförande för kommissionen*. – (EN) Vi diskuterar många frågor och många möjliga alternativa instrument. Den sista eurogruppen beaktade olika alternativ och olika idéer, och kommissionen har kontakt med alla inblandade parter.

Olli Rehn och jag har inte bara samrått med medlemsstaterna utan även med Europeiska centralbankens ordförande, Internationella valutafondens verkställande direktör och andra viktiga aktörer på området. Jag tror dock inte att det är klokt, vilket ibland har skett tidigare, att göra viktiga tillkännagivanden utan att de följs av konkreta åtgärder.

Nästa gång måste vi göra raka motsatsen och komma med verkliga slutsatser när vi är klara. Kommissionen arbetar därför aktivt med alla medlemsstater och med andra institutioner för att ge ett heltäckande svar så snart som möjligt.

Nigel Farage, *för EFD-gruppen*. – (EN) José Manuel Barroso! Den storm som nyligen har blåst kring Wikileaks har gett upphov till blandade känslor. Vissa personer säger att öppenhet är bra och andra säger att läckorna kan komma att skada den internationella diplomatin. Icke desto mindre var jag särskilt road av hänvisningarna till dig i samband med skandalen. I samband med din resa till Ryssland nämndes att du ignorerades och uteslöts och att du utifrån det ryska ovanifrånperspektivet bara ses som en glorifierad internationell statstjänsteman.

Jag vill påminna dig om att vi har diskuterat denna fråga här tidigare. Jag har gång på gång påpekat att du inte har blivit direkt vald av folket och att du därför inte har någon verklig legitimitet. Är det på grund av detta som du inte kräver mer respekt på den globala arenan? Varför tycks Europas folk alltmer förakta både dig och hela kommissionen?

José Manuel Barroso, *ordförande för kommissionen*. – (EN) Jag hade inte förväntat mig att du, Nigel Farage, skulle göra gemensam sak med ryssarna – vad du antyder är att du

håller med dem! Ärligt talat har jag blivit vald av detta parlament, genom slutna omröstning, så jag anser att jag förtjänar respekt från parlamentet och alla dess ledamöter.

(Applåder)

De 27 demokratierna som Europeiska unionen består av har ett originellt sätt att välja ordförande för kommissionen, just på grund av att vi inte är en stat. Jag är säker på att du inte är för en europeisk enad stat. Eftersom vi inte är en sådan finns det inte något direkt val av ordförande i Europeiska unionen. I stället för en sådan har vi en ordförande för kommissionen. Faktum är, vare sig du gillar det eller inte – jag gillar dock detta mer än vad du gör – att jag har blivit vald av detta parlament och att det finns en ordförande i Europeiska rådet som är utnämnd av stats- och regeringscheferna.

Det är så det ser ut, och jag anser att detta är ett demokratiskt sätt att tackla Europeiska unionens mångfald. Jag hoppas att åtminstone ledamöterna i Europaparlamentet respekterar Europeiska unionens institutioner, även om andra inte gör det.

Nigel Farage, för EFD-gruppen. – *(EN)* José Manuel Barroso, jag tyckte att detta var mycket komiskt. Att du kan stå upp och upphausa det faktum att du är vald genom slutna omröstning och att detta på något sätt skulle ge dig demokratisk legitimitet är det mest bisarra koncept som jag har stött på i hela mitt liv.

Faktum är att kommissionen har ensamrätt att föreslå det slags lagstiftning som skadar EU:s ekonomier på det sätt som den gör. Anser du att det finns omständigheter under vilka EU:s medborgare borde få folkomrösta för att besluta om dessa frågor?

(Inpass av olika ledamöter i kammaren)

Talmannen . – Kära kolleger! Jag beklagar att vi inte tar emot några fler uttalanden. Vi skulle vilja gå vidare.

José Manuel Barroso, ordförande för kommissionen. – *(EN)* Valet till parlamentet var ett öppet val. Icke desto mindre anser många att de friaste valen är sådana där varje person – eller ledamot av parlamentet – kan fatta beslut genom slutna omröstning. I totalitära system tolereras vanligtvis inte slutna omröstningar, just på grund av det tryck som det innebär på individens frihet. Detta är min första punkt.

För det andra tillåts folkomröstningar likväl som representativ demokrati enligt konstitutionell och demokratisk teori. Storbritannien är förmodligen det land som har gjort mest för den representativa demokratin. Detta är ett helt och hållet legitimt sätt att fatta beslut på i en demokrati. I en sådan är parlamentets roll, såväl nationella parlament som Europaparlamentet, oerhört viktiga. Personligen anser jag att vissa av uttalandena som har gjorts mot representativ demokrati inte speglar ett sant demokratiskt sinne, eftersom de är framlagda på ett så negativt sätt.

Andrew Henry William Brons (NI) . – *(EN)* Kina har ett stort överskott i handelsbalansen med EU. Europas överskott från tjänster är alltför litet för att kompensera för detta. Kina uppnår detta överskott genom att ha ett konstgjort lågt värde på sin valuta. Lönerna hålls nere så att man inte ska ha råd med importen till Kina och så att exportpriserna blir betydligt lägre än EU-priserna. Dessutom ignorerar Kina internationella patenträttigheter, så att kinesiska företag kan dra fördel av forskning och utveckling som inte har genomförts av dem själva.

Kina håller snabbt på att samla på sig utländska valutareserver samt tillskansa sig kontroll över knappa globala resurser. EU-länderna håller på att bli villiga offer för en obeveklig global konkurrent som har medel att ta ifrån oss vårt levebröd. EU-länderna måste vart och ett – vilket jag föredrar – eller kollektivt skydda sina industrier.

Varför tillåter kommissionen EU:s företag och arbetstagare att drabbas av illojal konkurrens från Kina?

José Manuel Barroso, *ordförande för kommissionen*. – (EN) Låt mig tala om att vi kommer att bli mycket mer framgångsrika om vi gör detta tillsammans än om vi gör det enskilt.

Uppriktigt sagt anser jag inte att de enskilda medlemsstaterna har tillräckligt med inflytande för att tvinga på Kina några slags åtgärder. Europeiska unionen kan dock kollektivt engagera sig i Kina, och det är vad vi har gjort. Vi är, som du vet, för frihandel, men vi är också för rättvis handel. När vi exempelvis har haft skäl att tro att det finns bevis för dumpning har vi inlett antidumpningsåtgärder gentemot Kina. Vi gjorde detta trots att det inte var lätt på grund av att vissa medlemsstater motsatte sig det. Varje gång vi träffar de kinesiska ledarna diskuterar vi immateriella rättigheter och behovet av att de respekterar vissa grundläggande principer, så att vi kan bedriva en öppen handel med dem. Just detta är vår agenda: att uppmuntra kineserna på ett positivt sätt samtidigt som vi också är bestämda när det gäller våra handelsintressen.

Detta uttrycktes förresten tydligt vid det senaste toppmötet.

Andrew Henry William Brons (NI). – (EN) Du sade att du trodde på rättvis handel, men detta är inte vad som erbjuds. Det som vi har är partisk handel till förmån för Kina.

Kommer kommissionen att framgångsrikt kunna förmå Kina att ta bort sina subventioner, höja sin valuta eller för den delen respektera den internationella äganderätten, som tydligen uppgår till ungefär 5 procent av Kinas BNP? Kommer det inte att bli nödvändigt att i slutändan helt och hållet förhindra import av kinesiska varor?

José Manuel Barroso, *ordförande för kommissionen*. – (EN) Det är tydligt att kommissionen kommer att lyckas om den får ett fullt stöd från medlemsstaterna. Vi gör detta och vi värnar mycket om ömsesidigheten framför allt. Konceptet ömsesidighet innebär att vi vill hålla marknaderna öppna. Vi anser att detta gynnar oss. Europeiska unionen är den i särklass största exportören i världen, större än Kina, och det är därför viktigt att marknaderna hålls öppna. Vi anser emellertid också att våra partner måste respektera vissa grundläggande regler.

När det gäller växelkurser stod Europeiska unionen som du vet i frontlinjen vid det sista G20-mötet med sitt försök att säkerställa att denna fråga hanteras på ett konstruktivt och samarbetsinriktat sätt, eftersom vi anser att frågan också bör diskuteras när vi tar itu med problemen med stora obalanser i världsekonomin.

Talmannen. – Nu är vi framme vid frågestundens andra del, ögonkontaktsförfarandet. Ämnet är Wikileaks och it-säkerhet.

Carlos Coelho (PPE) . – (PT) Herr talman, herr Barroso! Jag ska inte be er att ta upp problemen med Förenta staternas diplomati, eller att kommentera för- och nackdelar med datanät, informationsfrihet eller de skamlösa uppmaningarna om att Julian Assange ska dö. Vad jag skulle vilja säga är att vi inte har rätt att bortse från information som kommer ut på offentlighetens scen.

Jag frågade ordföranden i utskottet för medborgerliga fri- och rättigheter samt rättsliga och inrikes frågor och ordföranden för underutskottet för mänskliga rättigheter om vi kunde återknyta till den undersökning som parlamentet genomförde 2007 om CIA:s verksamhet i Europa som jag hade äran att leda. Jag berömde då din kommission för att den var samarbetsvillig, hjälpsam agerade med stor öppenhet, helt olikt rådet som utelämnade fakta och ljög om sina mellanhavanden med parlamentet. Den fråga som jag vill ställa till dig är mycket enkel: Är Barroso-kommissionen redo att samarbeta helt öppet med Europaparlamentet igen?

José Manuel Barroso, *ordförande för kommissionen*. – (PT) Europeiska kommissionen, som jag har äran att vara ordförande för, samarbetar alltid helt och hållet öppet med Europaparlamentet och kommer alltid att göra så. Jag tvivlar inte det minsta på detta, och tack för dina ord om kommissionen. Jag anser att det är viktigt att vi upprätthåller högsta möjliga standard, öppenhet och ett rättvist samarbete mellan institutionerna vid alla förbindelser mellan kommissionen och parlamentet.

Edit Herczog (S&D) . – (EN) Jag vill ställa samma fråga. Européerna är ”digitalt beroende” och det vill vi också vara. Men under förutsättning att vi känner oss säkra och trygga på Internet. Kommissionen måste prioritera att lägga fram förslag som rör säkerhet för 500 miljoner medborgare i Europa. Hur planerar man att upprätthålla både säkerheten och rätten till ett privatliv utan att de ska ta ut varandra?

José Manuel Barroso, *ordförande för kommissionen*. – (EN) Några av dessa frågor faller inom nationella ansvarsområden. Inom våra egna ansvarsområden har vi dock nyligen föreslagit vissa förbättringar. När det gäller lagstiftning om tillgång till dokument har kommissionsledamot Cecilia Malmström lagt fram vissa förslag som just nu övervägs av er. Vi har också lagt fram förslag om cybersäkerhet eftersom vi, som du helt riktigt sade, blir vi mer och mer digitalt beroende.

Det är mycket viktigt att vi har frihet på det digitala området. Detta måste dock vara en frihet under ansvar, med viktiga rättigheter som rätt till skydd av privatlivet. Uppgiftsskydd är därför också en fråga om grundläggande rättigheter och vi anser att kommissionen har lagt fram förnuftiga förslag som upprättar en bra balans mellan frihet – något som inte är förhandlingsbart – och ett ansvarsfullt användande av Internet.

Graham Watson (ALDE) . – (EN) Kommissionens ordförande har varit slösaktig med svar när det gäller Wikileaks. Får jag fråga honom vad han anser gällande något som ännu inte läckts ut av Wikileaks?

José Manuel Barroso besvarade frågor om utfärdandet av EU-obligationer i syfte att få regeringarna att spendera i nuläget. Jag förstår och jag delar en del av den oro som uttryckts om att göra detta. Erkänner du dock inte att den lånekapacitet som finns är ett resultat av en sund förvaltning av euron?

Günther Oettinger uppger att han behöver 1 000 miljarder euro under 10 år för energiinfrastrukturinvesteringar – det är ungefär 100 miljarder per år för att bidra till att hantera den dubbla utmaningen med klimatförändringarna och energisäkerheten. Att ta sig an detta skulle vara oerhört ambitiöst för Europeiska investeringsbanken. Kan du inte därför lägga fram förslag om att utfärda EU-obligationer för att finansiera investeringar i infrastruktur i stället för att finansiera de nuvarande statliga utgifterna?

José Manuel Barroso, *ordförande för kommissionen*. – (EN) Graham Watson, jag är inte här för att ”leka WikiLeaks” med dig! Du känner redan till min ståndpunkt i denna fråga. I

mitt tal till nationen nämnde jag att jag kommer att lägga fram förslag om EU-obligationer som är utformade som projektobligationer särskilt för infrastruktur. Syftet med dessa är inte att sätta medlemsstaterna i skuld eller att skyla över kraftiga skulder – vi har ju ett problem med kraftig skuldsättning i Europa – utan att finansiera vissa viktiga infrastrukturprojekt, huvudsakligen med stöd från Europeiska investeringsbanken, vilket du helt korrekt sade.

Detta står i hög grad på vår agenda och ingår i vårt finansiella perspektiv. I juni kommer vi att lägga fram konkreta förslag om detta. Låt oss försöka skapa nödvändig enighet – det är ett av flera sätt att ta itu med vårt nuvarande problem. Det finns mycket viktiga begränsningar för medlemsstaternas budgetar och samtidigt behöver vi finansiera några verkligt europeiska projekt.

Raül Romeva i Rueda (Verts/ALE) . – (ES) Det som jag är bekymrad över är innehållet. Det verkar dessutom som att vi skjuter budbäraren snarare än att gå till botten med problemet. Det viktiga med Wikileaks är dess innehåll, vilket har visat sig stämma.

Under flera år har du och vissa av dina kolleger, exempelvis Miguel Moratinos, förnekat större delen av detta innehåll. Du har förnekat hemlig europeisk samverkan i viss illegal verksamhet i Förenta staterna.

Vi vet nu att detta inte är sant, att sådant faktiskt har skett, och vi väntar fortfarande på ett svar från många utrikesministrar och särskilt från dig. Jag anser att det är viktigt att du ger en förklaring när det gäller innehållet.

Vidare har jag en annan fråga som rör kampanjen mot Julian Assange. Jag anser att det är mycket viktigt att vi tar hänsyn till vad denna person för närvarande riskerar. Vi får inte glömma att han gjorde något som var nödvändigt – han lade fram sanningen på bordet.

Jag, liksom alla andra i parlamentet, hoppas att du också kommer att förstå detta, och att du ska lämna förklaringar, antingen här eller i en kommitté som vi bör återupprätta för att ta reda på den verkliga sanningen.

José Manuel Barroso, ordförande för kommissionen. – (PT) När det gäller innehållet rör all information som har uppdagats medlemsstaternas verksamhet och inte kommissionens. Medlemsstaterna behöver tillhandahålla alla förtydliganden, och jag är förvissad om att de kommer att göra detta i egenskap av demokratiska stater. Jag vet att initiativ har tagits i vissa medlemsstater att informera allmänheten om den särskilda verksamhet som de har anklagats för att bedriva.

Kommissionen har gjort allt som står i dess makt, vilket Carlos Coelho påminde oss om alldeles nyss, för att i största möjliga mån informera parlamentet och den europeiska allmänheten. När det gäller Julian Assange har jag inga kommentarer. Det finns anklagelser om kriminalitet mot honom, av medlemsstaten Sverige som är en demokrati. Landet har för närvarande utfärdat en europeisk arresteringsorder mot honom, och saken håller på att undersökas av brittiska rättsliga myndigheter. Kommissionen har verkligen inte något att säga om detta, förutom det uppenbara: en anklagad person är oskyldig ända tills han eller hon förklarats skyldig.

Georgios Papanikolaou (PPE) . – (EL) Herr talman! Ett verkligt krig utkämpas i cyberrymden för närvarande. Enligt pressen har tusentals hackare de senaste dagarna genomfört cyberattacker på företag som har försökt få bort Wikileaks från Internet eller underminera Wikileaks finansiellt och få dess donationer indragna.

Företag som MasterCard, Visa och PayPal har drabbats av samordnade överbelastningsattacker (DDoS), vilket innebär att tusentals datorer har försökt komma in på samma webbplats samtidigt och därmed överbelastat sidan och fått den att krascha.

Vi inser alla att detta orsakar problem för offentliga transaktioner i allmänhet. Frågan är direkt: Anser vi att det på EU-nivå finns ett pålitligt skyddsnät för att skydda offentlighetens transaktioner på nätet om sådant inträffar?

José Manuel Barroso, *ordförande för kommissionen*. – (EN) Jag anser inte att vi är helt förberedda för detta, vilket är anledningen till att kommissionen nyligen lade fram några förslag om att bekämpa den här sortens cyberattacker.

Detta gjordes på kommissionsledamot Malmströms initiativ, och nu utvidgas förslagen till att gälla alla slags cyberattacker. Jag vill, när det gäller de cyberattacker som du nämnde, påpeka att Förenta staternas utrikesministerium förnekar att man utfärdat några direkta instruktioner till PayPal, Visa eller MasterCard. Jag har således inga kommentarer till olika företags beslut att serva eller att inte serva Wikileaks. Kommissionen är emot alla slags cyberattacker som görs av den ena eller den andra sidan i detta kontroversiella fall.

Ana Gomes (S&D) . – (PT) Herr talman! Wikileaks och respekterade internationella mediers publicering av vad som klassificerats som amerikansk diplomatisk korrespondens är bara möjlig på grund av enorma brister i USA:s säkerhetssystem med anledning av att utrikesdepartementets och försvarsdepartementets korrespondenskretsar utökats på ett överdrivet sätt.

Vilka konsekvenser tror du att detta misslyckande kan få för de transatlantiska förbindelserna, särskilt när det gäller utbyte av diplomatisk information och underrättelseinformation? Vilken läxa har vi lärt oss för att stärka säkerheten i EU:s kommunikationsnätverk och funktionen för den europeiska avdelningen för yttre åtgärder, däribland nätverket *Correspondence Européenne* samt säkerheten mot cyberattacker?

José Manuel Barroso, *ordförande för kommissionen*. – (PT) För det första anser vi att det som hände i Förenta staterna skulle kunna hända inom praktiskt taget alla säkerhetssystem. Det finns inte något säkerhetssystem som är helt och hållet immunt mot risken att en person bryter lagen.

Det är uppenbarligen sant att hundratusentals personer inom USA:s system, enligt uppgifter som vi fått, har tillgång till mycket konfidentiell information. Sanningen är dock att det i system där man värderar frihet, vilket också är fallet med europeiska system, är omöjligt att uppnå en hundraprocentig säkerhet. Därför är vi fast beslutna att arbeta med våra partner och vänner i Förenta staterna för att stärka säkerheten, dock genomgående också med respekt för grundläggande friheter. Som jag för en kort stund sedan sade anser vi även att det är viktigt att hitta en bra balans mellan dessa båda försiktighetsåtgärder.

Det är sant att det finns ett behov av att utbyta viss extremt känslig information på grund av terroristverksamhet. Samtidigt bör vi göra detta i enlighet med försiktighetsprinciper och i allmänhet samtidigt iakttä pricipen om rättvis balans.

Sonia Alfano (ALDE). – (IT) Som uttalandena av många regeringsrepresentanter visar är den ovanliga iver med vilken Julian Assange utreds tydligt utformad för att straffa honom och Wikileaks för att ha avslöjat vissa topphemligheter för världen, exempelvis att den amerikanska utrikesministern Hillary Clinton begärde information från de amerikanska ambassaderna i Rom och Moskva om alla Silvio Berlusconi och Vladimir Putins personliga

investeringar som skulle kunna påverka utrikespolitiken eller den ekonomiska politiken i deras respektive länder. Silvio Berlusconi beskrivs som Vladimir Putins talesman i Europa.

Det som uppenbarligen utspelar sig här är en exempellös bestraffning och förföljelse av en man och en organisation vars enda brott är att ha uppmärksammat världen på att det finns vissa gråzoner som gör att regeringar hamnar i en obehaglig ställning. Det är därigenom vår plikt att skydda Wikileaks frihet och garantera att Julian Assange får en rättvis behandling. Han bör sona sina brott, om de kan bevisas genom en rättvis rättegång.

Jag uppmanar därför kommissionen att meddela sin ståndpunkt när det gäller Wikileaks-affären och att förklara hur den avser att övervaka situationen så att denna affär inte används för att trampa på informationsfriheten och tvinga fram begränsningar på Internet. Det senare har än en gång visat sig vara ett utomordentligt kraftfullt demokratiskt instrument, och det måste därför skyddas.

José Manuel Barroso, *ordförande för kommissionen*. – (EN) Som jag sade tidigare kan jag inte kommentera enskilda fall eller brottsanklagelser.

När det gäller Julian Assange har han blivit anklagad av det svenska rättssystemet, något som nu utreds av det brittiska rättssystemet. Både Sverige och Storbritannien respekterar rättsstatsprincipen. Vi måste låta den normala rättsprocessen ha sin gång. Jag kan inte och bör inte uttala mig om detta, just för att jag i stor utsträckning respekterar oskuldspresumtionen och var och ens enskilda rättigheter.

Inte heller dina övriga uttalanden om vissa av uppgifterna i Wikileaks anser jag att det vore rätt av mig att kommentera. Det är Förenta staternas diplomaters ansvar att göra detta. Jag kan inte uttala mig om dessa frågor utan bara tala om vår ståndpunkt i saken, vilken inte är detsamma som Förenta staternas ståndpunkt. Vår ståndpunkt i EU är tydlig när det gäller den fråga som du ställde. Vi behöver inte uttala oss om särskilda läckor, vare sig de kommer från Wikileaks eller någon annanstans ifrån.

Takis Hadjigeorgiou (GUE/NGL) . – (EL) Herr talman! Enligt min uppfattning missar vi fortfarande poängen. Det verkar åtminstone så utifrån dina svar. Först och främst är jag helt och hållet förbluffad – och jag vill veta om detsamma gäller dig – över den obegripliga tystnaden från EU-organen när det gäller detta förtryck av yttrandefriheten. Tyvärr är alla försvarare av yttrandefriheten frånvarande i kammaren. De har försvunnit allihop.

Min fråga är följande: Anser du att detta används för att undertrycka möjligheterna att överföra information? Vi gör alla mycket väsen om kinesernas rättigheter och om kubanernas rätt till Internet – och det med rätta, men vad kan vi och vad bör vi göra nu när denna rättighet faktiskt undertrycks? Vad kan och bör kommissionen göra?

Min fråga är mycket specifik: Vad kommer du att göra för att säkerställa att den europeiska allmänheten kan få tillgång till Wikileaks webbsida?

José Manuel Barroso, *ordförande för kommissionen*. – (EN) Först och främst är sakfrågan som vi har diskuterat att yttrandefriheten i alla dess former inte bara är en grundläggande mänsklig rättighet utan en av hörnstenarna för alla demokratiska samhällen. Den är inte förhandlingsbar.

Samtidigt är det också tydligt att det finns information, vare sig den är privat, kommersiell eller rättslig, som genom sin verkliga natur är känslig och inte kan vara tillgänglig för en bredare offentlighet. Uppgiftsskyddet är också förankrat i grundläggande rättigheter. I alla våra medlemsstater finns regler för uppgiftsskydd och skydd av vissa typer av känslig

information för allmänhetens skull. Detta är vår ståndpunkt när det gäller yttrandefrihet och uppgiftsskydd.

När det gäller anklagelserna mot en särskild person är jag inte någon domstol. Det är heller inte meningen att kommissionen ska uttala sig om anklagelser mot särskilda individer, eftersom inte heller den är eller ska vara någon domstol och göra antaganden om en viss persons skuld.

Tunne Kelam (PPE). – (EN) Det nya Nato-konceptet innebär att ländernas IT-försvarskapacitet måste samordnas för att skapa ett centraliserat IT-försvar för alla Nato-organ. Hur ser du på Europeiska kommissionens roll för att bättre samordna våra nationella IT-försvar, som befinner sig på olika nivå, och för att öka samarbetet med Nato? Kommer till exempel Catherine Ashton att ta upp några IT-säkerhetsfrågor som ingår i försvarspolitikerna? Behövs det mer gemensam EU-forskning för att slå fast ett heltäckande svar på IT-utmaningarna på EU-nivå?

José Manuel Barroso, *kommissionens ordförande.* – (EN) Det här ingår egentligen inte i kommissionens behörighet, utan i Catherine Ashtons behörighet som utrikesrepresentant. Hon håller på att utarbeta den här typen av insatser med våra huvudsakliga samarbetspartner. Vid det senaste toppmötet med president Barack Obama stod vårt samarbete inom IT-säkerhet på dagordningen.

Det här är en viktig fråga, inte bara för Nato utan även för våra bilaterala förbindelser med Förenta staterna. Vi arbetar med det. Vi anser att det finns allvarliga hot mot IT-säkerheten. Vissa medlemsstater – även ditt land antar jag – har redan utsatts för IT-attacker. Vi anser att det här är en mycket viktig fråga. Vi måste även ta itu med den på EU-nivå, men det här är en fråga där medlemsstaterna har ett visst ansvar. Den höga representanten håller på att utarbeta åtgärder för att skapa en enhetlig strategi för IT-säkerhetsproblem. Jag stöder dessa åtgärder fullt ut.

Derek Vaughan (S&D). – (EN) Just den här frågan har fått mycket publicitet i hela Europa. En av de saker som oroar människor är vad det här kommer att innebära för IT-säkerheten i EU i framtiden. Jag tror inte att särskilt många människor är alltför oroade över individen här. Vad som oroar dem är vad det här kommer att innebära för hela Europa. Jag menar bara att det är viktigt att EU har en politik för det här.

Jag uppmanar kommissionen att låta så många partner som möjligt delta i debatten, inte bara på medlemsstatsnivå utan även på andra förvaltningsnivåer i EU, så att till exempel IT-säkerheten blir en viktig fråga även för regionala och lokala myndigheter.

José Manuel Barroso, *kommissionens ordförande.* – (EN) Jag håller helt och hållet med dig om det du säger. Det är precis i den riktning vi arbetar.

För inte så länge sedan, 2007 respektive 2008, blev EU vittne till IT-attacker mot offentliga och privata organisationer i Estland och Litauen. EU:s institutioner och andra offentliga myndigheter utsattes dagligen för tusentals IT-attacker.

Kommissionen vidtog nyligen åtgärder för att ta itu med den här oroande situationen. Den 30 september lade den fram ett förslag till direktiv om angrepp mot informationssystem och om upphävande av rådets rambeslut från 2005. Det övergripande målet med direktivet är att bekämpa storskaliga angrepp från och/eller mot EU.

Vi är mycket uppmärksamma på dessa farhågor och anser att förslaget till direktiv är bra. Det innebär att personer som använder verktyg som botnät för att begå brott straffas och att strängare straff införs för dem som begår dessa brott. Förslaget innebär att medlemsstaterna blir skyldiga att besvara brådskande förfrågningar från både den offentliga och privata sektorn via nätet av kontaktpunkter, som är tillgängligt dygnet runt, inom åtta timmar från det att de mottagit förfrågan. Medlemsstaterna blir också skyldiga att bedriva övervakning för att underlätta insamling och tillhandahållande av uppgifter om IT-attacker, inklusive antalet åtal och anmälningar om brott.

Mario Borghesio (EFD). – (IT) Herr talman, mina damer och herrar! Reaktionerna på Julian Assanges fall och frihetsberövande på grund av sina idéer om frihet påminner om Pontius Pilatus.

Jag vill att vi funderar över tre punkter:

1. Det här är ett fall av *fumus persecutionis*, eftersom anklagelserna är mycket svaga. 2. Förenta Staterna utövar påtryckningar på en EU-stat för att få honom utvisad, även om man fortfarande inte har angett någon rättslig grund för sin begäran. 3. En medborgares europeiska bankkonton har spärrats, vilket innebär att han inte kan få något ekonomiskt stöd från sina anhängare i Europa.

Dessutom visar all statistik att den europeiska allmänheten är för dessa frihetsprinciper, att man vill ha frihet på Internet, att man är för frihet, trots de tvivel och problem som har dykt upp i kölvattnet av initiativet, som jag personligen inte stöder helt och hållet.

Trots det vill vi att ordförande José Manuel Barroso anger vilka begränsningarna är och vad skyddet av mänskliga rättigheter och yttrandefriheten faktiskt bygger på. Har vi att göra med ett virtuellt Guantánamo här? Står vi inför hotet om en orwellsk total censur av Internet? Det är faran, och vi behöver få besked i frågan.

Det är också viktigt att kontrollera Julian Assanges förhållanden i fängelset, för i Italien hålls inte ens medlemmar av maffian helt isolerade.

José Manuel Barroso, *kommissionens ordförande.* – (EN) Jag kan ge er viss information om de rättsliga aspekterna i fallet, utan att föregripa den rättsliga prövningen, eftersom jag inte är någon domstol och inte kan fatta något beslut i fallet.

För det första anhölls Julian Assange av brittiska myndigheter på grundval av en europeisk arresteringsorder. Den svenska åklagaren utfärdade en efterlysning av Julian Assange enligt det svenska systemet, Schengen-systemet och via Interpol, och på grundval av denna utfärdades en europeisk arresteringsorder.

Enligt artikel 28 i rambeslutet om en europeisk arresteringsorder ska en person som har överlämnats enligt en europeisk arresteringsorder inte utlämnas till tredjeland utan samtycke av den behöriga myndigheten i den medlemsstat som har överlämnat personen. Eftersom Julian Assange anhölls i Storbritannien innebär det att den brittiska myndighet som är behörig att avgöra om Assange ska överlämnas till Sverige också först måste ge sitt samtycke om att utlämna honom till tredjeland.

Det är den bästa förklaring jag kan ge av de rättsliga aspekterna. Jag kan dock inte på något sätt spekulera i skuldfrågan för den enskilda berörda personen.

Sarah Ludford (ALDE). – (EN) Ordförande Barroso! Du har gjort flera olika uttalanden, bland annat uttalade du dig här på eftermiddagen om hur EU och dess medlemsstater

respekterar grundläggande rättigheter och rättsstatsprincipen. Vid utredningen av extraordinära överlämnanden, för vilken Carlos Coelho var ordförande och jag var vice ordförande, uppgavs det dock finnas *prima facie*-bevis för att omkring ett dussin EU-länder och andra europeiska länder i hemlighet medverkat till övergrepp i kriget mot terrorn, till exempel försvinnanden och tortyr. Uppriktigt sagt är jag rädd att du gav ett ganska otydligt svar till Carlos Coelho.

Vi ansåg att kommissionen och rådet inte hade respekterat artikel 6 i fördraget och vi uppmanade dem att gå till botten med vad som hade hänt och i förekommande fall vidta åtgärder enligt artikel 7, det vill säga påföljder vid brott mot de mänskliga rättigheterna. Uppriktigt sagt har det inte gett något resultat. Detta innebär att EU kan anklagas för hyckleri. Vad kommer du att göra nu för att utkräva fullt politiskt och rättsligt ansvar för Europas hemliga medverkan i brott mot de mänskliga rättigheterna som begås i det så kallade kriget mot terrorns namn?

José Manuel Barroso, *kommissionens ordförande*. – (EN) För det första har kommissionen alltid respekterat de grundläggande rättigheterna och jag avvisar helt och hållet alla former av kritik som går ut på att kommissionen skulle ha deltagit i någon form av brott mot de grundläggande rättigheterna. Det stämmer inte. Kommissionen har ett fullständigt rent samvete i den frågan och vi är beredda att med full insyn arbeta tillsammans med parlamentet i alla dessa frågor.

Vissa av frågorna är medlemsstaternas ansvar och de måste göra sin plikt. Kommissionen kan inte ersätta medlemsstaterna. Vi har ett fördrag, vi har ett ansvar, vi har skyldigheter och vi har rättigheter. Kommissionen har tillmötesgått parlamentet på alla punkter och – med full insyn – samarbetat i de frågor som du precis har nämnt.

Franz Obermayr (NI). – (DE) Herr talman! Internetplattformen WikiLeaks offentliggör – för att uttrycka det enkelt – konfidentiell information, och det är naturligtvis alltid mycket obehagligt för de inblandade parterna. Det bör också noteras att inga rättsliga förfaranden ännu har inletts mot WikiLeaks. Under tiden rasar ett rent IT-krig. Å ena sidan attackeras WikiLeaks servrar och å andra sidan bombarderar WikiLeaks anhängare Visas och MasterCards webbserverar för att få dem att haverera.

Min fråga, herr ordförande, är följande: Kommer kommissionen att vidta åtgärder mot sådana proxykrig? Du har redan nämnt kommissionsledamot Cecilia Malmströms insatser. Finns det redan nu en tidsplan för detta, och har vi redan nu en uppfattning om vad vi ska göra? Planerar kommissionen – och här skulle jag vilja be om ett tydligt svar, inte några ursäkter med detaljer och rättsliga argument – att vidta specifika åtgärder mot WikiLeaks för att än en gång agera ledhund till Förenta staterna i den känsliga frågan om dataöverföring och uppföra sig som en sådan?

José Manuel Barroso, *kommissionens ordförande*. – (EN) För det första planerar vi inte några som helst åtgärder mot WikiLeaks.

För det andra håller vi för närvarande på att diskutera de direktiv som vi har lagt fram med parlamentet. Vi har lagt fram förslag för att öka IT-säkerheten.

När det gäller vissa av de frågor som du vill att jag ska besvara i detalj tycker jag att det vore bättre att ge dig en briefing på expertnivå. Tyvärr kan jag inte ge dig några specifika svar på en minut, men mina avdelningar står till ditt förfogande för att, om du önskar, ge dig alla detaljer om hur vi ser på denna viktiga fråga. Det här är dock egentligen inte kommissionens fråga. Det här är någonting som har inträffat i Förenta staterna och som

har påverkat hela det Internetanvändande världssamfundet, och det är en mycket allvarlig och viktig fråga. Jag underskattar inte frågans vikt men vi måste vara tydliga med vilka våra ansvarsområden är.

Jag erbjuder mig att på ett organiserat sätt ge de parlamentsledamöter som önskar en fullständig briefing om de tekniska åtgärder som vi kan vidta på EU-nivå.

Petru Constantin Luhan (PPE). – (RO) Herr talman! Jag skulle vilja ställa en fråga om de hackerangrepp som Visa, MasterCard och PayPal nyligen utsatts för i syfte att sabotera deras finansiella verksamhet och att orsaka ekonomiska förluster.

Var kundernas konfidentiella uppgifter säkra eller sårbara när dessa IT-attacker, som orsakade relativt allvarliga tekniska problem, ägde rum? Det är min första fråga. Medan dessa IT-attacker, som begås av ideologiska skäl eller för skojs skull, pågår finns det en risk att hackare som endast är ute efter ekonomisk vinning också kommer att kunna ta sig in i systemen. Jag skulle vilja veta om dessa finansiella och personliga uppgifter drabbades, vilka metoder och brottslingar som är inblandade i det här och om ni för närvarande har situationen under kontroll. Jag skulle också vilja veta om Förenta staterna och internationella myndigheter också arbetar med problemet.

José Manuel Barroso, *kommissionens ordförande.* – (EN) Jag har ingen direkt information om läckorna eller i vilken mån konfidentiella eller privata uppgifter har läckt ut. Tyvärr har jag inte de uppgifterna själv – jag har ingenting att göra med det fallet.

Det är mycket riktigt så att frågan har gett upphov till mycket viktiga frågeställningar när det gäller säkerheten. Vi hade arbetat med några av dessa problem före WikiLeaks-fallet och jag har berättat för er om några av kommissionens initiativ. Jag är övertygad om att de på andra sidan Atlanten också är oroade. Därför tycker jag att vi bör arbeta tillsammans för att öka IT-säkerheten. Vi bör dock alltid respektera de grundläggande friheterna – för yttrandefriheten är en helig rättighet för oss i EU – och vara tydliga med att dataskydd och integritetsskydd också är grundläggande rättigheter.

Vi måste hitta rätt balans och därför måste vi i alla våra initiativ införliva dessa två principer, som ibland är svåra att förena men som alltid är mycket viktiga.

Talmannen. – Kolleger, vi hade 21 namn på listan men endast 14 av er kunde få ordet. Jag är mycket ledsen, men namnen togs i tur och ordning på listan.

Frågestunden är härmed avslutad.

ORDFÖRANDESKAP: PITTELLA

Vice talman

14. Parlamentets ståndpunkt om det nya förslaget till budget för 2011 med rådets ändringar (debatt)

Talmannen. – Nästa punkt är ett betänkande av Sidonia Elżbieta Jędrzejewska och Helga Trüpel, för budgetutskottet, om förslaget till Europeiska unionens allmänna budget för budgetåret 2011, alla avsnitt, med rådets ändringar (17635/2010 – C7-0411/2010 – 2010/2290(BUD)) (A7-0369/2010).

Sidonia Elżbieta Jędrzejewska, *föredragande.* – (PL) Herr talman! Efter många månader av förhandlingar, diskussioner och spänningar kommer vi – förhoppningsvis i morgon –

att till slut kunna anta EU:s budget för 2011 vid Europaparlamentets plenarsammanträde. Jag skulle vilja börja i positiv anda med vad jag anser vara de intressantaste och effektivaste punkterna i 2011 års budget och som är av särskild betydelse för EU:s medborgare.

Först och främst är jag mycket nöjd över att vi har lyckats nå en överenskommelse i tid, att de svåra förhandlingarna med medlemsstaterna och kommissionen kunde fullföljas före utgången av 2010, och att vi har lyckats undvika faran med att ha en preliminär budget för 2011, även om alla parter naturligtvis har varit tvungna att kompromissa i någon mån. Jag skulle vilja göra er uppmärksamma på flera värdefulla och intressanta aspekter som rör specifika detaljer i det som vi har lyckats förhandla fram.

Det handlar först och främst om att vi har utarbetat en gemensam ståndpunkt och enhälligt antagit parlamentets förslag från oktober 2010 om Europaparlamentets prioriteringar när det gäller budgetåtaganden. Alla våra förslag om att öka finansieringen av budgetposter som är viktiga för ungdomar, utbildning, rörlighet, innovation, forskningsprogram och program för viktiga internationella frågor godtogs av rådet och kommissionen. Det gläder mig. Det bör även observeras att parlamentet var mycket realistiskt och disciplinerat vid behandlingen i oktober. Det gläder mig att rådet och medlemsstaterna noterade denna disciplin och beaktade de prioriteringar som vi föreslog och som vi tydligt har hänvisat till sedan i mars.

Sammanfattningsvis gläder det mig att rådet förstod och insåg vikten av dessa tre frågor – ungdomar, utbildning och rörlighet. Jag hoppas att kommissionen kommer att göra allt som står i dess makt för att se till att dessa utökade medel används på lämpligt sätt under 2011.

Det gläder mig att vi i stor utsträckning har lyckats förstå våra egna farhågor. Vår tillfredsställelse över att ha lyckats nå en överenskommelse förmörkas dock i väldigt många avseenden av flera viktiga frågor. För det första fick vi under förhandlingarna om budgeten för 2011 i praktiken se hur svårt det är att genomföra Lissabonfördraget. Vi såg hur många okända områden som vi fortfarande har framför oss och hur mycket gemensamt arbete som krävs för att hitta praktiska, pragmatiska lösningar inom de nya ramar som gäller för vår verksamhet. Den processen är långtifrån avslutad.

Det har också blivit smärtsamt uppenbart att medlemsstaterna visar allt mindre solidaritet när de ställs inför en kris, och det är just den europeiska solidariteten som är det första som får stryka på foten när det krävs nedskärningar i de nationella budgetarna. Jag beklagar verkligen att medlemsstaterna plötsligt har blivit så kortsiktiga och att de vill göra besparingar just på den europeiska integrationen. Det är ett känsligt ämne. Vi måste återkomma till den debatten, för den är långtifrån över.

Jag skulle även vilja ställa två ganska viktiga frågor till Melchior Wathelet i ämnen som fortfarande förbryllar mig. Jag skulle vilja veta om rådet tänker anta den gemensamma förklaringen – där vi har sett ett utkast, även om jag är osäker på dess status – om den fleråriga budgetramen. Kommissionen presenterade dessutom i enlighet med parlamentets förväntningar en lång rad ensidesförklaringar där den förtydligar lissaboniseringen, det europeiska mervärdet och egna medel. Jag skulle vilja fråga Melchior Wathelet, som företräder rådet här, om rådet skulle kunna förklara sin egen ståndpunkt i dessa frågor.

Jag skulle än en gång vilja tacka mina kolleger i Europaparlamentet för deras insatser och alla i kommissionen och rådet för deras konstruktiva inställning, och jag vore tacksam för ett svar på dessa frågor.

Helga Trüpel, *föredragande*. – (DE) Herr talman, herr Wathelet, herr kommissionsledamot, mina damer och herrar! Som föredragande för parlamentets budget kan jag definitivt tala om en politisk framgång när det gäller den här delen av budgeten. Parlamentets ståndpunkt efter omröstningen om budgeten i oktober har nästan helt och hållet godtagits av rådet. Min strategi var att ta itu med budgeten med en stor portion ansvar, med en ambitionsnivå som motsvarar Lissabonfördragets, men även med självbehärskning från vår sida, eftersom vi alla naturligtvis inser att vi befinner oss i en svår situation. Vi är detta till trots engagerade européer. Det var just dessa motstridiga målsättningar som vi stod inför med parlamentets budget, liksom med den allmänna delen av budgeten. De olika institutionerna, vilket innebär dels vårt eget parlament och dels de andra mindre institutionerna, till exempel Europeiska datatillsynsmannen, Europeiska ombudsmannen och revisionsrätten, har fått de tjänster som de så desperat behöver – inte så många som de från början efterfrågade men ett antal som visar på en förståelse för vad de verkligen behöver. Parlamentets budget – och det här tycker jag är viktigt – har skurits ned med 25 miljoner euro jämfört med vad presidiet från början begärde. Det är med andra ord ytterligare ett tydligt tecken på självbesinning och självbehärskning, men inte självförnekelse.

En annan sak som var särskilt viktig för mig var att använda mer resurser för att göra våra byggnader mer energieffektiva. Det bör även finnas fler cyklar här i Strasbourg så att vi inte är så beroende av så många bilar. Det bör också vara möjligt att förse institutionernas personal med färdbevis för kollektivtrafiken i Bryssel. Även här är det en fråga om miljöansvar. Lönejusteringarna i enlighet med domstolens beslut har fått tillräckligt utrymme i budgeten och kommer att finansieras genom en omfördelning från andra delar av budgeten. Det innebär att vi har nått en bra kompromiss mellan parlamentet och rådet, och vi har samarbetat väl.

Om jag får vill jag nu i egenskap av budgetsamordnare för gruppen De Gröna/Europeiska fria alliansen dock ge er min politiska bedömning av den allmänna budgeten. De ökade utgifterna – 2,91 procent – är mycket blygsamma och det här är en övergångsbudget vid en tidpunkt då det krävs nödvändiga nedskärningar i medlemsstaterna. Parlamentet ville dock – och jag anser fortfarande att det här är en rimlig begäran – ha en tydlig överenskommelse med rådet om hur Lissabonfördraget, som rådet och parlamentet naturligtvis antog tillsammans, faktiskt kan genomföras – för vi är när allt kommer omkring inte motståndare i den här frågan. Jag vill än en gång betona att parlamentet inte går längre än vad som föreskrivs i Lissabonfördraget. Vi kräver endast att fördraget efterlevs. Vi uppmanar dock även rådet att inte gömma sig bakom Lissabonfördragets resultat. I mina ögon finns det en fara för detta, och det är någonting som varje parlament med självrespekt måste kritisera.

Vi i den gröna gruppen är inte nöjda med vad vi har åstadkommit hittills. Det finns en del vaga uttalanden, men det är inte vad vi från början ville ha. Jag anser att vi, om vi antar en ambitiös strategi som det finns riktigt goda skäl för, också måste hålla oss till den och inte ge upp i förtid. Vi i den gröna gruppen gläder oss åt att vi för närvarande inte har pengar till kärnfusionsreaktorn Iter, eftersom vi inte anser att det är någon verklig prioritering i det här läget. Från miljösynpunkt anser vi också att vi borde spendera mer pengar på förnybara energikällor och en grön omställning, i stället för att lägga dem på projekt med osäkra utsikter. Det vi nu med säkerhet kan se inför det nya året är dock att förhandlingarna kommer att fortsätta. Jag hoppas verkligen att vi då, i en EU-positiv anda mellan rådet och parlamentet, kommer att bli ännu mer framgångsrika tillsammans.

Melchior Wathelet, rådets ordförande. – (FR) Herr talman, mina damer och herrar! Vi är nu inne på slutsträckan för att anta budgeten för 2011. Det har inte varit någon picknick direkt. Det har funnits en del fallgropar men jag hoppas att vi till slut kan nå våra mål i budgetförfarandet och att vi, som föredraganden sade alldeles nyss, kommer att kunna godkänna en budget före årets slut.

Jag tror att det är det som har drivit oss i dag och här har vi beviset för att företrädarna för de olika budgetområdena talade sanning när de sade att de ville nå en överenskommelse. Kanske måste vi dock även säga att vi har utfört en ny uppgift och invigt ett nytt förfarande. Jag anser – som föredraganden precis sade – att alla har varit tvungna att göra vissa eftergifter, alla har varit tvungna att göra vissa kompromisser.

Å andra sidan har Europaparlamentet självt gjort betydande ändringar av rådets förslag om åtagandebemyndiganden. Det har lyckats få med flera projekt och förberedande åtgärder, det har inlett debatter och ifrågasatt finansieringen av ett flertal politiska åtgärder, och det har verkligen spelat sin roll som budgetmyndighet fullt ut. Det har också accepterat de stränga begränsningar som rådet har infört, särskilt när det gäller betalningsbemyndiganden.

Dessutom har vi det gemensamma uttalande som föredraganden hänvisade till och som rådet uppenbarligen stöder, med tanke på att det är ett gemensamt uttalande. Som ni säkert känner till har vi tagit emot ett brev från Belgiens premiärminister, den nuvarande rådsordföranden, adresserat till Europaparlamentets talman, där premiärministern förklarar att företrädarna för de kommande fyra ordförandeskapen på sex månader har bekräftat att de vill genomföra förfarandet för att utarbeta framtida budgettramar i enlighet med bestämmelserna i fördraget. I viss mån är det därför det första steget i genomförandet av det gemensamma uttalande som vi har antagit tillsammans om utarbetandet av framtida budgettramar.

Å andra sidan har Europaparlamentet också lagt fram en lista med krav när det gäller sina egna ambitioner för de förfaranden som rör egna medel. Ni har själva också haft möjlighet att sätta er in i kommissionens uttalande, som visade att kommissionen kommer att utöva sin initiativrätt och faktiskt gå vidare med den här agendan och på så sätt genomföra det nya budgetförfarandet, samt de kommande budgettramarerna.

När det gäller själva budgeten för 2011 så är det mycket riktigt en sträng budget där betalningsbemyndigandena utökas med 2,9 procent. Trots det har vi dock kunnat se till att Europeiska utrikestjänsten kunnat bli verklighet. Vi har också lyckats finansiera de tre nya finansiella tillsynsmyndigheterna inom denna begränsade budgetökning på 2,91 procent. Genom att mobilisera flexibilitetsinstrumenten har vi också kunnat beakta de politiska prioriteringar som parlamentet ville genomföra. 105 miljoner euro har anslagits för nya förberedande åtgärder, ungdomsprojekt och rörlighetsprojekt. Som du märker, Helga Trüpel, använder vi precis samma ord som du har upprepat om och om igen, både i trepartsförfarandet och i ditt sista anförande, när vi pratar om parlamentets prioriteringar.

Detta nya förfarande enligt bestämmelserna i Lissabonfördraget var en ny erfarenhet för oss alla, och särskilt för mig vilket jag ödmjukt erkänner. Detta har dock inneburit att vi har kunnat hålla ett antal möten och diskussioner – ibland livliga sådana – men än en gång kan vi i dag säga att vi har nått en överenskommelse.

Jag skulle säga att jag fortfarande har en känsla av att vi har gjort för lite. Jag har tyvärr en något bitter smak i munnen när det gäller möjligheten att flytta flexibilitetsfrågan från enhällighet till kvalificerad majoritet. Jag anser att våra insatser har fört oss närmare en

överenskommelse, men jag befarar att möjligheten inte kommer att infinna sig. Jag tycker att det är synd att vi inte tog tillvara på möjligheten, vare sig i fråga om flexibiliteten i sig eller i fråga om finansieringen av Iter.

Detta kanske inte är något enkelt förfarande men om det finns en god vilja och en vilja att lyckas på båda sidor så kommer vi att klara det. I det här läget skulle jag även vilja tacka alla dem som har hjälpt till att se till att vi i morgon förhoppningsvis kan bekräfta denna överenskommelse: Talmannen Jerzy Buzek själv som, skulle jag vilja påstå, verkligen kavlade upp ärmarna under budgetförfarandet, men även Alain Lamassoure, föredragandena Sidonia Elżbieta Jędrzejewska och Helga Trüpel, och naturligtvis kommissionsledamot Janusz Lewandowski, som trots meningsskiljaktigheterna hela tiden återkom med nya förslag och såg till att förfarandet slutligen roddes i hamn.

Här är således beviset för att vi kan nå överenskommelser och beviset för att det nya Lissabon-förfarandet kan bli framgångsrikt. Trots de fallgropar och svårigheter vi har stött på har vi lyckats nå en överenskommelse och få fram den här budgeten, som är mycket mer än bara en budget: Den kommer även att ge konkreta resultat för medborgarna när det gäller rörlighet, ungdomar, strukturfonderna som kommer att mobiliseras för de europeiska regioner som verkligen behöver dem, utrikestjänsten och de finansiella organen.

Tack vare denna budget kommer vi att kunna genomföra politiken i EU-medborgarnas tjänst. Det är det som måste vara vår drivkraft, och det som har sett till att alla har gjort de kompromisser som behövs för att nå en överenskommelse.

Janusz Lewandowski, *ledamot av kommissionen*. – (EN) Herr talman! Jag välkomnar på kommissionens vägnar det faktum att parlamentet är berett att rösta om budgeten för 2011, även om inte alla delar av det ursprungliga paketet – bestående av en förordning om den fleråriga budgetramen, ett nytt interinstitutionellt avtal och finansieringen av Iter – har slutförts.

Genom att rösta visar budgetmyndighetens två parter att de tar sitt ansvar för att undvika budgetkris i ett läge när EU står inför allvarliga utmaningar och finansiell instabilitet i flera medlemsstater.

Jag måste betona hur viktigt det är att parlamentet röstar på samma sätt som i rådet, nämligen för att undvika ytterligare medling. Rådet har vidtagit åtgärder för att tillmötesgå parlamentets önskemål när det gäller förberedande åtgärder, pilotåtgärder, reserver och budgetanmärkningar. Jag anser att det här – att rösta på samma sätt och undvika ytterligare förseningar – är ett sätt att testa vår vilja att leverera budgeten, att ge EU-medborgarna förutsättningar att genomföra projekt och de program som skulle kunna och bör bidra till ökad sysselsättning.

När det gäller åtaganden avser omröstningen 141,8 miljarder euro, vilket motsvarar 1,13 procent av BNI. Det innebär enligt min mening att viktiga prioriteringar för parlamentet godkänns i fråga om ungdomar, små och medelstora företag och forskning i rubrikerna 1a och 3b, och om Palestina i rubrik 4.

För att nå dessa mål måste vi mobilisera flexibilitetsinstrumentet till ett värde av 105 miljarder euro. Betalningarna fastställs till 126,5 miljarder euro, vilket motsvarar 1,01 procent av BNI. Det återspeglar de budgetbegränsningar som medlemsstaterna för närvarande står inför.

Betalningsnivån fastställs på villkoret – som är mycket viktigt för kommissionen – att de kommer överens om ett gemensamt uttalande om att vid behov agera snabbt för att bevilja ytterligare betalningsbemyndiganden i form av överföringar eller ändringsbudgetar för att undvika betalningsunderskott.

När det gäller reserver, vilket vi troligtvis kommer att rösta om, måste jag givetvis upprepa kommissionens ståndpunkt. Vi strävar naturligtvis efter att så snart som möjligt uppfylla de villkor som parlamentet ställer.

Det är mycket viktigt att ha en budget på plats så att vi kan fortsätta diskussionerna på övriga områden utan den försvårande omständigheten att arbeta med tillfälliga tolfedelar. Det är verkligen mycket viktigt.

Det som återstår är finansieringen av Iter, vilket hänger ihop med det enade Europas internationella trovärdighet som partner i globala vetenskapliga och tekniska projekt. Om vi inte kan komma överens – och det här är sista möjligheten att göra det – förlorar vi omkring 570 miljoner euro av marginalerna för 2010 och förlorar därför även handlingsutrymmet i marginalerna för 2011. Jag anser därför att vi alla skulle vinna på att rösta och komma överens om Iter.

Det som återstår är också att anpassa och införliva Lissabonfördraget i form av den fleråriga budgetramen och det nya interinstitutionella avtalet. Jag måste berömma budgetföredraganden, Reimer Böge, och minister Melchior Wathelet för sina insatser för att få parterna att komma överens på just det här området, som också innehåller ett visst mått av flexibilitet. Det är riktigt. Jag kan höra på diskussionerna i parlamentet att det här är mer begränsat än det nuvarande systemet. Det är dock en kompromiss som i praktiken faktiskt garanterar samma flexibilitet som tidigare. Det förefaller därför vara godtagbart i dagsläget med de budgetkonsolideringar som pågår i medlemsstaterna.

Vi måste arbeta vidare med att införliva Lissabonfördraget genom att anta den fleråriga budgetramen och det nya interinstitutionella avtalet. Annars är vi ute på osäkert vatten, med dödlägen och förseningar på dessa områden, inte på stadig mark när det gäller de juridiska villkoren för våra insatser för framtiden.

Vi har nu testat Lissabonfördraget i praktiken. Det blev inte som det från början var avsett, nämligen för att underlätta kompromisser och beslutsfattande. Jag hoppas dock att vi kan dra slutsatser av erfarenheterna och i väntan på omröstningen i parlamentet har vi redan påbörjat förberedelserna för budgeten för 2012. Det här är ett tecken på vår optimism. Jag tackar alla som har varit inblandade i arbetet med att försöka få till en kompromiss om budgeten för 2011, Alain Lamassoure, talmannen Jerzy Buzek, minister Melchior Wathelet och föredragandena.

László Surján, för PPE-gruppen. – (HU) Herr talman! Vi testar nu effekterna av Lissabonfördraget på oss själva. Vi och, generellt sett, de europeiska medierna har ofta sagt att parlamentets befogenheter har utökats enormt till följd av fördraget. Det stämmer att budgetmyndighetens två parter är ungefär lika starka men styrkan i denna part kan inte användas fullt ut eftersom fördraget innebär att vi har dömts till samtycke. Det enda fall där parlamentets befogenheter skulle kunna bli mer omfattande är om rådet i framtiden skulle rösta ned sig självt, vilket är helt otänkbart. Vi måste alla inse att vi, om vi fortsätter med tolfedelarna, bara kan stappla från en månad till nästa och inte skapa en europeisk union. Europeiska folkpartiet är därför i princip överens med övriga grupper om att det är nödvändigt för EU att få en giltig budget under morgondagen.

Denna budget kommer att baseras på den budget som kommissionen lade fram i somras och som parlamentet ansåg vara väl underbyggd och sund. Rådet var mer eller mindre av samma åsikt eftersom det inte gjorde några större ändringar och endast sänkte betalningsnivån något på grund av den stora krisen. Det är en konstig kris om den uppenbarligen kan lösas med 4 miljarder euro jämfört med EU-medlemsstaternas inkomster. Ärligt talat kan en nedskärning av denna storlek anses vara något populistisk. Något som glädde mig i den slutliga överenskommelsen, när parlamentet antog nedskärningen på 4 miljarder euro, var att vi inte skar ned jämnt överallt utan i stället behöll de viktiga, prioriterade områden som var särskilt känsliga för parlamentet.

Jag om någon tycker att det är mycket viktigt att det har skett en väsentlig, nästan 15-procentig ökning av anslagen till sammanhållningspolitiskt stöd. Det är också viktigt att vi gör vissa framsteg. Jag förstår signalen, herr talman, jag ska sluta alldeles strax. Jag måste dock säga att parlamentet begick ett stort misstag i slutet av förhandlingsförloppet och partipolitiska intressen gjorde det oerhört svårt för oss att nå alla våra mål.

Martin Schulz, för S&D-gruppen. – (DE) Herr talman! Jag skulle vilja gå vidare med det som László Surján sade. Vi har att göra med ett nytt förfarande där budgetmyndighetens två parter, rådet och parlamentet, verkar på samma nivå. Jag vill vända mig till alla de kolleger i budgetutskottet som har klagat på att debatten har blivit politiserad. Till er vill jag säga att vi enligt det nya förfarandets logik ska göra mer än att bara diskutera tekniska budgetfrågor och faktiskt diskutera riktig budgetpolitik. Med denna budgetpolitik har det blivit tydligt att det finns en avsikt hos övriga myndigheter och rådet att använda budgetpolitiken för att skapa ett annat EU. Jag tänker därför börja med rådets ordförande – med dig, Melchior Wathelet.

Jag menar att parlamentet står i tacksamhetsskuld till det belgiska ordförandeskapet, eftersom jag anser att det har hjälpt till att åstadkomma någonting som jag inte trodde var möjligt för tre veckor sedan. I rådet var de brittiska och nederländska regeringarna – vi måste också nämna dem vid namn här – inte beredda att gå med på en kompromiss om parlamentets deltagande i arbetet med budgetramen. De kompromisser som vi ville få till stånd med rådet förkastades. De försökte nå en kompromiss ända in i sista stund, men dessa två regeringar sade nej. Man hittade en mycket intelligent lösning – eventuellt en belgisk lösning – om att få de regeringar som kommer att inneha ordförandeskapet under de kommande två åren – Ungern, Polen, Danmark och Cypern – att göra ett uttalande där de förbinder sig att låta parlamentet delta i utarbetandet av målen. Jag antar att det kommer att bli som tidigare, det vill säga baserat på det nuvarande interinstitutionella avtalet. Fyra regeringar i rådet har således förklarat att de är av en annan åsikt än de nederländska och brittiska regeringarna. Detta är en stor framgång, eftersom det har klargjort att rådet inte är en homogen enhet som kan diktera ett enhetligt mål, utan att det definitivt finns olika åsikter inom rådet. Till exempel befarar stater som Ungern eller Polen att det förr eller senare kommer att krävas nedskärningar någonstans, om utrikestjänsten, Iter och Galileo ska finansieras med samma budgetanslag som vi har i dag samtidigt som jordbruksutgifterna är frysta till och med 2013. Nedskärningarna skulle då dessutom ske inom sammanhållningspolitiken. Vi har således allierade i rådet, nämligen de stater som inte vill ha dessa nedskärningar. Det rör sig framför allt om de två kommande ordförandeländerna Polen och Ungern. I det avseendet har parlamentet tagit ett stort steg framåt.

Jag håller inte med Helga Trüpel om att vi har gett vika – tvärtom! När det gäller vårt andra centrala politiska krav, flexibiliteten, har vi inte nått någon överenskommelse. Frågan har skjutits på framtiden. Melchior Wathelet, du sade att det nu råder enighet och att du skulle

kunna ha fått kvalificerad majoritet. Jag vill vända på saken och säga att de som vill ha Iter då även måste se till att det i rådet råder enighet om samarbetet kring flexibiliteten, annars kommer de inte att få Iter.

Vi har förhandlat på ett tufft och mycket kontroversiellt sätt. När allt kommer omkring handlade det aldrig om siffror utan om politisk vilja.

Slutligen är min tredje punkt att kommissionen i en tuff debatt har positionerat sig mellan rådet och parlamentet. Det finns inte en enda regering i rådet som är beredd att diskutera våra egna medel. Vi vill diskutera våra egna medel. Kommissionen har tagit ställning. I den här frågan har den valt att ställa sig på parlamentets sida. Gemenskapsinstitutionerna är således överens. Till våren räknar jag med att kommissionens ordförande och du, Janusz Lewandowski, kommer att lägga fram ett motsvarande förslag om hur vi ska hantera egna medel i EU. Medlemsstaterna – de 27 regeringarna – måste då ta ställning till detta.

Jag är lite förvånad över att jag är den enda gruppordförande som talar här i dag. Jag skulle även vilja rikta mig till mina kolleger i den frågan. Vi och budgetexperterna förde till viss del en livlig debatt. Jag tycker att det hela till slut gick i en positiv riktning. Jag skulle vilja tacka budgetföredragandena Sidonia Elżbieta Jędrzejewska och Helga Trüpel. Efter att ha arbetat mer med budgeten på politisk nivå har jag lärt mig hur svårt det här är. Jag vill gratulera er till ett utmärkt arbete. Slutligen vill jag be alla de ledamöter i budgetutskottet, som ibland har känt att jag har provocerat dem, om ursäkt. Jag måste dock säga att jag ansåg att provokationen var nödvändig.

Anne E. Jensen, för ALDE-gruppen. – (DA) Herr talman! Jag vill också börja med att tacka Sidonia Elżbieta Jędrzejewska och Helga Trüpel för deras gedigna och goda arbete med budgeten, och kanske Sidonia Elżbieta Jędrzejewska i synnerhet, som har haft en otroligt svår uppgift med det nya förfarandet. Jag vill tacka det belgiska ordförandeskapet som har gjort en fantastisk insats. Jag tycker också att vår ordförande, Alain Lamassoure, har gjort ett utmärkt arbete under förhandlingarna. Kommissionen har naturligtvis också bemödat sig att göra en konstruktiv insats, särskilt under slutfasen.

Gruppen Alliansen liberaler och demokrater för Europa anser att det här är ett bra resultat för budgeten 2011. Vi har säkrat nödvändiga anslag till forskning, energi och utbildning, och på det utrikespolitiska området har vi lyckats få fram pengar till Palestina och de bananproducerande länderna utan att göra nedskärningar i andra program. Budgetförfarandet har visat att den fleråriga budgettramen är mycket strikt och oflexibel. Vi har fortfarande inte lyckats lösa problemet med hur fusionsenergiprojektet Iter ska finansieras under de kommande åren – någonting som har nämnts av flera personer. ALDE-gruppen vill hitta en lösning på detta. Om vi ska fortsätta att arbeta för att nå EU:s energipolitiska mål kommer vi att stå inför svåra budgetförhandlingar även under de kommande åren om vi inte träffar en överenskommelse som möjliggör större flexibilitet. Jag hoppas att detta kommer att ske snart. Här vill jag tacka Reimer Böge för hans oförtrutna arbete för att få till stånd en bra lösning.

Isabelle Durant, för Verts/ALE-gruppen. – (FR) Herr talman, herr Wathelet, herr kommissionsledamot! För bara en månad sedan protesterade de fyra stora politiska grupperna mycket högljutt och kraftfullt, trots att vi i princip hade kommit överens om siffrorna för budgeten 2011. De uppmanade det belgiska ordförandeskapet att med rådet förhandla fram inte bara 2011 års siffror, som vi var överens om, utan även en uppriktig politisk överenskommelse om nästa fas, en politisk överenskommelse som skulle göra det möjligt att arbeta tillsammans i form av ett konvent eller liknande – det spelar knappast

någon roll – men även tillsammans med nationella parlament och regeringar om den framtida budgetramen och om egna medel. Alla var överens.

Vi bad om detta då, för bara en månad sedan, eftersom vi trodde att vi var tvungna att garantera EU:s framtida finanser, eftersom vi trodde att vi var tvungna att gripa in och rädda budgetarna i medlemsstaterna, som alla har problem, och eftersom EU måste ha egna medel. Alla samtyckte och jag skulle vilja påstå att det sades mycket kraftfullt.

Var står vi nu, en månad senare? Vi är tillbaka på ruta ett. Vi ska snart anta budgeten för 2011. I den tas ingen hänsyn till vare sig flexibilitet eller Iter. Jag sörjer som ni vet inte över Iter men å andra sidan gör det belgiska ordförandeskapet – även om jag vet att det har gjort enorma insatser – det hela något lättare för oss att svälja i dag genom att föreslå att vi bör hålla till godo med ett uttalande från rådet, med kommissionens visdom – även om jag hoppas att det alltid kommer att stå på parlamentets sida, där det hör hemma – och med brevet från premiärminister Yves Leterme, som faktiskt föreslår att vi bör respektera fördragen. Som tur är föreslår han inte motsatsen för oss – det hade varit häpnadsväckande.

Ni måste därför medge att det här är ett ganska lättviktigt förslag, och ni måste inse att vi är lite frustrerade. Jag är inte ens säker på att det belgiska ordförandeskapet själv helt och hållet tror på vad det säger. Om "picknicken" hade varat lite längre, Melchior Wathelet, hade vi kanske kunnat nå en bättre överenskommelse, en starkare överenskommelse för framtiden, som skulle ge oss större möjligheter att lämna ordentliga garantier för framtiden.

Du har en känsla av att det finns för lite här, och det har jag också. Vi kommer dock ändå att agera korrekt. Vi kommer därför att godkänna resolutionen, trots alla dess nackdelar, och när det gäller allt det andra har vi gått miste om en möjlighet. Du kan dock lita på att vi kommer att vara med vid nästa möte, för debatten om budgetramarna är inte över.

Derk Jan Eppink, för ECR-gruppen. – (EN) Herr talman! Jag ska försöka vara mer kortfattad än föregående talare. Min grupp föreslår att budgeten antas enligt överenskommelsen i rådet. Den medför en liten ökning och det är en rimlig kompromiss. Kom ihåg att EU:s medlemsstater och medborgare har skurit ned i sina budgetar. Tyvärr fick budgetdebatten en skev början. Parlamentet krävde en ökning med 6 procent, vilket var löjeväckande och visade att denna församling hade förlorat greppet. Här infekterades debatten till och med av brushuvuden som ville kidnappa budgeten för att tvinga fram tillgång till egna medel, med andra ord, EU-beskattnings. Vi har alltid varit emot detta. Lissabonfördraget är tydligt på den punkten. Parlamentet har rätt att vara rådgivande, inte att vara med och besluta.

Parlamentet förlorade den här striden, precis som vi förutspådde. Nu närmar det sig den ståndpunkt som Europeiska konservativa har försvarat hela tiden – en budget på 1 procent av BNP. Brushuvudena här måste lugna ner sig, särskilt de gröna. Föreställ er bara att EU inte hade någon budget nästa år, samtidigt som euron befann sig i fullt spinn. Är det den bild som ni vill förmedla till finansmarknaderna? De vore inte alls glada.

Jag vill gratulera de brittiska och nederländska regeringarna till deras principfasta ståndpunkt. Jag tackar den belgiska regeringen för dess roll som neutral medlare och jag tackar kommissionen för sitt kunniga och lugna arbete.

Miguel Portas, för GUE/NGL-gruppen. – (PT) Herr talman! När vi nu antar förslaget till budget för 2011 kommer vi till slutet av en turbulent förhandlingsprocess. Först några ord om själva budgeten. Den är ett resultat av regeringarnas krav på ökning, i form av återstående belopp. Det förslag som regeringarna lade fram, och som vi kommer att rösta

om i morgon, ligger långt under de gränser som man kom överens om vid förhandlingarna om budgetramen för perioden 2007–2013.

Min grupp håller inte med om detta. Vi är emot kontinuitetsbudgetar i exceptionella situationer och vi är emot budgetar som inte innehåller åtgärder för att ta itu med de sociala kriser som åtstramningspolitiken har bidragit till i våra länder. Detta skulle i sig vara tillräckligt för att inte rösta för budgeten. Underfinansieringen har dock även en annan konsekvens: Det kommer att krävas successiva korrigeringar under hela 2011, vilket regeringarna själva erkänner genom att underteckna ett protokoll där man säger just detta.

När det gäller framtiden hoppades den majoritet som kommer att rösta för budgeten åtminstone att budgeten inte skulle upprepas 2012 och 2013, men ingenting kunde vara mer osäkert. Trots vår kritik stödde min grupp parlamentets ståndpunkter under dödsläget för att undvika denna mycket påtagliga risk. Det slutliga åtagandet är dock mycket svagt. Jag kan garantera er att vi 2012 kommer att ha en reviderad och utökad version av den debatt som vi har fört i år, eftersom en minoritet av regeringarna, under ledning av Storbritannien, anser att dagens EU-budgetar är för stora: De vill ha mindre, inte mer. Dessa regeringar vill även minska flexibiliteten. Dessa regeringar gillar sanktioner och avskyr solidaritet. De vill ha överdrivna åtstramningar och inte sociala framsteg. Det är därför som vårt Europa – ett Europa som förkastar obligationsemissioner, ett Europa som förkastar tanken på en skatt på finansiella transaktioner – är ett Europa som är fast beslutet om att förstöra sitt eget europeiska projekt. Det är inte ett Europa som vi kan ställa oss bakom. Vi kan därför inte rösta för budgeten.

Marta Andreasen, *för EFD-gruppen.* – (EN) Herr talman! Jag ska fatta mig kort för att väga upp för den tid som Miguel Portas tog på sig. Många ledamöter i parlamentet kommer att gratulera sig själva till att ha erhållit en utökad EU-budget för 2011 med 2,9 procent. Andra kommer i stället att klaga över att det inte är tillräckligt. Jag om någon beklagar djupt att parlamentet ignorerar den kris som européerna går igenom och endast försöker tillfredsställa sina egna mål. Jag om någon beklagar att David Cameron godkänner en sådan ökning och samtidigt inför stränga åtstramningar i den brittiska budgeten, vilket har fått medborgarna att göra uppror.

Dessa pengar kommer inte att förbättra ekonomin i dessa medlemsstater, inte heller skapa arbetstillfällen för dem som förlorar sina arbeten. Om pengarna hade hållits kvar i Storbritannien skulle de dock ha gjort det möjligt att undvika en höjning av utbildningsavgifterna till exempel. Vi kommer naturligtvis inte att rösta för den utökade budgeten.

Lucas Hartong (NI). – (NL) Herr talman! I förmiddags fick jag via e-post en inbjudan till ett cocktailparty från budgetutskottets sekretariat. De ville fira att Europaparlamentet kunnat utöka sin budget för 2011.

Om det var upp till parlamentet och kommissionen skulle betydligt mer pengar ha tagits ur våra medborgares fickor. EU-skatt: verkligen en anledning att fira med en cocktail! Medlemsstaterna förlorar sin vetorätt i budgetfrågor: ytterligare en anledning att fira! Det kallar jag att dansa på graven till medborgarnas rättigheter! Som tur är finns det dock en anledning att fira. Budgetökningen har begränsats, efter kraftiga påtryckningar från medlemsstaterna.

Tyvärr innebär detta dock fortfarande inte att budgeten kommer att skäras ned, vilket det nederländska frihetspartiet (PVV) ville, men ökningen är inte i närheten så hög som

Europaparlamentet ville. Vi kommer inte att få någon EU-skatt, till förtret för gruppen Alliansen liberaler och demokrater för Europa, gruppen Progressiva förbundet av socialdemokrater och demokrater i Europaparlamentet och Europeiska folkpartiets grupp (kristdemokrater), och medlemsstaterna kommer att ha kvar sin vetorätt. Så när jag höjer mitt glas i dag kommer det att vara för de modiga, envisa medlemsstater, som Nederländerna, som har vägrat att gå med på parlamentets krav. Länge leve medlemsstaterna, länge leve medborgarna!

Salvador Garriga Polledo (PPE). – (ES) Herr talman, fru Jędrzejewska, fru Trüpel, herr Lamassoure, herr Lewandowski och herr Böge! Ni är dem som ligger bakom en budget för 2011 som jag anser till slut har visat sig vara måttfull och realistisk.

Budgetutskottet hade redan utarbetat ett förslag som när det gäller åtagandebemyndiganden var helt i linje med de finansiella begränsningarna och som lät betalningsbemyndigandena vara öppna för förhandling, eftersom det som kommissionen sade fanns och fortsätter att finnas farhågor om förändringarna i betalningsbemyndigandena i strukturfonderna för nästa år.

Efter omröstningen i oktober hamnade vi tyvärr i politiska förhandlingar med rådet och sedan dess har allting gått snett: "brevet från de tolv", rådets 2,9-procentiga ökning av betalningsbemyndigandena, påtryckningarna på parlamentet och dess ledamöter, och det sista misslyckandet när budgetutskottet ställde in det möte som skulle ha ägt rum i går för att försöka nå en överenskommelse om flexibiliteten och den framtida finansieringen av den internationella termonukleära experimentreaktorn (Iter).

Borde vi dra några slutsatser av detta? Det tycker jag att vi borde. Rådet borde dra sina slutsatser, de kommande ordförandeskapen borde dra sina slutsatser, kommissionen borde dra sina slutsatser, och det borde även vi göra.

Jag ska nu ge er en slutsats: Låt förhandlingarna om EU-budgeten för andra år vara. Låt specialisterna sköta dem, det vill säga de som har talat i dag.

Jag vill även ta tillfället i akt och välkomna min kollega, Martin Schulz, till budgetutskottet och påminna honom om att utskottet sammanträder i januari. Jag hoppas att du då kommer att lägga fram ett alternativt förslag på hur man ska finansiera Iter, med tanke på att vi har förlorat 571 miljoner euro i budgeten för 2010.

Göran Färm (S&D). - Herr talman, kära kolleger! Det är väldigt glädjande att rådet och parlamentet i dessa besvärliga tider har kunnat enas om en budget för 2011. Budgeten är en god kompromiss i och med att vi har kunnat hålla en låg ökningstakt, men ändå hittat rimliga resurser för våra prioriterade områden. Ett stort tack för detta till våra föredragande Sidonia Elżbieta Jędrzejewska och Helga Trüpel och till det belgiska ordförandeskapet som har gjort en mycket konstruktiv insats.

Det som oroar mig är de långsiktiga perspektiven, eftersom det i längden blir orimligt om medlemsstaterna lägger på EU nya uppgifter men inte kan enas om hur de ska finansieras. Det här kommer att bli ett stort problem 2012 och 2013 och givetvis inför kommande finansiella ramverk. För nu är det uppenbart att en minoritet av rikare nettobetalarländer, varav vissa med EU-skeptiska regeringar, vill banta EU:s budget till varje pris, oavsett konsekvenserna. Det är en orimlig hållning, särskilt som de själva driver på hårt för ökade utgifter på vissa områden, t.ex. it-projektet, och inte heller kan peka ut var besparingarna ska göras. Ska vi spara på jordbruksstödet? Ska vi spara på strukturfonderna? Vissa vill det, men de flesta säger nej.

De problem vi har inför framtiden är egentligen ett internt, politiskt problem i rådet och mellan medlemsstater med olika inställning till EU och dess budget i framtiden. Mest kontroversiell är frågan om framtidens flexibilitetsmekanismer. För oss socialdemokrater handlar detta om två saker.

För det första: Det är en principfråga att försvara ett interinstitutionellt avtal som vi har haft sedan 1999 och som har fungerat utmärkt. Inget parlament i världen accepterar ett försämrat inflytande, särskilt inte om det inte finns några starka sakskaäl för det. Några sådana sakskaäl för minskad flexibilitet har rådet inte kunnat presentera. Lissabonfördraget förhindrar inte ett nytt avtal med samma innehåll som det nuvarande, utan det är en fråga om medlemsstaternas politiska vilja.

För det andra: När marginalerna krymper i slutet av budgetperioden, samtidigt som de nya uppgifterna växer, kommer behovet av flexibilitet också att växa. Det har kommissionen pekat på i sin utvärdering av nuvarande ramverk. Trots att alla sakargument talar för ökad flexibilitet och trots att det bör bli lättare att använda flexibiliteten har rådet gått i motsatt riktning. Detta är inte acceptabelt. Vi vet idag att det finns medlemsstater som ser dagens strid om försämrad flexibilitet som en förberedelse inför det stora slaget, med en drastisk slakt på EU:s budget. Om detta kommer att bli rådets linje för framtiden är jag rädd att vi står inför en mer permanent budgetkris, för det kommer vi inte att acceptera.

(Talaren godtog att besvara en fråga (blått kort) i enlighet med artikel 149.8 i arbetsordningen.)

Lucas Hartong (NI). – (NL) Du har beskrivit det faktum att ett antal medlemsstater är emot utökningen av budgeten för 2011 och att färre projekt därför kommer att kunna genomföras som "oroande". Har du inte övervägt möjligheten att dessa medlemsstater inte ser något behov av dessa EU-projekt?

Göran Färm (S&D). – (EN) Herr talman! Naturligtvis inser jag det, men det finns en skillnad mellan dem som är nettobetalande medlemsstater och dem som är nettomottagande medlemsstater. Det måste vi inse. Man skulle lätt kunna säga att Storbritannien, Nederländerna och till och med min egen medlemsstat, Sverige, skulle vinna på en nedskärning av EU:s budget.

Men se på de medlemsstater som nu verkligen har problem. Se på Grekland, Portugal och Irland. De skulle förlora om EU:s budget skars ned, eftersom budgeten faktiskt medför ett tillskott till deras ekonomier – inte minst via strukturfonderna och även andra delar av budgeten. Jag tycker därför inte att det är rimligt att agera på det sättet.

Carl Haglund (ALDE). - Herr talman! Nu för vi åtminstone en riktig debatt där rådets företrädare engagerar sig. Denna debatt om nästa års budget har länge handlat om vem som har gjort vad, och varför. I mångas ögon har det varit en debatt institutionerna emellan, vilket på sitt sätt är synd, men samtidigt kan vi kanske lära oss något för framtiden.

För en månad sedan var jag ganska kritisk till hur ni i rådet ser på framtiden och möjligheten att finansiera de prioriteringar som ni själva har lagt fram, och då avser jag främst Europa 2020-strategierna, det vill säga hur man ska finansiera de ambitiösa målsättningar som vi har i Europa. Min kritik finns fortfarande kvar och jag tycker därför att det kan vara intressant att se på den budget vi nu har i ljust av just detta.

Vi har enats om en budget med en tillväxt på 2,91 procent, vilket jag personligen tycker är en helt rimlig lösning. Om rådet hade fått sin vilja igenom så hade forskningsanslagen skurits ned med ungefär en halv miljard euro jämfört med det belopp som kommissionen

ursprungligen föreslog, och här har jag ännu inte riktigt förstått hur man hade tänkt från rådets sida. Parlamentet har senare rättat till det här i sin egen version, vilket är bra. Det betyder att vi på många sätt gick i en bättre riktning, och även om siffrorna är desamma som rådet ville ha är innehållet betydligt bättre än rådets 2,91 procent. Jag tycker att det är värt att notera att även om vi stannar vid samma siffror så har det skett betydelsefulla förskjutningar inom budgeten.

Göran Färm tog fasta på flexibilitet och här måste rådet fundera över hur ni rent konkret tänker hitta de pengar som behövs för de framtidssatsningar som vi har enats om, för de kommer inte att finnas de kommande åren om ni fortsätter med den logik ni har.

Martin Callanan (ECR). – (EN) Herr talman! Jag är naturligtvis glad över att parlamentet till sist har tagit sitt förnuft till fånga, accepterat det som för många av oss varit oundvikligt hela tiden och gått med på en ökning på 2,9 procent, även om jag måste säga att det för många av oss inte var tillräckligt. Många av oss skulle ha velat se en frysning – eller kanske, i våra mest hoppfulla fantasier, en minskning – i EU:s budget. Ju mindre pengar EU spenderar desto mindre lägger det sig i vanliga medborgares liv.

Det här är uppenbarligen ett bra resultat för David Cameron, för Mark Rutte, men det är också en seger för de hårt pressade skattebetalarna Europa som måste betala alla EU-institutionernas räkningar. I en tid av åtstramningar, en tid av nedskärningar i de flesta medlemsstater, var det uppriktigt sagt vansinne av parlamentet att försöka utöka EU:s utgifter med 6 procent. Det gläder mig att det har funnits åtminstone ett litet uns av förnuft.

Till dem som tror på EU-projektet och som tror på europeisk integration – och jag hör inte nödvändigtvis till dem – vill jag säga följande: Ni gjorde er sak mer skada än någon annan kunde ha gjort genom att försöka insistera på denna löjeväckande utökning av EU:s utgifter när alla andra, alla andra offentliga institutioner i Europa, ser de smärtsamma nedskärningarna. Ni har skadat er sak oerhört.

Bastiaan Belder (EFD). – (NL) Under budgetförfarandets slutfas gjorde rådet och kommissionen politiska uttalanden, särskilt för att få Europaparlamentet att delta i EU:s finansiering på lång sikt. Jag har två frågor om det.

Min första fråga är följande: Hur tänker rådet och kommissionen konkretisera detta samarbete? Kommer Europaparlamentet att ha en medbeslutande roll i detta? Det tvivlar jag starkt på.

Min andra fråga gäller EU-skatten. I juni 2011 vill kommissionen lägga fram ett förslag om EU:s finansiering för perioden 2014–2020. Min fråga om detta är följande: Är en EU-skatt en del av detta? I så fall innebär det att listan över möjliga avgifter som kommissionen lade fram i oktober har gjorts ännu längre. Om det här handlar om en avgift för finanssektorn anser jag verkligen att intäkterna bör gå till medlemsstaterna, eftersom det faktiskt var de som var tvungna att rädda bankerna.

Slutligen stöder jag helt och hållet de nederländska och brittiska regeringarnas ståndpunkt i den här konflikten.

Angelika Werthmann (NI). – (DE) Herr talman! För det första vill jag tacka Sidonia Elżbieta Jędrzejewska och Helga Trüpel som har tagit sig an budgetförfarandet med stort ansvar och en tydlig betoning av prioriteringarna.

När det gäller budgeten för 2011 måste vi alltid när vi talar om EU:s budget komma ihåg att omkring 95 procent av pengarna går tillbaka till medborgarna. Det bästa exemplet på

detta är Europeiska fonden för justering för globaliseringseffekter. Vid 6 procent är EU:s administrativa kostnader lägre än många medlemsstater. I många år har EU:s budget uppgått till \pm 1 procent av BNP. Detta har finansierat utvidgningen från 15 till 27 medlemsstater utan att det har behövts några ytterligare budgetmedel. Till följd av Lissabonfördraget har vi nu fått ytterligare arbetsuppgifter.

Det är alltid svårt att utöka budgeten. Med de nya projekt och extra arbetsuppgifter som följer av Lissabonfördraget är budgeten för 2011 dock också en investering i EU:s framtid och i dess institutioner.

Alain Lamassoure (PPE). – (FR) Herr talman! Med tanke på de exceptionella begränsningar vi står inför i år är den överenskommelse som har nåtts om förslaget till budget för 2011 den bästa kompromiss som var möjlig. För detta måste vi tacka och gratulera våra två föredragande, kommissionen och det enastående belgiska ordförandeskapet som jag skulle vilja rikta ett särskilt tack till.

Melchior Wathelet är lite ledsen. Han har intrycket av att det har gjorts för lite. Han borde se parlamentets gest, där man beviljar 570 miljoner euro till medlemsstaterna i stället för att använda pengarna till Iter, som ett tack till det belgiska ordförandeskapet.

Sedan förhandlingarna inleddes har parlamentet varit oroligt över att visa sig vara medvetet om sina skyldigheter. Nu, vid årets slut, när unionens sammanhållning än en gång ifrågasätts, rekommenderar budgetutskottet kategoriskt att vi sätter punkt för osäkerheten kring budgeten för 2011.

Grundproblemen finns dock kvar. Till skillnad från vissa av de nationella budgetarna hotas EU:s budget inte av konkurs. När det gäller stadgarna är det en balanserad budget, men den står på randen till politiskt misslyckande. EU finansierar sina ambitioner genom att vältra sig i ord. Verbal inflation, inflationen i grandiosa och illusoriska mål, är dock precis lika skadlig som monetär inflation.

Unionen kan inte längre finansiera de beslut som den redan har fattat, inte heller de nya befogenheter som den har fått genom Lissabonfördraget. Unionen har inte heller lyckats införa de förfaranden som skulle göra det möjligt att se till att stora gemensamma mål, som Europa 2020-strategin, införlivas i de nationella budgetarna om det saknas gemenskapsfinansiering.

Därför lägger parlamentet så stor vikt vid den överenskommelse som nåtts mellan kommissionen och de framtida ordförandeskapen för att hitta ett sätt att trygga finansieringen av framtida politik, genom gemenskapsbudgeten, i form av nya resurser som inte längre tynger de nationella budgetarna, och genom de nationella budgetarna i sig, som är 20 gånger större än den minimala EU-budgeten. Under 2010 har unionen omdefinierat sin uppfattning om finansiell solidaritet. 2011 måste bli det år då vi återinför budgetsolidariteten.

Hynek Fajmon (ECR). – (CS) Herr talman! Jag skulle i dag än en gång klart och tydligt vilja förklara att EU behöver en ordentlig budget för nästa år. Det finns ingen anledning för oss att ha en preliminär budget. Det finns inte heller någon anledning för Europaparlamentet att ställa ytterligare krav som villkor för att godkänna budgeten. Alla europeiska länder genomgår för närvarande en svår period ekonomiskt och behöver visshet i form av ordentliga budgetar, både på nationell och på europeisk nivå. Hushåll, företag och lokala myndigheter behöver också denna visshet.

Jag kan därför för mina kolleger i Medborgardemokraterna i Tjeckien och gruppen Europeiska konservativa och reformister säga att vi vid omröstningen i morgon kommer att stödja den kompromiss som nåtts mellan kommissionen, rådet och parlamentet.

Marian-Jean Marinescu (PPE). – (RO) Herr talman! I och med morgondagens omröstning kan vi slutföra det första godkännandeförfarandet för den årliga budgeten i enlighet med Lissabonfördraget. Förhandlingarna har uppenbarligen varit svåra. Parlamentet har lagt fram oerhört viktiga politiska synpunkter, men rådet har vägrat att diskutera dem. Parlamentet uppvisade inledningsvis en mycket enad front när det gäller att stå fast vid sin ståndpunkt. Rådet var delat, men hade fördelen av enhällighet och förhindrade medling. Vi står nu i ett läge där vi ska komma överens om siffrorna. Rådet och kommissionen har genom sina förklaringar godkänt de flesta av Europaparlamentets krav. Det hade varit betydligt bättre att ha ett interinstitutionellt avtal som skulle ha inneburit en större säkerhet inför framtiden. Tyvärr är parlamentet inte längre lika enat som det var när förhandlingarna började. Därför saknas det nu finansiering av Iter.

Jag anser att det är oerhört viktigt för oss att ge EU den budget som det behöver under denna krisperiod. Vi har den tid vi behöver för att komma överens om de frågor som fortfarande är olösta innan de framtida finansiella prognoserna ska godkännas. Rådet måste förstå att det inte gagnar unionen att EU:s viktigaste politikområden kommer att godkännas genom medbeslutandeförfarandet, medan beslutet om de finansiella resurser som behövs för att genomföra politiken endast fattas av en av parterna i budgetsamarbetet. Parlamentet måste delta i samma utsträckning i båda delar: politiskt och finansiellt.

Peter van Dalen (ECR). – (NL) Herr talman! Många ledamöter uppvisar en hycklande inställning i sina uttalanden om budgeten. Martin Schulz försöker knappt ens att hålla sin irritation över rådet för sig själv. Guy Verhofstadt tycks ha begränsat sitt ordförråd till två fraser: europeiska obligationer och EU-skatt. Joseph Daul har till och med föreslagit att Nederländerna lika gärna kan lämna EU. Det är hårda ord men de stöder endast en sida av debatten.

När jag föreslog att vi borde ta itu med parlamentets egen budget tycktes dessa herrar och deras grupper dock inte ha hört mig. Jag fick också kalla handen när jag föreslog att ledamöterna borde vara öppna med de ersättningar som de får för sina allmänna utgifter varje månad. Jag fick heller inget stöd för mitt förslag om att ta itu med parlamentets luxuösa bilpark. När jag föreslog att vi borde skära ned på parlamentets lyxiga informationskontor verkade det som om jag gav många ledamöter huvudvärk.

Det vore därför lämpligt att rösta emot, men min grupp och mitt land har lyckats förhindra att situationen blir ännu värre och därför har jag lagt ned min röst. Det vore direkt olämpligt att rösta för en 2,9-procentig ökning i det rådande klimatet.

José Manuel Fernandes (PPE). – (PT) Herr talman, herr kommissionsledamot, mina damer och herrar! Genom att anta den här budgeten uppvisar Europaparlamentet en oerhörd ansvarskänsla. Sanningen är den att det vore dåligt för EU och dess medborgare att inte ha någon budget för 2011, med tanke på att vi befinner oss i en ekonomisk, finansiell och social kris som inte riktigt vill släppa greppet om oss. Ingen hade förstått om EU:s institutioner hade försökt nå breda överenskommelser med medlemsstaterna om sina budgetar och inte lyckats nå ens det minsta samförstånd om dessa budgetar.

Jag anser dock att budgeten för 2011, även om den inte är dålig, kunde ha varit bättre. Behovet av enhällighet i rådet i vissa frågor försvårade förhandlingarna. Detta varslade om

de svårigheter som rådet kommer att ha att komma överens om nästa fleråriga budgetram och om de egna medel som, som vi vet, kräver enhällighet i rådet.

Jag skulle i det här läget vilja framhäva Sidonia Elżbieta Jędrzejewskas och Helga Trüpel's utmärkta arbete som föredragande, det belgiska ordförandeskapets insatser och kommissionens agerande. Våra prioriteringar finns med i budgeten. Jag skulle vilja framhäva det ökade stödet till ungdomar, utbildning och innovation, samt forskning. Jag vill även framhäva den förberedande åtgärden "Ditt första Eures-jobb", som kommer att öka rörligheten på arbetsmarknaden för ungdomar inom EU. Jag arbetade personligen med det här förslaget och jag hoppas att denna förberedande åtgärd, efter att ha fått en rättslig grund, kommer att utvecklas till ett program med betydande budgetanslag. En annan positiv aspekt var överenskommelsen om att kommissionen före slutet av september 2011 ska presentera uppdaterade värden när det gäller anslagen till sammanhållningspolitiken och landsbygdens utveckling, och vid behov utöka dessa anslag.

Mairead McGuinness (PPE). – (EN) Herr talman! Jag skulle framför allt vilja tacka Sidonia Elżbieta Jędrzejewska, vår föredragande, för att hon på ett utmärkt sätt skött de mycket svåra förhandlingarna för parlamentets räkning. Hennes arbete måste erkännas, liksom rådets.

Jag talar i egenskap av föredragande i jordbruksfrågor och jag vill att ordet jordbruk ska eka genom kammaren. Vi hyser nämligen farhågor inte bara om siffrorna utan även om förfarandet. Ur mitt perspektiv behöver det nya förfarandet finjusteras. Vi kan och bör bedriva vårt arbete på ett bättre sätt. Det säger jag till mig själv, men även till rådet och kommissionen, och jag tror att vi måste undersöka och granska hur vi tidigare har arbetat.

Vi har gjort vissa framsteg inom jordbruket. De är mycket små, men det som oroar mig är framtiden. Jag skulle vilja att kommissionen talar om den enorma nedskärning på uppåt 800 miljoner US-dollar som tycks vänta i finansieringen av landsbygdens utveckling. Jag hoppas att den inte kommer att bli av.

Jag oroar mig över budgeten efter 2013 och risken för att jordbruket kan bli en sektor som människor plundrar på pengar till andra politikområden, om vi inte kommer överens om en tillräcklig budget för alla EU:s politikområden.

Zigmantas Balčytis (S&D). – (LT) För första gången sedan det nya Lissabonfördraget trädde i kraft har Europaparlamentet använt sina nya befogenheter för att delta fullt ut i sammanställningen av EU:s budget. Det misslyckade första försöket att nå en överenskommelse och få med Europaparlamentets rättmätiga krav visar på en konflikt som fortfarande föreligger mellan institutionerna och som faktiskt inte borde finnas, eftersom den förhindrar ett effektivt samarbete mellan institutionerna. Det kan förmodligen inte förnekas att alla EU-institutioners mål är att se till att överenskommelser som är särskilt viktiga för hela EU och dess medborgare antas så smidigt som möjligt. I framtiden måste därför institutionerna själva i grunden förändra principerna för hur de driver sin verksamhet. För att kunna genomföra principen om representativ demokrati måste det också anses vara särskilt viktigt att låta Europaparlamentet delta i alla skeden av förhandlingarna, särskilt vid antagandet av budgeten.

Riikka Manner (ALDE). – (FI) Herr talman! Först av allt vill jag tacka föredragandena för deras hårda arbete för att åstadkomma denna kompromiss. Förhandlingarna har krävt särskilt stora insatser till följd av Lissabonfördragets ikraftträdande och budgetåtstramningarna i medlemsstaterna. Jag vill därför tacka alla våra förhandlare.

Det här är första gången som EU:s budget antas vid första behandlingen. Jag anser att den här processen, om något, ytterligare har markerat behovet av bättre dialog mellan de två budgetmyndigheterna, någonting som parlamentet länge har efterfrågat. Det krävs fortsatta förhandlingar och en harmoniserad strategi för medling om årliga och fleråriga budgetramar, så att institutionerna kan tala ett och samma språk vid förhandlingsbordet.

Nu får vi dock förmodligen vara nöjda med att vi har en budget för 2011. Osäkerhetsfaktorerna måste minimeras i denna ekonomiska malström.

François Alfonsi (Verts/ALE). – (FR) Herr talman! Budgeten för 2011, som är ett resultat av otaliga medlingsförfaranden mellan vårt budgetutskott, rådet och kommissionen, är inte förenlig med den nya institutionella balans som anges i Lissabonfördraget.

Denna balans har inte respekterats av rådet och i synnerhet inte av företrädare för ett antal regeringar. Det är till exempel oacceptabelt att parlamentets begäran om att inleda en dialog om EU:s framtida egna medel har runnit ut i sanden.

Parlamentet har numera medbeslutanderätt i budgetfrågor. Det måste se till att denna respekteras, och en sak måste vi inse: Helt balanserande medlingsförfaranden kommer förmodligen inte att vara möjliga förrän denna medbeslutanderätt utövas i form av en negativ röst.

Förr eller senare kommer Europaparlamentet att behöva bestämma sig för att med bestämdhet hävda sin institutionella ställning. Frågan om egna medel kommer att dyka upp igen under de kommande månaderna. Om vi vill lyckas måste vi kunna fullfölja våra skyldigheter ända till slutet.

Diane Dodds (NI). – (EN) Herr talman! Jag kan inte rösta för en utökning av parlamentets budget och jag tror att många människor i Storbritannien kommer att följa förfarandet här med stor bestörtning. I de nationella ekonomierna i Europa ser vi åtstrammingsåtgärder och budgetnedskärningar. Det är tidens lösen och det är vad vårt folk får vara berett på.

Euron befinner sig i kris och jag vill att parlamentet noterar att vi, även om min valkrets inte använder euron, delar landgräns med Irland. Irland är en stor exportmarknad för oss, så krisen drabbar även vårt folk. Trots hela den här krisen har vi föreslagit en ökning med 2,9 procent, vilket är mindre än de 6 procent som parlamentet ville ha, i en budget som revisionsrätten inte har godkänt på många år.

Det som är mest oroande av allt är att vi har ett löfte från kommissionen om att senast i juni 2011 lägga fram förslag om en EU-skatt. Är det så konstigt att EU-motståndet ökar?

Michel Dantin (PPE). – (FR) Herr talman, mina damer och herrar! Jag vill ansluta mig till alla dem som har tackat och gratulerat dem som har lyckats slutföra dessa mycket svåra förhandlingar.

Vi förbereder oss för att i morgon godkänna en budget som är ett stort steg framåt för rörligheten och ungdomarna i Europa. Framför allt visar budgeten att parlamentet är fast beslutet att inte överge storskaliga europeiska investeringar under denna krisperiod.

Jag vill dock uttrycka min oro och mitt missnöje över det val som vissa politiska grupper, i synnerhet socialdemokraterna, vars företrädare befunnit sig i regeringsställning vid viktiga tidpunkter, har gjort i dag för att äventyra iter, det enda grundläggande långsiktiga forskningsprojektet i EU där vi spelar en ledande roll.

Som ni vet åtog sig EU i juni förra året att skjuta till ytterligare 1,3 miljarder euro till det här projektet, som är oerhört viktigt för vår säkerhet. Det blir därför Europas trovärdighet i världen som kommer att ifrågasättas genom vår omröstning. Denna inställning har inneburit att vi har förlorat nästan 600 miljoner euro av outnyttjade pengar 2010 som kunde ha använts till Iter. Det här är löjligt!

Edit Herczog (S&D). – (EN) Herr talman! Som ledamot av Europaparlamentet känner jag ett ansvar för att vi har en budget. Som socialdemokrat beklagar jag att vi inte kunde införa en skatt på finansiella transaktioner. Som föredragande för utskottet för industrifrågor, forskning och energi vill jag understryka att vi stöder Iter-projektet. Vi behöver dock inte någon hopplappad ettårig lösning: Vi behöver en hållbar finansiell lösning för de kommande två decennierna. Som ungrare gläder det mig att det ungerska ordförandeskapet förhoppningsvis inte kommer att behöva ta itu med budgeten, utan endast hitta en lösning på Iter och flexibiliteten under förhandlingarna.

Janusz Lewandowski, ledamot av kommissionen. – (EN) Herr talman! Jag ska fatta mig kort eftersom jag redan har förbrukat min tid. Som svar till Bastiaan Belder, som kanske redan har försvunnit, vill jag säga att kommissionens förslag om hur institutionerna ska samarbeta var en direkt tillämpning av artiklarna 312, 324 och framför allt artikel 311 i Lissabonfördraget, när det gäller det specifika beslutsförfarandet för egna medel, där medlemsstaternas självbestämmanderätt i skattefrågor respekteras fullt ut.

När det gäller de egna medlen låg detta klart och tydligt inom det mandat som kommissionen fick i december 2005, och som bekräftades av parlamentet, för att inte bara ta initiativ som rör budgetens utgiftssida utan även dess inkomstsida, inklusive den brittiska rabatten. Vi var finkänsliga nog att inte ta upp frågan om den brittiska rabatten i vår budgetöversyn och vårt slutliga vägval inför framtiden är inte att öka utgifterna utan att förändra fördelningen mellan nationella direktbetalningar och egna medel, i enlighet med fördragets och EU-grundarnas vision.

Till sist en mer generell kommentar: Om vi röstar i morgon kommer vårt test av Lissabonfördraget på budgetområdet att vara över och vi kommer att behöva dra våra slutsatser. Det skickar ett bra budskap till EU:s medborgare att ha en budget utan underskott eller skulder och att visa att vi inte ska utses till syndabock för den misslyckade politiken i vissa medlemsstater. Nu när vi har budgeten på plats bör vi därför fortsätta vår diskussion om hur det interinstitutionella samarbetet ska se ut under mycket bättre omständigheter.

Melchior Wathelet, rådets tjänstgörande ordförande. – (FR) Herr talman! I likhet med kommissionen har jag inte mycket att tillägga i denna diskussion.

Efter att ha hört några ledamöter säga att de föredrog att inte godkänna budgeten för att befästa parlamentets medbeslutandebefogenheter tror jag ärligt talat att samtliga EU-institutioner skulle tjäna mer på, och förbättra sitt anseende, om de kunde kompromissa och faktiskt föra EU framåt, i stället för att blockera varandra och förhindra att EU-projekt går framåt.

För mig handlar det om enkel logik, och i dag vill jag verkligen tacka alla som har valt att stödja EU-projektet och se framåt. Har rådet fått allt det ville? Nej. Har parlamentet fått allt det ville? Naturligtvis inte. Rör vi oss framåt? Ja. Medbeslutandeförfarandet har fungerat. Alla har tvingats till några kompromisser. Alla har gjort några eftergifter.

Återstår fortfarande mycket arbete? Naturligtvis. Det är just detta debatten om flexibilitet och fusionsprojektet Iter handlar om. Jag beklagar att vi inte kunde enas, och jag har hört

att det framlagda förslaget var ett steg tillbaka. Nej. Jag upprepar att vi ser detta under varje debatt, och i dag handlar det om enhällighet. Om målet är att röra oss mot kvalificerad majoritet måste vi följa förslaget från det belgiska ordförandeskapet. Det är nödvändigt när vi ska utarbeta budgetarna för 2012 och 2013. Denna mekanism måste verkligen främjas, eftersom den är förenlig med tidigare praxis, men den ser åtminstone till att budgetarna för 2012 och 2013 inte längre kan blockeras av enhällighet. Ni måste verkligen utnyttja denna möjlighet.

Det sätt som vi har utnyttjat flexibilitetsmekanismen för Iter-projektet på under 2010 visar tydligt att denna mekanism behövs och att vi måste godkänna det aktuella förslaget.

Jag vill rikta ett varmt tack till alla talare – och jag kommer inte att nämna dem alla – som har uppmärksammat det arbete vi har lagt ned för att röra oss framåt. Jag vill tacka alla som föredrog att gå framåt i stället för att blockera. Det är den inställningen vi måste främja.

Alain Lamassoure, du talade om budgetsolidaritet. I rådet hade vi nästan total solidaritet, eftersom alla godtog ökningen med 2,91 procent. I rådet har vi gått från kvalificerad majoritet till total enhällighet. Skämt å sido anser jag att alla förklaringar som har bifogats budgeten för 2011 visar att vi rör oss i rätt riktning. En budget är nämligen i sig själv även politisk, vilket parlamentet visade genom de politiska prioriteringar som det införde i budgeten. Det spelar ingen roll om det rör sig om egna medel, ett europeiskt mervärde, lissabonisering – kommissionens förklaring – eller sker inom ramen för detta gemensamma uttalande, vilket är viktigt och som redan har följts av en skrivelse från den belgiska premiärministern, EU:s nuvarande ordförande. Alla dessa förklaringar visar att vi rör oss i rätt riktning. Vi rör oss inte lika fort framåt som alla skulle vilja, men vi rör oss tillräckligt fort framåt för att vi ska kunna säga att maskinen fungerar, och att det är bättre att sträva efter att gå framåt än att blockera.

Sidonia Elżbieta Jędrzejewska, *föredragande*. – (PL) Herr talman! Av vad tidigare talare har sagt framgår att alla är mycket glada över att vi kommer att kunna genomföra 2011 års budget på ett effektivt sätt och utan onödiga förseningar från och med den 1 januari nästa år. Alla dessa anföranden har emellertid även visat att det fortfarande finns vissa brister. Det saknas diskussioner och det saknas förståelse. För mig är det uppenbart att Lissabonfördraget ger oss oanade möjligheter, och att vi står inför en mycket svår debatt om den nya fleråriga EU-budgeten efter 2013.

Denna debatt handlar om ett grundläggande problem, nämligen hur vi kan förena de allt mer olika uppfattningarna om vad EU förväntas göra. Vi kan se att medlemsstaterna och alla intressenter, inklusive Europaparlamentet, förväntar sig mer och mer av EU, eftersom EU förväntas hantera allt fler ämnesområden och öppnar sig för ny politik och nya verksamhetsområden och ger sig självt nya uppgifter. Det finns en skillnad mellan dessa förväntningar och en allt större ovilja att finansiera dessa nya åtaganden. Vi måste hålla gemensamma debatter om denna allt större skillnad. Vi kan inte undvika en sådan debatt. Detta gäller i ännu högre grad när vi nu genomgår en finansiell och ekonomisk kris, och det finns inga tabun när det gäller finansiering. Vi bör tala öppet om alla problem, om EU:s egna inkomster, om vad EU bör göra, om vad EU kanske inte bör försöka göra, om vad som verkligen är viktigt för oss och i vilken utsträckning dessa prioriteringar bör finansieras.

Avslutningsvis anser jag att vad som har skett under antagandet av 2011 års budget både är en grund för och ett startskott för debatten, men inte alls slutet på den. Jag tackar er för er vilja att delta i debatten och hoppas att denna vilja kommer att vara ännu större nästa år.

Helga Trüpel, föredragande. – (DE) Herr talman! Jag är glad att jag får sista ordet i dagens debatt. Först och främst accepterar jag med glädje Martin Schulz ursäkt. Han medgav att han ibland hade betett sig illa. Det är alltid bra när han noterar att han ibland skapar för mycket väsen. Jag tar kraftfullt avstånd från hans kommentar om att vi tidigare bara hanterade tekniska budgetfrågor, och nu har insett att det är fråga om budgetpolitik. Jag har nu arbetat i budgetutskottet i sex år och även tidigare handlade det alltid om budgetpolitik och inte bara om den tekniska aspekten. Martin Schulz sade att han hade lärt sig en hel del de senaste veckorna. Det gläder mig att höra. I så fall förstår han detta nu.

Jag övergår nu till de EU-fientliga toner som vi precis har hört här i kammaren. Jag vill på nytt starkt betona att om – vilket föreskrivs i Lissabonfördraget – vi har som mål att diskutera nya egna medel för EU, rör detta sig inte enbart om en ny skatt för EU-medborgarna. Det skulle även innebära att betalningarna från bruttonationalprodukten skulle minskas med samma belopp. Det skulle med andra ord inte bara lägga en större börda på medborgarna utan även öka insynen när det gäller våra egna medel. Detta behöver debatteras. Jag förkastar försöken att manipulera opinionen genom att låta påskina att det bara kommer att bli fler bördor. Målet är snarare att hitta ett intelligent finansieringssystem. Rådet och parlamentet bör vara beredda att göra detta.

Eftersom det låter som att EU hela tiden tar ifrån EU:s skattebetalare saker vill jag för det andra påminna om att det finns utbildningsprogram för EU-medborgarna, det finns ny infrastruktur, det finns nya språk och det finns stöd till mjölkbönder. Det som görs, görs i EU-medborgarnas intresse. Det måste klart och tydligt framhållas.

Vad är EU:s roll i världen de kommande åren? På global nivå konkurrerar vi med framgångsrika länder som Kina, Indien, Brasilien med flera. Om EU vill vara starkt och ha nya, och förhoppningsvis hållbara, produkter, nya miljövänliga produktionsmetoder, energi från förnybara energikällor – som än en gång angavs som ett mål i Cancún – behöver vi även lämpliga resurser och vi behöver EU:s budget, som speglar våra gemensamma intressen. Förhoppningsvis rör vi oss i den riktningen de kommande åren.

ORDFÖRANDESKAP: VIDAL-QUADRAS

Vice talman

Talmannen. – Debatten är härmed avslutad.

Omröstningen kommer att äga rum i morgon kl. 12.30.

Skriftliga förklaringar (artikel 149 i arbetsordningen)

Elisabeth Köstinger (PPE), skriftlig. – (DE) Jag välkomnar att vi äntligen har enats om 2011 års budget. Detta kommer att garantera finansiell säkerhet för den sårbara jordbrukssektorn. EU:s jordbrukspolitik behöver en stabil budgetram, särskilt i svåra tider. En budget i tolv delar skulle ha lett till allvarliga ekonomiska svårigheter för många medlemsstater som redan har betalat ut jordbruksstöd till jordbrukare. Jordbruket är starkt beroende av EU-stöd. Jordbruksfamiljer behöver denna säkerhet för att kunna planera framtiden för företagen. I hela EU står direktstödet för ungefär 40 procent av jordbrukens inkomster och ger en ekonomisk trygghet i en tid av låga producentpriser, ökade produktionskostnader och fluktuerande marknader. De åtgärder som ingår i landsbygdsutvecklingsprogrammet ger direkta fördelar för landsbygdsområden och stimulerar regionala ekonomier. De österrikiska jordbruken drar framför allt nytta av åtgärder från både den första och den andra pelaren. Sammantaget kommer 58 procent

av Österrikes årliga jordbruksbudget från EU. Jordbrukarna i EU har en rad ansvarsfulla arbeten att utföra och de blir allt fler. De ska producera livsmedel av högsta kvalitet, följa höga djurskyddsstandarder och samtidigt hjälpa till att förhindra klimatförändringar. Dessutom ska de skydda miljön och bevara den biologiska mångfalden. För att kunna utföra dessa nödvändiga tjänster måste jordbrukarna ha en pålitlig inkomst som baseras på en förnuftig och stabil finanspolitik på EU-nivå. När det gäller överläggningarna om budgetramen för 2014–2010 måste alla aspekter av jordbruket ges lika stora budgetanslag.

Georgios Stavrakakis (S&D), *skriftlig*. – (EL) Det dödläge under första fasen av 2011 års budget som orsakades av den oförsonliga inställning som en liten minoritet av medlemsstaterna intog ledde oss nästan ända fram till ett fiasko i form av systemet med tolftedelar och allt vad ett sådant system innebär, både när det gäller de ekonomiskt svaga medlemsstaternas budgetar och möjligheten till allvarliga förseningar i fråga om utbetalningen av EU-medel. För att undvika detta fiasko har parlamentet visat prov på det ansvar som krävs och är nu redo att godta budgeten, trots att den inte uppfyller alla parlamentets krav och långt ifrån är perfekt. Om vi ska kunna klara den ekonomiska krisen är detta något som EU-medborgarna förväntar sig av oss. Problemet hur vi ska klara budgetbehoven i den omedelbara framtiden, dvs. under 2012 och 2013, återstår emellertid fortfarande. Jag uppmanar därför denna lilla minoritet av medlemsstater att visa prov på det ansvar som krävs och samarbeta med parlamentet för att hitta en lösning som ger EU den flexibilitet som krävs för att möta EU:s behov och förhindra en ny budgetkris.

15. Kreditvärderingsinstitut (debatt)

Talmannen. – Nästa punkt är ett betänkande av Jean-Paul Gauzès, för utskottet för ekonomi och valutafrågor, om förslaget till Europaparlamentets och rådets förordning om ändring av förordning (EG) nr 1060/2009 om kreditvärderingsinstitut (KOM(2010)0289 – C7-0143/2010 – 2010/0160(COD)) (A7-340/2010).

Jean-Paul Gauzès, *föredragande*. – (FR) Herr talman, herr Chastel, herr kommissionsledamot! Nu har vi kommit fram till den tredje rättsakten på finansområdet 2010. Efter lagstiftning om tillsyn, direktivet om alternativa investeringsfondförvaltare koncentrerar vi oss än en gång på kreditvärderingsinstitut. Jag säger ”än en gång” eftersom EU var tidigt ute med regleringar på detta område. Vi startade redan 2009 och nu börjar effekterna visa sig.

Kreditvärderingsinstitut avger i allmänhet yttranden, i form av betyg, om företags och staters kreditvärdighet och om komplexa finansiella produkter. Betygen speglar en bedömning av risken för att emittenter av finansiella instrument inte kan betala sina skulder. Av en rad olika skäl har dessa institut gradvis blivit allt viktigare på finansmarknaden.

För det första tar man hänsyn till betygen vid reglering av bankverksamhet för att avgöra hur stort eget kapital som krävs som säkerhet för investeringar. För det andra har betygen varit en faktor i lyckade emissioner, eftersom de har blivit ett viktigt riktmärke för investerare.

Även om kreditvärderingsinstitutet inte var huvudorsaken till den senaste tidens finanskris hade de ett skadligt inflytande. De underskattade risken för att emittenter av vissa komplexa finansiella instrument skulle gå i konkurs.

För att återskapa förtroendet för marknaden och för att öka skyddet för investerarna föreslog Europeiska kommissionen 2009 en mekanism för övervakning och tillsyn av

kreditvärderingsinstitut. Samma år antogs således förordning (EG) nr 1060/2009 om kreditvärderingsinstitut.

Under debatterna i Europaparlamentet inför antagandet av denna förordning framhöll föredraganden behovet av en EU-omfattande översyn av kreditvärderingsinstitutens produkter och en integrerad tillsyn av dem. Vid denna tidpunkt var denna typ av tillsyn på EU-nivå rättsligt omöjlig. Kommissionen åtog sig emellertid att utarbeta ett förslag i linje med detta och du, herr kommissionsledamot, såg till att detta löfte hölls.

Rådets och Europaparlamentets överenskommelse om hur den europeiska tillsynen ska se ut, som kommer att träda i kraft den 1 januari 2011, gör att det nu är möjligt att utöva tillsyn av kreditvärderingsinstitut.

I förordningen om inrättandet av Europeiska värdepappers- och marknadsmyndigheten betonas att denna myndighet kommer att ha sina egna tillsynsbefogenheter i förhållande till framför allt kreditvärderingsinstitut. Det var syftet med den ändringsförordning som vi enades om och som vi kommer att rösta om i morgon.

Vad jag ville – och mina kolleger stödde denna begäran – var att vi skulle skjuta upp övriga frågor i samband med kreditvärderingsinstitut, dvs. tilldelning av statspapper, ersättningsystem och konkurrens, och hantera dessa i en studie i form av ett initiativbetänkande. Detta kommer att föregå det lagstiftningsförslag som ska läggas fram första halvåret 2010 och som kommissionen har inlett ett samråd om.

Genom att införa tillsyn av kreditvärderingsinstitut på EU-nivå anser jag att vi tar ett stort steg framåt i linje med de tillsynssystem som redan införts. Jag vill tacka det belgiska ordförandeskapet för dess outtröttliga arbete när det gäller de finansiella ärendena, jag vill tacka dig och dina medarbetare, herr kommissionsledamot, och jag vill naturligtvis tacka mina kolleger i Europaparlamentet som deltog i denna studie och som stödde våra ståndpunkter.

Olivier Chastel, *rådets tjänstgörande ordförande.* – (FR) Herr talman, herr kommissionsledamot, mina damer och herrar! Efter Jean-Paul Gauzès ord och ett sådant här betänkande är det ett sant nöja att vara här för den belgiske finansministern Didier Reynders räkning för att i dag debattera ändringen av förordningen om kreditvärderingsinstitut.

Som du påpekade talar vi än en gång om en åtgärd som avser finansiella tjänster och som de tre institutionerna rekordsnabbt har enats om.

Vi är också mycket nöjda med att överenskommelsen kommer att gå till omröstning i parlamentet i morgon, i den form som de tre institutionerna enades om.

Förordningen kommer att ändras så att Europeiska värdepappers- och marknadsmyndigheten ges ökade befogenheter. Tack vare detta kommer myndigheten att kunna utöva striktare tillsyn av kreditvärderingsinstitutens verksamhet i hela unionen. Detta är ett viktigt steg som vi anser kommer att bidra till stabilare finansmarknader, och som kommer att främja uppkomsten av ett mycket effektivare tillsynsregelverk.

När förordningen väl träder i kraft kommer myndigheten därför att vara behörig när det gäller registrering och löpande tillsyn av kreditvärderingsinstitut. Den kommer även att ha befogenhet att fastställa att ett kreditvärderingsinstitut har brutit mot förordningen och befogenhet att ålägga påföljder.

Naturligtvis kommer det även att finnas en ram för samarbete mellan medlemsstaternas behöriga myndigheter och Europeiska värdepappers- och marknadsmyndigheten. Vi är emellertid beredda att föra en grundligare debatt om frågan om reglering av själva marknaden för kreditvärderingsinstitut när kommissionen väl har lagt fram sitt förslag om en övergripande översyn av denna sektor, vilket är planerat att ske nästa år. Jag hoppas naturligtvis att morgondagens omröstning ger ett positivt resultat. Jag vill särskilt tacka ordföranden för utskottet för ekonomi och valutafrågor Sharon Bowles, parlamentets föredragande Jean-Paul Gauzès, och naturligtvis dess skuggföredragande, liksom kommissionsledamot Michel Barnier, som tillsammans med den belgiske finansministern Didier Reynders har utfört ett viktigt arbete de senaste sex månaderna och säkerställt en snabb överenskommelse som här i parlamentet har omvandlats till konkreta beslut inom finanssektorn. Tack för ert givande och effektiva samarbete på detta område. Jag är säker på att ni kommer att fortsätta detta arbete under de kommande ordförandeskapen.

Michel Barnier, *ledamot av kommissionen*. – (FR) Herr talman! God eftermiddag allihopa! Jean-Paul Gauzès, du beskrev på ett mycket bra sätt dagens tillsyn och övervakning av den stora sektorn för hedgefonder och private equity-fonder och den andra fas med reglering av kreditvärderingsinstitut som är på väg. Det gjorde nyss även Olivier Chastel, för Didier Reynards räkning. Detta arbete sker tillsammans och tack vare er, mina damer och herrar, och tack vare rådets och kommissionens inledande arbete. När det gäller reglering gör EU konkreta och effektiva framsteg. Det drar de lärdomar av krisen som alla skattebetalare, tillika EU-medborgare, kräver.

Mina damer och herrar! Överenskommelsen om tillsyn av kreditvärderingsinstitut är ett viktigt steg och även jag vill tacka dig Jean-Paul Gauzès, och naturligtvis de som har arbetat tillsammans med dig, utskottsordförande Sharon Bowles och skuggföredragandena Wolf Klinz, Sven Giegold, Gianni Pittella och Ashley Fox. Inom kort avslutas det nuvarande ordförandeskapet. Det har varit framgångsrikt och gjort stora framsteg och jag vill tacka Didier Reynders och alla hans medarbetare för det goda förhållande vi har haft de senaste sex månaderna.

Detta är en bra överenskommelse, även om jag måste säga att det hade varit utmärkt om vi i den slutliga kompromissen hade tagit med de regler som kommissionen ursprungligen föreslog om ökad insyn i strukturerade finansiella instrument. Som nämns i ingressen till förordningen kommer vi, om ni vill, att återkomma till detta ämne under nästa översyn av förordningen 2011.

Som Olivier Chastel precis påpekade kommer denna ändring av 2009 års förordning från och med juli 2011 att ge Europeiska värdepappers- och marknadsmyndigheten (Esma) direkt behörighet att utöva tillsyn av kreditvärderingsinstitut på EU-nivå. Mina damer och herrar! Ni måste förstå hur viktigt det beslut som ni fattar i dag är. Detta är första gången som Esma, denna nya EU-myndighet, kommer att få behörighet att utöva direkt tillsyn av finansinstitut som bedriver verksamhet i hela EU.

Denna ändring är sista biten i EU:s nya tillsynsregelverk. Som du så tydligt förklarade Jean-Paul Gauzès, och som Sven Giegold, som också är här, var så mån om att framhålla under debatten om tillsyn ges Esma tack vare detta kraftigt utökade befogenheter. Detta är följaktligen ett mycket viktigt ämne både för er och för oss.

Esma kommer att ansvara för att registrera kreditvärderingsinstitut och utöva tillsyn av dessa i hela unionen och den kommer att utöva en strikt kontroll av dessa institut. Genom

lagstiftningen får den alla tillsynsbefogenheter som anses nödvändiga för att tvinga institut att följa förordningens bestämmelser.

Esma kommer att kunna utöva tillsyn – jag tänker här på begäranden om information och befogenhet att utföra stickprovskontroller – och om den upptäcker att ett kreditvärderingsinstitut begår en överträdelse måste den vidta de åtgärder som krävs för att få institutet att upphöra med denna överträdelse. Esma kommer även att ha befogenhet att, i enlighet med strikta och tydliga regler, ålägga böter och påföljder för de kreditvärderingsinstitut som inte respekterar förordningen. Naturligtvis garanteras även kreditvärderingsinstitutens rätt till försvar i förordningen, framför allt rätten att höras, tillgång till handlingar och andra processuella garantier. När Esma utövar sina tillsynsbefogenheter kommer den avslutningsvis att respektera de rättigheter som anges i stadgan om grundläggande rättigheter och andra EU-rättsliga principer och bestämmelser, inklusive proportionalitetsprincipen.

Tack vare den nya förordningen om kreditvärderingsinstitut kommer det även att finnas en enda kontaktpunkt för alla kreditvärderingsinstitut, ett regelverk som ser likadant ut i hela EU, där alla behandlas lika, och reglerna för kreditvärderingsinstitut kommer att tillämpas på ett mer konsekvent sätt i hela EU.

Jag anser därför att detta ger betydande vinster i fråga om effektivitet, insyn och trygghet inom den allmänna struktur som vi vecka för vecka håller på att bygga upp för att uppnå en intelligent tillsyn och effektiv reglering.

Herr talman! Jag vill inte tala för länge, vilket jag precis har gjort, men jag skulle vilja utveckla vad Didier Chastel sade och ta upp nästa fas, eftersom jag själv framhöll att vi måste gå längre för att garantera en verklig reglering av kreditvärderingsinstitut. Samtidigt konstaterar vi att det inte är dessa institut som har skapat problemet och oron på finansmarknaderna. Det är inte termometern som orsakar febern, men den måste fortfarande fungera ordentligt. Så var tidigare inte fallet och det är det vi vill åtgärda med alla dessa förordningar som följer på varandra.

Kommissionen överväger redan nästa fas. Vi inledde ett offentligt samråd den 5 november 2010 för att vidga debatten och för att samla in synpunkter från alla berörda parter. Som ni vet är debatten om alla dessa förordningar verkligen inte någon konstgjord debatt. Jag bemödar mig verkligen om att lyssna till varje inlägg, kritik eller idé som framförs inom ramen för dessa samråd.

Nu ska vi till att börja med studera konsekvenserna av modellen där emittenten betalar, som är vanlig bland kreditvärderingsinstitut. För det andra ska vi studera bankers och andra institutionella investerares beroende av kreditvärderingsinstitut. För det tredje ska vi studera betygsättning av statspapper – som långt ifrån är en okomplicerad fråga. För det fjärde ska vi studera ökad insyn för att på ett bättre sätt hantera intressekonflikter, och för det femte ska vi skapa mer konkurrens och mångfald på marknaden för kreditvärderingsinstitut, som för närvarande är koncentrerad till ett fåtal aktörer.

Samrådet kommer att pågå till nästa januari och på grundval av all respons vi får, och Wolf Klinz initiativbetänkande, kommer vi att fatta ett beslut någon gång under 2011, men inte för sent, om de åtgärder vi vill genomföra för att slutföra, i form av en tredje fas, dessa två förordningar om kreditvärderingsinstitut, som nu nästan har genomförts.

Sebastian Valentin Bodu, *föredragande för yttrandet från utskottet för rättsliga frågor.* – (EN) Herr talman! Som vice ordförande för utskottet för rättsliga frågor skulle jag vilja ta upp några viktiga aspekter som var föremål för debatter och ändringsförslag i vårt utskott.

För närvarande står emittenten för kostnaderna för de strukturerade instrument som kreditvärderingsinstitutet bedömer. Det kan uppstå intressekonflikter, eftersom de betygsatta företagen är intresserade av ett bra betyg. Ett alternativ skulle kunna vara att det är de som använder betygen som betalar. Användarnas intressen är mer mångfacetterade och det finns därför inte ett specifikt intresse som kan ge upphov till en intressekonflikt. Det finns användare som föredrar ett bra betyg, exempelvis när de vill sälja aktier, och sådana som föredrar ett dåligt betyg, exempelvis när de vill köpa aktier.

För det andra kan systemet med kreditvärderingsinstitut tjäna på de revisionsregler som har fastställts. Kreditvärderingsinstitutet och revisorerna har ett stort ansvar för företagens goda rykte och för att marknaden fungerar ordentligt. Revisorer verkar emellertid omfattas av mycket strängare regler än kreditvärderingsinstitutet.

För det tredje bör Europeiska värdepappers- och marknadsmyndigheten ha behörighet att utöva tillsyn av kreditvärderingsinstitut för att verifiera eventuella materiella skillnader mellan de kreditbetyg som olika kreditvärderingsinstitut ger samma strukturerade finansiella instrument.

För det fjärde inför direktivet en ny princip, som har hämtats från den senaste amerikanska lagstiftningen. När ett annat kreditvärderingsinstitut än det institut som gavs i uppdrag att göra bedömningen kan göra en egen bedömning av samma instrument, är den bunden av den första bedömningen. Det första institutet måste därför lämna ut vissa uppgifter om det bedömda instrumentet. Detta leder till två positiva effekter. För det första finns det ett andra kreditbetyg och för det andra minskar det första institutets ansvarsskyldighet.

Avslutningsvis vill jag understryka att bestämmelserna i detta direktiv, som utgör ett nytt regelverk, endast bör tillämpas på strukturerade finansiella instrument, eftersom kreditvärderingsinstitutet själva är en viktig del av den strukturerade finansmarknaden. Om man vill vara tuff men inte överreglera, om man vill vara konkurrenskraftig men inte ha höga administrativa kostnader och om man vill behålla kapitalet i Europa och inte driva iväg det till utländska tillväxtmarknader bör övriga finansiella instrument, 150 år gamla vanliga aktier eller vanliga obligationer som inte innebär en systematisk risk, inte omfattas av detta direktiv.

Gianni Pittella, *för S&D-gruppen.* – (IT) Herr talman, mina damer och herrar! Tack vare vårt nu prövade och testade samarbete har vi haft ett produktivt samarbete med Jean-Paul Gauzès om denna förordning för att säkerställa några viktiga framsteg när det gäller de regler som styr ett av de mest kontroversiella områdena när det gäller stabiliteten på finansmarknaderna.

En sådan förbättring är utan tvekan tanken att den nyinrättade Europeiska värdepappers- och marknadsmyndigheten (Esm) direkt ska kunna bötfälla kreditvärderingsinstitut som missköter sig. Detta var något som jag verkligen insisterade på. Genom detta visar parlamentet att det strävar efter att skapa ett starkt tillsynsorgan med riktiga befogenheter.

Vi är även medvetna om att denna förordning inte tar itu med alla problem inom en sektor som de senaste åren verkar ha förvärrat krisen. De hinder som måste övervinnas, och som är föremål för ett parlamentsbetänkande som Wolf Klinz redan håller på att utarbeta, rör

framför allt två frågor: betygsättningen av medlemsstaternas statspapper och den allmänna strukturen på en marknad som är klart oligopolistisk.

EU måste ha ett tydligt mål i dessa frågor, nämligen att göra finansmarknaden mindre beroende av kreditbetyg. De referenser som för närvarande återfinns i lagar och förordningar om kreditvärderingsinstitut måste ersättas av alternativa kreditvärderingsstandarder. Förenta staterna och G20-länderna har redan rört sig i denna riktning.

På internationell nivå måste vi ha modet och ambitionen att ändra de regler som Basel II bygger på, dvs. att det är obligatoriskt att använda kreditbetyg – en mekanism som i praktiken har lett till att banksektorn, både tidigare och fortfarande, inte alls har brytt sig om tillsyn. Följderna av detta syns nu tydligt.

Avslutningsvis vill jag kort säga något om kreditbetyg på statspapper. Detta bör inte längre vara kreditvärderingsinstitutens ansvar. Med sina betyg har dessa nämligen allt för ofta retat upp marknaden och gett näring åt spekulationer. I stället bör vi undersöka om en EU-institution – kanske en befintlig institution som revisionsrätten – kan spela en roll på detta område.

Jag hoppas verkligen att mina förslag kommer att stödjas av mina kolleger och få kommissionsledamot Michel Barniers helhjärtade stöd. Jag upprepar de höga tankar jag hyser om honom.

Wolf Klinz, för ALDE-gruppen. – (DE) Herr talman, herr kommissionsledamot, mina damer och herrar! Om några veckor kommer vi att ha en ny tillsynsstruktur i Europa, som i hög grad har formats av Europaparlamentet. En av de tre nya tillsynsmyndigheterna kommer att vara en myndighet med ansvar för marknader och värdepapper, nämligen Europeiska värdepappers- och marknadsmyndigheten (Esma).

Esma kommer att ha sista ordet i samband med registrering och tillsyn av kreditvärderingsinstitut och ansvara för att kreditvärderingsinstituten verkligen följer de nya förordningarna. Esma kan om den vill delegera sitt gränsöverskridande ansvar till nationella tillsynsmyndigheter om dessa är små och endast bedriver nationell verksamhet.

Detta förslag är därför bara en anpassning av förordningen från april 2009 till nya omständigheter, men den stärker Esmas roll. Den ger den nya tillsynsmyndigheten större befogenheter och – vilket är helt nytt – den ger Esma befogenhet att straffa institut som inte tillämpar förordningen. Jag välkomnar detta eftersom jag anser att stärkandet av en ny EU-tillsynsmyndighets ställning verkligen kommer att öka dess trovärdighet på marknaden.

Jag är bara kritisk på en punkt. När vi utarbetade förordningen i april 2009 fattade vi ett beslut om hur vi skulle hantera kreditbetyg från tredjeländer i EU. Vid den tidpunkten sade vi att dessa kan användas i EU om de antingen följer ett likvärdigt förfarande eller stöds av ett kreditvärderingsinstitut som är registrerat och godkänt i Europa, det så kallade godkännandeförfarandet.

I den andra fasen har kommissionen nu ändrat detta. Nu säger man att sådana kreditbetyg inte längre kommer att kunna godkännas. Därför gäller bara det s.k. ekvivalensförfarandet. Jag betraktar detta beslut – eftersom det fattades ensidigt – som ett odemokratiskt sätt att hantera ärenden, och jag anser att vi bör hålla fast vid det ursprungliga beslutet som vi fattade i april 2009.

Som kommissionen också nämnde finns det fortfarande många utestående frågor när det gäller kreditvärderingsinstitut, nämligen bristande konkurrens, otillräcklig insyn och om det är emittenten eller investeraren som bör betala. Dessa frågor bör granskas med ett kritiskt öga. Det finns frågor kring betalningssystemet och även när det gäller ett allt för stort beroende. Många kreditvärderingsinstitut har på grund av lagbestämmelser i praktiken blivit certifieringsmyndigheter. Jag tar upp detta i mitt initiativbetänkande, och det gläder mig att kommissionen kommer att lägga fram ett lagstiftningsförslag i frågan nästa år.

Sven Giegold, för *Verts/ALE-gruppen.* – (DE) Herr talman, herr Chastel, kommissionsledamot Barnier, herr Gauzès, mina damer och herrar och skuggföredragande! Det gläder mig verkligen att vi nu har tagit detta steg och att en sektor inom det europeiska finanssystemet för första gången kommer att vara direkt underställd tillsyn på EU-nivå. Detta är även ett steg mot ett starkt EU på en inre marknad och en stark kontroll av en sektor som bidrog till krisen. Jag vill göra en kommentar till om detta. Michel Barnier, rekryteringen av personal till de nya myndigheterna håller för närvarande på och de nya myndigheterna kommer endast att bli så bra som deras personal är. Jag hoppas verkligen att personalen rekryteras utifrån sakkunskap, oavhängighet gentemot den finansindustri som de ska kontrollera och en tydlig önskan att arbeta i allmänhetens intresse, så att vi undviker ytterligare en rekryteringsprocess som bygger på nationella kvoter och som struntar i dessa viktiga kriterier.

Dessutom återstår mycket arbete när det gäller kreditvärderingsinstitut. Vi saknar fortfarande verklig insyn när det gäller den information som kreditvärderingsinstituten arbetar med och det används alldeles för mycket kreditbetyg i finanssektorn och det regelverk som styr finansindustrin. Det finns allvarliga intressekonflikter. Marknaden är tydligt uppdelad mellan tre stora aktörer och det går inte att utkräva något ansvar för slarvigt utfärdade kreditbetyg. Herr kommissionsledamot! Det är bra att samrådet nu har inletts och vi väntar med intresse på resultatet. Framför allt bör civilsamhället delta i samrådet, med sedan måste du lägga fram ett modigt förslag. Jag ser redan fram emot ditt förslag. Jag hoppas du är lika modig som du hittills har varit och låt oss i sann EU-anda tillsammans anta lagstiftning nästa år som löser de återstående problemen på kreditvärderingsmarknaden. Det är vi skyldiga våra medborgare

Ashley Fox, för *ECR-gruppen.* – (FR) Herr talman! Jag vill tacka Jean-Paul Gauzès för hans utmärkta arbete. Det gläder mig att artikel 8a och 8b ströks under trepartsmötet. Ursprungligen föreslog kommissionen i sitt förslag att man skulle upprätta säkra webbplatser. Jag var aldrig övertygad om nyttan med detta. Vi kan studera utvecklingen i Förenta staterna. Om webbplatserna visar sig vara användbara kan vi alltid införa dem i EU i ett senare skede.

Herr talman! Jag är glad att kunna tillkännage att min grupp kommer att rösta för detta betänkande i morgon, och jag tackar ännu en gång Jean-Paul Gauzès.

Jürgen Klute, för *GUE/NGL-gruppen.* – (DE) Herr talman, herr Chastel, kommissionsledamot Barnier, mina damer och herrar! De senaste månaderna har vi sett prov på vilka skador kreditvärderingsinstituten kan ge upphov till. Därför måste vi omgående vidta åtgärder. Följaktligen välkomnar även jag direktivet, framför allt att tillsynen och registreringen av kreditvärderingsinstitut kommer att överföras till Esmå. Det är ett viktigt och positivt steg i rätt riktning.

Flera bra och progressiva förslag föll emellertid bort under överläggningarna om betänkandet. Jag vill ännu en gång ta upp detta. Utnämningen av Esmå är därför den enda

konkreta och positiva ändringen. Förslaget om en offentlig databas för utfärdandet av kreditbetyg har strukits, liksom många hänvisningar till inrättandet av ett offentligt kreditvärderingsinstitut. Konsekvent och kontinuerlig granskning av emitterade betyg från tillsynsmyndighetens sida är också något som glömts bort. Dessutom hade kommissionen föreslagit att man skulle främja kreditbetyg som instituten utfärdar på eget initiativ så att man får bukt med de katastrofala instruktionerna för emittenter vid bedömningen av produkter på finansmarknaden.

Jag hoppas att dessa aspekter kommer att övervägas i kommande betänkanden på detta område, som både Jean-Paul Gauzès och du, Michel Barnier, nämnde.

Hans-Peter Martin (NI). – (DE) Herr talman, herr kommissionsledamot! Mot bakgrund av dagens nyheter, som återigen rör euron, är det snart dags för intensiva böner igen. Det är vi tacksamma för. Jag hoppas verkligen att du med din modiga strategi inte kommer att vara allt för sent ute. Jag instämmer i vad föregående talare sade och ber dig att, i den grad du kan, se till att rekryteringen inte sker på grundval av nationella kvoter. Min önskan är att även partipolitisk hänsyn läggs åt sidan så att vi äntligen kan upphöra med vår mycket märkliga och EU-specifika tradition vid tillsättning av tjänstemän, och i stället faktiskt tillsätta de bästa personerna.

Min andra begäran rör ökad öppenhet när det gäller konkurrenter på den internationella marknaden utanför EU, som ständigt har gjort en poäng av sina kreditbetyg och antytt att de har ett oinskränkt vetande som inte alls motsvarar vad som faktiskt sker på marknaden eller ens deras betydelse.

Ildikó Gáll-Pelcz (PPE). – (HU) Herr talman, herr kommissionsledamot, herr Gauzès, mina damer och herrar! Det är verkligen med stor glädje jag noterar att Jean-Paul Gauzès har författat ett sådant utmärkt betänkande. Ämnet är extremt viktigt, och tittar man på hur kreditvärderingsinstituten traditionellt har fungerat är det ständigt relevant. Föredragandens försök att se till att kreditvärderingsinstitut och deras produkter kontrolleras på ett integrerat sätt, baserat på enhetliga EU-standarder, förtjänar att stödjas. Det är emellertid viktigt att veta exakt vad kreditbetyget avser och hur det har tagits fram. Vi måste ställa oss dessa frågor eftersom det är allmänt känt att kreditvärderingsinstituten före krisen gav utmärkta kreditbetyg till tveksamma eller dåliga värdepapper värda tusentals miljarder dollar, vilket tyvärr gav obegränsat utrymme för spekulationer.

För det första måste vi studera frågan om oberoende. Om det stämmer att banker och vissa investeringsgrupper finansierar dessa bedömningar måste vi nämligen fråga oss om kreditvärderingsinstitutens beslut verkligen står fria från externa intressen. För det andra måste vi granska metoderna för att ta fram betygen. Ett tredje problem är att samlade nedgraderingar och negativa rykten kan få vilket land som helst att bli insolvent, och därigenom tvingas ta nya lån och därför även fortsättningsvis vara mycket sårbara på lånemarknaden. Små, öppna ekonomier och medlemsstaterna utanför EU är extra sårbara.

Jag är därför övertygad om att det är fel att acceptera att kreditvärderingsinstitut inte kan hållas ansvariga för de kreditbetyg de utfärdar. Mina damer och herrar! Låt oss placera kreditbetygen på sin rätta plats, och bara förlita oss till dem i den mån de är trovärdiga, och endast betrakta dem som riktlinjer när vi upprättar regelverket. Betänkandet förtjänar verkligen att stödjas. Den globala ekonomiska krisen har visat att det är nödvändigt med reglering och tillsyn på EU-nivå av dessa instituts verksamhet.

ORDFÖRANDESKAP: ROUČEK*Vice talman*

Evelyn Regner (S&D). – (DE) Herr talman, herr Chastel, herr kommissionsledamot! Kreditvärderingsinstitut spelade, och fortsätter att spela, en skamlig roll i finanskrisen. De är för få, de är för mäktiga, de har för dålig öppenhet och deras struktur och betydelse är exempel på hur mycket som har gått fel i vårt globala finanssystem.

Förtroendet för kreditvärderingsinstituterna kan endast återskapas genom att vi inför nya, sunda regler för dem. I morgon kommer vi att rösta för att röra oss ett steg i denna riktning, den nödvändiga anpassningen av kreditvärderingsinstitut till EU:s nya struktur för tillsyn av finansmarknaden och anpassning till det nya kommittéförfarandet, de så kallade delegerade akterna.

Esma kommer att bli operativt. Denna myndighet kommer att bli behörig att fortlöpande granska kreditbetyg, utföra en grundlig inspektion av kreditvärderingsinstitut samt utdöma böter som är högre än vinsterna från lagbrottet. Allt detta är nya, och minst sagt nödvändiga, befogenheter.

Jag vill emellertid påpeka att Europeiska värdepappers- och marknadsmyndigheten bör få tillräckligt med personal för att faktiskt kunna utföra sina uppgifter på ett effektivt sätt och inte tvingas förlita sig på en relativt liten personalstyrka bestående av Esma-anställda som förväntas utföra nästan övermänskliga uppgifter.

Vi bör vara fullständigt öppna när det gäller den kommande stora reformen av kreditvärderingsinstituterna och redan nu bör vi diskutera vad som verkar nästan omöjligt eller svårt att föreställa sig. När allt kommer omkring fick särskilt inrättade enheter där banker gjorde sig av med sina riskfyllda fordringar, *junk bonds*, högsta kreditbetyg från dessa kreditvärderingsinstitut. I den stora översynen bör vi överväga att inrätta ett europeisk offentlig kreditvärderingsinstitut och ändra och granska finansieringsmodellen. Avslutningsvis bör vi naturligtvis överväga om det finns behov av ett andra kreditbetyg. Vi behöver en seriös, kraftfull form av reglering så att vi undviker att tre stora institut på nytt kan få så stor makt att den nuvarande beklagliga finansiella situationen upprepas.

Seán Kelly (PPE). – (EN) Herr talman! Detta påminner mig om en fras på latin, *quis custodiet custodes*: Vem vaktar vakterna? Samma sak gäller här. Vem ska betygsätta kreditvärderingsinstituterna? Som tur är har vi nu ett instrument för detta, och kreditvärderingsinstituterna har verkligen inte hedrat sig själva. Tvärtom har de misskrediterat sig själva genom att bete sig som de har gjort de senaste åren och de har förvärrat snarare än förbättrat den finansiella situationen.

Därför gläder det mig att Europaparlamentet och våra myndigheter tar kontroll över situationen och jag tackar Jean-Paul Gauzès, kommissionsledamot Michel Barnier och rådet för att de har infört ett instrument som kommer att ta itu med detta. Jag ser verkligen fram emot morgondagens omröstning. Om jag kunde skulle jag rösta tre eller fyra gånger för att se till att dessa gamar kontrolleras.

Zigmantas Balčytis (S&D). – (LT) För det första vill jag gratulera föredraganden till utarbetandet av detta viktiga dokument. Fram till nu har mycket gjorts för att skapa ett system för att kontrollera finansmarknaden och hur denna bedriver sin verksamhet i EU. Kreditvärderingsinstitut spelar en mycket viktig roll eftersom de direkt påverkar verksamheten inom det finansiella systemet, och hur starkt och stabilt detta är. Ett av de

största problemen är att de EU-finanstillsynsmyndigheter som håller på att inrättas än så länge inte har getts verkliga befogenheter, som skulle göra det möjligt för dem att vidta åtgärder som får direkt effekt och fatta bindande beslut. Jag stöder därför förslagen om att ge en av EU:s tillsynsmyndigheter, nämligen Europeiska värdepappers- och marknadsmyndigheten, ökade befogenheter att garantera och övervaka insynen i det arbete som utförs av kreditvärderingsinstitut som har godkänts av EU, så att man undviker att finansmarknadens och den inre marknadens principer snedvrids.

Csanád Szegedi (NI). – (HU) Herr talman, mina damer och herrar! I ärlighetens namn måste vi för det första tyvärr inse att kreditvärderingsinstituten huvudsakligen är filialer till den internationella plutokratin. Genom kreditvärderingsinstituten sätter de press på länder och försöker påverka deras beslut. Det största problemet med kreditbetyg är att de nästan helt och hållet är subjektiva och inte ger en korrekt bild av de ekonomiska förhållandena i de berörda länderna vid en viss tidpunkt. Dessa kreditbetyg, som ligger långt från verkligheten, hindrar utan tvekan länder från att återhämta sig från krisen.

Samtidigt finns det naturligtvis objektiva kriterier, exempelvis det allmänna underskottet i statens finanser eller externa och interna skulder. Å andra sidan är inrättandet av en organisation, ett tillsynsorgan, som i huvudsak utför en kvalitetskontroll av kreditvärderingsinstituten, och på så sätt hindrar dem från att utfärda vad som ofta har varit felaktiga kreditbetyg, ett stort steg mot en lösning. Trots det vill jag ställa en fråga om Esma till kommissionsledamot Michel Barnier. Vi har talat mycket om hur Esma kommer att ålägga instituten olika påföljder, men när får vi veta vad dessa påföljder kommer att bli, hur stora de kommer att bli och när de kan införas? Tack på förhand för ditt svar.

Elena Băsescu (PPE). – (RO) Herr talman! Syftet med ändringsförslagen i Jean-Paul Gauzès betänkande är att tillhandahålla fler detaljer om Esmas nya befogenheter i förhållande till nationella tillsynsmyndigheter. Jag anser att myndighetens ansvarsområde bör definieras mycket tydligt. Aktörerna på finansmarknaden bör dessutom kunna identifiera behörig myndighet inom sektorn för kreditvärderingsinstitut.

Jag anser att den nya myndigheten ensam bör vara ansvarig för registrering och tillsyn av befintliga kreditvärderingsinstitut. De bör ges möjlighet att få tillgång till uppgifter om de finansiella instrument som deras konkurrenter betygsätter. Samtidigt bör åtkomst till webbplatser endast ges om det finns garantier för att de begärda uppgifternas förtroliga karaktär bevaras.

Avslutningsvis vill jag framhålla vikten av att ett kreditvärderingsinstitut registreras av en behörig myndighet och att registreringen gäller i hela EU.

Gay Mitchell (PPE). – (EN) Herr talman! Jag är glad över att vi nu har detta förslag framför oss. En punkt som väldigt sällan nämns är att ända fram till alldeles nyligen reglerades den offentliga sektorn i Irland av den privata sektorn, den reglerades i praktiken av kreditvärderingsinstituten och marknaderna. Jag är en av dem som välkomnar att vi rör oss bort från den privata sektorn och för tillfället åtminstone skyddas av Europeiska centralbanken, EU och Internationella valutafonden.

Jag kanske inte håller med om hela paketet, men jag anser att detta är bättre än att vara utelämnad åt kreditvärderingsinstituten och marknaderna. Marknaderna sägs vara fria. Det är något som vi kanske måste debattera vid ett annat tillfälle. Ett av kreditvärderingsinstituten fick emellertid 800 miljoner US-dollar om året för att betygsätta strukturerade finanser. Deras opartiskhet ifrågasätts nu och när vi ser tillbaka på vad de

gjorde tidigare, och när vi ser på vad de gör i dag, tror jag vi kommer att blicka bakåt med förfäran. Det är på tiden att de får stå till svars och jag är glad att det kommer att bli ökad tillsyn av dessa organ.

Michel Barnier, *ledamot av kommissionen*. – (FR) Herr talman! Jag vill ge ordentliga, men kortfattade, svar till alla som har talat, och tacka dem så mycket.

Sebastian Valentin Bodu, jag håller helt klart med dig om riskerna med modellen där emittenten betalar. Jag tog själv upp detta problem i mitt anförande. Det är därför ett ämne som ingår i vårt samråd om det framtida förslaget, den tredje fasen. Som jag sade till Ashley Fox och Elena Băsescu kommer vi även att återkomma till frågan om strukturerade produkter. Ashley Fox, jag lyssnade noga till din oro för bristande säkerhet i samband med utbyte av uppgifter. Vi kommer att hålla ett öga på detta och återkomma till denna fråga längre fram. Vi kommer även att fortsätta att använda oss av Esmas kompetens på detta område. För oss handlar det om effektivitet.

Gianni Pittella, tack för dina uppmuntrande ord. Jag anser att det är bra att du, precis som Jürgen Klute och Ildikó Gáll-Pelcz, betonade betydelsen av denna nya tillsynsmyndighet.

Vissa svåra frågor återstår fortfarande att lösa. Vi vet vilka de är, och ni har påmint oss om dem. Det handlar om bristen på konkurrens i denna sektor, frågan om betygsättning av statspapper, som Seán Kelly precis nämnde, och som utgör ett särskilt problem. Vi kommer att ta hänsyn till detta under den nya samrådsfasen.

Jag håller med Wolf Klinz om att det är viktigt med påföljder och att Esma har förmågan att verkställa dem. Även Evelyn Regner tog upp detta.

Wolf Klinz, när det gäller tredjeländer är målet att se till att vi fortsätter att ha hårda krav. Här vänder jag mig även till Gay Mitchell, som tog upp EU:s trovärdighet i fråga om de beslut som måste fattas.

Jag tackar Sven Giegold för hans positiva ord om de framsteg vi tillsammans har gjort i dag. När det gäller rekryteringen av personal till EU-myndigheterna kan jag i nuläget givetvis inte gå in närmare på namn. Däremot kan jag meddela både Sven Giegold och David Martin att rekryteringsprocessen nu har inletts, att den genomförs på ett fullständigt objektivt sätt och att urvalskriterierna, så vitt jag vet, baseras på kompetens och oavhängighet.

Till Evelyn Regner vill jag även säga att kreditvärderingsinstitutet kommer att få ökat inflytande. Redan från början kommer de att utvecklas i överensstämmelse med sina nuvarande och kommande kompetensområden. Vi är angelägna att garantera institutets trovärdighet i fråga om metoder och kompetensområden.

Jürgen Klute, tack för dina kommentarer. Du har helt klart hittat de problem som återstår att lösa. Som jag har sagt till flera ledamöter är jag medveten om att vi noga måste undersöka dessa frågor. Det är därför som jag anser att idén om att hantera frågan om reglering i tre faser är en konstruktiv och positiv lösning.

Zigmantas Balčytis, som jag har nämnt är det inte kreditvärderingsinstitutet som skapar problemen. De behöver bara bedöma problemen på ett korrekt sätt och termometern måste fungera ordentligt. När det gäller produkter, företag och stater har vi med tanke på hur viktiga dessa kreditbetyg är rätt att förvänta oss och att vidta åtgärder för att få en utvärdering eller ett betyg som är objektivt och trovärdigt. Zigmantas Balčytis, sett ur detta perspektiv bör Esmas kommande roll inte underskattas.

Avslutningsvis vill jag svara Csanád Szegedi med att säga att när det gäller nivån på påföljderna tas detta i detalj upp i specifikationerna för Esma i den text som ni är på väg att anta. Esma kommer dessutom att tillämpa dessa påföljder i enlighet med proportionalitetsprincipen.

Herr talman, mina damer och herrar! Tack på förhand för ert stöd för denna nya fas. Som jag redan har nämnt kommer den att visa att EU gör konkreta och objektiva framsteg, att det drar lärdom av krisen, tack var det belgiska ordförandeskapets stöd och drivkraft, och tack vare stödet från samtliga politiska grupper i Europaparlamentet.

Olivier Chastel, *rådets tjänstgörande ordförande*. – (FR) Herr talman, mina damer och herrar! Först och främst vill jag på nytt framhålla att det har ställts många bra frågor under denna debatt. Kommissionsledamot Michel Barnier besvarade dem en och en. Jag vill bara säga att denna modifiering, denna ändring av förordningen, är ett första steg för att ge Europeiska värdepappers- och marknadsmyndigheten de tillsynsbefogenheter som krävs. Som redan nämnts kommer fler revideringar av förordningen att ske inom kort. När det gäller denna fråga, och när det gäller många andra viktiga frågor som har tagits upp i dag, innebär detta verkligen en möjlighet att sammanfatta hela debatten i den revidering som kommissionen förbereder.

Dessutom vill jag kort gå tillbaka till avskaffandet av bestämmelserna om insyn när det gäller kreditbetyg och tillhörande uppgifter, vilket kommissionsledamot Michel Barnier själv precis tog upp. Jag anser inte alls att detta innebär att EU-institutionerna inte stöder tanken på öppenhet i fråga om kreditbetyg – tvärtom. I denna fas, när ett beslut ska fattas, var den bästa lösningen emellertid att samordna oss i förväg och låta den internationella utvecklingen styra. Annars hade de europeiska marknadernas konkurrenskraft påverkats. För närvarande fortsätter vi därför att undersöka, diskutera och utveckla bättre lösningar på detta problem. Vi anser att den bästa politiska kompromissen är den som ni kommer att rösta om i morgon.

Avslutningsvis vill jag upprepa att detta är ett viktigt steg, vilket även många av er har betonat. Det kommer att förbättra stabiliteten på finansmarknaderna och stödja utvecklandet av ett effektivare tillsynsregelverk.

Jean-Paul Gauzès, *föredragande*. – (FR) Herr talman, herr Chastel, kommissionsledamot Barnier! Efter de kommentarer ni har hört kan ni dra två slutsatser.

För det första att parlamentet till största delen kommer att stödja betänkandet i morgon. Det visar än en gång att parlamentet, eller en majoritet av dess ledamöter, uppskattar de reglerings- och tillsynsåtgärder som kommissionen vidtar och som har fått starkt stöd från det belgiska ordförandeskapet.

För det andra att ärendet inte kommer att slutföras i dag, men att en ny debatt kommer att inledas på grundval av detta samråd och Wolf Klinz initiativbetänkande, för att närmare studera alla dessa frågor.

Redan 2009, när vi tog fram den första förordningen, ställde vi oss dessa frågor. Om vi inte har besvarat dessa frågor beror det på att vi inte har hittat lämpliga svar. Tack vare att dessa frågor kommer att tas upp i Wolf Klinz kommande betänkande hoppas jag därför att det pågående samrådet den här gången kommer att göra det möjligt för oss att lösa de återstående problemen och slutföra regleringen av kreditvärderingsinstituten.

Låt mig emellertid avslutningsvis upprepa något som ordföranden för värdepappers- och marknadsmyndigheten sade. Han sade att det åtminstone vore bra om finansmarknaderna lade in sig för avgiftning och slutade förlita sig till kreditvärderingsinstituten så att investerarna fick möjlighet att göra en mer personlig bedömning av situationer och risker. Det vore också en garanti.

Talmannen. – Debatten är härmed avslutad.

Omröstningen kommer att äga rum i morgon den 15 december 2010.

Skriftliga förklaringar (artikel 149 i arbetsordningen)

George Sabin Cutaş (S&D), *skriftlig.* – (RO) Till följd av att kreditvärderingsinstituten underskattade kreditriskerna var det en av de faktorer som utlöste den globala finanskrisen. Å andra sidan saknas verklig konkurrens inom kreditvärderingssektorn. Denna situation ökar risken för intressekonflikter och leder i förlängningen till bristande insyn i utfärdandet av kreditbetyg till de olika finansiella instrumenten. Den 1 januari 2011 kommer förordningen om inrättandet av Europeiska värdepappers- och marknadsmyndigheten att träda i kraft. Dess främsta uppgift kommer att vara att utöva tillsyn av kreditvärderingsinstitut. Det har visat sig nödvändigt att införa en mekanism för övervakning och tillsyn av kreditvärderingsinstitut på EU-nivå. Jag anser att denna nya myndighet måste utöva sitt mandat så snart det har inrättats. Jag vill framhålla att Förenta staternas beslut om att införa strängare tillsynsregler har lagt grunden för en global samordning.

Alfredo Pallone (PPE), *skriftlig.* – (IT) EU har redan genomfört regler som kommer att träda i kraft i slutet av året. I reglerna för de kreditvärderingsinstitut som vill få tillstånd att verka i EU ingår bland annat skyldigheten att registrera sig och uppfylla de särskilda reglerna om öppenhet och ”gott uppförande”. Jag anser inte att dessa regler är tillräckligt hårda och jag välkomnar den ytterligare åtgärd som vi diskuterar i utskottet för ekonomi och valutafrågor. För närvarande har kreditvärderingsinstituten stor makt. De kan försätta en stat och/eller till och med ett system i kris med ett av sina kreditbetyg (genom att nedgradera länder och skapa en kedjereaktion som skapar oro på världsmarknaderna). Deras arbete är viktigt när det gäller trovärdighet och stabilitet, men det finns tveksamheter kring de regler och kriterier som deras kreditbetyg baseras på. Jean Paul Gauzès betänkande, i vilket det föreslås att kreditvärderingsinstituten ska underställas Europeiska värdepappers- och marknadsmyndighetens tillsyn, är därför ett steg i rätt riktning.

16. Resultat från klimatförändringskonferensen i Cancún (debatt)

Talmannen. – Nästa punkt är rådets och kommissionens uttalanden om resultatet från klimatförändringskonferensen i Cancún.

Joke Schauvliege, *rådets tjänstgörande ordförande.* – (NL) Herr talman, ärade parlamentsledamöter! Jag är mycket glad över att än en gång få vara här i Europaparlamentet. Jag var här för debatten före Cancún och nu är jag här för att redogöra för resultaten från klimatförändringskonferensen.

Det gläder mig också att jag känner igen några ansikten som deltog i Europaparlamentets delegation till Cancún och som hade fått mandat att på ett mycket användbart och aktivt sätt bidra till att konferensen blev en framgång. Detta bör definitivt lyftas fram och betonas.

Klimattoppmötet i Cancún blev till sist en framgång. Det var osäkert, ända fram till sista dagen, om vi skulle nå en överenskommelse. Till sist fick vi emellertid ett positivt resultat. Det var nödvändigt, både för vår klimatpolitik och för fortsättningen av den multilaterala processen.

På klimatkonferensen fattade vi ett beslut som egentligen består av två delar. Den första delen kan anses bestå av ett antal specifika åtgärder som kan tillämpas ganska snabbt. Den andra delen fastställer ett antal grundläggande principer för att underlätta en långsiktigt global överenskommelse för perioden efter 2012. Naturligtvis enades man om båda dessa delar inom ramen för tvågradersmålet, som var utgångspunkten för överenskommelsen vid klimatförändringskonferensen.

När jag talar om ett antal åtgärder som omedelbart kan genomföras avser jag anpassning, teknik, bekämpning av avskogning och finansiering. Låt mig lyfta fram några aspekter.

Först och främst anpassning. Vi har antagit en ram och inrättat en kommitté för detta. På så sätt kommer vi att erbjuda stöd till de mest utsatta områdena.

För det andra teknik. Stöd kommer att ges till både minskade utsläpp och anpassning. Två nya strukturer inrättas. Den exekutiva teknikkommittén och centrumet och nätverket för klimatteknik. Tanken är att främja kunskap genom forskning i, spridning av och överföring av teknik.

För det tredje kampen mot avskogning. De nationella strategierna och utvecklingsländernas handlingsplaner kommer att ligga till grund för finansieringen av kampen mot avskogning.

Avslutningsvis måste den gröna klimatfonden se till att 100 miljarder US-dollar görs tillgängliga för utvecklingsländerna senast 2020.

Detta är de specifika resultaten från Cancún. Om vi tittar på det långsiktiga arbetet och den grund som har lagts bör vi naturligtvis nästa år fortsätta att arbeta för att få till stånd ett internationellt avtal efter 2012. Både industri- och utvecklingsländernas åtgärder för att minska utsläppen har nu inkluderats och bakats in i texten. Detta är oerhört viktigt eftersom resultaten från Köpenhamn nu officiellt har inkluderats.

Dessutom har mycket gjorts för att garantera större öppenhet. Den rättsliga formen på lång sikt, efter 2012, kommer inte att fastställas förrän nästa år. Detta kommer att bli föremål för en egen debatt. Går vi mot en andra åtagandeperiod enligt Kyotoprotokollet, och vad gör tillväxtländerna och Förenta staterna?

Detta är således inte en slutpunkt utan ett startskott, ett viktigt nytt steg i klimatdebatten. Europaparlamentet, rådet och kommissionen kommer även framöver att behöva arbeta hårt för att se till att vi kan ta ett stort kliv framåt nästa år och förhoppningsvis få till stånd ett bindande internationellt avtal.

Hur som helst vill jag än en gång tacka Europaparlamentet för dess insatser i Cancún.

Connie Hedegaard, *ledamot av kommissionen*. – (EN) Herr talman! Jag tror inte jag ljuger om jag säger att EU åkte till Cancún med en oro för att konferensen inte skulle leda till någonting alls. Naturligtvis åkte vi även dit med en stark önskan om att se till att så inte skulle bli fallet, och att vi faktiskt skulle få ett omfattande och välavvägt paket. Som ni alla vet var det precis vad som hände.

Det betyder att den multilaterala processen lever. Den inte bara lever, den mår förhållandevis bra. Eftersom den mycket väl kunde ha varit död nu är detta i sig viktigt. Jag tror att alla

som var där kände lättad när den slutliga överenskommelsen blev klar. Det var som om hela världssamfundet helt enkelt ville ha detta resultat och ville visa att vi självklart behöver multilaterala lösningar för att bekämpa klimatförändringarna.

Dessutom är det viktigt att framhålla att vad vi åstadkom i Cancún inte bara var att vi räddade processen. Det var mer än så, vilket naturligtvis är det viktigaste. Vi ville rädda processen. Vi ville rädda utsikten att få till stånd en global överenskommelse och vi ville se till att vi även fick konkreta resultat i Cancún. Vi arbetade väldigt hårt tillsammans med det mexikanska ordförandeskapet. Vi hade ett mycket nära samarbete med dem och gav dem redan från allra första början vårt fulla stöd. Jag måste säga att mexikanerna verkligen förtjänar allt beröm de har fått. De gjorde ett utmärkt arbete.

För ett år sedan tog vi de första stegen i Köpenhamn. Om vi hade träffats två eller tre dagar efter Köpenhamn tror jag få av oss hade trott att alla delar av Köpenhamnsavtalet ett år senare skulle ingå i ett bindande FN-avtal. Det är verkligen bra.

Men i Cancún tog vi även nya steg. Vi stärkte det internationella klimatsystemet med nya institutioner och nya medel. Jag vill betona tre punkter som var extra viktiga för EU i slutförhandlingarna – som vissa av de närvarande kommer ihåg genomfördes under fredagen.

Vi hade tre prioriteringar som vi ville skulle speglas i resultatet. Vi ville att man skulle erkänna skillnaden mellan de utlovade utsläppsminskningar i Köpenhamnsavtalet som nu har förts in i FN-texten och utmaningen att hålla den globala uppvärmningen under 2 °C. Det var oerhört viktigt att konstatera att vi har långt kvar innan vi når detta mål. Dessutom ville vi verkligen öka öppenheten – genom mätning, rapportering och verifiering samt internationellt samråd och analys. För det tredje ville vi att möjligheten till ett framtida regelverk för perioden efter 2012 skulle avspeglas i texten.

Vi gjorde framsteg på all dessa tre områden. För första gången erkänns nu tvågradersmålet i ett FN-dokument, åtagandena har förankrats och det självklara konstaterats, nämligen att världens länder måste göra mer för att den globala uppvärmningen ska hålla sig under 2 °C. Vi inledde även en process för att öka öppenheten och, som vi sade i Cancún, räcker det inte att säga att man är för ökad öppenhet. Vad betyder det? Det är oerhört viktigt att texten nu innehåller flera sidor där man tydligt anger de politiska riktlinjerna för mätning, rapportering och verifiering samt internationellt samråd och analys.

Detta är oerhört viktigt och jag vill lägga till ytterligare en punkt. Att exempelvis ett land som Kina nu har accepterat internationellt samråd och analys är inte bara av intresse för de internationella klimatförhandlingarna. Det är även en viktig signal som sträcker sig långt bortom klimatförhandlingarna. Detta var faktiskt ett oerhört viktigt och betydelsefullt steg i rätt riktning.

Avslutningsvis lyckades vi hålla diskussionen öppen om Kyotoprotokollet och dess framtida rättsliga form. Om vi inte hade haft utsikter till en andra åtagandeperiod hade processen med största sannolikhet varit död nu.

Efter alla dessa positiva aspekter vill jag upprepa vad Joke Schauvliege precis sade om att detta inte innebär att vi har ett lätt år framför oss. Vi har en lång och utmanande resa framför oss. I Cancún såg vi hur långsam processen är. När man rör sig framåt inom ramen för FN sker detta per definition i långsam takt. Ingen bör därför inbilla sig att vägen till Sydafrikamötet kommer att bli enkel. Vi har ett utmanande år framför oss. Just nu vill jag bara säga att EU kommer att göra vad det kan för att spela en konstruktiv roll, och för att

försöka bygga broar mellan olika uppfattningar. Samtidigt tänker vi inte glömma våra egna prioriteringar.

Nu är det oerhört viktigt att alla åker hem och börjar arbeta i sitt eget land, i sin egen region och i sin egen kommun. Nu måste alla vidta åtgärder, på det sätt som vi gör i Europa. Vi har vårt 2020-mål och vi har även inlett diskussionen om hur vi så småningom kan öka våra kortsiktiga ambitioner. Som ni känner till kommer kommissionen till våren att lägga fram en strategi för att ha slutfört övergången till en ekonomi med låga koldioxidutsläpp senast 2050. I denna strategi kommer det även att finnas ett mål för 2030.

Låt mig avsluta med några ord om EU och klimatförändringskonferensen. Jag vill lyfta fram att vi faktiskt lyckades inta en gemensam förhandlingsposition. Vi diskuterade tidigare hur viktigt detta är. Kommissionen, ordförandeskapet och de 27 medlemsstaterna såg till att EU visade upp en enad front på den internationella scenen. Det är med glädje jag konstaterar att det rådde ett utmärkt samarbete mellan Joke Schauvliege och hennes delegation och min delegation från kommissionen. Jag tackar Joke Schauvliege så mycket för hennes bidrag till detta resultat.

Sist min inte minst vill jag tacka parlamentets delegation. De bidrog i hög grad till att förmedla budskapet att EU faktiskt hade en gemensam förhandlingsposition. Jag vill särskilt tacka ordföranden för utskottet för miljö, folkhälsa och livsmedelssäkerhet, Jo Leinen. När delegationsledamöterna ombads uttala sig om EU:s ståndpunkt var det oerhört viktigt att alla faktiskt försökte hålla fast vid den gemensamma nämnaren. Jag tror detta i stor utsträckning bidrog till det allmänna intrycket av att den här gången hade EU faktiskt en gemensam förhandlingsposition. Tack så mycket för det.

(Applåder)

Richard Seeber, för PPE-gruppen. – (DE) Herr talman! Jag vill också gratulera kommissionsledamot Connie Hedegaard. Vi har lärt oss mycket från händelserna förra året, särskilt när det gäller att uppvisa en enad front. Om vi jämför dagens situation med Köpenhamnmötet kan vi säga att vi åkte till Köpenhamn med höga förväntningar och blev mycket besvikna. Vi åkte till Cancún med lägre förväntningar och lyckades trots allt åstadkomma något där. Jag är övertygad om att vi nästa år i Durban faktiskt kommer att nå de resultat som vi alla hoppas på.

Det är viktigt att FN-processen nu har kommit i gång och i EU är vi medvetna om att många vägar leder till samma mål. Vårt gemensamma mål är att begränsa den globala uppvärmningen till de berömda 2 °C. För första gången har vi nu lyckats få in detta i ett FN-dokument. Även i EU har vi emellertid insett att det berömda bindande avtalet inte är tillräckligt. Vi måste också uppmärksamma våra grannländers insatser. Detta gäller framför allt stora utsläppsländer som Förenta staterna och Kina.

Ur ett politiskt perspektiv är det extremt viktigt för oss att våra insatser präglas av enighet, och det lyckades vi visa upp i Cancún. Samtidigt är det viktigt att vi i den industrialiserade världen inte bara lever upp till vårt historiska ansvar. Vi måste även agera och framför allt måste vi hitta en efterföljare till Kyotoprotokollet. Det är precis lika viktigt som att utvecklingsländerna inser att det även krävs insatser av dem. Jag anser att vi lyckades mycket bra med det och att vi är på rätt väg.

Detaljerna har redan nämnts. Jag tycker det är särskilt intressant att vi har gjort definitiva framsteg, framför allt i kampen mot avskogning. De enskilda länderna uppmanas att

utarbete nationella strategier och vi får se vad de uppnår. Detta är oerhört viktigt för oss, inklusive ur ett politiskt perspektiv.

Vi har ett ansvar när det gäller tekniköverföring. Vi måste inta en mer ledande roll på detta område. På det stora hela är emellertid resultaten positiva och jag vill än en gång tacka kommissionsledamoten för hennes insatser.

Jo Leinen, *för S&D-gruppen.* – (DE) Herr talman! Vi vill tacka kommissionen och rådet, Connie Hedegaard och Joke Schauvliege, för de dagliga genomgångar som Europaparlamentets delegation fick i Cancún. Vi kan verkligen säga att i Cancún var EU inte en del av problemet, utan i många fall en del av lösningen. Det borde glädja alla. Vi måste nu använda den positiva känslan för att ge ny kraft åt klimatpolitiken i Europa och även i EU. Jag vill bara nämna tre punkter. Parlamentet gjorde helt rätt som i sin resolution uppmanade oss att höja våra ambitioner och minska koldioxidutsläppen med 30 procent till 2020. Jag hoppas att kommissionen och rådet kommer att fatta beslut om detta under våren.

För det andra har vi den gröna klimatfonden. Vi föreslog införandet av en skatt på finansiella transaktioner för att finansiera detta. De som förkastade detta förslag måste nu föreslå alternativ. Vi måste sluta röra oss som katten runt het gröt.

För det tredje måste vi göra vår läxa. Vi måste minska EU:s koldioxidavtryck. Avslutningsvis vill jag säga följande. Klimatkonferensen är slut. Låt oss nu blicka fram emot nästa. Nu måste vi öka arbetstakten.

Chris Davies, *för ALDE-gruppen.* – (EN) Herr talman! Jag är helt ointresserad av fotboll men ibland har jag sett bilder från en match och jag har tittat på tränaren och tänkt på kommissionen. Underläge 2–1 och trots alla hennes insatser riskerar hennes lag att åka ur serien. Då gör plötsligt laget mål. Jag vet inte vem som gör målet – kanske det andra lagets målvakt går in i sitt eget mål med bollen. Hur som helst slutar matchen oavgjort. En viktig poäng säkras och nedflyttningen undviks. Det är inte en seger, men det är inte en förlust, och tränaren överlever.

Jag har hört att folk jublade i Cancún när förhandlingarna gav resultat. Jag förstår om deltagarna där var lättade över att det inte blev en förlust, men det var knappast en seger. Var nämner man att den globala uppvärmningen ska minskas till 2015? Var finns ambitionen att sänka koldioxidutsläppen med 50 procent till 2050? Var finns åtagandena efter Kyoto? Dessa frågor har fiffplats bort, undvikits och sparkats ut i ruffen. Att kritisera är emellertid enkelt. Det vi försöker göra har aldrig gjorts tidigare. Det krävs att världens regeringar går samman och agerar gemensamt. Det är just därför som kritikerna på den yttersta högerkanten hatar detta så mycket.

Alla världens regeringar accepterar vad forskarna har kommit fram till och accepterar att vi inte gör tillräckligt för att hejda temperaturen i världen från att stiga med 2 °C. Till och med Kina erkände den här gången att det finns gränser för den nationella suveräniteten och accepterade internationell kontroll av utsläpp eftersom vi alla sitter i samma båt. Det handlar om en ras, en art på en gemensam planet.

Vi har några mycket viktiga frågor att besvara framöver. Hur rör vi oss härifrån till ett bindande avtal efter Kyotoprotokollet, som ställer krav inte bara på de industrialiserade länderna utan även på utvecklingsländerna? Hur säkrar vi finansieringen? Allvarligt talat, hur ska vi få tag i de pengar som vi har utlovat till anpassning och skogsskydd? Hur övertygar vi våra egna regeringar att höja 2020-målet om att minska koldioxidutsläppen från 20 till

30 procent? Men kanske har vi ett svar på det. Eftersom Kina är på god väg att sänka sina koldioxidutsläpp med 45 procent ligger det i vårt ekonomiska intresse att se till att vi vidtar dessa åtgärder. Annars kommer vi att hamna på efterkälken ekonomiskt. Kanske vi nu, tack var att vi inte led ett nederlag i Cancún, har ett s.k. momentum – dvs. att vi rör oss framåt igen – så att vi kan göra de ändringar som behövs.

Yannick Jadot, för Verts/ALE-gruppen. – (FR) Herr talman! I likhet med Jo Leinen vill jag framhålla det fantastiska arbete som kommissionsledamot Connie Hedegaard och hennes medarbetare gjorde i Cancún.

Just nu innebär framgången i Cancún på sätt och vis att vi måste sluta upp med att säga att om andra inte vidtar några åtgärder kommer vi inte heller att vidta några åtgärder. Det positiva med Cancún är att alla nu måste delta i internationella förhandlingar, framför allt för att stärka sina nationella eller regionala mål. När det gäller målet att minska utsläppen av växthusgaser har EU nu nått 30 procent. Målet att minska utsläppen med 30 procent är en del av målet att ha övergått till en ekonomi med låga koldioxidutsläpp senast 2050. Ett mål på 20 procent räcker inte för en sådan övergång.

Med en minskning på 30 procent som mål närmar vi oss nu äntligen även tillväxtekonomier som Brasilien, Kina och Sydafrika. Vi vet att dessa länder har mål som i viss utsträckning är överlägsna EU:s mål. Därför måste vi börja agera och sluta ha bevarandet av status quo som mål. Framgången i Cancún innebär att vi måste delta i internationella förhandlingar på ett mycket mer konstruktivt sätt.

Julie Girling, för ECR-gruppen. – (EN) Herr talman! Jag hade inte förmånen att vara med i parlamentets delegation i Cancún, men jag skulle vilja passa på att gratulera alla som deltog. Jag var kanske lite cynisk i fråga om huruvida det gick att uppnå något vid denna typ av möten. Även om det i många tidningsartiklar klagas på bristen på detaljer, särskilt – som Jo Leinen påpekade – bristen på detaljer om finansieringen av den gröna fonden och många andra frågor som har lämnats ospecificerade, intar jag emellertid den optimistiska uppfattningen att detta möte varken var rätt tid eller plats för att komma överens om smådetaljer. Däremot var det rätt tidpunkt för att föra fram globala förhoppningar och tala lite om strategi, och det anser jag att man lyckades med.

I min grupp, ECR-gruppen, tror vi på så lite statlig inblandning som möjligt. Vi tror att man uppnår mer genom uppmuntran än genom predikningar, och jag anser att resultatet från Cancún är ett steg närmare det målet. Jag kan inte tänka mig en bättre avslutning än att citera min premiärminister David Cameron som i går sade att Cancúnavtalet är ett mycket betydelsefullt steg framåt för att förnya det internationella samfundets beslutsamhet att hantera klimatförändringarna med hjälp av multilaterala åtgärder. Jag gratulerar alla kolleger som var delaktiga i att detta resultat uppnåddes.

Bairbre de Brún, för GUE/NGL-gruppen. – (GA) Det främsta mål som ännu inte har uppnåtts är ett rättsligt ambitiöst globalt avtal som har som mål att se till att temperaturen inte ökar mer än 2 °C, eller inte ens mer än 1,5 °C, över de förindustriella nivåerna.

Den grad av enighet som uppnåddes i Cancún är ett steg i den riktningen. Jag håller med dem som säger att det fortfarande återstår mycket arbete. Regeringarna måste nu bygga vidare på denna framgång. Luckorna måste täppas till. De svåra frågorna på dagordningen måste hanteras och vi måste nu sätta upp mycket hårdare, tydligare och bindande mål. Vi måste följa de frister som har fastställts fram till den 17:e partskonferensen för FN:s ramkonvention om klimatförändringar (COP 17) i Sydafrika.

Jag tackar därför även rådet och kommissionen för vad vi har uppnått. Vi har emellertid mycket hårt arbete framför oss. I EU måste vi omedelbart enas om att minska koldioxidutsläppen med minst 30 procent, inte bara på grund av internationella avtal utan även för vår egen skull.

Anna Rosbach, för EFD-gruppen . – (DA) Herr talman! Jag vill tacka kommissionsledamoten så mycket för hennes strålande bidrag och de utmärkta genomgångar vi fick av henne i Cancún. Hela klimatkonferensen inriktades naturligtvis på utsläppsrättigheter och inrättandet av en fond för utvecklingsländer. Jag har inget emot detta, men vem ska kontrollera att pengarna betalas ut korrekt och inte hamnar i fickorna på diktatorer? Dessutom hade jag gärna sett att konferensen hade diskuterat begränsning av användningen av grundläggande resurser, att biologisk mångfald är nödvändig för naturlig reglering av klimatet och befolkningstillväxten – ett ämne som alla världens politiker blundar för. Om bara några år kommer jorden att vara tvungen att föda ca 10 miljarder människor. Hur ska vi skaffa mat till alla dessa utan att öka våra koldioxidutsläpp och utan att rubba den naturliga balansen och klimatet?

Förväntningarna på Cancún var extremt låga och därför blev konferensen en framgång. Nu står emellertid dörren öppen för ytterligare samarbete inför COP 17. Det är jag glad för.

Nick Griffin (NI). – (EN) Herr talman! Samtidigt som koldioxidbedragare och världsregeringskonspiratörer firar sina framgångar i Cancún har den brittiska premiärministern David Cameron förklarat sig nöjd med resultatet.

I slutet av den kallaste första halvan av december i mellersta England sedan mätningar inleddes 1772 är Dave nöjd att den gröna klimatfonden kommer att kosta brittiska skattebetalare 2,9 miljarder pund extra, utöver de 18,3 miljarder pund om året som klimatförändringslagen slussar från de brittiska konsumenterna till företagsskojorna i det gröna industrikomplexet. Beloppet 2,9 miljarder pund är av en slump just det belopp som finansministeriet kommer att spara genom att öka de brittiska studenternas skuldbörda och därigenom döma dem till livstids slaveri under bankerna.

Detta bedrägeri har redan orsakat studentkravaller. Än så länge har vi inte sett några kravaller från skattebetalarnas sida när det gäller mycket större bedrägerier – räddningspaket till korrupta och inkompetenta banker, åtgärder för att stärka zombieeuron och bluffen global uppvärmning. De kommer emellertid säkert, och till skillnad från prins Charles och Camilla kommer målet för deras ilska att förtjäna all vrede.

Pilar del Castillo Vera (PPE). – (ES) Herr talman, fru Schauvliege, fru kommissionsledamot, mina damer och herrar! Till att börja med vill jag gratulera kommissionen och parlamentets delegation, under ledning av vår kollega Jo Leinen, till deras arbete i Cancún, ett möte som jag i slutändan tyvärr inte kunde närvara vid.

Jag anser att Cancún och resultat därifrån kan ses mot bakgrund av vad min kollega Richard Seeber sade, ur ett Köpenhamnsperspektiv. Första slutsatsen man kan dra när man betraktar konferensen ur detta perspektiv är att det finns en stor skillnad. I Köpenhamn var förväntningarna mycket höga och i Cancún var förväntningarna mycket mer realistiska. Detta beror på att vad man kom fram till i Köpenhamn bedömdes som mycket negativt, medan bedömningen av resultaten från Cancún, båda av dem som deltog och medierna i allmänhet, var mycket positiv. Cancún drog lärdom av Köpenhamn och det är den första mycket intressanta slutsatsen.

De åtgärder som vidtagits och de överenskommelser som nåtts är naturligtvis inte banbrytande, men de kan bli intressanta ur effektivitetssynvinkel. Bland annat anser jag att inrättandet av en kommitté och ett tekniskt nätverk för att främja tekniskt samarbete är oerhört viktigt. Under denna sammanträdesperiod ska vi anta ett betänkande om energieffektivitet, som är ett av de viktigaste verktygen för att bekämpa klimatförändringarna. Andra positiva inslag är att Världsbanken har gjorts mer delaktig och att det officiella erkännandet av länders åtgärder för att minska utsläppen åter ska ske inom FN:s ram.

Avslutningsvis vill jag säga att det är ett år kvar innan vi ska till Sydafrika. Det vore bra om vi på samma sätt som Cancún lärde sig av Köpenhamn nu lärde oss av Kyoto och nådde en internationell referensram för ett flexibla, mer insynsvänligt, effektivare och mer integrerat klimatförändringsavtal.

Linda McAvan (S&D). – (EN) Herr talman! Jag anser inte att det är en konspiration att säga att vi är en värld som delar en planet. En av de saker jag fick ut av Cancún var insikten om att alla dessa människor arbetade tillsammans. En av de bästa sakerna med att vara i Cancún var att sitta på bussarna som gick till och från konferenscentret och lyssna på delegaterna när de diskuterade vad de gjorde. Zambiernas som arbetade med ryssarna, som arbetade med den japanska och kinesiska förhandlaren för att nå en överenskommelse. Vi delar en planet och har ingen framtid om vi inte samarbetar.

Jag vill tacka rådet och kommissionen för deras arbete. EU uppvisade verkligen en enad front och från våra möten med olika delegationer framgick det tydligt att EU:s ledarskap uppskattades, och man var mycket medveten om att vi hade ett mål på 20 procent men att vi funderade på att höja detta till 30 procent. Nu undrar jag vad kommissionsledamoten anser om utsikterna att vara mer ambitiös inför Durban. Från vad vi har hört tror jag att vad EU säger i Durban faktiskt kommer att räknas.

Satu Hassi (Verts/ALE). – (FI) Herr talman, mina damer och herrar! Jag håller med mina kolleger om att kommissionsledamot Connie Hedegaard förtjänar applåder för sitt arbete under klimatförändringskonferensen i Cancún. Cancún var ett steg framåt, även om det tyvärr var ett mycket mindre steg framåt än vad som faktiskt behövs. I vilket fall som helst ställde man sig i Cancún officiellt bakom de utsläppsåtaganden som gjordes i Köpenhamn. Samtidigt påpekades att dessa inte var tillräckliga för att hålla klimatförändringen under tvågradersmålet och de industrialiserade länderna uppmanades att skärpa sina utsläppsmål

Nu får vi ett praktiskt test av EU:s ledande roll i klimatförändringsarbetet. Är vi beredda att skärpa våra utsläppsmål från en minskning på 20 procent till en minskning på 30 procent? Detta vore bästa sättet att främja något som vi måste få till stånd i Durban nästa år: ett heltäckande internationellt klimatavtal. Efter Cancún stämmer inte längre påståendet att EU skulle vara ensamt om sina tuffa klimatmål.

Marisa Matias (GUE/NGL). – (PT) Herr talman! Jag vill också tacka för det arbete som har gjorts. Visst är det dags att vara balanserad, men det är även dags att göra åtaganden, allvarliga åtaganden. I dag har många viktiga aspekter nämnts, och de projektbeskrivningar vi har framför oss är mycket långa, enormt långa. Det gjordes viktiga åtaganden i Cancún, men sanningen är att inga av dessa kommer att förverkligas före nästa års konferens i Sydafrika. Som jag redan har nämnt har vi ett år på oss, och mycket arbete att göra.

Jag vill understryka att vi måste integrera ursprungsbefolkningarnas rättigheter och rättigheterna för dem som påverkas mest, eftersom detta är ett åtagande som måste lyftas

fram och tas på allvar. Det får inte alltid vara de fattiga som betalar mest. Miljö- och klimatkrisen handlar om allas överlevnad och berör oss alla.

När det gäller våra ambitioner upprepar jag vad jag tidigare har sagt. Vi måste vara lika ambitiösa som vi brukade vara. Vi måste återinföra målet om att minska utsläppen med 30 procent. Det finns inget skäl för oss att inte uppfylla det åtagandet. Detsamma gäller temperaturmålet och den globala uppvärmningen. Vi kan vara mer ambitiösa och vidta åtgärder på medellång och lång sikt. Det räcker inte att bara säga det. Vi måste visa det. Nu är det dags att agera. Det räcker inte att bara ta små, små steg framåt.

Paul Nuttall (EFD). – (EN) Herr talman! Jag hoppas alla hade det bra i Cancún. Det är en härlig plats men jag är lite besviken att ingen är solbränd.

Jag antar att det är förväntat. Samtidigt som många av er var där för att föreläsa för oss om hur vi måste ändra vår livsstil och bekämpa den globala uppvärmningen upplevde denna mexikanska stad nämligen sin kallaste vecka på över hundra år.

I Storbritannien bevittnade vi också hur forskare försökte förklara att en av de kallaste novembermånaderna de senaste hundra åren i själva verket berodde på den globala uppvärmningen. Tror de vi är tappade bakom en vagn? Detta förklarar varför fler och fler briter nu anser att den globala uppvärmningen är en bluff och ett sätt att höja skatterna och kontrollera befolkningen. Men vad uppnådde ni egentligen i Cancún, förutom att ni gav bort massor av skattebetalarnas pengar maskerat som den gröna klimatfonden, som jag en dag tror kommer att bli en lyckopåse för afrikanska diktatorer som de kan använda för att köpa fler Mercedes Benz och privata jetplan?

Personligen tycker jag att namnet den gröna klimatfonden bör ändras. Jag tycker att "Avundspolitikens fond" vore ett bättre och mer sanningsenligt namn.

(*Talaren godtog att besvara en fråga (blått kort) i enlighet med artikel 149.8 i arbetsordningen .*)

Chris Davies (ALDE). – (EN) I Cancún accepterade alla världens regeringar att människans verksamhet förändrar klimatet. Alla världens regeringar enades om att om vi inte vidtar åtgärder, mer åtgärder, kommer vi inte att kunna förhindra att temperaturen stiger mer än 2 °C. Vad vet min käre kollega som resten av världen inte vet?

Paul Nuttall (EFD). – (EN) Du försade dig där. Vad du talar om är världens regeringar, politiker. Vi talar om forskare. Forskning är en långsam process. Bevis måste studeras och avkodas. Det politiska spelet är emellertid mycket snabbare och politiken ligger före forskningen. Det är det som är problemet. Faktum är att jorden inte alls blir varmare. Den har inte blivit varmare sedan 1998. Spelet är slut. Människor inser att ni har ett problem. Ni lurar människor. Det är en bluff och människor håller på att avslöja er.

Elisabetta Gardini (PPE). – (IT) Herr talman! Jag är lite orolig över vart debatten är på väg, eftersom jag anser att en av de bästa aspekterna med Cancún var att vi kunde debattera och föra resonemang utan att dela upp oss i två läger – domedagsprofeterna och förnekarna – vilket kanske var det sämsta med resultatet från toppmötet i Köpenhamn.

I Köpenhamn samlades alla globala aktörer, tusentals frivilligorganisationer demonstrerade och när vi kom hem från det bitande kalla Köpenhamn kände vi oss exalterade och överhettade, plus besvikna över att ha misslyckats.

I Cancún såg vi att den multilaterala processen fortfarande lever. Detta kan vi till stor del tacka ordförandelandet Mexiko för. Jag tror alla lade märke till och var tacksamma för dess förmåga att leda sådana svåra förhandlingar, som tidigare hade slutat i ett dödläge.

Trots det anser jag att vi inte får slösa bort den nya möjlighet till konkreta förhandlingar som skapades i Cancún. Vi får inte gå tillbaka till att vara supportrar på en fotbollsmatch. Vi talar om allvarliga saker här. Vi talar om vår planets framtid.

Till stöd för min uppfattning vill jag därför citera en italiensk klimatforskare, som även är mycket känd utomlands. Det rör sig om Franco Prodi, bror till förre premiärministern Romano Prodi. Han uppmanar till lugn, sunt förnuft och enighet och förespråkar något som vi alla borde hålla med om. Han säger att det kommer att gå många år innan vi vet lika mycket om klimatförändringarna som vi i dag vet om meteorologi. Därför måste vi hjälpa forskarna att påskynda sitt arbete, så att de så snabbt som möjligt kan göra tillförlitliga prognoser som vi kan grunda vår politik på.

Under tiden måste skyddandet av vår planets miljö utgöra grunden för varje seriös miljöpolitik. Därför anser jag att vi kan fortsätta vårt praktiska arbete i denna fråga, och jag tackar alla för det sätt som arbetet bedrevs i Cancún.

Dan Jørgensen (S&D). – (DA) Herr talman! Den amerikanske författaren Mark Twain sade en gång att ”ryktet om min död är betydligt överdrivet”. På samma sätt kan vi säga att ryktena kring FN:s klimatprocess har visat sig betydligt överdrivna. Klimatprocessen lever och frodas. Konferensen i Cancún visade att FN faktiskt kan leverera resultat. Samtidigt är det uppenbart att det största hindret återstår att lösa, frågan om hur mycket vi ska minska koldioxidutsläppen och när detta ska ske för att temperaturen inte ska öka mer än två grader.

Det finns dock hopp, särskilt om någon visar prov på ledarskap. EU måste visa detta ledarskap. Det gjorde vi i Cancún, men vi måste också göra det när det gäller målen om minskade utsläpp. Vi har nu lovat att minska våra utsläpp med 20 procent till 2020. Här i parlamentet har vi enats om att vi bör gå så långt som att minska utsläppen med 30 procent. När vi hade möten med andra länder i Cancún, med frivilligorganisationer och med ledarna för FN-institutioner, framhöll vi gång på gång hur viktigt det var för oss i parlamentet att vi hade visat vägen och hur mycket vi i egenskap av en europeisk gemenskap så snabbt som möjligt tänker uppfylla åtagandet om att minska utsläppen med 30 procent.

Bas Eickhout (Verts/ALE). – (EN) Herr talman! Jag tackar kommissionsledamoten och det belgiska ordförandeskapet för deras framgång i Cancún. I Cancún kunde vi applådera bort traumat från Köpenhamn. Jag applåderar också bort detta trauma eftersom vi nu äntligen kan blicka framåt. Vi kan blicka framåt igen och vi kan undersöka vad vi behöver uppnå i Durban.

Låt oss vara ärliga. De känsligaste frågorna – den andra åtagandeperioden, Kyoto, finansiering, utsläppsminskningarna – är fortfarande olösta. Vi har ett viktigt år framför oss fram till Durban. Låt oss vara tydliga. Kina och Förenta staterna är fortfarande kvar, och dessa två stora block rör sig inte framåt särskilt snabbt. Det är vad som behövs i Durban. Därför har jag en enkel fråga till kommissionsledamoten. Vad ska EU rent konkret göra för att se till att vi får med oss andra globala partner som Brasilien och Indien i vår strävan efter en ambitiös överenskommelse i Durban? Att ha en gemensam förhandlingsposition är nog bra, men nu måste vi ägna oss åt proaktiv diplomati.

Romana Jordan Cizelj (PPE). – (SL) Herr talman! I lördags vaknade jag lättad efter att ha fått reda på att båda överenskommelserna hade antagits och det ger mig naturligtvis hopp om att den globala uppvärmningen fortfarande kan hållas under 2 °C.

Konferensen har emellertid lämnat kvar en besk eftersmak. Förhandlingsprocessen inom världssamfundet är nämligen alldeles för långsam och vi borde ha antagit en sådan överenskommelse för åtminstone ett år sedan. Nu är vi under stark tidspress, framför allt eftersom vi fortfarande inte har några siffror och inga specifika utfästelser om hur enskilda länder tänker minska sina utsläpp av växthusgaser.

En positiv aspekt är emellertid att dokumentet är heltäckande och faktiskt täcker in alla de prioriterade områden som EU definierade redan innan förhandlingarna inleddes.

Min bedömning är att EU var framgångsrikt i förhandlingarna och att det även var tillräckligt ambitiöst. Det var nämligen tillräckligt ambitiöst för att behålla sin ledande roll på området och främja förhandlingarna. Om vi hade varit för ambitiösa hade vi skuffats åt sidan, vilket skedde förra året. Jag tror också att vi har lärt oss mycket av vad som hände förra året. Jag vill att vi tar med oss den kunskapen till nästa förhandlingsrunda nästa år och jag ser helst att vi undviker att ändra denna strategi.

Vi har vi en svår uppgift framför oss, framför allt i våra relationer med tredjeländer. Jag anser att EU bör göra allt det kan för att hjälpa Förenta staterna, så att vi nästa år kan få ett mycket mer ambitiöst åtagande från deras sida än i år.

EU måste framför allt genomföra den lagstiftning som vi har antagit de senaste åren, för det finns många nya saker som vi faktiskt måste börja omsätta i praktiken. EU är fortfarande den enda region i världen som har lagstiftat om att begränsa sina utsläpp.

Edite Estrela (S&D). – (PT) Herr talman! Jag har redan sagt här att medan förväntningarna inför Köpenhamn var mycket höga i början, var förväntningarna inför Cancún inte särskilt långtgående. Följaktligen betraktades Köpenhamn som ett misslyckande och Cancún som ett framsteg. Det finns dock en annan fördel med Cancún, också det ett resultat av goda insatser från det mexikanska ordförandeskapet, som gjorde allt vad det kunde för att göra konferensen till en framgång.

Europeiska unionen arbetade inom sitt ansvarsområde och bidrog till de framsteg som gjordes. Dessa var bland annat en bekräftelse av gränsen på två grader och inrättandet av en grön fond för stöd till anpassning i utvecklingsländerna och för bekämpande av avskogning. Jag vill framhålla en annan sak som jag redan nämnt här, nämligen återupprättandet av förtroendet för multilaterala lösningar och möjligheten att uppnå ett bindande internationellt avtal om klimatförändringarna, vilket behöver ske nästa år i Durban, och vi måste anstränga oss för att detta ska bli möjligt.

Mairead McGuinness (PPE). – (EN) Herr talman! Som många andra är vi helt enkelt lättade över att det finns goda nyheter. Försiktigt uttryckt, utan överdrift, har ni gjort framsteg i all stillsamhet eftersom våra förväntningar var lägre.

Jag vill ta upp en särskild fråga och det är minskningen av utsläppen från avskogning och skogsförstörelse, det s.k. REDD-programmet, som är en mycket viktig fråga, men jag är oroad över kommissionens bristande politiska konsekvens i sammanhanget. Exempelvis försöker kommissionen med ansvar för handelsfrågor för närvarande att nå en överenskommelse med Mercosurländerna som kommer att leda till ökad

nötköttsproduktion i dessa länder. Detta kan endast ske på mark som har avskogats, vilket kommer att förvärra klimatförändringsproblemet.

Jag uppmanar enträget kommissionsledamoten att framföra detta budskap i tydliga ordalag till kollegiet och att ta itu med det på ett sätt som visar att vi handlar på ett konsekvent sätt som union.

Csaba Sándor Tabajdi (S&D). – (HU) Herr talman, fru kommissionsledamot, mina damer och herrar! Även om Cancún i sig ännu inte är en vändpunkt, skulle vi utan Cancún inte ha haft chansen att nå en vändpunkt i Durban om ett år. Jag gratulerar alla som har bidragit till denna bedrift. Jag har följt processen från Bryssel och från Budapest, och det är ett enormt framsteg att det finns en chans att inom ett år i Durban uppnå ett övergripande internationellt avtal med obligatoriska åtaganden efter hårt arbete. Det är ett viktigt steg i rätt riktning att tillväxtekonomier som Kina, Brasilien och Sydafrika för första gången åtar sig målet om 2 °C. Slutligen är det enligt min mening mycket viktigt att Europeiska unionen inte bara agerar enhälligt utan har ändrat den attityd unionen uppvisade i Köpenhamn och behandlade de andra länderna som partner och med empati. Detta bidrog betydligt till framgången i Cancún.

Oreste Rossi (EFD). – (IT) Herr talman, mina damer och herrar! Den sextonde klimatförändringskonferensen i Cancún utmynnade även denna gång i en icke-bindande kompromiss kallat det "balanserade paketet".

Vi hade också tillkomsten av den gröna klimatfonden, som kommer att kosta de flesta industriländer 100 miljarder US-dollar per år från och med 2020, och 30 miljarder US-dollar kommer omedelbart att anslås till snabbstartsfinansiering, varav Italien kommer att behöva bidra med 410 miljoner US-dollar.

Under tiden har inga krav ställts på de mest förorenande länderna. Tvärt om har Kina tillkännagett att landet kommer att fördubbla sin energiproduktion till 2020 och därefter kommer landet också att fördubbla sina utsläpp eftersom det tänker hålla fast vid fördelningen 80 procent kol och 20 procent övriga energikällor.

Vi anser att det är oacceptabelt att fortsätta att be våra företag att göra uppoffringar för företag i tredjeländer. Det är oerhört viktigt för den sjuttonde partskonferensen nästa år att nå fram till ett övergripande avtal om att bekämpa klimatförändringarna som innehåller sanktioner för de länder som fortfarande vägrar att samarbeta.

João Ferreira (GUE/NGL). – (PT) Herr talman! De påtagligt sänkta förväntningar som vi såg före Cancúnkonferensen bör inte bara föranleda överdrivet optimistiska diskussioner om resultaten och konferensen bör än mindre betraktas som en framgång. Om det ska vara någon konsekvens i analyskriterierna bör vi erkänna att resultaten som väntat var fåtaliga.

Var finns den ersättning för Kyotoprotokollet som var absolut nödvändigt för ett år sedan? Var finns minskningsmål som är i linje med de tidsramar som föreslagits av FN:s klimatpanel. Europeiska unionen ligger själv fortfarande utanför dessa tidsramar. Förenta staternas mål är en minskning med 3–4 procent jämfört med 1990 års nivåer, som landet tog med sig från Köpenhamn. Var finns en seriös diskussion om de ineffektiva och fördärvliga marknadsinstrumenten, exempelvis marknaden för utsläppsrätter, flexibla instrument som mekanismen för en ren utveckling, bluffandet och alla andra jongleringstrick som mer har till funktion att öppna goda affärsmöjligheter för några få än att uppnå minskningsmål?

Det här är frågor som vi inte ställer i dag, vid en tidpunkt då en tredjedel av den fastställda snabbstartperioden redan har passerat.

Radvilė Morkūnaitė-Mikulėnienė (PPE). – (LT) Herr talman! Jag vill gratulera Europaparlamentets delegation, kommissionsledamoten och hela Europeiska unionen till att ha agerat enhälligt i Cancún. I fjol beklagade vi resultaten från Köpenhamn, eller snarare bristen på resultat. I dag gläder vi oss över Cancún, men min glädje är fortfarande behärskad eftersom jag vill ha mer. Det är tydligt att förhandlingen är en mycket stor och komplex uppgift. Det är en verklig utmaning när det finns så många olika ståndpunkter. Det som oroar mig mest är dock hur frågan uppfattas i samhället. Samhället har verkligen inte vunnits över. Svårigheterna att nå fram till ett avtal, och med det menar jag uppnå rättsligt giltiga åtgärder, är något som är viktigt för oss alla men som håller på att bli en tröttsam fråga. Jag håller med kommissionsledamoten om att vi måste göra vår hemläxa och vi måste själva med olika medel uppnå 20-procentmålet. Självklart är det alltid enklare att peka på dem som kanske inte gör någonting och säga att vi kanske inte heller behöver göra något. Trots det som du sade – att vi lyckades uppnå något – skulle jag fortfarande vilja fråga om du verkligen inte hade förväntat dig större resultat i Cancún?

Vittorio Prodi (S&D). – (IT) Herr talman, mina damer och herrar! Jag är tacksam mot kommissionsledamoten och hela EU-delegationen, som har bidragit till att hålla processen vid liv. Vi har dock inte löst de verkliga problemen: för det första behöver vi ge politiskt uttryck åt Balideklarationen – särskilt i fråga om det som vi i parlamentet redan har kallat klimaträttvisa – och vi behöver generalisera och förenkla systemen för utsläppshandel, eftersom det är ohållbart att ha en marknadsmekanism där hälften av utsläppskvoterna skänks bort gratis.

För det andra vill jag framhålla att vi behöver främja instrument för övervakning, rapportering och verifiering, särskilt inom GMES-tjänsterna för global övervakning för miljö och säkerhet, för de satelliter som kommer att tillhandahålla absolut nödvändiga data på området.

Connie Hedegaard, ledamot av kommissionen. – (EN) Herr talman! Får jag lov att först tacka er för de många vänliga kommentarerna, bland annat från Chris Davies, även om jag vet ännu mindre än honom om fotboll så jag kunde inte följa liknelsen, men jag gissar att den var positiv!

Flera har frågat om de 30 procenten. Hur ska vi nu utöka insatserna, var befinner sig processen och som Linda McAvan sade vilka är utsikterna? Jag tror att ni alla här vet var processen befinner sig nu. Vi genomför nu analysen av enskilda medlemsstater: vilka är problemen, vilka är utmaningarna, vilka är de positiva bieffekterna, vad kan vi göra? Sedan ska vi också ha en diskussion om strategin för 2050 som vi kommer att lägga fram i mars – inklusive, som jag sade, målet för 2030. Eftersom vi vet var vi ska befinna oss 2050, är det också mycket klart att det finns en del kompromisser. Ju mindre vi har gjort fram till 2020, desto mer behöver vi göra därefter och desto mer kommer det att kosta.

Det är den diskussionen vi ska försöka få i gång här under våren och jag är glad över att se att fler och fler medlemsstater har inlett diskussionen på hemmaplan och också gett olika signaler om hur de ser på detta.

Chris Davies frågade om 2050, de 50 procenten och en del andra saker som saknades. Detta behandlades mycket i en specialgrupp med flera ministrar som diskuterade en gemensam vision. Den svenska ministern var den ena av de båda ministrar som ledde den

gruppen och jag kan verkligen säga att vi försöker trycka på mycket hårt om saken. Ni vet alla att det är svårt att uppnå, men det är ett av de ämnen som vi fortfarande behöver ha på bordet när vi reser till Sydafrika. Det måste finnas med på dagordningen.

Pilar del Castillo nämnde att man i Cancún hade dragit lärdom av Köpenhamn. Jag är benägen att instämma, men kanske mest i den meningen att folk under de sista 24 timmarna insåg att om de inte visade kompromissvilja fanns det en verklig risk att inte få någonting alls gjort och att hela processen skulle upphöra. Det var inte bara ett taktiskt argument utan mycket märkbart i en lokal där folk visste att det förmodligen skulle bli sista chansen för många av dem att rädda den enda process där alla satt med runt bordet. På grund av erfarenheterna från Köpenhamn fanns det ett starkt tryck att visa den nödvändiga politiska viljan i Mexiko.

Man kan fråga sig exakt vilken uppgörelse EU ska eftersträva i Durban. Jag menar att vi ska göra samma sak som i år. Vi har faktiskt tagit en hel del kontakter, tänkt en hel del proaktivt och även tänkt en hel del på var uppgörelser är möjliga. Ni som var där vet också att många av texterna och mycket av underlaget kom till tack vare europeiska experter och en mängd europeiska bidrag, och vi ska göra exakt samma sak nästa år. Vi ska också bygga vidare på det som uppnåtts inom Cartagenaprocessen där 25 länder – både utvecklingsländer och industriländer – verkligen vill gå vidare. Vi kommer att fortsätta det arbetet. Vi uppnådde en rad fördelar i Cancún av att ha den processen, eftersom vi samordnade oss en hel del mellan olika regionala grupper. Detta kommer att vara en av de första sakerna: vi kommer att försöka samla människor i Cartagenagrupper och arbeta tillsammans med dem, precis som vi också kommer att arbeta med en rad andra.

Sedan var det frågan om det fördrag som ska ersätta Kyotoprotokollet. Det har inte uppnåtts ännu eftersom världen inte kunde komma överens om det, men det berodde definitivt inte på Europeiska unionen. Jag upprepar ännu en gång att om EU sagt samma sak som andra Kyotoparter i Cancún och inte hade signalerat sin villighet att göra åtaganden för en annan period, skulle vi nu ha förlorat alla utsikter om att någonsin få en lagligt bindande uppgörelse.

Slutligen frågade Radvilé Morkūnaitė om vi inte väntade oss lite mer från Cancún, och jag svarar nej, faktiskt inte. Under de sista timmarna där satt jag med en checklista. Ibland är det klokt att inte låta sig ryckas med när man är mitt uppe i något. Man tänker att om man kan få någonting utträttat, så kanske man också kan få andra saker utträttade som man inte hade trott var möjliga när man reste hemifrån. När jag satt där med checklistan måste jag säga att de punkter som vi ville få med också fanns där. Självklart är det många saker som man inte uppnår, men vi vet faktiskt att exempelvis den andra åtagandeperioden inte var möjlig i Cancún, och därför ville vi behålla utsikterna om att få den och fortsätter att bygga vidare på det vi har.

En anpassningsram, en teknikram, en skogsbruksram, alla komponenter i Köpenhamnsavtalet, utsikterna att fortfarande få en rättsligt bindande uppgörelse och vissa påtagliga framsteg om MRV/ICA samt en rad andra frågor. Plus att alla parter nu är överens om att vi inte har uppnått tillräckligt tillsammans. Jag anser att om vi hade diskuterat resultatet som vi gjorde innan vi reste till Cancún, skulle de flesta av er troligen ha instämt i att det var ett bra resultat.

Ett sista ord. Nu måste vi noga tänka igenom strategin för att gå vidare. Många av oss behöver en paus över jul och nyår, men alldeles i början på nästa år ska vi fortsätta den mycket starka dialogen mellan rådet, kommissionen och Europaparlamentet och komma

tillbaka till varandra efter att ha diskuterat och smält resultatet från Cancún. Som jag sade inledningsvis kommer det att bli ett mycket svårt år men vi bör bygga vidare på de erfarenheter vi gjorde där. Om EU utstakar en klar strategi kan vi faktiskt förändra saker i rätt riktning och även om det inte kommer att bli mindre svårt i Durban är jag säker på att vi kan göra det. Vi kanske helt enkelt behöver en paus först och sedan återvända till dialogen i början på 2011.

Joke Schauvliege, rådets ordförande – (NL) Herr talman, fru kommissionsledamot, mina damer och herrar! Tack för att ni har haft så mycket positivt att säga om det avtal som uppnåddes i Cancún.

Ni vet alla att Cancún är ett pragmatiskt men mycket viktigt steg i klimatpolitiken och klimatdebatten. Ni vet att principen att vi till sist bör uppnå ett globalt, rättsligt bindande avtal fanns med i de slutsatser som rådet antog i oktober. Vi var dock alla också medvetna om att det skulle bli omöjligt att säkra en global uppgörelse i Mexiko och den saken hade också avgjorts i förväg. Av den anledningen valde vi att satsa på ett antal balanserade delavtal. De finns också på plats och som kommissionsledamoten sade framkom också de punkter som vi ansåg var viktiga för att uppnå den balansen för EU:s del från Cancúnkonferensen.

Vi bör också ge EU beröm för att ha intagit en tydlig och öppen ståndpunkt, en ståndpunkt som tagits in i rådets slutsatser och som också enhälligt försvarades. Alla från kommissionen och Europaparlamentet gav ett mycket positivt bidrag till främjandet av denna ståndpunkt och från rådets sida gjorde vi vårt yttersta för att se till att vi förklarade den ståndpunkten så långt vi kunde. Ibland var det verkligen nödvändigt att fortsätta att framhålla detta: vad innehållet i dessa slutsatser var och vad som var EU:s avsikt med dem.

Vi byggde broar. I Mexiko fick vi många positiva reaktioner på att EU hade tagit ledningen och att vi verkligen hade försökt att närma flera olika ståndpunkter till varandra. Vi spelade den rollen väl och jag anser att detta också stod klart för hela världen.

Det är riktigt att som kommissionsledamoten sade att vi nu måste granska läget i fråga om ett par saker men detta får inte avleda oss ifrån att vi nu måste gå vidare ganska snabbt. Jag kan tala om för er att vi redan nästa måndag kommer att diskutera resultaten från Cancún i rådet. Jag anser också att det är bra att vi här i parlamentet redan har en diskussion om frågan. Med detta sagt är det helt riktigt att vi verkligen behöver utarbeta en strategi och göra det så snart som möjligt.

Rådet har också bestämt sig för att inleda diskussionen om den 30-procentiga minskningen under våren. Vi har bett kommissionen att genomföra en andra genomgång, så att vi vet vad en 30-procentig minskning skulle medföra på medlemsstatsnivå, och rådet har kommit överens om att ta upp den diskussionen igen under våren.

Avslutningsvis vill jag tacka alla igen för ert samarbete, särskilt kommissionsledamoten Connie Hedegaard, för det mycket trevliga och konstruktiva sätt som hon har arbetat med oss och för de insatser som ledde till utmärkta resultat i Cancún. Utan konstruktivt samarbete från alla hade EU inte kunnat sätta en så tydlig prägel på det avtal som uppnåddes i Cancún. Jag tackar er varmt för detta.

Talmannen. – Debatten är härmed avslutad.

Skriftliga förklaringar (artikel 149 i arbetsordningen)

János Áder (PPE), *skriftlig. – (HU)* Många ser resultatet av klimatförändringskonferensen i Cancún som avslutades i förra veckan som en framgång, ett genombrott, ett pånyttfött hopp. Jag anser dock att vi inte kan tala om framgång förrän ett rättsligt bindande internationellt avtal har ingåtts som en fortsättning på Kyotoprotokollet, som löper ut 2012 – ett avtal som sanktioner kan grundas på. Inget beslut fattades om ett sådant avtal i Cancún. Vissa länder skulle faktiskt hellre se att själva protokollet avskaffades. Frågan om överskjutande Kyotokvoter kan användas efter 2013, som är av stor betydelse för Ungern och som betraktas som en nationell tillgång, kommer därför att vara öppen till toppmötet om klimatförändringar i Sydafrika 2011.

Det är fortfarande möjligt att de östeuropeiska länderna orättfärdigt och orättvist kommer att berövas den belöning som de borde få för att ha fullgjort sina faktiska åtaganden om utsläpps begränsningar i Kyotosystemet, samtidigt som parter som överträtt protokollen inte kommer att få några som helst sanktioner. De största utsläpparna, USA och Kina, är dessutom fortfarande inte parter i Kyotoprotokollet och därför kommer de resultat som vi kan uppnå när det gäller att hejda den globala uppvärmningen att vara mycket små. Så länge som vi inte har något rättsligt bindande internationellt avtal som både kan bestraffa de dåliga eleverna och belöna de duktiga, kan vi inte alls tala om framgångar.

Luís Paulo Alves (S&D), *skriftlig. – (PT)* Jag vill gratulera ordföranden för Cancúnkonferensen för de öppna förhandlingarna under denna komplexa process. Även om avtalet kunde ha varit mer långtgående förefaller det vara det bästa möjliga vid den tidpunkten. Kyotoprotokollet kan fortfarande förlängas, vilket är positivt: det kommer fortfarande att vara mycket påtryckningar i Durban nästa år, eftersom det enda bindande avtalet om klimatförändringar kommer att gå ut, men det är mycket viktigt att det avtal som uppnåddes i Köpenhamn blir ett officiellt FN-dokument, vilket stöds av alla länder utom Bolivia. Jag är glad över att många av socialdemokraternas ståndpunkter som fått stöd här i kammaren infördes i texten, exempelvis inrättandet av en global grön fond för att hjälpa utvecklingsländerna att anpassa sig till klimatförändringarna och begränsa dess följder. Jag välkomnar också att länderna kom överens om att behålla förslaget om 1,5 grad, vilket innebär att det finns ett mer ambitiöst mål på bordet inför nästa toppmöte. Detta är en mycket viktig signal och nästa steg kommer att vara att se till att det avspeglas i mål om minskade koldioxidutsläpp.

Elena Oana Antonescu (PPE), *skriftlig. – (RO)* Efter utdragna förhandlingar nådde man under FN-konferensen om klimatförändringar i Cancún fram till en positiv kompromiss. Resultatet är inte något rekordavtal men ett viktigt steg mot att bekämpa klimatförändringarna. Framsteg har gjorts på alla områden som för första gången förekommer i ett FN-dokument. Jag välkomnar de beslut som fattats eftersom de kommer att underlätta framsteg i förhandlingarna under den kommande perioden och säkerställa att betydande framsteg görs, särskilt i fråga om de delar som siktar på utvecklingsländerna och de länder som är mest utsatta för klimatförändringarnas konsekvenser. Jag är också för att avståndet mellan industriländerna och utvecklingsregionerna minskas genom beviljandet av finansiellt och tekniskt stöd. Enligt min mening utgör toppmötet en viktig milstolpe där förhandlarna har banat vägen för ett avtal som kan undertecknas nästa år i Durban i Sydafrika. Jag vill gratulera Europaparlamentets delegation till dess insatser och den uppnådda framgången.

Ivo Belet (PPE), *skriftlig. – (NL)* Resultatet av klimattoppmötet i Cancún kan knappast beskrivas som en stor framgång. Det är dock bättre än ingenting. Vissa konkreta steg har tagits, till exempel i bekämpandet av avskogning, och startsignaler gavs för inrättandet av

en klimatfond på 100 miljarder US-dollar. Hela saken rör sig dock i en fruktansvärt långsam och tröttsam takt. Det påminner mest om dansprocessionen i Echternach. Under tiden tickar den globala uppvärmningsklockan tyst vidare.

Vad var EU:s roll i det hela? EU har verkligen lärt sig av misstagen under förra årets Köpenhamnskonferens. I Cancún var EU i centrum av förhandlingarna och agerade som en enad front. Hela världen hade ögonen på EU-modellen och ser på den med beundran, eftersom vi har de mest långtgående och bindande avtalen. EU är en förebild när det gäller klimatet.

Vi måste hålla fast vid den ledande rollen under kommande år. Den utmärker oss tydligt framför alla andra kontinenter på ett positivt sätt. Det är en enorm tillgång när det gäller vårt anseende och samtidigt medför det stora ekonomiska och sociala fördelar.

Maria Da Graça Carvalho (PPE), skriftlig. – (PT) Jag har följt de internationella klimatförhandlingarna under de senaste 15 åren och jag är särskilt glad över de avtal som uppnåddes i Cancún. De beslut som antogs utgör verkliga framsteg i förhandlingarna. De viktigaste beståndsdelarna i Köpenhamnsavtalet befinner sig nu under FN:s beskydd. FN har återvunnit sin trovärdighet som forum för utarbetande av multilaterala klimatavtal. Mexiko ordnade en deltagande och öppen konferens. EU spelade en ledande roll. Jag vill framhålla Europeiska kommissionens och det belgiska ordförandeskapets effektiva hantering av uppgifterna. Betydande framsteg gjordes i fråga om teknik, skogar och anpassning. Jag välkomnar särskilt inrättandet av en klimatfond. Utifrån resultaten från Cancún kommer det att krävas hårt arbete för att Durbankonferensen 2011 ska bli en framgång.

Eija-Riitta Korhola (PPE), skriftlig. – (FI) Cancúnkonferensen har betecknats som en framgång och det är rätt val av ord eftersom man inte förväntade sig att den skulle leda till någonting alls. Trots detta är det viktigt för EU att vi fastslår fakta: ingenting har förändrats i fråga om utsläppsnedskärningar och inga utfästelser har gjorts om att minska utsläppen. Vi har inget globalt avtal i sikte och det finns ingenting som ger oss anledning att strama åt EU:s eget ensidiga mål om att minska dem från 20 procent till 30 procent.

I Cancún träffade parlamentets delegation Achim Steiner, verkställande direktör för FN:s miljöprogram, som på fullt allvar sade att 20-procentmålet bara har varit till fördel för Europa: det tycks ha gett oss ett uppsving och förbättrat vår konkurrenskraft. Därför förordade han tanken på att göra målet ännu mer strikt.

Jag skulle nu vilja uppmana alla företag som bedriver global verksamhet, och som anser att de är utsatta för koldioxidläckage, att tala om för Achim Steiner och andra liknande inflytelserika organisationsledare vilka ekonomiska realiteter som ni möter. Visa dem siffrorna för de direkta och indirekta kostnadshöjningarna på grund av handeln med utsläppsrättigheter, om ni inte gillar systemet.

Det är inte rätt mot de europeiska medborgarna och arbetstagarna om våra viktigaste beslutsfattare, till och med kommissionen, från vilken Steiner troligen hade fått sina uppgifter, lever i en fantasivärld utan markkontakt.

Cancúnframgången ligger i att den politiska stoltheten räddades. Man kom överens om att det inte skulle bli någon överenskommelse. Vi inser att klimatjippot håller på att klinga av och att klimatförändringarna har blivit en vanlig vardagsfråga. Den står inte längre i rampljuset, och det är kanske lika bra det. Låt oss återgå till en vettig och omfattande miljöskyddspolitik.

ORDFÖRANDESKAP: McMILLAN-SCOTT*Vice talman***17. Frågestund (frågor till kommissionen)**

Talmannen. – Nästa punkt är frågestunden (B7-0655/2010).

Följande frågor har ställts till kommissionen.

Del I

Fråga nr 15 från **Vilija Blinkeviciute** (H-0585/10)

Angående: Skydd av kvinnors hälsa

Kommissionen har antagit en ny jämställdhetsstrategi för perioden 2010–2015. Strategin gäller den sociala uppdelningen mellan kvinnor och män och anger att kvinnor fortsätter att löpa större risk att bli fattiga än män. Kvinnor löper risk att förlora sina arbeten snabbare än män. För närvarande är många kvinnor anställda inom de sektorer på arbetsmarknaden som betalar låga löner och alltför få av dem uppnår ansvarsfulla befattningar. Sysselsättningsgraden bland kvinnor är lägre på grund av barnuppfostran, och därför är kvinnors pensioner också lägre än männens. Dessutom är det inte ovanligt att kvinnor saknar socialförsäkringskydd.

I strategin nämns inga särskilda åtgärder eller medel för att se till att kvinnors hälsa skyddas. Tänker kommissionen utfärda riktlinjer eller lägga fram förslag om skydd av kvinnors hälsa?

John Dalli, *ledamot av kommissionen.* – (EN) Kvinnor och män utsätts för hälsorisker på olika sätt, vilket följaktligen har olika hälsokonsekvenser. Kvinnor lever i genomsnitt sex år längre än män men de flesta av de extraåren genomlevs med sämre hälsa.

Vissa sjukdomar, som benskörhet, är mycket vanligare bland kvinnor. Därför påpekar vi i EU-strategin för jämställdhet mellan kvinnor och män (2010–2015), som kommissionen nyligen antog, att det behövs medicinsk forskning och en hälso- och sjukvård som avspeglar dessa skillnader. I strategin betonas att hälso- och sjukvårdstjänsterna behöver fortsätta anpassningsprocessen för att ordentligt avspegla kvinnors och mäns särskilda behov. I strategin för dessa åtgärder, som är särskilt inriktad på kvinnors hälsa, ingår seminarier för att öka kunskapen om kvinnors hälsa och utbyta bästa praxis i fråga om en könsspecifik hälso- och sjukvårdspolitik.

Vi börjar inte från noll i detta avseende. Redan i EU:s hälso- och sjukvårdsstrategi, som antogs för tre år sedan, signalerades behovet av att beakta könsrelaterade frågor i hälso- och sjukvårdspolitiken. Därför har gemenskapens hälso- och sjukvårdsprogram stött många projekt om kvinnors hälsa för att öka förståelsen och erkännandet av kvinnors hälsobehov.

Ett bra exempel på hur EU kan hjälpa medlemsstaterna att förbättra kvinnors hälsa är cancerscreening. Det uppskattas att 32 000 dödsfall enbart från bröstcancer kan förebyggas varje år i Europeiska unionen om effektiva nationella screeningprogram för bröstcancer införs. Därför har kommissionen utarbetat europeiska riktlinjer för bröstcancerscreening.

Slutligen är jag glad över att kunna berätta att kommissionen tidigare i år offentliggjorde en rapport om kvinnors hälsa, som bidrar till att öka kunskapen om att könsaspekter behöver beaktas mer i de politiska åtgärderna.

Vilija Blinkevičiūtė (S&D). – (LT) Jag vill också be er att kontrollera en sak. Har vi tillräckliga uppgifter om skyddet av kvinnors hälsa i medlemsstaterna? Vet vi vilka konsekvenser som i synnerhet den stora ekonomiska och finansiella krisen har haft på kvinnors hälsa? Bör vi inte också granska de konsekvenser som fattigdom har på kvinnors hälsa, särskilt för äldre kvinnor? Har kvinnor som lever i fattigdom tillgång till hälso- och sjukvårdstjänster av hög kvalitet?

John Dalli, *ledamot av kommissionen.* – (EN) Kommissionen försöker få fram så mycket information och synpunkter som möjligt och lägga upp en statistikdatabas för alla hälso- och sjukvårdsfrågor. Naturligtvis är tillförlitligheten hos vår information mycket beroende av det gensvar och de synpunkter som vi får från de olika medlemsstaterna.

Jag håller med om att vi bör fortsätta att söka efter information och se hur hälsan, och särskilt kvinnors hälsa, påverkas av fattigdom. Men hälsa och fattigdom är korrelerade, frågan är inte könsberoende. Vi har faktiskt konstaterat att det finns hälsorisker i fattiga områden.

Vi vidtar också åtgärder angående de äldre. Som ni vet har kommissionen inlett ett initiativ, nämligen innovativa partnerskap. De första pilotprojekten i detta innovativa partnerskap kommer att handla om ett aktivt åldrande med god hälsa. Jag är övertygad om att detta kommer att påverka hälsan för medborgare av båda könen.

Silvia-Adriana Țicău (S&D). – (RO) För närvarande finns det 120 miljoner medborgare i Europeiska unionen som löper risk att drabbas av fattigdom. Kvinnor har uppenbart drabbats mycket hårt av den ekonomiska krisen och löper större risk att drabbas av fattigdom, särskilt som ensamstående föräldrar.

Hälso- och sjukvårdssystemen har drabbats en hel del på grund av den ekonomiska krisen. Budgetar har skurits ned och stora institutioner inom sektorn har lagts ned. Jag vill fråga dig vilka åtgärder du har i åtanke för att säkerställa att insatserna för tidig screening av livmoderhals- och bröstcancer är tillgängliga för alla kvinnor, oberoende av deras sociala eller materiella situation, och särskilt att se till att vi har ett rättvist hälso- och sjukvårdssystem som erbjuder tjänster av god kvalitet i hela Europeiska unionen.

John Dalli, *ledamot av kommissionen.* – (EN) Ännu en gång upprepar vi här att tillhandahållandet av hälso- och sjukvård tillhör medlemsstaternas ansvarsområde. Kommissionen har faktiskt utfärdat sina riktlinjer om bröstscreening och vi har tryckt på medlemsstaterna att följa dessa riktlinjer och införa bröstscreeningsprogram i sina länder så snart som möjligt. Jag kan säga att i de flesta länder har vi lämpliga – och mycket bra – bröstscreeningsprogram som ger resultat, men andra länder är tyvärr fortfarande lite efter. Jag kan försäkra er att i alla kontakter som vi har med medlemsstaterna hör detta till de prioriterade områden som vi diskuterar.

Talmannen. – Fråga nr 16 från **Tiziano Motti** (H-0587/10)

Angående: Europaparlamentets skriftliga förklaring av den 23 juni 2010 om inrättandet av ett europeiskt system för tidig varning för pedofiler och sexualbrottslingar

Den 23 juni 2010 antog Europaparlamentet en resolution om inrättandet av ett europeiskt för tidig varning för pedofiler och sexualbrottslingar. Kommissionen hade redan den 22

maj 2007 offentliggjort ett meddelande, "Att införa en allmän politik för kampen mot IT-relaterad brottslighet". Parlamentet uppmanade rådet och kommissionen att vidta åtgärder på grundval av kommissionens meddelande från maj 2007 och också att genomföra Europaparlamentets och rådets direktiv av 2006/24/EG den 15 mars 2006 om lagring av uppgifter som genererats eller behandlats i samband med tillhandahållande av allmänt tillgängliga elektroniska kommunikationstjänster eller allmänna kommunikationsnätverk, och att utsträcka dess räckvidd för att införa bestämmelser om bevarande av uppgifter om alla som har lagt upp Internetmaterial, för att göra det möjligt för polisen och de rättsvårdande myndigheterna att snabbt och effektivt ta itu med barnpornografi och sexualbrott. Kan kommissionen vara vänlig och redogöra för de åtgärder som vidtagits med anledning av denna resolution?

László Andor, *ledamot av kommissionen*. – (EN) Jag är mycket angelägen om att bekämpa övergrepp mot barn och särskilt sexuella övergrepp mot barn. Den 29 mars 2010 antog kommissionen ett förslag till ett direktiv om sexuella övergrepp mot barn, sexuellt utnyttjande av barn och barnpornografi. Detta ambitiösa förslag täcker lagföring av gärningsmän, skydd av offren och förebyggande av brott.

För att beakta de risker som den tekniska utvecklingen har medfört innebär förslaget bland annat införandet av nya brottsrubriceringar som groomning, visning av barnpornografi utan nedladdning av filer, sexuella trakasserier online eller marknadsföring av möjligheten att utnyttja barn, exempelvis via Internetforum. Särskilda utredningsmedel ska göras tillgängliga, särskilt infiltreringsinsatser så att polisen kan infiltrera sexualbrottsnätverk, och särskilda utredningsenheter ska analysera barnpornografiskt material för att identifiera de barn som är offer.

Medlemsstaterna ska införa nationella system för att spärra tillgången till Internetsidor som innehåller barnpornografi och vidta åtgärder för att ta bort innehållet vid källan. Vi har studerat Europaparlamentets förklaring av den 23 juni 2010 noga, och jag är intresserad av att höra den ärade ledamotens förslag till ett system för snabb varning. Jag har också tagit del av förslaget att utöka räckvidden av direktivet om lagring av uppgifter för att kunna lagra uppgifter om användares sökningar efter barnpornografiskt material och innehåll som handlar om sexuella övergrepp på barn som lagts upp på Internet eller meddelanden som används för att komma i kontakt med barn på nätet.

Enligt direktivet om lagring av uppgifter är kommunikations- och nätverkstjänsterna skyldiga att lagra trafik- och lokaliseringssuppgifter och uppgifter om abonnenterna. Det omfattar inte information om innehåll. Innehåll kan erhållas och lagras i samband med brottsutredningar genom ett instrument som kallas laglig avlyssning. Laglig avlyssning styrs helt av nationell lagstiftning och varierar mellan medlemsstaterna men i allmänhet kan instrumentet användas endast om en brottsbekämpande myndighet har indikationer på att en viss brottslig verksamhet pågår och behöver genomföra ytterligare utredningar. Detta utredningsverktyg ligger utanför räckvidden av direktivet om lagring av uppgifter.

Laglig avlyssning förekommer i samband med brottsutredningar vilket förutsätter att det finns en misstänkt. I direktivet om lagring av uppgifter föreskrivs däremot en skyldighet för operatörerna att lagra vissa kategorier av uppgifter oberoende av om uppgiftsinnehavarna är misstänkta eller inte. Att utöka direktivet om lagring av uppgifter till gigantiska volymer av personuppgifter och innehållsrelaterade uppgifter så som Internetsökningar efter olika ord på olika språk, innehåll som lagts upp på nätet, meddelanden som utväxlats och de uppgifter som krävs för att identifiera alla användare

skulle behöva passera en nödvändighets- och proportionalitetsprövning som ännu inte har gjorts. En sådan utvidgning skulle vara tillämplig på innehåll som läggs upp av vem som helst och på vilken plattform som helst, vid vilken tidpunkt som helst och om vilket ämne som helst.

Det förslag som den ärade ledamoten lagt fram väcker allvarliga farhågor om det överensstämmer med proportionalitetsprincipen, även om dess ändamål är legitimt och förtjänar vår fulla uppmärksamhet. Kommissionen anser att dess senaste förslag till direktiv skulle vara ett lämpligt instrument för att uppnå vårt gemensamma mål att skydda barn mot sexualförbrytare.

Tiziano Motti (PPE) . – (IT) Herr talman, mina damer och herrar! Jag skulle vilja få ordet bara i ett par sekunder eftersom jag är nöjd med svaret och tackar kommissionsledamoten för det. Det gläder mig att man också arbetar för att angripa problemet vid dess rot.

I fråga om den deklaration som antogs den 23 juni 2010 vill jag påpeka att den särskilda hänvisningen gällde uppladdade data, inte nedladdning av material från webbplatser. Detta beror på att vi faktiskt anser att sökmotoranvändarnas rätt till privatliv också måste beaktas.

Trots detta anser jag att mer kan göras – att mycket mer fortfarande kan göras. När det gäller proportionalitetsprincipen har de flesta medborgare inget emot att bli föremål för kontroll innan de går ombord på ett flygplan, eftersom de är medvetna om det höga integritetsskydd som passagerarna ges vid tidpunkten för kontrollen. Det borde också finnas en möjlighet att uppnå en tillfredsställande kompromiss även på detta område för att skydda minderåriga.

Janusz Władysław Zemke (S&D). – (EN) Jag vill återvända till det uttalande som parlamentet antog den 23 juni 2010. Som ni minns handlade uttalandet främst om att inrätta ett snabbt och effektivt varningssystem mot pedofiler. Min fråga i samband med detta gäller en annan punkt – borde inte enskilda polisstyrkor upprätta databaser över dömda pedofiler under överinseende av Europeiska unionen, eftersom polisstyrkorna i andra medlemsstater skulle kunna ha nytta av de databaser som upprättats i respektive medlemsstat?

Georgios Papanikolaou (PPE). – (EL) Herr talman, herr kommissionsledamot! Polen införde nyligen kemisk kastrering av pedofiler och våldtäktsmän, med en hormonbehandling som undertrycker deras sexualdrift, sedan en 45-årig man gripits som hade två barn med sin minderåriga dotter. Som ni kan föreställa er gav denna åtgärd upphov till en mycket intensiv diskussion och reaktion i Polen i fråga om vems rättigheter som skulle ha företräde: samhällets rättigheter, som vill ha skydd mot våldtäktsmän, eller rättigheterna för personer som fällts för sexualbrott, som kan bli föremål för ett straff som många anser vara inhumant. Har kommissionen tagit ställning till dessa frågor och om legalisering av kemisk kastrering vid sexualbrott?

László Andor, ledamot av kommissionen. – (EN) Som jag sade i början på mitt anförande är ett av de bästa verktygen för att bekämpa barnpornografi och sexuella övergrepp mot barn ett snabbt antagande av kommissionens förslag från mars 2010 om bekämpande av sexuella övergrepp mot barn.

Kommissionen ser fram emot att få se Europaparlamentets förslag till betänkande och inleda trepartssamtalen. Jag räknar också med att medlemsstaterna och Europaparlamentet ska ge oss en slutlig text som är väsentlig för att bekämpa dessa brott och jag vill återigen

fästa er uppmärksamhet vid proportionalitetsprincipen, som jag anser är av betydelse i samband med den sista frågan om ämnet.

Talmannen. – Vi kommer nu till fråga nr 17 från Barbara Matera, som sitter på plats 666. Det passar inte dig!

Fråga nr 17 från **Barbara Matera** (H-0609/10)

Angående: Unga och arbetsmarknaden

Enligt Eurostat är uppskattningsvis 9,6 procent av alla i arbetsför ålder i Europa arbetslösa. Samtidigt utexamineras omkring 3 miljoner unga människor från universitet varje år i Europa. Antalet personer som riskerar att hamna i fattigdom i Europa ökade med 1,5 procent mellan 2004 och 2008, vilket är en ökning från 15 procent till 16,5 procent.

Kommissionen offentliggjorde nyligen ett dokument med titeln "Nya insatser för bättre EU-samarbete inom yrkesutbildning för att stödja Europa 2020-strategin". Dessutom är 2010 Europaåret för bekämpning av fattigdom.

Kommer kommissionen därför att vidta åtgärder för att ge unga verkligt tillträde till arbetsmarknaden i en sådan ålder att de inte behöver drabbas av en arbetslöshet som kan bli kronisk efter 30 års ålder? Detta borde ske genom att vidta åtgärder för att uppmuntra medlemsstaterna att anställa personer mellan 19 och 35 års ålder på grundval av meriter och ge dem tillräcklig lön under medellånga och långa tidsperioder.

László Andor, ledamot av kommissionen. – (EN) Under de två senaste åren har antalet unga arbetslösa i Europeiska unionen ökat med en miljon. Det finns nu fem miljoner ungdomar under 25 år som inte kan få tag i ett jobb.

Kommissionen är ytterst medveten om de svårigheter som ungdomar möter på dagens arbetsmarknad. Alltför många har korttidsanställningar som ger dem små möjligheter till förbättring, hur kvalificerade personerna än må vara. Dessutom har vissa grupper särskilda svårigheter att få arbete och hålla sig kvar på arbetsmarknaden. Detta gäller bland annat unga med invandrabakgrund och från etniska minoriteter som romer.

Samtidigt förväntas efterfrågan på högt kvalificerade personer komma att öka till nästan 16 miljoner och efterfrågan på personer med kvalifikationer på medelnivå att öka med över 3,5 miljoner. Detta utgör en stor möjlighet för unga att få anställning och vi måste se till att ungdomarna kan dra full nytta av den.

I Europa 2020-strategin, som beskriver EU:s närmare planer för tillväxt och arbetstillfällen under det närmaste decenniet, läggs särskild tonvikt vid unga människor och innehåller tydliga utbildningsmål. I september lade kommissionen fram en rad politiska initiativ under rubriken Unga på väg. Där finns en agenda för att förbättra utbildning och sysselsättning för unga under det kommande decenniet. Kommissionen presenterade nyligen ett annat flaggskeppsinitiativ, en agenda för ny kompetens och arbetstillfällen. Kommissionen uppmuntrar till införandet av ungdomsgarantier för att se till att alla unga är i arbete, fortsatt utbildning eller aktiveringsåtgärder inom fyra månader efter det att de har lämnat skolan.

En annan punkt är behovet av att minska segmenteringen på arbetsmarknaden i linje med den allmänna flexicurity-politiken. Vi föreslår att medlemsstater med segmenterade arbetsmarknader ska överväga att införa tillsvidareanställningar med betydligt längre provanställningsperiod och en successiv ökning av rätten till anställningstrygghet. Vi behöver också främja större arbetskraftsrörlighet och främja innovation. Två instrument

som kommer att bidra här är EU:s system för yrkesmässig rörlighet – ”Ditt första Eures-jobb” – och en europeisk övervakning av lediga platser. Ditt första Eures-jobb kommer att främja rörligheten för unga arbetstagare och den europeiska övervakningen av lediga platser kommer att göra det möjligt för ungdomar och yrkesvägledare att se var det finns arbetstillfällen i hela unionen och vilka färdigheter som krävs. Samtidigt kommer det europeiska instrumentet Progress för mikrokrediter att ge unga företagare som inte kan hitta annan finansiering möjlighet att starta eget.

Det finns självklart inte en lösning som ensam kan klara av de problem vi möter, men vi kan lära oss mycket av varandra genom att utbyta erfarenheter. Vi föreslår att ramen för ungdomssysselsättning ska ge vägledning om hur politiska beslutsfattare, intressenter och institutioner ska kunna bidra. Offentliga arbetsförmedlingar, arbetsmarknadens parter, arbetsgivare och tjänster för ungdomar på lokal nivå kommer alla att ha en viktig roll att spela. Vi kommer att arbeta för att främja ett ökat utbyte av erfarenheter och god praxis mellan dem på EU-nivå. Jag är helt övertygad om att om vi förenar våra resurser på EU-nivå kan vi hjälpa till att utveckla och främja framgångsrika politiska åtgärder för att stödja unga människor.

Barbara Matera (PPE). – (IT) Herr talman, mina damer och herrar! Jag är nöjd med kommissionsledamotens svar. Med hänsyn till det globala ekonomiska läget och krisen, som har förvärrat förhållandena på arbetsmarknaden, vilket drabbat den mest utsatta gruppen, nämligen ungdomarna, vill jag be kommissionsledamoten att ge oss sin bedömning av behovet av att i högre grad betona de europeiska instrumenten, bland annat Europeiska fonden för justering för globaliseringseffekter, som vi behöver för att omskola arbetstagare som har friställts av orsaker i samband med krisen och som följaktligen är en följd av globaliseringen.

Nikolaos Chountis (GUE/NGL). – (EL) Herr talman, herr kommissionsledamot! Jag har lyssnat till ert svar på min väns fråga, men jag vill uppmärksamma dig på följande, på det som händer ute på fältet.

Arbetslöshetssiffrorna för Grekland 2009 var 20 procent arbetslösa unga män och 34 procent arbetslösa unga kvinnor. Läget förvärrades sedan Internationella valutafonden blev inblandad. Samtidigt har två program som finansieras av Europeiska unionen via den nationella strategiska referensramen utnyttjandegrader på 1,9 och 3,2 procent.

Min fråga är därför: Varför är utnyttjandegraden så långsam i Grekland? Är det den grekiska regeringens fel? Och för det andra, överväger kommissionen ytterligare åtgärder för att ta itu med detta arbetslöshetsproblem?

Seán Kelly (PPE). – (EN) Detta är kort sagt ett mycket viktigt om än sorgligt ämne. Jag vet att i mitt eget land är 20 procent av ungdomarna arbetslösa eller har utvandrat, och således börjar om igen med det som kallas för kompetensflykt och som hade upphört, däribland medlemmar av min egen familj.

Och för att följa upp den sista frågan, är vissa länder mer öppna för de åtgärder som EU föreslår och vad är det som hindrar dem?

László Andor, ledamot av kommissionen. – (EN) Jag vill tacka er för synpunkterna och för att ni uppmärksammat mig på andra fonder utöver dem som jag redan nämnt: instrumentet för mikrokrediter, Europeiska socialfonden och Europeiska fonden för justering för globaliseringseffekter. De kan också spela en roll, den sistnämnda särskilt vid oväntade

massuppsägningar som särskilt drabbar människor inom tillverkningsindustrin, men som även kan gälla andra branscher.

Vi tror verkligen att dessa fonder kan vara till nytta och vi anser att de behöver säker finansiering under nästa budgetperiod eller nästa programperiod eftersom vi tyvärr måste räkna med omfattande friställningar i vissa fall på grund av omstrukturering eller omlokaliseringar utomlands även om konjunkturen vänder. Vi måste vara uppmärksamma på vissa fall.

Det finns en växande klyfta inom Europeiska unionen – ett slags dualism – med en kärnregion där det redan är BNP- och sysselsättningstillväxt, men också i länder som Grekland och Irland som fortsätter att kämpa under trycket av finansmarknaden.

Jag förhandlade nyligen själv med minister Louka Katseli och då diskuterade vi hur Europeiska socialfonden skulle kunna användas mer effektivt i Grekland. Det finns flera skäl under den senaste tiden, bland annat själva krisen, svårigheter med samfinansiering och vissa administrativa svårigheter som har gjort det svårt att utnyttja socialfonden på ett ordentligt sätt, men jag kan försäkra er att mina avdelningar arbetar mycket hårt och mycket nära med den grekiska förvaltningsmyndigheten för att hitta lämpliga finansieringsmöjligheter från Europeiska socialfonden under denna period. Jag tror att det verkligen bidrar om vi kan förvalta fonden på ett lämpligt sätt.

Det stämmer att det är ännu svårare i nödsituationer och att det behövs och också finns utrymme för omstrukturering av Europeiska socialfondens finansiering. På längre sikt anser jag att vi måste skraddarsy socialfonden så att den kan fungera mer effektivt i särskilda situationer och motverka konsekvenserna av ojämn ekonomisk utveckling inom unionen, som redan har visat sig även i demografiska termer, och som utöser migrationsflöden som kanske inte har förutsetts tillräckligt under den föregående perioden. Vi kommer att uppmärksamma detta och koppla det till trenderna på arbetsmarknaden.

Talmannen. – Kolleger! Vi har nu 40 minuter kvar tills sammanträdet avslutas kl. 20.30 och jag föreslår därför att vi delar den tiden mellan kommissionens vice ordförande Viviane Reding och Štefan Füle. Den första frågan går till Viviane Reding.

Kolleger! Låt mig göra en beräkning av om vi kommer att hinna fram till era frågor eller inte. Jag ber om ursäkt för att vi hade kort tid i kväll därför att den sista debatten drog över tiden men jag tänker stoppa kl. 20.30 så att tolkarna får sin middag. Jag kommer själv att vara här till midnatt.

Del II

Fråga nr 18 från **Marc Tarabella** (H-0570/10)

Angående: Jämställdhet i beslutsfattande

Med hänsyn till att kvinnor endast har en plats av fyra i nationella parlament och regeringar, att endast tio procent av direktörerna i större börsnoterade företag i EU är kvinnor och att endast tre procent av dessa företag har en kvinna som ordförande, säger kommissionen i sin strategi för jämställdhet mellan kvinnor och män för perioden 2010–2015, att den kommer att överväga initiativ, övervaka framstegen och stödja insatser för att främja kvinnors deltagande. För att bekämpa glastaket krävs det dock målinriktade åtgärder nu.

Tänker kommissionen införa kvoter för att säkra en ökad roll för kvinnor i beslutsprocessen? Tänker kommissionen mer aktivt uppmuntra medlemsstaterna att utveckla sina

barnomsorgssystem så att mödrarna kan få en bättre balans mellan arbete och familjeliv? Vilka andra åtgärder tänker kommissionen vidta för att bekämpa stereotypier?

Viviane Reding, *kommissionens vice ordförande*. – (EN) Detta är förresten ett av mina favoritämnen, och jag kommer därför att beakta alla lagstiftningsförslag och andra åtgärder för att råda bot på de bestående ojämlikheterna i beslutsfattandet. De senaste siffrorna är inte särskilt positiva och det är därför som vi verkligen behöver göra något – framför allt därför att siffrorna ständigt ligger kvar på samma otillfredsställande nivå.

Detta är en av de fyra prioriteringarna i kommissionens strategi för jämställdhet mellan kvinnor och män under perioden 2010–2015, som jag redan har lagt fram i den här kammaren och jag har redan tillkännagett att det vore bra att ha fler kvinnor i styrelser och företagsledning. Därför måste vi tala med dem som har ansvaret. Jag kommer att inbjuda ledarna för de största börsnoterade företagen att samlas till ett rundabordssamtal för att främja en dialog med de berörda i näringslivet för att få något att hända. Om ingenting händer kommer jag att gå över till målinriktade initiativ för att förbättra situationen.

På frågan om insamling och spridning av jämförbara uppgifter vet vi mycket väl att det också finns en brist där. Vi har inte något jämställdhetsorgan i Vilnius, så att vi kan börja förlita oss på mer tillförlitliga uppgifter, jämförbara data och i synnerhet en databas över kvinnor och män i beslutsfattande ställning och regelbunden rapportering.

Det är riktigt att bristen på en barnomsorgsinfrastruktur av hög kvalitet är en av anledningarna, men inte den enda, till att det finns så få kvinnor i beslutsfattande ställning, och vi behöver därför titta på medlemsstaternas resultat här. Under perioden 2007-2013 kommer en halv miljard euro att vara tillgänglig från strukturfonderna för att utveckla barnomsorgen och ytterligare 2,4 miljarder euro för att finansiera åtgärder för att underlätta kvinnors tillgång till arbete och möjligheter att förena arbete och familj, bland annat tillgång till barnomsorg.

När ni har hört mig säga detta kommer ni att förstå att jag inte är särskilt imponerad av det som många medlemsstater gör i fråga om barnomsorg, så detta står också högt upp på den politiska dagordningen. Min kollega László Andor tittar på dessa siffror och åtgärder i Europa 2020-strategin och jag är verkligen övertygad om att medlemsstaterna bör öka sina insatser på området.

Marc Tarabella (S&D). – (FR) Herr talman, fru kommissionsledamot! Jag vill tacka er för ert svar och framför allt för ert engagemang. Jag visste att detta var ett av dina favoritämnen. Jag vill särskilt betona behovet av att främja en balans mellan arbetsliv och privatliv, för både män och kvinnor. Det är endast på detta sätt som vi kan uppnå absolut jämställdhet. Över hälften av medlemsstaterna har uppnått målet om att tillhandahålla barnomsorg till minst 90 procent av barnen mellan tre års ålder och skolåldern och för 33 procent av barnen under tre års ålder. Jag vill därför fråga dig om du tänker vidta sanktioner eller till och med bötfälla medlemsstater som inte har uppnått det här målet.

Mairead McGuinness (PPE). – (EN) Ordet kvot nämndes i frågan och jag hörde inget svar på just frågan om kvoter. För det andra beklagar jag att om barn betraktats som ett "problem" när det gäller kvinnors deltagande i arbetslivet. Barn är barn under en mycket kort tid och kvinnor kan bidra på alla åldersnivåer. Betona därför inte bara barn som ett problem. Problemet är inte barnen – det som faktiskt är problemet är att vi behöver fler barn i Europeiska unionen. Problemet är följande: Hur tar sig kvinnor igenom det glastak som frågeställaren nämnde?

Silvia-Adriana Țicău (S&D). – (RO) Trots att kvinnor utgör över 55 procent av personerna med universitetsexamen hittar vi dem fortfarande inte på befattningar i ledningen för offentliga institutioner och ofta inte heller i näringslivet. Dessutom finns ett lönegap på 17 procent.

Jag vill fråga dig om du kan tänka dig något slags övergripande program och ännu striktare kontroller av medlemsstaterna när det gäller barnomsorg. Om vi inte lyckas skapa en balans mellan arbete och privatliv kommer vi inte att kunna uppmuntra unga mammor att fortsätta sin yrkeskarriär så att de även kan uppnå en ledande befattning.

Viviane Reding, *kommissionens vice ordförande.* – (EN) Jag håller helt med om analysen att många medlemsstater inte har uppnått Barcelonamålen. Endast åtta medlemsstater uppfyller Barcelonamålen för barn mellan 0 och 3 år och endast sju medlemsstater uppfyller målen för barn mellan 3 års ålder och den obligatoriska skolåldern.

Som kommissionsledamot med ansvar för jämställdhet ansvarar jag inte för sociala frågor och jag vet att alla dessa frågor finns med på agendan för Europa 2020-strategin. Vi kommer säkerligen att titta närmare på alla dessa frågor eftersom problemen blir allt värre med den åldrande befolkningen. Vem ska ta hand om de gamla, också? Kvinnor kommer inte bara att ha småbarn att ta hand om, utan även de gamla. Vi måste verkligen titta på detta och även analysera varför medlemsstaterna inte utnyttjar de pengar som är tillgängliga för att få fler barnomsorgsinrättningar.

När det gäller kvoter tror jag inte att jag använde ordet kvoter i mitt svar, men jag sade mycket tydligt att om det inte sker några framsteg kommer jag att göra något och jag sade tydligt vad jag menar med framsteg. Framsteg innebär att det i styrelserna för börsnoterade företag ska finnas 30 procent kvinnor 2015 och 40 procent 2020. Jag hoppas att vi kan nå dessa mål utan att det behövs kraftiga ingripanden på EU-nivå. I annat fall, ja då hamnar kvoter på dagordningen och även om somliga kanske inte tror att jag kommer att göra det som jag säger är jag känd för att jag brukar göra det jag har utlovat. Det är också därför som företagen nu har en stor chans att göra det onödigt för mig att ingripa för om de gör saker och ting på rätt sätt behöver vi inte ingripa.

Jag håller helt med om de siffror som har nämnts. Vi kvinnor utgör nu 60 procent av de nyutexaminerade från universiteten, vilket innebär att vi också borde ha 60 procent av de ledande befattningarna, men vi är långtifrån att uppnå den nivån. Det är därför som vi behöver hjälpa kvinnor att nå ledande befattningar. Det finns många anledningar till att de inte gör det: en av dem är kultur och den är svårast att ändra. Det är också därför som kvinnor i beslutsfattande ställning är en av prioriteringarna i jämställdhetsstrategin, liksom lönegapet mellan kvinnor och män – 17 procent i genomsnitt på EU-nivå, vissa länder ligger mycket högt, medan andra ligger mycket lågt.

Nästa år kommer vi att inleda en kampanj för att öka kunskapen om dessa förhållanden. Det finns för övrigt ett mycket trevligt projekt i Tyskland, som vi borde sprida till andra länder. Där finns det på offentliga platser en mätare som visar hur mycket längre en kvinna måste arbeta för att komma upp i samma medellön som en man. Naturligtvis måste vi också få arbetsmarknadernas parter med i diskussionen och vi måste införa åtgärder för öppenhet och insyn.

Allt detta finns på agendan för strategin för kvinnor och vi kommer att genomföra dem steg för steg – inte bara för att tala om dem utan för att förändra saker.

Talmannen. – Fråga nr 19 från **Georgios Papanikolaou** (H-0572/10)

Angående: Kostnader för medlemsstaterna för tolkning, översättning och informationsrättigheter i brottmål

Den förordning som rådet antagit om tolknings- och översättningsrättigheter och om informationsrättigheter för åtalade, som för närvarande granskas, är två grundläggande åtgärder på den färdplan som kommissionen föreslagit för att förstärka den åtalades rätt till försvar.

Kan kommissionen upplysa om följande:

Det förutses ju bland annat att medlemsstaterna ska bära hela kostnaden för översättning, tolkning och information. Vilka är de förväntade ekonomiska konsekvenserna och den ekonomiska bördan för medlemsstaterna för tillhandahållandet av sådana tjänster? Medlemsstater som Grekland och Malta tar emot ett stort antal olagliga invandrare och förväntas få särskilt höga kostnader för tillhandahållandet av översättnings-, tolknings- och informationstjänster i samband med brottmålsförfaranden och utbildning av poliser och åklagare.

Förväntas kommissionen medverka till att hjälpa dessa länder och ge dem ekonomiskt stöd så att de inte behöver bära hela kostnaden för att tillhandahålla dessa tjänster till olagliga invandrare som är inblandade i rättsliga förfaranden? Vilka kriterier kommer i så fall användas för att fastställa nivån för stödet och vilka länder som är berättigade till det?

Viviane Reding, *kommissionens vice ordförande.* – (EN) När jag blev kommissionsledamot såg jag att en hel del hade gjorts tidigare i säkerhetsfrågor och mycket litet hade gjorts i rättighetsfrågor. Det är därför som vi bestämde oss att agera och att göra det mycket snabbt, eftersom vi har verktyg som Lissabonfördraget till vårt förfogande och också Stockholmsstrategin, där många punkter om hur vi ska gå vidare har fastställts.

Först och främst vill jag tacka parlamentet för det utmärkta arbete som har utförts i fråga om processuella rättigheter. Vi har redan kommit fram till en överenskommelse om de rättigheter som en person som ställs inför rätta har till tolkning och översättning i brottmål. Vi gör goda framsteg i rätt riktning om rätten till information i brottmål: den berömda standardskrivelsen med rättighetsinformationen. Om vi vill bli rättigheternas kontinent måste vi successivt fastställa processuella rättigheter. De har ett pris men de är oundgängliga för att säkerställa EU-medborgarnas rätt till försvar och även få det ömsesidiga erkännandet att fungera ordentligt.

Innan vi lägger fram ett förslag gör vi alltid en grundlig bedömning av EU-lagstiftningens ekonomiska konsekvenser för medlemsstaterna. Först då lägger vi fram lagstiftningsförslag. Denna bedömning grundades givetvis på de siffror som medlemsstaternas förvaltningar tillhandahållit. Siffrorna visar att extrakostnaderna för medlemsstaterna inte blir alltför höga.

I fråga om rätten till tolkning och översättning upprepas helt enkelt en skyldighet som medlemsstaterna redan har enligt Europarådets konvention om de mänskliga rättigheterna. Direktivet innebär därför inte ett krav på någonting extraordinärt. I direktivet krävs enbart någonting mycket grundläggande. Det är inte troligt att medlemsstaterna – och det finns många som redan uppfyller sina skyldigheter enligt Europadomstolen – får några kostnader av detta utöver dem som de redan har.

När det gäller rätten till information kommer den största kostnaden att vara den inledande engångskostnaden att upprätta en standardskrivelse med rättighetsinformation. Här har kommissionen redan lagt fram en förlaga som bilaga till direktivet på alla EU-språken. Medlemsstaterna behöver bara ta den förlagan och kopiera den, så kostnaden för dem kommer inte att bli särskilt hög. Kommissionen har inte någon budget med anslag som skulle göra det möjligt för kommissionen att ge ekonomiskt stöd till medlemsstaterna för dessa utgifter. Om medlemsstaterna gör en beräkning som tar hänsyn till risken för rättegångsfel, rättsmedlen och förnyade prövningar, förlusten av anseende för rättsväsendet som helhet och ibland de skadestånd som Europadomstolen eller inhemska domstolar utdömer, är det mycket dyrare än att dessa grundläggande rättigheter finansieras av den ansvariga staten.

Georgios Papanikolaou (PPE). – (EL) Herr talman, kommissionsledamöter! Tack så mycket för ert svar. Du har absolut rätt i vad du säger och jag kan inte annat än hålla med dig.

Jag skulle dock vilja förklara och fråga en gång till: Som du vet har länder som Grekland eller Malta en hård belastning både från olagliga invandrare och från personer som kan behöva hjälp i brottmålsförfaranden. Om de åtalade förutom standardskrivelsen och olika standarddokument som redan finns behöver få andra handlingar i sitt ärende översätta vilket, som du vet, är ett specialistjobb som varierar från fall till fall, vad uppskattar vi då att kostnaden kommer att bli, särskilt för en del små länder som har så hård belastning och så stora problem?

Brian Crowley (ALDE). – (EN) Jag skulle vilja tacka kommissionsledamöten även för hennes svar. Vi inser alla vikten av tillgång till rättvisa i en form som är begriplig för den person som söker den. Precis som min tidigare kollega anser jag dock att en av de största svårigheter som bör erkännas är att de nya reglerna inte får användas som rättsmedel för att ytterligare försena domstolsförhandlingarna i viktiga mål, oavsett om det gäller utvisning enligt invandringslagarna eller om det är för att bestrida vissa utdrag ur brottsregistret osv.

Finns det inte någon del i lagstiftningen eller förslaget som skulle tillåta domstolen att bortse från kravet att vart enda dokument ska översättas till det språket?

Viviane Reding, kommissionens vice ordförande. – (EN) Jag kan endast upprepa att kostnaden för en dåligt fungerande rättskipning eller kostnaden för att inte behandla människor som människor i ett rättigheternas Europa är mycket högre än kostnaden för att investera i dessa grundläggande rättigheter.

Självklart är det mycket svårare för länder som ligger mycket under minimitröskeln att uppnå den tröskeln och det är mycket enklare för länder som redan har en viss nivå av rättigheter att göra det. Är det en anledning att inte agera? Tvärtom. Vi har redan analyserat de tänkbara kostnaderna för olika medlemsstater även på grundval av de tryck som de arbetar under. Det är inte en fråga enbart om asyl. Det är också en fråga om brottmålsförfaranden, till exempel om en olaglig invandrare som åtalats för ett brott ställs inför rätta. Vi har inte gjort det obligatoriskt att översätta alla dokument, endast sådana som är av betydelse för att den åtalade ska kunna förstå vad som sker med honom eller henne.

För övrigt kommer de flesta berörda personer inte att vara olagliga invandrare. De största berörda grupperna är människor som reser till en annan medlemsstat, exempelvis som

turister, eller personer som bor i en annan medlemsstat men inte talar det landets språk. Detta kommer alltså att vara en grundläggande fördel för miljontals europeiska medborgare.

Tänk dig att du reser från Strasbourg till ett grannland. Du är inblandad i en trafikolycka. Du har skadat någon. Du blir tagen till polisstationen, du blir tagen till domstolen och du har ingen aning om vad du anklagas för. Under sådana omständigheter skulle du vara mycket glad över att åtminstone veta vad du blir åtalad för så att du kan försöka försvara dig. Jag anser att det är en grundläggande mänsklig rättighet och vi borde tänka på kostnaden för samhället att inte genomföra dessa grundläggande mänskliga rättigheter i praktiken.

Talmannen. – Jag beklagar, men vi kommer inte att hinna fram till frågorna från Marian Harkin, Michael Cashman, Alexander Mirsky och Brian Crowley. De kommer att få skriftliga svar. Som jag sade tidigare är vi försenade på grund av tidsöverdraget under den föregående debatten.

Nu går vi vidare till frågorna till Štefan Füle.

Fråga nr 25 från **Jim Higgins** (H-0579/10)

Angående: Utvidningen av EU till att omfatta Turkiet

Kan kommissionen vara vänlig och redogöra för den aktuella situationen i fråga om Turkiets ansökan om att få gå med i EU.

Štefan Füle, *ledamot av kommissionen.* – (EN) Vid Europeiska rådets möte i Helsingfors 1999 beviljades Turkiet status som kandidatland och anslutningsförhandlingar med Turkiet inleddes i oktober 2005. Kommissionen har rapporterat regelbundet till rådet och parlamentet om Turkiets framsteg i uppfyllandet av Köpenhamnskriterierna.

Den 9 november offentliggjorde kommissionen 2010 års rapport om Turkiets framsteg. Rapporten täcker perioden från början av oktober 2009 till oktober 2010 och framstegen mäts på grundval av fattade beslut, antagen lagstiftning och genomförda åtgärder.

Turkiet har fortsatt sin politiska reformprocess, framför allt genom att reformera sin författning, och fortsätter att uppfylla de politiska kriterierna i tillräcklig grad. Genom de författningsändringar som antogs genom en folkomröstning den 12 september skapades förutsättningar för framsteg på en rad områden, bland annat rättskipning, grundläggande rättigheter och offentlig förvaltning.

Genomförandet av författningsändringarna på ett öppet och inkluderande sätt är viktigt för Turkiets framsteg. Den demokratiska öppningen för att särskilt ta itu med den kurdiska frågan har ännu inte motsvarat förväntningarna. Författningsdomstolens beslut att förbjuda demokratiska samlingspartiet och en våg av terroristattacker från PKK har också undergrävt den politiken.

Det krävs fortfarande betydande reformer för de grundläggande rättigheterna, särskilt i fråga om yttrandefrihet. Det stora antalet rättsprocesser mot journalister och otillbörliga påtryckningar mot medierna undergräver pressfriheten i praktiken.

I fråga om regionala frågor och internationella förpliktelser brådskar det nu för Turkiet att fullgöra sina skyldigheter om fullständigt och icke-diskriminerande genomförande av tilläggsprotokollen till associeringsavtalet. Kommissionen har rekommenderat att om det inte sker några framsteg i denna fråga ska de bestämmelser som Europeiska unionen antog 2006 följas. Detta kommer att påverka de generella framstegen i förhandlingarna.

Turkiet har fortsatt att uttrycka offentligt stöd för förhandlingar under Förenta Nationernas ledning mellan ledarna för de grekcyprriotiska och de turkcyprriotiska folkgrupperna för att nå fram till en allsidig lösning av Cypernfrågan. Det har dock inte skett några framsteg mot normalisering av de bilaterala förbindelserna med Republiken Cypern.

I fråga om de ekonomiska kriterierna för anslutning till Europeiska unionen fortsätter Turkiet att fungera som en marknadsekonomi som klarar av konkurrenstrycket och marknadskrafterna inom unionen. Turkiet hade en stark ekonomisk tillväxt under 2010 och återhämtade sina förluster under finanskrisen, men privatiseringsprocessen och strukturreformen behöver fortsätta.

Turkiet fortsatte att förbättra sin förmåga att fullgöra sina förpliktelser för medlemskap genom att anpassa sina lagar och föreskrifter till Europeiska unionens. Två förhandlingskapitel öppnades under denna rapporteringsperiod – miljö och livsmedelssäkerhet – i tillägg till de sammanlagt 13 kapitel som hittills har öppnats. Viktiga framsteg har gjorts inom energitrygghet i och med ratificeringen av det mellanstatliga avtalet om gasledningen Nabucco och samarbetet inom luftfartssektorn genom inledandet av det övergripande luftfartsavtalet mellan EU och Turkiet. Mycket anpassning återstår, särskilt i fråga om fiske, sociala frågor, rättskipning och inrikes frågor samt tullunionen, där det finns handelsfrågor som sedan länge har varit olösta.

Det är fortfarande viktigt att Turkiet förbättrar sin förmåga att genomföra och efterleva EU-relaterad lagstiftning.

Bernd Posselt (PPE). – (DE) Herr talman! Jag ber om ursäkt. Vi hade ett gruppmöte. Frågestunden med Viviane Reding började kl. 20. Jag såg det på skärmen och kom hit när den andra frågan ställdes – hon hade sex frågor, trots allt. Jag trodde att det skulle pågå en halvtimme som planerat. Jag missade därför min fråga. Jag undrar om ni skulle vilja ha vänligheten att tillåta att jag ställer den efter Jim Higgins fråga. Jag kom verkligen till kammaren just när jag skulle ha talat.

Talmannen. – Problemet är att om en ledamot inte finns på plats när en fråga ska besvaras ska den i enlighet med artikel 116 utgå. Trots att det inte är deras skyldighet försökte personalen ringa till ditt kontor utan att få något svar. Jag inser att det var svårigheter men frågestunden började 20 minuter försent. Jag gav varje kommissionsledamot 20 minuter var. Viviane Reding hade 20 minuter, hon besvarade två frågor och vi kom överens om att gå vidare till Štefan Füle kl. 20.10. Bernd, jag beklagar.

Jag ska ta de två följdfrågorna och så får vi se hur långt vi har kommit sedan.

Jim Higgins (PPE). – (GA) Herr talman! Vi måste erkänna att Turkiet, trots att det är en muslimsk stat, är mycket tillmötesgående mot västvärlden, särskilt i fråga om Kuwait, Irak och Nato. Även om det finns svårigheter i fråga om den mycket stora befolkningen, 74 miljoner människor, och när det gäller de mänskliga rättigheterna, ekonomiska frågor och Cypern, men kan kommissionsledamoten inte medge att situationen håller på att förbättras? Kan kommissionsledamoten ge oss en tidshorisont, på lång eller kort sikt, inom vilken han kommer att kunna ge Turkiet rätt att bli fullvärdig medlem av Europeiska unionen?

Seán Kelly (PPE). – (EN) Helt kort, trots de framsteg Turkiet har gjort på vissa områden påpekade kommissionsledamoten att betydande framsteg behöver göras i fråga om yttrandefrihet och pressfrihet. Om det uppfylls en dag och de går med i Europeiska unionen finns det då inte en risk att de återfaller och backar i fråga om saker som vi ser fram emot och som ännu inte har uppnåtts?

Štefan Füle, ledamot av kommissionen. – (EN) På den första frågan tillhör jag definitivt dem som inte är nöjda med takten i våra anslutningsförhandlingar. Jag anser inte att den avspeglar landets betydelse, och vardera sidans åtagande om att bara öppna ett kapitel per ordförandeskap, med tanke på att vi inte kunde öppna ett nytt kapitel under detta ordförandeskap trots att det hade skett stora framsteg, särskilt i fråga om kapitel 8 som handlar om konkurrens.

Det finns en rad anledningar till detta. Olösta frågor som att Cypern fortfarande är uppdelat är en av dem. Antalet kapitel som vi kan öppna inom ramen för anslutningsförhandlingarna är faktiskt begränsat. Vi har endast tre kapitel kvar att öppna under den tid som återstår – om konkurrens, upphandling och socialpolitik – och det är inte några lätta kapitel. Åtta kapitel är frysta, enligt kommissionens rekommendationer, som en reaktion på att Turkiet inte har genomfört tilläggsprotokollet, men det finns andra kapitel som blockeras av enskilda medlemsstater.

Under dessa omständigheter är det svårt för kommissionen att ange en rimlig tidtabell. Jag kan säga att i dag i Bryssel, inom ramen för rådets förberedande möte på ministernivå hade vi en bra diskussion om förbindelserna mellan EU och Turkiet och anslutningsförhandlingarna när det gäller överenskommelser om lydelserna av förklaringarna. Jag följer också flera vägar för att påskynda processen. Jag är övertygad om att efter det förestående parlamentsvalet i Turkiet kommer båda sidor verkligen att vara redo att göra just det.

Pressfriheten är en bekymmersam fråga som kommissionen följer mycket nära. Målet är att gå igenom alla 35 kapitlen, genom alla riktmärken för att öppna och avsluta dem, för att se till att Turkiet inte bara anpassar sig till EU:s regelverk utan också visar sina meriter från genomförandet av regelverket. Detta gäller i hög grad den politiska delen av Köpenhamnskriterierna, som särskilt gäller mediernas frihet och yttrandefrihet.

Tillsammans med medlemsstaterna och med stöd av Europaparlamentet är vi mycket angelägna om att utvidgningsprocessen inte ska bli en fråga om att bocka för kryssrutor, vilket kan leda till senare problem med genomförandet av en del av lagstiftningen eller i arbetet med institutionerna. Det är en svår process där meriterna spelar en allt viktigare roll. Det är exakt den process som Turkiet behöver gå igenom innan frågan om landet ska få lov att bli medlem av Europeiska unionen läggs fram på bordet. Detta skulle vara den bästa försäkringen att alla friheter, även de som den ärade ledamoten nämnde, är garanterade.

Talmannen. – Fråga nr 24 från **Bernd Posselt** (H-0569/10)

Angående: Samarbete mellan Vojvodina och östra Kroatien

Hur ser kommissionen på möjligheterna till ökat gränsöverskridande samarbete mellan den serbiska provinsen Vojvodina och östra Kroatien (Osijek/regionen Östra Slovenien), med särskild hänsyn till utvecklingen av gränsöverskridande infrastruktur som projektet att bygga en motorväg från Sombor till Osijek?

Fråga nr 26 från **Georgios Koumoutsakos** (H-0581/10)

Angående: Uppkomsten av en alltmer hätsk form av nationalism i Albanien och landets utsikter om EU-anslutning

Under mycket lång tid har det politiska livet i Albanien präglats av den ytterst bräckliga regeringen. Denna instabilitet har en negativ inverkan på den långtgående institutionella

reform som krävs om landet ska gå med i EU. I detta klimat av långvarig politisk osäkerhet är den mycket hätska formen av fanatisk nationalism både i medierna och i samhället, särskilt bland unga, en särskilt oroande faktor. Ett par konkreta exempel: mordet på en albansk medborgare av grekiskt ursprung i Himarë i augusti, vandaliseringar av kyrkogården i Bobostiticë då kransar som placerats ut som en hedersbetygelse brändes, samt de upprepade och obehärskade verbala angreppen i en del av den albanska traditionalistiska pressen riktat mot ledaren för den ortodoxa kyrkan i Albanien. Kan kommissionen mot bakgrund av ovanstående svara på följande frågor:

Känner kommissionen till de ovannämnda händelserna? Är kommissionen oroad över uppkomsten av fanatisk nationalism? Kommer kommissionen att göra lämpliga framställningar till den albanska regeringen om att ta itu med problemet? Och slutligen kommer allt detta att förändra framstegen för Albanien ansökan om att gå med i EU?

Štefan Füle, ledamot av kommissionen. – (EN) Jag ska svara kort på båda frågorna.

Huvudmålet för de gränsöverskridande samarbetsprogrammen är att stödja utvecklingen av den gemensamma socioekonomiska miljön för människor, samhällen och ekonomier, inbegripet tillhandahållandet av tekniskt stöd. Detta ska förbereda länderna att hantera framtida gränsöverskridande program enligt EU-strukturfondernas mål om territoriellt samarbete.

Syftet med programmen för gränsöverskridande samarbete mellan länderna på västra Balkan är också att övervinna arvet från de tidigare konflikterna. De senare gränsöverskridande programmen under instrumentet för stöd inför anslutningen på västra Balkan inleddes 2007. Hittills har resultaten varit mycket positiva. Inom ramen för sina gränsöverskridande program visade både Kroatien och Serbien beredvillighet att samarbeta i områden som ligger på ömse sidor om Donau. Det årliga anslaget till programmet för gränsöverskridande samarbete mellan Kroatien och Serbien uppgår till 1,8 miljoner euro. Anslaget används till att ge bidrag till små gemensamma projekt som föreslås av lokala intressenter inom en rad olika sektorer som ekonomi, kultur, turism, miljö och sociala frågor.

Mottagare av projektmedel är bland annat kommuner, icke-statliga organisationer, handelskammare och kulturinstitutioner. Stora gränsöverskridande infrastrukturprojekt, exempelvis det projekt som nämndes i frågan, ligger inte inom räckvidden eller målen för komponenten gränsöverskridande samarbete i instrumentet för anslutningsstöd. Kommissionen kan överväga ytterligare finansiering av sådana projekt under komponenten för Serbien – som är institutionsuppbyggnad – och komponent tre för Kroatien – som faller under regional utveckling – om de respektive myndigheterna i Kroatien och Serbien begär detta.

Om jag får lov går jag nu vidare till den andra frågan. Så som nämndes i det skriftliga svaret på en tidigare fråga från den ärade ledamoten med nummer E-6800/2010, är Europeiska kommissionen medveten om den beklagliga händelsen i Himarë och följer uppmärksamt utvecklingen. Den person som påstås vara skyldig har överlämnat sig till polisen och väntar på rättegång. De albanska myndigheterna bär det fulla ansvaret för en grundlig utredning av omständigheterna och en rättvis rättegång för de ansvariga.

Kommissionen kommer att övervaka att den rättsliga processen i målet överensstämmer med principerna om de mänskliga rättigheterna och rättsstatsprincipen. I den här frågan nämner den ärade ledamoten även andra incidenter. Albanien och Grekland är nära

förknippade med varandra av historiska skäl. Det är i högsta grad i båda ländernas intresse att de fortsätter sitt samarbete och tar sig över alla nationalistiska och extremistiska idéer som tidigare har varit roten till mycket olycka för hela regionen.

Kommissionen har upprepade gånger framhållit att det behövs strikt efterlevnad av rättsstatsprincipen och full respekt av de mänskliga rättigheterna, särskilt skyddet av rättigheterna för personer som tillhör minoriteter. Alla kandidatländer är medvetna om hur viktigt det är att uppfylla dessa kriterier för att göra framsteg mot Europeiska unionen.

I sitt yttrande nyligen uttalade sig kommissionen positivt om förbindelserna mellan etniska grupper i Albanien. Det behövs dock fortfarande insatser för att införa respekt och skydd för minoriteterna.

Bernd Posselt (PPE). – (DE) Herr talman! Tack så hemskt mycket för din generositet. Herr kommissionsledamot! Jag ska fatta mig kort. Kan du tänka dig att ta en titt på förbindelserna mellan Sombor i Serbien och Osijek i Kroatien? Det finns en stor bro över Donau där och i Kroatien finns det en flygplats, men inte någon ordentlig väg. Detta skulle verkligen vara ytterst viktigt för hela regionen.

Georgios Koumoutsakos (PPE). – (EL) Herr talman, herr kommissionsledamot! Jag har lyssnat mycket noga till ditt svar och jag tackar dig för det, när det gäller de konkreta händelserna. Men anledningen till min fråga i dag var främst att det objektivt sett har skett ett utbrott av nationalism i Albanien. Detta berör och oroar oss i Grekland eftersom sådana här saker inte borde hända i ett land som är på väg mot anslutning. Vi litar på att problemen kommer att angripas.

Talmannen. – Justas Vincas Paleckis, vill du göra en kommentar om Vitryssland?

Justas Vincas Paleckis (S&D). – (EN) Ja, jag har en fråga om Vitryssland. Tack för dina julklappar.

Nyligen besökte president Lukasjenko Moskva och undertecknade mycket viktiga avtal med president Medvedev. Hur bedömer du den nya situationen inför valet och efter undertecknandet av avtalen?

Talmannen. – Herr kommissionsledamot! Det var de tre frågorna. Du har högst tre minuter på dig, tack.

Štefan Füle, ledamot av kommissionen. – (EN) På den första frågan är svaret ja, på begäran för båda länderna. Jag är redo att titta på saken och se vad kommissionen kan göra för att hjälpa till.

För det andra, alla nationalistiska strömningar oroar kommissionen och är en fråga som måste behandlas med stort allvar i våra förbindelser med landet. Som du vet lade vi fram ett yttrande om Albanien i början av oktober. Det har funnits ett antal huvudprioriteringar – tolv stycken – som är förutsättningar som Albanien måste uppfylla innan vi kan rekommendera att anslutningsförhandlingar inleds. Inom dessa tolv huvudprioriteringar kommer mina kolleger och jag att se till att den fråga du tog upp hanteras på ett tillfredsställande sätt och att kommissionen inte rekommenderar att anslutningssamtal inleds om inte sådana frågor som den du tog upp hanteras på ett tillfredsställande sätt.

På den tredje frågan tvekar jag hur jag ska svara kortfattat. Jag anser att vi har sett vissa begränsade framsteg i denna föranslutningsprocess. Vi är mycket angelägna om att se rapporten från det övervakningsuppdrag som OSSE/ODIHR genomförde. Utifrån den

kommer vi att vara redo att ta ytterligare steg för att inleda samtal med Vitryssland, men det kommer att vara ett allmänt engagemang, med stor uppmärksamhet på de steg som de vitryska myndigheterna måste ta i huvudfrågorna om demokrati, rättsstatsprincipen och grundläggande rättigheter.

Jag slutar här och kommer att ge ett skriftligt svar om kommissionens och medlemsstaternas arbete på den gemensamma preliminära planen som jag kommer att tala med er och era kolleger från den parlamentariska församlingen Euronest om i morgon samt arbetet på mandatet för återtagandeavtalet, avtalet om viseringslättnader och även ytterligare information som svar på din fråga. Jag kommer också att ta med mitt förberedda anförande.

Talmannen. – Justas Vincas Paleckis! Jag ansåg att det var viktigt att få med dina synpunkter om Vitryssland i protokollet, med hänsyn till det pågående valet.

Jag ber Barry Madlener, Eleni Theocharous och Takis Hadjigeorgiou, som också är närvarande, om ursäkt. Vi hann inte fram till deras frågor. De kommer att få skriftliga svar.

Barry Madlener, det finns faktiskt ingen tid.

Barry Madlener (NI). – (NL) (utan mikrofon) ... att ställa den frågan men nu blir vi faktiskt helt enkelt strukna från dagordningen. Är det här standardförfarandet? Kunde du inte låtit oss veta det tidigare eller ingripit, så att vi alla hade kunnat få ordet?

Talmannen. – Barry Madlener! När jag är talman försöker vi alltid att sluta kl. 20.30. Det har nu dragit över i sju minuter på grund av längden på svaren och att den föregående debatten drog över tiden med 20 minuter. Det är inte mitt fel men jag anser det viktigt att personalen har fått mat innan de kommer tillbaka kl. 21.00.

De frågor som på grund av tidsbrist inte hade besvarats skulle erhålla skriftliga svar (se bilagan).

Frågestunden är härmed avslutad.

(Sammanträdet avbröts kl. 20.40 och återupptogs kl. 21.00.)

ORDFÖRANDESKAP: TÖKÉS

Vice talman

18. Handlingsplanen för energieffektivitet (debatt)

Talmannen. – Nästa punkt är betänkandet av Bendt Bendtsen, för utskottet för industrifrågor, forskning och energi, om översynen av handlingsplanen för energieffektivitet (2010/2107(INI)) (A7-0331/2010).

Bendt Bendtsen, *föredragande.* – (DA) Herr talman! EU:s mål att uppnå målet om energibesparingar på 20 procent till 2020 riskerar att bli ännu en Lissabonspådom. Med de nuvarande initiativen ser det ut som om vi kommer att uppnå 10 eller 11 procent. Det är inte tillräckligt bra. Vi måste investera i energieffektivitet av ekonomiska, handelsrelaterade, miljömässiga och sociala skäl. En större inriktning på energieffektivitet kommer först och främst innebära att vi förbrukar mindre energi. Detta leder till besparingar och enligt kommissionens siffror kommer de ekonomiska fördelarna av att uppnå vårt 20-procentsmål att vara i storleksordningen 1 000 euro per hushåll och år.

Medan Kina och Förenta staterna nu gör betydande investeringar på området går det långsammare i Europa. Vi har hamnat på efterkälken. I Kina subventionerar staten dessa industrier. Förenta staterna har fantastiska ramvillkor för företagen, medan europeiska medborgare bara tänker på hur mycket lyx vi kommer att få för våra månadslöner. Det är också för liten inriktning på innovation och på att uppnå resultat. Från politisk synpunkt måste vi nu betona vissa områden som kan tillåta oss att lämna denna värld som en bättre plats än den var när vi tog över den – områden som också kommer att ge stor ekonomisk utdelning, skapa nya arbetstillfällen och förbättra vår konkurrenskraft.

Energieffektivitet har också ytterligare fördelar genom att ge arbete för Europas små och medelstora företag. De tre centrala pelarna i EU:s politik för energieffektivitet är så som jag ser det de nationella handlingsplanerna, produktpolitiken och byggnader. Det är tre mycket olika typer av politiska åtgärder och om vi startar med de nationella handlingsplanerna har de inte visat sig vara särskilt effektiva men trots detta har de stor potential. Vi behöver därför rationalisera dem och ge kommissionen möjlighet att använda dem aktivt som ett verktyg. Kommissionen får möjlighet att avvisa handlingsplaner som inte är tillräckligt ambitiösa. Det ger medborgarna insyn. Det är dock mycket viktigt att bibehålla medlemsstaternas oberoende och ge dem möjlighet att själva bestämma var de vill göra sina insatser. I vissa länder är potentialen för energibesparingar i byggnader mycket större än i andra länder, precis som helt andra länder förmodligen betonar energibesparingar i samband med produktionen.

Den andra pelaren är produktpolitiken som gäller både standarder och märkning. Standarder är den överlägset viktigaste av de båda och det är mycket enkelt att visa storleken på de besparingar som kommer att göras till följd av standarderna och även här kommer det att öka innovationen.

Byggnadspolitiken är också viktig. Målen kommer att utstakas i relation till färdplanen för 2050. Byggnader har en absolut avgörande betydelse i energi- och klimatpolitiken. Byggnader står för 40 procent av energiförbrukningen. Detta är ett område där besparingar kan göras som kommer att märkas i slutredovisningen. Jag är övertygad om att dessa tre områden kommer att ge en viktig grund för konkurrenskraft och innovation under många år framåt. I betänkandet rekommenderas därför ett finansiellt instrument för att stimulera investeringar i projekt för energieffektivitet. Det finns förebilder i en del europeiska länder där investeringarna har betalat sig flera gånger om och frågan är om EU inte också borde ordna sin finansiering på detta sätt. Jag hoppas att parlamentet kan anta betänkandet med stor politisk majoritet eftersom det är viktigt – det är mycket viktigt för Europa och för våra företag.

Günther Oettinger, *ledamot av kommissionen.* – (DE) Herr talman, ärade ledamöter! Först och främst är jag tacksam mot parlamentets utskott för miljö, folkhälsa och livsmedelssäkerhet, för industrifrågor, forskning och energi samt för regional utveckling för den intensiva diskussionen och för det betänkande som vi debatterar i dag. Detta gäller särskilt Bendt Bendtsen men även andra ledamöter som har varit engagerade i denna fråga under lång tid och har visat hög kompetens.

Om vi granskar övergångsperioden i fråga om de tre 20-procentsmål som vi har uppställt – koldioxid, förnybar energi i energimixen och ökad energieffektivitet: i fråga om koldioxid och förnybar energi, gör vi goda framsteg men när det gäller energieffektivitet är vi bara i början. Om vi inte vidtar åtgärder kommer vi inte att uppnå målet. Detta innebär att även om vi har fastställt ett mål – parlamentet, rådet, alla EU-institutioner – kommer våra

framsteg, särskilt efter krisen, sannolikt inte att leda till 20 procent högre energieffektivitet. Som läget är nu skulle det inte vara möjligt att uppnå mer än högst 8, 9, 10 procent på tio år.

Min andra punkt är att jag inte är helt nöjd med begreppet energieffektivitet, eftersom igen annan än vi själva förstår det. Om ni frågar era grannar eller era vänner, förstår de energibesparingar, men energieffektivitet är helt enkelt något slags teknisk term. Frågan angående detta mål är vad som egentligen behöver uppnås men inte slutgiltigt definierats. Vi har en övergripande utvärdering av energiförbrukningen 2005, kompletterad med uppgifter från 2007 på grund av inbegripandet av Rumänien och Bulgarien, och det året är startpunkten. Den konsumtionsnivå som avses här är välkänd. Vid den tidpunkten – det var före min tid – avspeglade alla beslut en normal prognos, med andra ord en energiförbrukning som skulle öka och därifrån har i sin tur 20-procentsmålet härletts. Jag frågar mig själv om energiefterfrågan faktiskt skulle öka om vi struntade i energibesparingarna. I Tyskland – mitt hemland – förmodligen inte. I nya medlemsstater – jag behöver bara nämna motorfordon, antalet bilar per invånare, bostadsstorleken, den industriella utvecklingen – skulle den dock troligen öka. Hittills har det dock inte funnits någon objektiv rapport med utvärderingar av prognoserna. Tjugo procent – av hur mycket, det vet vi inte. Vi har Primes och andra modeller – jag tvivlar på många av förutsägelseerna i siffrorna. Det finns exempelvis grundarmedlemmar i Europeiska unionen som hävdar att deras energiefterfrågan kommer att öka brant till 2020 utan energibesparingar. Om man drar av de 20 procenten får man exakt samma siffror som de från 2005. Det kan helt enkelt inte vara möjligt. Det innebär först och främst att vi behöver siffror och prognoser som är belagda. Det ska vi ta fram till februari eller mars.

Jag räknar med att stats- eller regeringscheferna kommer att ta frågan på lika stort allvar som de gjorde före krisen, eftersom det enligt min mening verkar som om medlemsstaterna för närvarande inte kommer att rösta för bindande mål. De kanske kan uppnå en majoritet i parlamentet men medlemsstaterna vill arbeta på frivillig grund och de är än så länge långt ifrån överens om de bindande mål som beslutades för två eller tre år sedan. Vi behöver därför avgöra vad prognosen för 2020 är utan energieffektivitet – mer från en rent teoretisk utgångspunkt – och sedan helt enkelt skära ned den med 20 procent.

Sedan måste vi fråga: Var börjar vi? Först och främst inom fastighetsbeståndet. Inom bostäder, arbete och industri finns det befintliga byggnader där vi har mest att göra. Här ser jag att offentliga ägare – kommuner, stater – föregår med gott exempel. Med andra ord måste effektivitet först och främst sökas överallt där staten äger egendom. För det andra har vi strukturprogrammen på europeisk nivå och vi har olika renoveringsprogram i olika länder. Vi måste knyta samman de båda. Vi kommer kanske att behöva ge mindre pengar till att betala för asfaltering av torg och ha färre förbifartsleder, och i stället samfinansiera mer energieffektivitet. Jag anser också att detta är ett viktigt mål för nästa budgetperiod på EU-nivå.

Sedan kommer transporterna. Det behöver knappast sägas att vi måste göra besparingar där när vi vet att det finns vissa medlemsstater där det finns 550 bilar per 1 000 invånare – bensin- och dieselmotorer – och andra där det finns 100 eller 120. Detta kommer att samordnas men inte på nivån 100 bilar per 1 000 medborgare i Tyskland, men på 400 till 500 bilar per 1 000 medborgare i Europa. Vi behöver därför mer energieffektivitet på transportområdet. För övrigt är den mest effektiva transporten att undvika den. För det tredje har vi industrin och för det fjärde energisektorn.

Frågan om den bindande naturen av alla sådana åtgärder har diskuterats ingående i Europaparlamentet. Vi tog upp den här frågan på en informell lunch i rådet med energiministrarna för ett par veckor sedan. Jag kan berätta för er att medlemsstaterna och energiministrarna hanterar ämnet energieffektivitet mycket lyhört, men är inte beredda att fatta beslut om bindande mål. Om vi tänker på en nyttillkommen medlemsstat som Polen, är frågan om landet klarar minus 20 procent. Jag betvivlar det. Eller tänk på en mogen medlemsstat som Tyskland, Österrike eller Italien: Hur ska vi få till exempel Österrike eller Tyskland att skära ned med 30 procent så att Polen kan anpassa sin ekonomiska utveckling, antalet bilar per medborgare och allt annat till de målen? I detta avseende har vi fortfarande en del hårda diskussioner framför oss om hur detta ska genomföras i detalj inom olika sektorer – industrin, energisektorn, transporter och bostäder – och i medlemsstaterna.

Jag kommer nu att beakta betänkandet och jag tackar er för dess innehåll. Jag kommer att diskutera frågan den 4 februari i Europeiska rådet för att ännu en gång tydligt se hur allvarigt regeringarna tar detta och jag kommer sedan tillbaka till er med ett konkret förslag om en ny energieffektivitetsplan. Jag är säker på att vi sedan kommer att få tillräckliga möjligheter under våren och sommaren att diskutera allting, även frågan om bindande mål.

Med hänsyn till subsidiaritetsprincipen kanske en plan i två steg är rätt upplägg. Steg 1 skulle vara frivilligt. Vi kommer att förvänta oss att energieffektivitetsplaner ska tillhandahållas årligen och vi kommer att ange vad vi väntar oss varje år i uppnående av målen, men vi väntar inte till 2020. I stället kommer vi om det är lämpligt att efter två år byta till bindande mål om vi märker efter de första två åren att den frivilliga fasen inte har lett till framsteg mot 20 procent i medlemsstaterna. Tack så mycket för i dag.

Peter Liese, *föredragande för yttrandet från utskottet för miljö, folkhälsa och livsmedelssäkerhet.* – (DE) Herr talman, Günther Oettinger, mina damer och herrar! Först och främst vill jag göra en rättelse: i den tyska översättningen står att jag är ordförande för utskottet för miljö, folkhälsa och livsmedelssäkerhet, men det är inte rätt. Jag är föredragande. Men i denna egenskap vill jag uttrycka mitt uppriktiga tack till Bendt Bendtsen för hans utmärkta arbete och enastående samarbete. Han har presenterat en ambitiös strategi för energieffektivitet inom EU. Energieffektivitet är det mest kostnadseffektiva sättet att minska utsläpp och vårt beroende av energiimport. Det kommer att skapa nya arbetstillfällen i Europa, och de pengar vi investerar kommer inte längre att rinna iväg bort mot Ryssland, Mellanöstern eller andra regioner utan kommer att stanna inom vår ekonomi.

Miljöutskottet har antagit ett övergripande yttrande. Jag behöver inte upprepa hela innehållet, men det är också väldigt ambitiöst. Allt i yttrandet är inte heller lika viktigt, men jag vill än en gång betona två punkter. För det första föreslår vi – och det har vi talat om, herr kommissionsledamot – att EU sätter upp ett långsiktigt mål för unionen på området energieffektivitet, för om vi planerar fram till år 2050 måste vi också veta ungefär hur mycket vi förbrukar. För det andra har vi också pekat på definitionsproblemen. Jag anser att vi bör utgå från energiförbrukningen, eftersom den är mätbar och vi har uppgifter om den. Vi har däremot inga siffror för något annat när det till exempel gäller mått per enhet. Därför anser jag att detta är rätt tillvägagångssätt och hoppas att vi kan föra in det i strategin under de kommande månaderna.

Lena Kolarska-Bobińska, *föredragande för yttrandet från utskottet för regional utveckling.* – (PL) Herr talman, herr kommissionsledamot! Energieffektiviteten är en av EU:s största utmaningar de kommande tio åren. Den är också ett viktigt inslag i vår energistrategi. För

närvarande prioriterar vi att de konstruktiva förslagen i betänkandet och kommissionens energistrategi ska genomföras av medlemsstaterna. För att detta ska kunna ske måste flera problem lösas. På EU-nivå står vi fortfarande inför problemet med hur energieffektivitet ska mätas. För detta ändamål använder vi i dag prognoserna för 2020. Men det är inte särskilt klokt att anta juridiskt bindande mål baserade på dessa prognoser. Vi kan inte se in i framtiden. Därför måste vi utveckla ny och bättre teknik, och detta har redan nämnts i dagens diskussion. Denna teknik ska hjälpa oss att uppnå vårt mål.

Det är också viktigt att ta hänsyn till regionala skillnader. Energianvändningen i Köpenhamn skiljer sig från hur energin används i östra Polen. Det finns inte en allena saliggörande handlingsplan som passar för allt, och vi måste se till att dessa planer är förenliga med verkligheten. Regionala och lokala myndigheter kommer att få ansvaret för att genomföra energieffektivitetspolitiken, och därför måste kommissionen och medlemsstaterna samordna sina insatser med de lokala myndigheternas. Annars kommer de att uppfattas som byråkratiska bördor och förorsaka regionerna och medborgarna enorma kostnader. Utan administration på flera nivåer och pengar örönmärkta för det här målet kommer hela projektet att vara dömt att misslyckas.

Herbert Reul, för PPE-gruppen. – (DE) Herr talman, herr kommissionsledamot, mina damer och herrar! Först och främst vill jag tacka dem som har arbetat med det här betänkandet, och i synnerhet Bendt Bendtsen. Jag vill ta upp två aspekter som kanske kan få er att stanna upp och tänka efter. Vi är alla överens om att energieffektivitet, att använda energi ekonomiskt, är den enklaste och förnuftigaste lösningen. Frågan är hur vi ska uppnå detta mål. Jag vill också fråga vad vi egentligen har åstadkommit här i parlamentet när vi hela tiden presenterar nya och högre procentsatser för befolkningen. Har vi verkligen åstadkommit mer och uppnått större effekt? Varför och på vilka områden har vi använt energi mer effektivt? Jag har hört att industrin, som ju förbrukar en mängd energi, använder energin mer effektivt för att det ger besparingar och för att det är till fördel för den. Man har också sagt att när folk vet att en viss apparat förbrukar mer eller mindre energi, med andra ord, om de kan se detta och att det är till fördel för dem själva, så kommer de att ställa sig positiva till energieffektivitet. Att arbeta med procenttal är kanske helt fel tillvägagångssätt och vi kanske ska använda oss av stimulansåtgärder i stället.

Kommissionsledamoten har mycket värtaligt och tydligt kommenterat hur komplicerat det är att bara försöka förklara vad energieffektivitet är, och min andra fråga är då: vad är det egentligen? Hur skiljer sig genomförandet i de olika medlemsstaterna? Min kollega här i parlamentet har just påpekat att situationen i medlemsstaterna dessutom varierar kraftigt när det gäller ekonomiska och geografiska villkor – helt olika. Är det rätt lösning att arbeta med en enda bindande siffra, eller borde vi inte tänka oss något annat? När det gäller energipolitiken anser jag att vi i viss mån måste gå ifrån den tidigare debatten, som försökte åstadkomma något med enkla siffror, bindande mål och mirakulösa lösningar, för vi har helt uppenbart inte åstadkommit tillräckligt. Vi kanske för en gångs skull ska pröva en alternativ väg med differentierade, olika lösningar som tar hänsyn till de olika förutsättningarna, men som också uppnår resultat. Det viktiga är den effekt vi uppnår snarare än våra specifika omständigheter.

(Talaren godtog att besvara en fråga (blått kort) i enlighet med artikel 149.8 i arbetsordningen.)

Hannes Swoboda (S&D). – (DE) Herr talman! Jag har bara en fråga till Herbert Reul. Är det inte möjligt att ha bindande mål under utvecklingens gång och ändå fortfarande se dem som differentierade? Du satte "bindande" i motsatsställning till "differentierade" men

jag anser att det går att förena dem. Jag står helt bakom vissa av de åtgärder som kommissionsledamoten har lagt fram, men vi kanske kan hitta ett tillvägagångssätt som är differentierat utifrån geografiska och andra omständigheter, men ändå i slutändan resulterar i bindande mål.

Herbert Reul (PPE). – (DE) Herr talman! Även jag förespråkar differentierade lösningar och precis som du, Hannes Swoboda, håller jag på att fundera över hur sådana lösningar kan förverkligas. Vi får absolut inte utesluta något när det gäller var något ska göras. Jag kommer att börja redan i dag. För ögonblicket anser jag att det är fel tillvägagångssätt, att vi bara köper oss lite tid med bindande mål och procenttal. Jag uppmanar oss alla att nu tänka mer på vad vi kan uppnå och hur det steg för steg ska ske. Jag är ledsen över att vi inte har uppnått mer. Därför måste vi kanske välja ett annat tillvägagångssätt.

Britta Thomsen, för S&D-gruppen. – (DA) Herr talman, herr kommissionsledamot, mina damer och herrar! Jag vill börja med att tacka Bendt Bendtsen och övriga föredragande för deras produktiva samarbete kring detta betänkande.

Vi har lyckats komma överens på många områden – inte minst ambitionen att plocka de lättåtkomliga frukter som ökad energieffektivitet ger. Men det har också funnits områden där vi inte har kommit överens. Vi har inte kommit överens när det gäller att sätta upp ambitiösa och bindande energieffektivitetsmål.

Enligt min åsikt är det viktigt att vi håller fast vid målet på minst 20 procents ökning av energieffektiviteten. Det är rätt sätt att gå vidare om vi vill ha en miljövänlig och hållbar ekonomi som kan skapa en miljon nya jobb i Europa. Men det är viktigt att dessa energieffektivitetsmål är bindande för medlemsstaterna, eftersom alla tydligt kan se att EU på väldigt många områden har rekommendationer och mål som i praktiken aldrig uppnås på grund av att de inte är bindande.

Samtidigt har vi sett att bindande mål faktiskt fungerar. Därför är det uppenbart att detta även ska gälla åtgärderna för energieffektivitet. Vi vet att detta är det absolut billigaste sättet att minska koldioxidutsläppen, trygga försörjningen och samtidigt se till att konsumenterna får lägre uppvärmningskostnader – och lägre värmenota skulle innebära framsteg, speciellt för alla de européer som är drabbade av vad vi kan kalla energifattigdom.

Folk lider av energifattigdom om en förhållandevis stor andel av deras inkomst går till uppvärmning av hemmet. Det finns för närvarande inga gemensamma definitioner av energifattigdom, och inte heller finns det några ordentliga politiska initiativ för att minska denna fattigdom. Konsekvenserna av energifattigdom är förödande. Den leder till försämrad hälsa och sämre allmänna levnadsvillkor för låginkomsttagare. Därför måste vi tillhandahålla lån med låg ränta för investeringar i energieffektivitet i privata hem och vi måste också använda strukturfonderna för detta ändamål.

Jag ser fram emot omröstningen i morgon och hoppas att vi kan få en stor majoritet till stöd för betänkandet och mer kraftfulla åtgärder för att bekämpa energifattigdom.

Fiona Hall, för ALDE-gruppen. – (EN) Herr talman! Jag vill ge en eloge till Bendt Bendtsen som har arbetat extremt hårt med det här betänkandet och haft ett nära samarbete med skuggföredragandena från andra partier. Han har lyckats få parlamentsledamöterna att enas i den här frågan och han förtjänar våra varma gratulationer.

Med energibesparingar kan vi bocka av en mängd rutor. För det första klimatförändringarna. Cancún har gett oss en påminnelse om hur mycket vi måste göra, och energibesparingar

är det billigaste och lättaste sättet att närma oss en 30-procentig minskning av växthusgaserna. För det andra, energitryggheten. Jag var i Zagreb förra veckan och diskuterade Kroatiens anslutning till EU med andra liberaler, och de berättade att Kroatien importerar 50 procent av sin energi och dessutom använder dubbelt så mycket energi som om man hade vidtagit ordentliga åtgärder i fråga om energieffektiviteten.

När energin nu är ett gemensamt europeiskt kompetensområde och lyder under Lissabonfördraget måste även energieffektiviteten bli ett gemensamt ansvarsområde.

Genom att göra mer på energibesparingsområdet angriper vi också de mycket praktiska problem som människor möter i sina liv. Alltför många människor lever i energifattigdom och kämpar för att hålla värmen i hus som saknar ordentlig isolering. Att göra bostäder mer energieffektiva gör att folk får mer pengar över som de sedan kan använda inom den lokala ekonomin i dessa dagar med finansiella och ekonomiska svårigheter. Det skulle också skapa flera tusen jobb inom den lokala ekonomin.

Så med tanke på alla dessa positiva effekter kommer det som en stor chock när man inser att det 20-procentiga energieffektivitetsmålet är den enda del i 2020-paketet som i dag är på väg att misslyckas, som kommissionsledamoten sade. De senaste siffrorna visar faktiskt att vi endast ser ut att nå upp till 9 procent i stället för de 20 procent som var målet fram till år 2020.

Jag tycker också att tiden är mogen för oss att stryka flagg och erkänna att vi gjorde fel 2008. Vi skulle ha gjort målet bindande redan då, och nu måste vi verkligen ta ett steg framåt och hitta sätt att göra det möjligt.

Jag tackar kommissionsledamoten för att han har låtit oss få en inblick i vad han håller på att förbereda för nästa år. Jag tycker att det är dags att här fatta ett politiskt beslut om att vi måste ha ett bindande mål för energieffektiviteten, för annars underminerar vi faktiskt allt annat som vi gör med ekonomin, med energitryggheten och klimatförändringarna.

Yannick Jadot, för Verts/ALE-gruppen. – (FR) Herr talman, herr kommissionsledamot! Jag vill först gratulera föredraganden till kvaliteten i hans arbete och i princip klart och tydligt uttrycka mitt stöd för att det betänkande som har antagits av utskottet för industrifrågor, forskning och energi antas i morgon.

Låt oss nu övergå till den otroliga potential som finns i energibesparingar, något som redan har sagts här. I betänkanden från kommissionen själv sägs att om vi stoppade vår omåttliga energiförbrukning, om vi minskade vårt energislöseri med 20 procent skulle vi kunna skapa en miljon arbetstillfällen, vi skulle spara nästan 1 000 euro per hushåll inom EU, och vi skulle tveklöst minska vår externa energinota.

En 20-procentig energibesparing eller minskning i Europa motsvarar vad femton Nabuccoledningar kan leverera, och vi håller för närvarande på att missa det målet. Fiona Hall påpekade detta, och så som jag ser det har vi svårt att räkna. Även om dagens rapporter visar att vi är långt ifrån att nå upp till 20 procent kan vi utvärdera vad vi sparar eller inte sparar varje år. Vi vet också att strategin med ekodesign eller miljömärkning för bilar med mera inte leder till någon allmän samstämmighet och inte hjälper oss att uppnå de resultat vi eftersträvar.

Jag är lite förvånad över den debatt vi har här. Ursäkta mig, herr kommissionsledamot, men när du säger att vi har problem med att definiera energieffektivitet stämmer detta kanske ur teoretisk synvinkel, men i klimat- och energipaketet är målet mycket tydligt.

Där fastslås att energiförbrukningen måste minska med 20 procent under den ursprungliga nivån. Detta problem har ingenting med definitionen av energieffektivitet att göra. Det finns energinivåer som vi måste återgå till – det är vad som står i paketet om klimatinsatser och förnybar energi.

Vi har hört att vi inte behöver något bindande mål. Men vi fastställer alltså ett när det gäller förnybar energi. För några dagar sedan förhandlade kommissionen i Cancún om ett bindande avtal för klimatförändringarna och försökte försvara Kyotoprotokollet, och här i parlamentet upprepar vi Förenta staternas och Kinas argument genom att säga: ”Vi bestämmer oss för frivilliga mål, och om vi sedan en dag inser att de inte fungerar så sätter vi upp bindande mål.”

Vad gäller det betänkande som nu granskas har ett antal ledamöter föreslagit att vi ska stärka delen om byggnader. Det finns utrymme för att ta ett storskaligt Europainitiativ för byggnader, vilka trots allt står för 40 procent av vår energiförbrukning. Vi kan gå mycket längre när det gäller renovering.

Till sist vill jag säga att våra medborgare har problem med kyla i dag. De betalar väldigt höga priser för sin energi. Om Europa tar sig ur krisen kommer energin att bli mycket dyrare på internationell nivå. Medborgarna kommer att konfronteras med fördubblade energipriser. Vi måste gå mycket snabbare fram, och jag vill också be kommissionsledamoten att betona för Herman Van Rompuy att energitoppmötet den 4 februari också ska handla om energiförbrukning. Ur denna synvinkel är den färdplan han lägger fram i dag en ren skandal.

Konrad Szymański, för ECR-gruppen. – (PL) Herr talman! Jag vill framför allt tacka föredraganden för det mycket konstruktiva och öppna samarbetet medan betänkandet skrevs. I mitt anförande vill jag lyfta fram en fråga. Vår politiska grupp kan inte acceptera att bindande mål införs för energieffektiviteten i det europeiska systemet. Först och främst har vi inte någon gemensam metod för att mäta effektivitet. Alltför många indikatorer är oanvändbara för jämförelser. Mål ska sättas upp för varje enskilt land så att de olikartade förutsättningarna för besparingar tas med i beräkningen, och även vad man hittills har uppnått på det här området. Jag ska ta mitt eget land som exempel. Polen har sedan 1990 förbättrat sin energieffektivitet med 50 procent. Trots det är Polen fortfarande ett land med låg effektivitet jämfört med genomsnittet i Europa. Att införa ett enhetligt, bindande mål kommer att bli politiskt skadligt och innebära att kostnaden för att göra förändringar kommer att spridas ojämnt mellan medlemsstaterna.

Marisa Matias, för GUE/NGL-gruppen. – (PT) Herr talman! Jag vill också inleda med att säga att jag anser detta vara ett bra tillfälle att lägga fram ett förslag om översyn av handlingsplanen för energieffektivitet, och om det råder några tvivel tror jag att den debatt vi har här i dag ska kunna klargöra saker och ting. Energieffektivitetspolitiken är absolut grundläggande inom flera sektorer, från byggsektorn till energiinfrastruktur, informations- och kommunikationsteknik, transport, finansfrågor, alla dessa områden och många fler, och alla andra sektorer. Det är viktigt att vi har en samordnad och väl fungerande politik för annars kan vi inte uppnå våra mål. Som jag redan har nämnt är energieffektivitetspolitiken också viktig för att vi ska kunna bekämpa klimatförändringarna samtidigt med minskningen av utsläppen, något som vi också måste åtgärda.

Vi kan inte ha en diskussion där vi å ena sidan stöder minskade utsläpp och sedan å den andra ha en diskussion om energieffektivitet där vi säger att det inte är möjligt. Jag vill därför lägga fram några åsikter som tycks mig grundläggande för den här diskussionen.

För det första är det viktigt att vi sätter upp bindande mål. Att vi fortfarande har frivilliga kriterier, är som jag tidigare nämnt, just det som har försatt oss i den situation vi befinner oss i nu. Vi kan inte sätta upp bindande mål för det är omöjligt att nå upp till 20 procents energieffektivitet fram till 2020, och vi kommer i slutändan att få säga till den europeiska allmänheten att det var ett tomt löfte, och att det i verkligheten inte kommer att bli av för att vi bara uppnådde 9 procent. Jag anser att detta är ett oacceptabelt argument som motsäger sig självt, för det faktum att vi inte kommer att nå upp till 20 procents energieffektivitet är just precis skälet till att vi inte sätter upp bindande mål för att nå dit. Om mål har denna effekt har de också den effekten att de skapar motivation för politiska riktlinjer och projekt. Om vi inte vill göra detta är vi fege och kan inte förlita oss på den goda viljan. Vi måste, tyvärr i det här fallet, förlita oss på politisk vilja.

Jag hoppas att den politiska viljan i morgon kommer att luta mot att vi fastställer målet på 20 procents energieffektivitet fram till 2020, och inte bara för att detta kommer att skapa en miljon arbetstillfällen, nya jobb, och vi är inte i en situation där vi kan låta möjligheten att skapa arbetstillfällen gå oss ur händerna. Det som tycks ske här med denna förmodan om att det inte ska bli något gemensamt åtagande är samma sak som håller på att hända med den ekonomiska politiken på EU-nivå.

Europeiska unionen visar sig nu vara oförmögen att bedriva en ekonomisk politik som skapar nya jobb. Den visar sig också vara oförmögen att ha en gemensam politik för energieffektivitet. Jag hoppas att det inte förblir så. Jag hoppas att vi ska lyckas inte bara inom den här sektorn, utan också inom byggsektorn och jag hoppas verkligen att vi i morgon kan ge ett svar som inte bara är unisont och tydligt, utan också en motåtgärd mot den kris vi upplever just nu.

Jaroslav Paška, för EFD-gruppen. – (SK) Herr talman! I den framförhandlade översynen av handlingsplanen för energieffektivitet beskrivs flera sätt på vilka EU skulle kunna bidra till att förverkliga sina ambitioner för den planerade minskningen av utsläppen av växthusgaser fram till 2020.

Filosofin i det inlämnade betänkandet bygger på den logiska uppfattningen att vi kan åstadkomma en kraftig minskning av produktionskostnaderna och miljöförstörelsen om vi lyckas använda energin rationellt och om vi vidtar nödvändiga och överkomliga åtgärder för att begränsa energislöseriet i alla energiförbrukande sektorer. De föreslagna åtgärderna avser inte bara energiinfrastrukturreområdet, dvs. produktion och överföring av el, utan även byggnadssektorn, industriproduktion och transportsektorn. Åtgärderna framställs i allmänhet som grundläggande postulat vars förväntade fördelar inte behöver beskrivas. Det är utan tvekan bra att EU får en sorts förteckning över åtgärder som kan leda till en gradvis ökning av energieffektiviteten. Men när det gäller den utsatta tidsfristen för EU:s åtagande att fram till 2020 minska den mängd växthusgaser som produceras i Europa med 20 procent, vore det kanske en bra idé att tänka på vilka åtgärder, i vilken omfattning, till vilken kostnad och vilket slutresultat vi är beredda att vidta under de kommande tio åren inom ramen för våra nuvarande alternativ och befogenheter.

Jag säger inte att vi ska sluta främja förändringar och ökad effektivitet i produktion och överföring av energi, men med tanke på kostnaden och den tid som krävs för att planera, utforma och genomföra dem tror jag inte att mycket kommer att förändras på detta område fram till 2020, och samma gäller för flera andra åtgärder som har föreslagits. Jag är därför övertygad om att det vore bra om kommissionen nu kunde välja ut åtgärder från detta omfattande dokument som är genomförbara ur organisatoriskt, ekonomiskt och tidsmässigt

perspektiv, åtgärder som vi kan koncentrera oss på för att skapa en första impuls för antagandet av en filosofi om energianvändning som en del först i experternas, och sedan i allmänhetens, sätt att tänka. Vi försöker redan främja uppvärmningen av byggnader och uppmuntra människor att byta ut sina konsumtionsvaror eller bilar mot effektivare och bättre sådana. Låt oss fortsätta med detta på ett mer kraftfullt, och kanske mer sofistikerat sätt, och låt oss ge ytterligare uppmuntran till införandet av nya och vettiga åtgärder. Detta är, i min uppfattning, sättet att öka energieffektiviteten.

Arturs Krišjānis Kariņš (PPE). – (LV) Herr talman, mina damer och herrar! Jag har en fråga. Vem vet hur mycket olja och gas som vi importerar i Europa? Vem vet hur mycket olja och gas som vi utvinner i Europa? Svaret är att, fastän vi utvinner en viss mängd i Europa, jämfört med våra krav importerar vi olja och gas i stor skala från Mellanöstern och Ryssland. Detta importberoende, som visar en ökande trend, innebär att vi får allt svårare att upprätta förbindelser med dessa tredjeländer på objektiva grunder. Men låt oss reflektera en stund över vad denna import av olja och gas innebär. Vad innebär den för vår befolkning? Det innebär i själva verket att EU:s pengar exporteras till dessa tredjeländer. Genom att importera olja och gas exporterar vi egentligen pengar.

Vad vet vi om framtiden? Vi vet att det pris vi betalar för olja och gas bara kommer att öka i framtiden eftersom dessa resurser blir allt svårare att tillgå och allt dyrare att utvinna. Detta innebär att vi i framtiden, om vi inte ändrar vårt beteende, kommer att fortsätta exportera allt mer av våra egna pengar ut ur EU till tredjeländer.

Mina damer och herrar, det finns ett sätt att sätta stopp för denna massiva export av pengar från EU, och det är mycket enkelt: genom att spara. Spara på energi. Genom att spara på energi tjänar vi egentligen pengar som vi kan investera i våra egna ekonomier i stället för i tredjeländer. Jag uppmanar därför alla mina kolleger att stödja Bendt Bendtsens betänkande om energieffektivitet, som är ett sätt för oss att verkligen stötta vår egen ekonomi. Tack för er uppmärksamhet.

Marita Ulvskog (S&D). - Herr talman! Jag vill också börja med att tacka Bendt Bendtsen. Slutsatsen är mycket tydlig i betänkandet. Vi måste så snart som möjligt få bindande energieffektivitetsmål, och detta är viktigt av en rad olika skäl: av ekonomiska skäl, konkurrensskäl, jobbskäl, samt miljö- och klimatskäl.

Kommissionär Oettinger tog upp språkfrågan. Det handlar om energibesparing eller energieffektivisering, och frågan är vad vi talar om egentligen. I mitt hemland brukar vi säga så här: Det är dumt att elda för kråkorna. Det vill säga att vi ska inte använda våra energiresurser på ett sådant sätt att vi får ett otillräckligt utbyte av dem. Det är ganska självklart, och flera av er har varit inne på balansen mellan energiproduktion och kostnader för det, risktagande med det och konsumtionen av energi. Vi ska naturligtvis vara så smarta som möjligt.

Hur ska man då mäta målen som kommissionären tog upp? Som i alla andra sammanhang där vi har gemensamma ambitioner på global eller europeisk nivå måste vi komma överens om en gemensam mätmetod och därefter fatta besluten om bindande mål. Det vi just nu testar är ineffektiviteten i att inte ha bindande mål och att genom steg-för-steg-metoden skjuta en förändring på framtiden. Det tycker jag att vi ska sluta med, och jag tycker att vi ska stödja Bendt Bendtsen.

Jorgo Chatzimarkakis (ALDE). – (DE) Herr talman, herr kommissionsledamot! Energieffektivitet har alltid varit den största tillgång som erbjudits oss. Det är den sovande

jätten med den dolda men enorma potentialen för Europas energiindustri. Allt detta stämmer, och det bästa med det är att det är så fritt från ideologi. Framför allt kan inställningen till denna fråga vara teknikneutral.

Allt som intresserar oss här, och det är en punkt som tydligen dessutom är lite splittrande, är frågan om huruvida målen är bindande. Jag måste i detta sammanhang säga, Günther Oettinger, att jag gillar din tvåstegsstrategi där du börjar med att visa förtroende för medlemsstaterna och bygga frivilliga avtal och sedan, om vi märker att vi inte kommer att uppnå målen före 2020, kanske plocka fram tumskruvarna. Det är rätt strategi.

I stort sett går betänkandet i rätt riktning – det finns lite att anmärka på. Det finns dock en fråga som jag vill ta upp, nämligen regionalfondernas roll. Du tog upp den här frågan, Günther Oettinger. Regionalfonderna tillsammans med sammanhållningsfonderna är ett enormt instrument som EU förfogar över men inte använder. När det gäller energieffektivitet skulle vi äntligen kunna skapa europeiskt mervärde som kan användas på ett innovativt sätt för att ta tag i energieffektivitet på ett sätt som vi inte har gjort tidigare. Som föredragande för beviljande av ansvarsfrihet för kommissionen kan jag se hur mycket pengar vi har slösat när det gäller sammanhållning. Låt oss sätta stopp för detta slöseri. Jag stöder det synsätt du har på denna fråga, Günther Oettinger, och det faktum att du försöker få till stånd ett större utnyttjande av dessa fonder, bl.a. för detta instrument för energieffektivitet. Det är det enda sättet för oss att verkligen säkerställa att det finns sammanhållning, åtminstone på energiområdet.

Jag känner att jag måste varna för smutskastningskampanjer, som i fallet med glödlampor och duschmunstycken. Det är sådant som fjärrar medborgarna. Vi måste därför se till att försöka uppnå energieffektivitet i allmänhet och hålla detta mål i åtanke utan att ta till ideologiska smutskastningskampanjer som i slutändan får medborgarna att tappa sitt positiva intryck av EU.

Bas Eickhout (Verts/ALE). – (NL) Först av allt vill jag tacka föredraganden Bendt Bendtsen för det betänkande som han har utarbetat och som innehåller kärnan i vad som behöver ske här.

Men låt oss sätta allt i perspektiv. Alla vet att år 2050 måste Europa ha minskat sina utsläpp av växthusgaser antingen med 80 procent, eller som vi förespråkar, med 95 procent. Detta är en otrolig utmaning. Var kan vi göra de största besparingarna? De största besparingarna kan åstadkommas genom att förbruka mindre energi. Då skulle vi behöva importera mindre energi, ersätta mindre energi, dvs. utveckla färre alternativ, och det är helt enkelt den billigaste vägen framåt. Därför är det absurt att vi, och särskilt de av oss i kommissionen, fastän vi redan vet att Europa är på väg att misslyckas med att uppnå detta energibesparingsmål, fortsätter fokusera på att uppnå målen för minskning och förnybar energi. Det innebär att energibesparing, eller minskad energiförbrukning, är ett mål som vi inte kommer att lyckas nå.

Men det finns så mycket energi att spara från allt omkring oss. Till exempel från den byggda miljön. Den byggda miljön förbrukar ungefär 40 procent av vår energi, varav 99 procent förbrukas av befintliga byggnader. Dessa måste anpassas till att bli mer energieffektiva. Den nuvarande anpassningstakten i Europa är 1,4 procent per år: med andra ord kommer det att ta oss 60 år att ersätta hela den byggda miljön. Det kommer att ta oss till 2070, men under tiden har vi satt upp mål som vi måste nå fram till 2050!

Det är exakt vad detta borde handla om: vi måste se till att åstadkomma energibesparingar i den byggda miljön, till exempel, i mycket snabbare takt, varför vi har lämnat in ett ändringsförslag för ett EU-initiativ om byggnader. Alla kommer att spara pengar på det, det är ett billigare alternativ, och vi kommer att förbereda oss för framtiden och – viktigast av allt – det kommer att spara folk pengar. De kommer inte att behöva lägga så mycket pengar på energi. Detta är ett argument som man nästan aldrig hör. I slutändan kommer vanliga människor att behöva lägga ut mindre pengar för energi. Det är vad detta borde handla om!

Zbigniew Ziobro (ECR). – (PL) Herr talman! Sedan september 2009 har européerna fått byta ut sina traditionella glödlampor, som de var vana vid, mot sådana som tillverkas med ny, energibesparande teknik. Behovet av ett sådant skifte motiverades med slagord för energibesparing, och skiftet har genomförts trots tecken på att kostnaden för EU-medborgarna skulle bli för hög, särskilt över en så kort tid. Det är en öppen hemlighet att de uppgifter som kommissionen då presenterade om effekterna av ett sådant skifte kom från reklammaterial från producenterna av dessa nya tekniska glödlampor, och det finns en hel del bevis som tyder på att så var fallet.

I det betänkande som vi håller på att diskutera kan vi se liknande överoptimistiska antaganden. Man tar inte tillräcklig hänsyn till skillnaderna i utveckling mellan medlemsstaterna och därmed inte heller till den kostnad som dessa kommer att behöva betala om rekommendationerna genomförs. Om industrisektorn måste uppnå en årlig 2-procentig förbättring av energieffektiviteten, såsom anges, samtidigt som de ska minska utsläppen av växthusgaser, kommer det att leda till att produktionskostnaderna ökar och att produktionen flyttas utanför Europa.

Jacky Hénin (GUE/NGL). – (FR) Herr talman! Att försöka genomföra besparingar är en sann utmaning – en utmaning som gör att vi kan minska Europas beroende, en utmaning som gör att vi kan frigöra stora ekonomiska resurser som kan finansiera forskning kring nya former av energiproduktion, och en utmaning som gör att vi kan förnya våra regioner.

Även om vi främst måste ägna vår uppmärksamhet åt byggnadernas energieffektivitet, är det viktigt att EU:s och medlemsstaternas mål och åtgärder inriktar sig på allmännyttiga bostäder, eftersom de fattigaste måste ha störst nytta av våra insatser för energieffektivitet. Vi måste sätta stopp för denna skandal där de fattigaste får betala de högsta elräkningarna samtidigt som man, i energieffektivitetens namn, uppfinner skattemässiga kryphål som gör det möjligt för de rikaste att minska sina räkningar och samtidigt betala mindre skatt.

En sann politik för energieffektivitet borde också innebära en möjlighet att sälja el till ett lägre pris till järnvägar, tunnelbanor och spårvagnar, så som man gjorde i Frankrike innan de europeiska direktiven om den inre marknaden för energi förbjöd det.

En av de första åtgärderna borde därför vara att avskaffa EU:s inre marknad för energi, eftersom konkurrens på en produkt som elektricitet, som inte kan lagras och är svår att transportera, är en avvikelse när det gäller energieffektivitet.

Slutligen kommer energieffektivitet inte att skapa högkvalificerade arbeten om inte den bygger på ett äkta strategiskt industriellt EU-initiativ som är fritt från den fria marknadens begränsningar.

Bogdan Kazimierz Marcinkiewicz (PPE). – (PL) Herr talman! Jag håller med föredraganden om att större vikt borde läggas på systeminnovationer, exempelvis smarta nät, smarta mätsystem, enklare integrering av källor för förnybar energi och också

utvecklingen av en övergripande strategi för värmeproduktion och värmedistribution. Jag anser dock att den största besparingen och den största effektiviteten kan uppnås genom att främja varje enskild EU-medborgares personliga ansvar. På samma sätt som vi lärde oss spara på vatten måste vi lära oss respektera energi och använda den effektivt. Alla förfaranden för beviljande av tillstånd för ny infrastruktur bör förenklas och påskyndas för att maximera potentiella besparingar.

Energieffektivitet och energitrygghet kommer att prioriteras i det kommande ungerska ordförandeskapet för Europeiska unionen. Polen, som kommer att ta över ordförandeskapet efter Ungern, och som har tagit med frågan om energitrygghet i sin dagordning, kommer också att intensifiera dialogen om moderna lagstiftande och icke-lagstiftande åtgärder för att den europeiska energisektorn ska fortsätta vara konkurrenskraftig samtidigt som energieffektiviteten förbättras.

Jag måste här betona att för mig personligen är rimligheten i prognoserna och kvaliteten i Primesmodellen som EU tillämpar en allt viktigare fråga, särskilt med tanke på att man inte lyckades nå samförstånd i Cancún. Det är ett ämne för en annan debatt, men jag vill nu vädja om att uppmärksamhet fästs vid en ny efterkrisstrategi för EU:s förbrukning och efterfrågan på energi. Transport verkar vara det lämpligaste sättet att genomföra moderna, energieffektiva lösningar. EU:s energieffektivitet bör anpassas till efterfrågan, som är direkt knuten till kostnader och förändringar i medborgarnas vanor. Enligt min mening kommer förändringar att åstadkommas genom mätbara fördelar för konsumenterna, samt lämpliga incitament och långsiktiga finansieringsformer för producenterna.

Francesco De Angelis (S&D). – (IT) Herr talman, mina damer och herrar! Bendt Bendtsens betänkande är positivt av minst fyra skäl:

- Det bekräftar att energieffektivitet är det effektivaste och snabbaste sättet att minska utsläppen av växthusgaser och att ett fast åtagande att tillhandahålla resurser och investeringar på detta område kommer att leda till ekonomisk tillväxt och skapande av arbetstillfällen för små och medelstora företag.
- Det lägger fram giltiga förslag på fungerande finansieringsinstrument och uppmanar kommissionen att starkt betona yrkesutbildning, tillgång till information för de små och medelstora företagen och renovering av befintliga byggnader.
- Det sätter upp specifika mål och fastställer avtal om energiprestanda som ett instrument för inköp av garanterade energibesparingar och en språngbräda för att skapa arbetstillfällen och minska EU-medborgarnas energiräkningar.
- Slutligen kommer betänkandet att vara mer användbart om bindande utsläppsmål kan fastställas utan några om och men.

Vi måste göra det tjugoprocentiga målet till ett nåbart mål. Vi får inte låta denna möjlighet, som skulle vara ett uppmuntrande tecken för Europa, gå oss förbi.

Vladko Todorov Panayotov (ALDE). – (BG) Herr talman! Att uppnå en hög grad av energieffektivitet är EU:s grundläggande politiska mål, eftersom det är en viktig del av den övergripande strategin att bygga en konkurrenskraftig ekonomi med lägre koldioxidutsläpp som kan stimulera affärsverksamhet och förbättra sysselsättningen genom att skapa många nya jobb. Med morgondagens omröstning om handlingsplanen för energieffektivitet, kommer Europaparlamentet att sända en stark signal till kommissionen och rådet om behovet av snabba och riktade åtgärder på detta område.

För det första uppmanar jag kommissionen att genomföra en grundlig analys av hur effektiv den befintliga lagstiftningen är när det gäller renovering av det befintliga fastighetsbeståndet och högre energistandarder för nya byggen. Skapandet av en effektiv energiinfrastruktur och utvecklingen av en modern fordonsteknik är andra viktiga prioriteringar som jag hoppas kommer att ingå i kommissionens föreslagna plan för energieffektivitet för 2011.

Sammanfattningsvis vill jag säga att energieffektiviteten har potential att bli, och måste bli en lönsam affär. Det kan den göra på egen hand och ge en hög social avkastning.

Ilda Figueiredo (GUE/NGL). – (PT) Herr talman! Verkligheten visar att det inte räcker med att anta en handlingsplan för energieffektivitet. En bedömning av resultaten i handlingsplanen från 2006 bör göras och åtgärder bör vidtas för att kunna uppnå målen genom att diversifiera metoderna för att öka energieffektiviteten. Krisargumentet kan inte användas som en ursäkt för att inte uppfylla tjugoprocentmålet år 2020, inte heller för att avfärda lösningar för bekämpningen av det allvarliga problemet med energifattigdom.

Det är viktigt att rapportera positiva erfarenheter från andra länder, utan att glömma bort Kina och Förenta staterna, och att investera i finansiering av åtgärder som ökar energieffektiviteten i byggnader, allmännyttiga bostäder, transport och industri. Nödvändiga resurser bör ingå i EU:s budget för att stödja medlemsstater och familjer som har stora svårigheter. Energieffektiviteten ökar dessutom sysselsättningen, minskar fattigdomen, och är en faktor för framsteg och social utveckling. Vi måste satsa på det.

Richard Seeber (PPE). – (DE) Herr talman, herr kommissionsledamot! Ni har lagt fram en mycket bra plan och Bendt Bendtsen har gjort den ännu bättre. Vi måste lyckas bryta ekvationen "ökad ekonomisk tillväxt är lika med ökad energiförbrukning". Detta utgör en särskild utmaning för oss som politiker eftersom vi har en normal teknisk utveckling som förstås kännetecknas av att vi har energieffektivare produkter och affärsmetoder. Vi måste dock lyckas sänka våra energiräkningar trots en starkare ekonomisk tillväxt. I detta sammanhang måste vi få fram riktigt innovativa lösningar och skapa de rätta incitamenten genom vår politik. Ekonomisk historia har också visat oss att de samhällen som har haft mest framgång på lång sikt var de samhällen som gjorde denna effektivitet – både vad gäller råvaror eller energi – det motto de levde efter. Detta är särskilt en utmaning för oss européer, med vår höga levnadsstandard.

Vi måste främja energieffektivitet om vi verkligen hoppas kunna nå våra klimatmål. Jag vill också ta mig friheten att påminna er om att ett minskat importberoende av fossila bränslen fortfarande är ett viktigt politiskt mål. Det kapital som frigörs till följd av de lägre energiräkningarna utgör dessutom ytterligare en stor potential för konsumtion som kan bidra till vår långsiktiga ekonomiska tillväxt.

Med detta sagt anser jag att den strategi som ni har valt, dvs. att inte lägga fram dessa mål i bindande form, är den rätta. Vi får inte tappa bort oss i debatter om definitioner och mätproblem. Det är viktigt att vi kartlägger vägen framåt. Kommissionen och föredraganden har rätt inställning i detta avseende. Vi borde låta detta mål vara icke-bindande, men det innebär inte att vi ska sänka våra ambitioner. Av angivna skäl måste våra ambitioner fortsätta vara höga, men att välja en lösning där detta bara är möjligt genom bindande mål är inte rätt väg att gå och vår grupp kommer därför att avvisa ett sådant förslag.

Hannes Swoboda (S&D). – (DE) Herr talman! Jag vill börja med att gratulera Bendt Bendtsen för ett mycket bra betänkande. Jag har egentligen bara en kommentar, herr kommissionsledamot, och det är att du har din bakgrund i regional politik, i en stor

stat i Tyskland, medan jag har min i lokalpolitiken. Vi kommer inte att uppnå målen, bindande eller ej – och jag förespråkar bindande mål – om vi inte vänder oss direkt till stater, regioner och samhällen och förklarar för dem vad som kan göras. När jag tänker på renovering av bostäder, transportpolitik – som du tack och lov nämner ofta – och bekämpning av energifattigdom handlar det om områden som inte är reglerade på nationell nivå, utan framför allt på lokal, regional och kommunal nivå. Vi måste därför också vara aktiva på denna nivå. Det är en stor möjlighet för oss att få med städer och samhällen i det stora europeiska projektet för energieffektivitet, energibesparing och förstås andra områden inom energipolitik.

Jag vill därför be dig att agera därefter och kanske också fästa viss uppmärksamhet vid hur vi bättre kan nå fram till medborgarna, särskilt genom städer, samhällen och regioner, eftersom denna koppling är absolut nödvändigt för att dessa mål ska godtas – bindande eller ej.

Maria Da Graça Carvalho (PPE). – (PT) Herr talman, herr kommissionsledamot! Energieffektiviteten är ytterst viktig för att öka försörjningstryggheten, förbättra luftkvaliteten, minska utsläppen av växthusgaser och öka konkurrenskraften i vårt samhälle. Energieffektivitet innebär att göra mer med mindre resurser. Detta betänkande framställer en ambitiös vision om energieffektivitet genom exempelvis införandet av individuella mål och positiva incitament. Viktiga element införs i fråga om moderniseringen av energiinfrastrukturen, som t.ex. smarta nät, energieffektivitet inom byggnads- och transportsektorn, användning av informations- och kommunikationsteknik, och utveckling av vetenskaplig forskning på energiområdet.

Detta betänkande understryker behovet av att fördubbla anslagen för vetenskaplig forskning inom teknisk utveckling och demonstration på energiområdet. När det gäller finansiering, uppmanar betänkandet till utnyttjandet av strukturfonderna till stöd för energieffektivitet och kräver att detta ska prioriteras i EU:s budget efter 2013.

Mot bakgrund av ovanstående vill jag gratulera föredraganden Bendt Bendtsen för hans utmärka arbete och för den jämvikt han har åstadkommit, och vill uppmana er alla att stödja detta viktiga betänkande.

Zigmantas Balčytis (S&D). – (LT) Herr talman! Trots att många lagstiftningsåtgärder har införts på området för energieffektivitet och energibesparing, har inte alla lett till det önskade resultatet. Med den aktuella takten på framstegen kommer vi, enligt vetenskapliga studier, inte ens att uppnå hälften av det uppsatta tjugoprocentmålet. Därför måste vi vidta mer bindande åtgärder och större kontroll i medlemsstaterna. Jag anser att kommissionen, i översynen av handlingsplanen för energieffektivitet, bör allvarligt beakta att medlemsstaterna inte utnyttjar de möjligheter som finns att spara energi i tillräcklig utsträckning, vilket hindrar en ökning av energioberoendet. Det är också nödvändigt för enskilda medlemsstater att fastställa bindande mål för energieffektivitet och övervaka hur dessa genomförs, annars kommer den enorma energibesparingspotentialen att förbli outnyttjad.

Lambert van Nistelrooij (PPE). – (NL) Herr talman, herr kommissionsledamot! Jag är glad att få kommentera detta betänkande. Det är ett utmärkt betänkande eftersom det ger oss möjlighet att uppnå ett antal saker samtidigt: inte bara miljömässiga mål och mål för koldioxidminskning, men också vissa av våra mål som rör produktion och andra mål som är utformade för att garantera att vi förblir konkurrenskraftiga. Det är bra både för miljön och för plånboken.

Herr kommissionsledamot! Du har också talat om din ambition att ta fram en handlingsplan på kort tid. Låt mig, dock, påpeka tre saker: Den första punkten handlar om nationella handlingsplaner för energieffektivitet. Det finns mycket mer utrymme för förbättring där och kommissionen måste genomföra en kritisk bedömning av dessa. Du har angett att du kommer att arbeta i två steg. Det första steget kommer att handla om samråd, med vissa påtryckningar, och det andra steget kommer antagligen att innefatta en viss grad av tvång. Jag har i mina tidigare samtal med kommissionsledamoten och i mina ändringsförslag insisterat på att påtryckningar utövas och gläds över att den här frågan nu lyfts fram.

Jag har bara en fråga till kommissionsledamoten: kommer det att finnas tillräckliga verktyg för att slutföra målet när man går in i det tvingande stadiet? Skulle du kunna förklara detta för oss nu eller inom den närmaste framtiden, eller i den handlingsplan?

Den andra punkten handlar om regionalpolitik. Hannes Swoboda tog också upp frågan. Mycket mer kan göras med dessa fonder. I de flesta länderna används de tillgängliga fonderna inte till att förbättra energieffektiviteten. Jag har därför lagt fram ett ändringsförslag till artikel 81 för att förtydliga formuleringen. Det behöver inte alltid innebära mer pengar, det handlar också om att använda de befintliga resurserna på ett klokt sätt.

Till sist, den sista punkten, – och här håller jag också med Hannes Swoboda – behöver vi få medborgare, lokala myndigheter och företag att bli mer engagerade i energibesparing, med hjälp av åtgärder som t.ex. kvalitetsmärkningar, överenskommelser med borgmästare och avtal med industrisektorn. I mitt land, Nederländerna, har ett bra avtal med industrin lett till en tvåprocentig förbättring av energieffektiviteten per år. Det är ett exempel på vad vi skulle kunna åstadkomma i konkreta termer! Tack, jag önskar er all framgång, och tack till föredraganden.

Silvia-Adriana Țicău (S&D). –(RO) Herr talman! Mellan 50 och 125 miljoner européer lider av energifattigdom. Därför anser vi att man bör prioritera en politik för energibesparingar och energieffektivitet på området för allmännyttiga bostäder.

Bara en procent av de byggnader som kommer att finnas år 2020 kommer att vara nya byggnader. Därför kan man inte, när man diskuterar befintliga byggnader, tala om bindande mål utan att avsätta tillräckliga ekonomiska resurser. Vi anser därför att det krävs innovativa finansieringsmetoder och skattelättnader som kan göra investeringar i energieffektivitet attraktiva och ge långsiktigt institutionellt stöd.

Herr kommissionsledamot! Nyligen höll gruppen för Concerto-programmet ett möte i parlamentet, fem år efter att den inrättades. Tyvärr, berättade de 400 företrädarna för lokala och regionala myndigheter att det inte är känt på lokal och regional nivå att medlemsstaterna har möjlighet att utnyttja 4 procent av anslagen från den regionala utvecklingsfonden på nationell nivå för energieffektivitet i byggnader.

Jag vill därför avsluta med att be dig, Günther Oettinger, att utnyttja halvtidsöversynen till att avsätta mer medel till program för energieffektivitet och att verka för möjligheten att använda 15 procent av Eruf-medlen till energieffektivitet i den kommande budgetplanen.

Antonio Cancian (PPE). –(IT) Herr talman, herr kommissionsledamot, mina damer och herrar! Jag vill tacka föredraganden Bendt Bendtsen för hans noggranna betänkande.

Kommissionsledamoten öppnade sammanträdet med att säga – och det instämmer jag i – att vi är något retoriska i dag när vi talar om effektivitet, att osäkerhet omger det tjugoprocentiga målet, eftersom det redan har halverats, och vi vet inte riktigt vad vi ska

referera till. Jag vill tillägga att det inte finns någon kultur för energibesparing och energieffektivitet.

Vi befinner oss därför i en situation och vid en punkt där vi inte har något annat val än att ändra oss. Hur? För det första anser jag att vi bör satsa på innovation och ny teknik inom båda områden – energieffektivitet i byggnader och, framför allt, energieffektivitet inom transportsektorn.

Jag vill också understryka vikten av att ha tillräckliga resurser för att uppnå dessa mål. Jag anser att vi måste spendera för att spara. I parlamentet i dag förklarade ordförande José Manuel Barroso att euroobligationer inte kommer att användas och att han har andra finansiella instrument i åtanke.

Herr kommissionsledamot! Vi antog nyligen ett betänkande som inrättar en fond för att finansiera energieffektivitet genom att utnyttja medel som har blivit över från tidigare återhämtningsplaner. Även om den har en begränsad budget, anser jag att fonden har ett symboliskt värde eftersom den fastställer principen att locka till sig privat kapital i en modell lik offentlig-privata partnerskap, rationalisera de medel som redan finns till vårt förfogande – sammanhållningsfonder och andra – och placera dem i en behållare som kan locka till sig pengar, som i stället för att ge bort pengar lånar ut dem genom utvecklingen av större projekt. Det bör vara en rullande fond som ger mening åt allt detta.

Jag anser att detta är det rätta systemet för att söka resurser och se till att effektiviteten inte längre är ett tabubelagt ämne.

Mario Pirillo (S&D). – (IT) Herr talman, herr kommissionsledamot, mina damer och herrar! Handlingsplanen för energieffektivitet bör ses över ur ett holistiskt synsätt som kombinerar de många strategiska politiska inriktningarna i Europa.

Det är viktigt att investera i energieffektivitet eftersom det bidrar till att säkerställa att målen för utsläppsminskningarna uppnås senast 2020. Det är också viktigt att betona de initiativ som gör det möjligt att mer fullt ut utnyttja den energibesparingspotential inom EU som ännu inte har använts.

Jag gläder mig över att stor uppmärksamhet har riktats mot byggnaders energiprestanda. Initiativ av detta slag måste genomföras också på europeisk nivå. Företagen bör återigen fundera över hur de kan se till att deras produktionsprocesser och deras produkter blir mer effektiva.

Slutligen är det bra att fastställa obligatoriska effektivitetsmål, för utan sådana blir det svårt att uppnå ambitiösa resultat i EU.

Anni Podimata (S&D). – (EL) Herr talman, herr kommissionsledamot! Jag vill återkomma till en sak: betydelsen av att anta bindande mål för energieffektivitet för Europas ekonomi. Under de svåra ekonomiska förhållanden som råder i en rad medlemsstater som behöver kraftfulla stimulansåtgärder för tillväxt och för att skydda och skapa arbetstillfällen kommer ett bindande mål att skapa en lämplig investeringsmiljö för att stärka de europeiska företagens konkurrenskraft och exportpotential, särskilt små och medelstora företag som är verksamma inom teknik och tjänster för energieffektivitetsteknik.

Medlemsstaterna kommer att ta de initiativ som behövs för att stärka de marknader inom varje ekonomi där de kan erbjuda det största mervärdet och skapa flest arbetstillfällen. Dessutom kommer hushållen, företagen och den offentliga sektorn att få avsevärda komparativa ekonomiska fördelar, eftersom de kommer att få lägre energikostnader. Jag

vill därför gratulera föredraganden till betänkandet och uppmanar Europeiska kommissionen att genomföra förslagen i Bendtsens betänkande, och att därigenom samtidigt hjälpa våra ekonomier ut ur krisen.

Peter Jahr (PPE). – (DE) Herr talman, herr kommissionsledamot! Det är tydligt att energieffektivitet är ett mycket viktigt ämne och naturligtvis måste vi vara väldigt sparsamma med fossila bränslen. De nyckelsiffror vi begärde måste självklart vara en utmaning, men de måste också innehålla ett visst mått av proportionalitet; de måste alltid vara realistiska. De måste vara effektiva för samhället, men också för individen, och det måste vara ekonomiskt möjligt för fastighetsägare. För medborgarna måste det vara gripbart och möjligt att förklara och framför allt måste det vara ekonomiskt möjligt för dem. Utan allmänhetens acceptans kommer det nämligen inte att vara möjligt med klimatskydd. Det är särskilt denna aspekt som jag anser fattas i betänkandet.

Kriton Arsenis (S&D). – (EL) Herr talman, herr kommissionsledamot! Förhandlingarna i Cancún var ganska framgångsrika. Förhandlingarna om klimatförändringarna går framåt. Länder som Kina har väntat på resultatet från Cancún. De har vidtagit åtgärder också efter misslyckandet i Köpenhamn. Om vi inte investerar i områden som energiprestanda och energisparande kommer vi att förlora dubbelt så mycket. Å ena sidan kommer hushållen, företagen och de allmännyttiga tjänsterna att fortsätta att betala absurda summor och å andra sidan riskerar vi att förlora vår ledande ställning i den gröna ekonomin i Europa.

Vi måste därför tänka att om vi redan har problem med länder som Kina, hur ska vi kunna konkurrera med ett grönt Kina i framtiden? Det är därför verkligen viktigt för oss att stödja ett bindande mål för Europeiska unionen med syfte att uppnå 20 procent energisparande.

Sonia Alfano (ALDE). – (IT) Herr talman, mina damer och herrar! Den politik för energieffektivitet som hittills har genomförts av de olika medlemsstaterna inför 2020 kommer inte att göra det möjligt för oss att nå målet på en minskning av energikonsumtionen med 20 procent. Om vi har tur kan vi klara att nå en minskning på 10 procent, ett resultat som verkligen är en besvikelse.

Om energikonsumtionen fortsätter att öka kan vi riskera att inte uppnå målet på 20 procent från förnybara energikällor, eftersom det målet beräknas som en del av EU:s slutliga energikonsumtion. Jag är också starkt för ett fastställande av ett bindande mål för energieffektivitet för att se till att Europas klimatpolitik och energipolitik förstärker varandra ömsesidigt.

Tyvärr visar fakta att tillit till enskilda medlemsstaters goda vilja inte kommer att fungera. Europeiska unionen måste tydligt visa vägen med tydliga och effektiva politiska åtgärder och mål. Låt oss sluta att investera i nya anläggningar för att producera mer energi och låt oss använda våra pengar och insatser till den renaste energin i världen, den energi vi kan undvika att använda.

Slutligen uppmanar jag till att anta ändringsförslag 2 som uppdrar åt kommissionen att lägga fram ett initiativ om energiprestanda i befintliga byggnader under 2011.

Oreste Rossi (EFD). – (IT) Herr talman, mina damer och herrar! Energieffektivitet är nyckelordet för vår framtida ekonomi, men det bör vara något som främjas och inte något som föreskrivs. Man måste få med sig medlemsstaterna genom att se till att den som väljer att göra sitt företag eller sin bostad mer energieffektiv får stöd till detta.

Vi kan inte gå med på att tvinga enskilda individer att investera utan att övertyga eller uppmuntra dem. Att förbättra energieffektiviteten innebär att hjälpa miljön och spara på resurser, men på ett sådant känsligt område som detta är det avgörande att kombinera dessa val med gemenskapspolitik som syftar till att skapa en enhetlig europeisk energimarknad.

Bindande mål innebär bara onödiga och mycket ofta ineffektiva utgifter. Det är bättre att övertyga medborgarna, institutionerna och organen om att besparingar på detta område är viktiga också för människors säkerhet och livskvalitet.

Csanád Szegedi (NI). – (HU) Herr talman, mina damer och herrar! Vår ståndpunkt är att orsaken till klimatförändringarna som i allt högre grad påverkar klimatet inte endast är miljöförstöringar som människan har orsakat. Vi har dock alla ansvar för att få stopp på miljöförstöringen, både lokalt och globalt, och att med bästa förmåga göra insatser för att återställa miljön så att den blir så hälsosam som möjligt. Energieffektivitet är därför också ett viktigt inslag som vi välkomnar. De byggnader vi använder utgör ungefär 40 procent av världens energikonsumtion, och att det är därför av yttersta vikt att behandla frågan om dessa byggnader. Vi måste vidta nya åtgärder i riktning mot en ny nollnivå för koldioxidutsläpp och vi måste också finna en lösning på problemen med att modernisera de befintliga byggnaderna när det gäller energieffektivitet. Vi måste också kontinuerligt minska konsumtionen och de miljöförstörande utsläppen från fordon genom att kräva införande av hybrider och teknik där uteslutande el används. Jag är övertygad om att vi som ledamöter av Europaparlamentet och politiker måste föregå med gott exempel när det gäller energieffektivitet.

Elena Băsescu (PPE). – (RO) Herr talman! Också jag vill betona betydelsen av att främja energieffektivitet eftersom det kan ge stora fördelar för hela ekonomin. Även de sociala fördelarna måste nämnas, vilka inbegriper skapande av nya arbetstillfällen senast 2010.

Jag anser att det är viktigt att utveckla och sälja ny spetsteknologi inom energiområdet. På detta sätt kan de energiintensiva europeiska företagens konkurrenskraft behållas då de möter konkurrensen på världsmarknaden. Jag ställer mig positiv till att nå en överenskommelse om en gemensam metod för att mäta de nationella målen för energieffektivitet och övervaka framstegen mot att uppnå dem.

Jag välkomnar också kommissionens arbete ”mot ett gemensamt europeiskt energinät”. Det borde leda till praktiska förslag om att förenkla och påskynda tillståndsförfaranden för infrastrukturprojekt.

Catherine Stihler (S&D). – (EN) Herr talman! Jag vill tacka Bendt Bendtsen för att han nämnde byggindustrin i inledningen av sitt anförande. Jag skulle bara vilja uppmärksamma honom på att mitt betänkande om byggprodukter kommer att bli föremål för omröstning i januari och vi diskuterade energieffektivitet i det betänkandet också.

Två snabba punkter bara. Hannes Swoboda nämnde de lokala myndigheternas betydelse. Jag vill bara uppmärksamma parlamentet på att budgetnedskärningar som drabbar de lokala myndigheterna just nu är ett känsligt ämne särskilt i Storbritannien. Jag tror att vi måste ta upp det i de debatter och de diskussioner som kommer att bli aktuella.

Jag vill också ställa en fråga till kommissionen. I betänkandet talar vi om betydelsen av smarta mätinstrument och ett datum är fastställt till slutet av 2011 för gemensamma minimifunktioner. Kommer vi att kunna uppnå detta, Günther Oettinger? Tyvärr har vi ingen från ordförandeskapet här ikväll, men jag tror att det är viktigt. Jag vill också göra

ett tillägg till de föregående talarna och ta upp frågan om energifattigdom, som jag tror att alla parlamentsledamöter är eniga om är mycket viktig att betona.

Günther Oettinger, *kommissionsledamot*. – (DE) Herr talman, kära parlamentsledamöter! Jag vill börja med att instämma i Hannes Swobodas kommentar att genomförandet sker på platsen – regionalt och lokalt. Vi har faktiskt många, mest positiva erfarenheter av renoveringsprogram – som ofta för varje euro i allmänna medel drar till sig sex eller sju euro från privata investeringar. Vi måste också undersöka om våra regionala program kan omfattas av detta. Jag har svårt att föreställa mig att en lokal myndighet skulle ansöka till kommissionen direkt om finansiering, men att i större utsträckning öppna regionala program för genomgripande renoveringar av byggnader tycker jag skulle vara en mycket viktig åtgärd för senast nästa finansieringsperiod.

Så har vi också frågan om en rabatt på låneräntan. Vill vi använda strukturella offentliga banker för att sänka räntan på lån för renovering av byggnader? Jag skulle också vilja komma med ett inlägg om byggnadsbeståndet. Det har ofta sagts att om man ökar energieffektiviteten sparar man pengar. Det är sant, men det sker inte direkt. Om vi ser på bostadsbeståndet i Europa kan vi se att den renovering som i genomsnitt krävs för varje bostad – från fönster till aktiv och passiv isolering och till lämplig el-utrustning och lämpliga förbättringar av uppvärmningssystemen – skulle uppgå till cirka 30 000 till 60 000 euro per bostad. Man sparar inte pengar första året. Resultatet av detta är att vi behöver investera under de kommande tio åren för att energiutgifterna ska minska och återinvesteras under de kommande 40 åren. Detta betyder i grunden ett kontrakt över generationsgränserna bakåt sett. Hittills har min generation byggt upp enorma skulder, vilket de valutaproblem vi har haft visar. Nu har vi för första gången möjlighet att investera genom energieffektivitet så att våra barn under de kommande årtiondena kan skörda frukterna genom lägre energiutgifter. Kan vi göra detta? Är vi beredda att göra det? Jag räknar med er. Vi måste fastställa nya prioriteringar för budgetfrågorna. Den som lägger förslag om renoveringar genom energieffektivitet i gemenskapsbudgeten måste också se på frågan ur konsekvenssynpunkt. Vi kommer inte att få mer pengar, så hur vill vi omorganisera det hela? Det kommer att vara den avgörande frågan i detta ämne också på EU-budgetnivå

Jag vill också ta upp en andra fråga. Två ledamöter av Europaparlamentet, Yannick Jadot och Bas Eickhout, har sagt att grunden är tydlig. Jag kan dock inte hålla med, den är inte tydlig. Jag säger det med Europeiska rådets beslut på bordet framför mig. I Europeiska rådets senaste beslut från mars i år framgår – och jag citerar – ”och närma sig en 20 procents ökning av energieffektiviteten” vilket i sig innebär minskad kontinuitet. Skälet till det är att ”att närma sig en 20 procents ökning” också betyder att 18, 19 eller 17 procent också skulle vara tillräckligt. Jag håller fast vid 20 procent, utan ändring, även om Europeiska rådet tog ett steg tillbaka från detta för första gången i mars. I beslutet från mars 2007 hänvisas till beräkningar av energikonsumtionen 2020, vilken skulle minskas med 20 procent.

Det organ som genomför studier för Europa är i detta fall Primes. Jag citerar tre kolumner med siffror för att visa er vilka problem vi ställs inför i detta sammanhang, vilket inte har tagits upp tidigare. Italiens energikonsumtion för 2007 var 173 miljoner ton. Beräkningen för 2020 var en ökning till 208 miljoner ton, från vilket 20 procent sedan skulle subtraheras. Det innebär att Italien i stort sett är där landet var tidigare. Den beräknade siffran stiger och 20 procent subtraheras.

Eller låt oss ta ett exempel på ett verkligt litet land – Luxemburg. Luxemburgs energikonsumtion för 2007 var 4,6 miljoner ton. Beräkningen stiger till 5,6 miljoner ton, men siffran minskar sedan till 4,5 miljoner ton igen. Eller låt oss ta Portugal som exempel. Konsumtionen för referensåret var 23,8 miljoner ton, och den siffran ökar sedan till 30 miljoner innan den går tillbaka till 24 miljoner. Vi måste mycket snart diskutera beräkningarna. Detta är den avgörande punkten och den måste tas upp kortfattat under de övergripande diskussionerna i land för land.

Många av er har förespråkat bindande mål. Jag är optimist och realist. Om vi i kommissionen skulle lägga fram bindande mål för varje medlemsstat skulle de i dag förkastas av medlemsstaterna, där vi alla också är medborgare. Det finns därför inga möjligheter att göra så, eftersom vi då inte skulle uppnå något alls. Kanske skulle en plan i två steg, där vi får med oss medlemsstaterna, vara mer realistisk och mer relevant. I en sådan plan skulle jag instruera medlemsstaterna att nu inrätta nationella effektivitetsplaner på frivillig basis, men de 20 procenten skulle gälla generellt. Om vi om två år ser att vi inte har gjort tillräckligt konsekventa framsteg, utfärdar vi bindande mål som medlemsstaterna då förmodligen inte skulle kunna förkasta. Jag ber er alla att undersöka om detta – också med den kunskap som era regeringar har – kanske skulle vara en bättre väg att gå för Europa för att uppnå våra gemensamma mål.

Nationella handlingsplaner krävs, oavsett om de är bindande eller frivilliga. Vi kan undersöka innehållet, kontinuiteten och konsekvenserna av planerna ur politisk synpunkt. Vi kommer med säkerhet inte heller att godta att några planer lämnas oförändrade om inte innehållet uppfyller våra specifikationer. Vi skulle av politiska skäl skicka tillbaka alla sådana planer.

Jag vill tacka er alla för i dag. Jag ser med glädje fram emot att återvända hit till parlamentet i mars för att formellt inleda diskussionerna med ett förslag. Betänkandet är ett utmärkt första steg i riktning mot detta.

Bendt Bendtsen, *föredragande*. – (DA) Herr talman, herr kommissionsledamot, mina damer och herrar! Tack för en konstruktiv diskussion. Om människor sitter och lyssnar till detta kan det tyckas som om det råder stor oenighet kring energieffektivitet. Vare sig vi har bindande mål eller inte är energieffektivitet något som vi måste ta ställning till. Det är något vi måste göra något åt. Jag skulle vilja påpeka att vi har haft en bred diskussion i denna fråga – bindande mål – föredragandena har naturligtvis också diskuterat fakta och enats om att det är viktigt för oss att garantera överensstämmelse med den aktuella EU-lagstiftningen på detta område. Vi har infört lagstiftning i ganska många frågor. Det är viktigt att denna lagstiftning följs och det är viktigt att den genomförs. Det är också viktigt för oss att vidta åtgärder för städernas utveckling, byggnader, användning av ny energiteknik och för en bättre produktpolitik. Transporter är också något som vi måste ta ställning till och sist, men inte minst, är det viktigt att se till att många av dessa energiinitiativ finansieras i framtiden. Ur min synvinkel finns det fortfarande mycket mogen frukt inom räckhåll som vi kan plocka – med andra ord, många möjligheter att öka energieffektiviteten i Europa.

Varför är detta så viktigt nu? Jag ska inte upprepa det som parlamentsledamot Arturs Krišjānis Kariņš från Lettland sade i detta sammanhang, nämligen att Europa betalar ganska mycket pengar både till Mellanöstern och Ryssland. Skulle inte dessa pengar kunna användas på ett bättre sätt i Europa? Det är inte allt; det råder inga tvivel om att Europa vill vara ledande på detta område, det är nödvändigt för oss att investera. Investeringarna kommer naturligtvis att ha positiva effekter såsom högre sysselsättning, mer innovativa företag och nya arbetstillfällen – särskilt arbeten i de små och medelstora företagen i Europa.

Efter att ha sagt detta vill jag tacka alla här i parlamentet som har varit delaktiga. Jag vill tacka kommissionen och de berörda enheterna. Jag vill säga att ni alla har varit mycket villiga att samarbeta och jag vill tacka min egen grupp som jag har kunnat känna stor tillit till och som har stött mig hela vägen genom arbetet med betänkandet. Jag vill också tacka skuggföredragandena för deras mycket konstruktiva samarbete där de också visade motstånd. Det som dock är viktigt nu är att vi har kommit så långt att parlamentet sänder en tydlig signal till kommissionen om den väg vi måste gå för att uppnå energieffektivitet i framtiden.

ORDFÖRANDESKAP: McMILLAN-SCOTT

Vice talman

Talmannen. – Debatten är avslutad.

Omröstningen kommer att äga rum imorgon (onsdagen den 15 december 2010).

Skriftliga förklaringar (artikel 149 i arbetsordningen)

Cristian Silviu Buşoi (ALDE), *skriftlig.* – (RO) Åtgärder för energieffektivitet är nödvändiga för att EU ska kunna uppnå de mål som EU har ställt upp för att bekämpa klimatförändringarna. Vi har ett mål att minska energikonsumtionen med 20 procent. Vi har dock direktiv för de andra två målen i vilka det tydligt fastställs hur målet ska uppnås, men vi saknar ett sådant instrument för energieffektivitet. Av detta skäl anser jag att vi måste ha ett direktiv om energieffektivitet.

För att kunna nå de resultat vi vill måste dessutom energieffektivitet främjas på varje nivå på alla politikområden, både på nationell nivå och på europeisk nivå. Innovation är en av nycklarna för framgång i detta hänseende. Av detta skäl anser jag att det framtida ramprogrammet för forskning bör låta energieffektivitet vara en prioritering.

Sist, men inte minst, anser jag att de offentliga myndigheterna måste föregå med gott exempel i detta sammanhang och göra de byggnader som de själva äger till byggnader där energieffektivitet tillämpas.

Medlemsstaterna kan dessutom främja energieffektivitet genom de krav som fastställs i förfaranden för offentlig upphandling. Företag som använder renare teknik måste därför prioriteras.

Slutligen kan medlemsstaterna främja efterfrågan på miljövänliga produkter genom att genomföra skatteåtgärder eller införa subventioner som är förenliga med den inre marknaden.

Elisabetta Gardini (PPE), *skriftlig.* – (IT) Handlingsplanen för energieffektivitet är inte en tävling där hinder och svårigheter finns utplacerade längs vägen, utan är början på en kulturell process, ett nyckelmål för EU-politiken, vilket syftar till att påverka individers och företags beteenden. Det är en process som inte underlättas genom strikta krav som leder till kostnader som medborgarna och företagen inte klarar av, utan som underlättas genom verkliga stimulansåtgärder; en process som förverkligas genom energiinfrastruktur, förändrad stadsutveckling, förändrade produkter, förpackningar och transporter. Jag vill påpeka att energieffektivitet anses vara det mest kostnadseffektiva sättet att hantera utsläppen av växthusgaser och andra utsläpp som härrör från energiproduktion. Enligt en studie som genomfördes av Confindustria, den allmänna sammanslutningen för den italienska industrin, kan energieffektivitet ha sociala och ekonomiska effekter på hela den

nationella ekonomin, vilket motsvarar ett värde på 238 miljarder euro och kan öka värdet på den totala produktionen och som i sin tur kan leda till en ökad sysselsättning motsvarande ca 1,6 miljoner standardenheter för arbete under perioden 2010–2020. Jag anser därför att det är nödvändigt att inte bara investera i denna sektor, utan att också garantera effektivt genomförande och förstärkning av de tillgängliga EU-instrumenten.

Adam Gierek (S&D), *skriftlig*. – (PL) Energieffektivitet innebär i rent allmänna ordalag att den enskilda konsumtionen begränsas genom att användningen av apparater begränsas. Viktiga möjligheter för att öka den övergripande energieffektiviteten finns dock inom fysikaliska och kemiska industriprocesser vilka grundas på följande: 1) en bättre användning av heta strömmar från fossila bränslen eller kärnbränsle genom att a) låta Carnot-processen övergå till en högre temperatur och ett högre tryck; b) att på lämpligt sätt återanvända spillvärme, t.ex. i kraftvärmeprocesser; 2) att minska Ohm-motståndet vid strömöverföring; 3) att minska värmeresistensen i värmeväxlare; 4) att öka värmeresistensen genom att isolera material inom byggnadsindustrin; 5) att minska friktionsmotståndet; 6) att minska förluster i magnetfält; 7) att förkorta mycket långa kedjeprocesser för konvertering av energi.

Det politiska 20-20-20-målet senast 2020 innebär därför inte endast att begränsa energianvändningen med 20 procent brutto t.ex. på grund av prisökningar, eftersom detta endast skulle leda till minskad levnadsstandard, utan i stället att rationalisera, vilket skulle göra det möjligt att skapa 20 procent fler användbara arbeten från samma mängd primär energi. Det behövs därför lämpliga metoder för medlemsstaterna för att utvärdera genomförandet av detta politiska mål.

András Gyürk (PPE), *skriftlig*. – (HU) Översynen av handlingsplanen för energieffektivitet från 2006 är en allt mer brådskande uppgift, eftersom det med tanke på EU:s 20-20-20-mål är som tydligast att framstegen är bristfälliga när det gäller målen för energieffektivitet. Många initiativ går redan i rätt riktning, men de resultat som hittills har uppnåtts hindras av en rad möjligheter som inte tagits tillvara. Europa har precis börjat erkänna att man inte har gjort tillräckliga framsteg och har insett att man inte har råd med lyxen att ta lätt på utveckling av energieffektivitet. Sådana investeringar kan minska utsläppen till en lägre kostnad än andra lösningar och kan omedelbart stärka ekonomin. Ett tecken på en positiv vändpunkt är att även de hittills outnyttjade resurserna från programmet för ekonomisk återhämtning kan användas för utveckling av energieffektivitet och miljövänliga investeringar på grundval av Europaparlamentets beslut.

I Energi-2020-strategin, som offentliggjordes av Europeiska kommissionen i november, får också energieffektivitet högst prioritet. I betänkandet av Bendtsen formuleras nu specifika rekommendationer om hur våra möjligheter kan användas mer effektivt. Det gläder mig att innovativa lösningar som smarta nät och energitjänsteföretag som gör investeringar som genererar vinst på energieffektivitet också har tagits upp i betänkandet. Finansiering är dock fortfarande den viktigaste frågan. Stöd till energieffektivitet måste tas med i EU:s långsiktiga budgetar med särskild hänsyn till program för återuppbyggnad av byggnader i de före detta socialistiska länderna. På det här området kan omfattande besparingar göras med ganska små insatser.

Jiří Havel (S&D), *skriftlig*. – (CS) Energieffektivitet är en av huvudprioriteringarna i Europa 2020-strategin och Energistrategin för Europa 2011–2010 som också gör det betänkande som lagts fram mycket viktigt och aktuellt med tanke på det toppmöte som nyligen ägde rum i Cancún. Betänkandet bygger på handlingsplanen för energieffektivitet

från 2006, i betänkandet uppmanas kommissionen att uppdatera denna plan, se över direktivet om energitjänster och även att införa bindande mål för att uppnå förbättringar på 20 procent med avseende på energieffektivitet senast 2020. I betänkandet diskuteras argument för fördelarna med högre energieffektivitet: sociala fördelar (potentiellt kan 1 miljoner arbetstillfällen skapas eller försvinna i energifattigdom i EU), ekonomiska fördelar (potentiella energibesparingar på upp till 100 miljarder euro), strategiska fördelar (för de europeiska företagens konkurrenskraft genom energisparande) och, sist men inte minst, fördelar för energitryggheten (EU blir i högre grad självförsörjande). Betänkandet innehåller rekommendationer på områdena för energiinfrastruktur, utveckling av städer och byggnader, informations- och kommunikationsprodukter, anbudsförfarande och finansiering. Jag anser att finansieringskällornas roll (strukturfonderna, Europeiska centralbankens instrument Elena, nationella fonder för energieffektivitet etc.) inom finansiering av projekt för energieffektivitet är särskilt viktig. Generellt sett anser jag att det betänkande som Bendt Bendtsen har lagt fram innehåller en noggrann analys i denna fråga och relevanta rekommendationer om energieffektivitet, och jag rekommenderar därför att detta betänkande ska godkännas i dess form enligt förslaget.

Edit Herczog (S&D), *skriftlig*. – (HU) Det är av grundläggande intresse för EU och alla EU:s medlemsstater att göra så mycket som möjligt av så lite energi som möjligt. Därigenom kan beroendet av energi från tredjeländer minskas, energitryggheten kan öka, liksom Europeiska unionens konkurrenskraft. Energieffektivitet måste därför prioriteras särskilt vid genomförandet av Europa 2020-strategin, och det bör vara ett villkor i principerna för denna strategi att använda så mycket medel ur energifonder som möjligt. I enlighet med de mål som ställts upp i Europa 2020-strategin (från 2005 och därefter) innehåller Ungerns nationella handlingsplan mycket ambitiösa framsteg inom både området för förnybara energikällor och inom energieffektivitet. Fonden för krediter inom energieffektivitet (EHA) har varit verksam sedan 1991 och har gett stöd till medborgarnas investeringar i energieffektivitet.

Ungerns regering planerar dessutom att förbättra energieffektiviteten inom den största konsumerande offentliga sektorn med 60 procent genom att modernisera offentliga institutioner (bland annat genom installation av solfångare samt modernisering av isolering och värmesystem) med utgångspunkt från förslaget till det omfattande programmet för byggnadsenergi och klimatskydd. Detta är stora planer, men genomförandet av dem har allvarligt äventyrats av den finansiella och ekonomiska kris som råder ännu idag. Vi måste därför uppmana kommissionen att verkligen uppmärksamma de nationella planerna och genomförandet av dem samt att se till att de EU-direktiv som hittills har antagits införlivas i den nationella lagstiftningen, eftersom det kan vara en förutsättning för hur väl genomförandet av energistrategin 2020 kan lyckas och hur väl målen att minska koldioxidutsläppen kan uppnås. Man kan dessutom endast förvänta sig framsteg på detta område om lämpliga finansiella instrument och adekvat lagstiftning tillämpas.

Jarosław Kalinowski (PPE), *skriftlig*. – (PL) Ökad energieffektivitet bidrar direkt till att förbättra energitryggheten för hela EU. Om förändringar införs på rätt sätt kommer de att leda till minskade utsläpp av föroreningar. Det är definitivt en mycket positiv inriktning på utvecklingen som stöder våra insatser för att bekämpa klimatförändringarna. Att använda modern teknik i moderniseringen av infrastrukturen kommer också att garantera ekonomiska besparingar och därmed ekonomisk tillväxt i EU:s medlemsstater. Som föredraganden själv betonar kommer nya arbetstillfällen skapas inte bara i städerna, utan också på de lokala marknaderna och på landsbygden. Alla dessa mål kommer naturligtvis att inledningsvis kräva lämpliga resurser och investeringar. Jag anser dock att det helt klart

ligger stort värde i att se till att Europa har en ekonomi som sparar energi och som är effektiv och miljövänlig.

Petru Constantin Luhan (PPE), *skriftlig*. – (RO) Europeiska unionen måste vidta åtgärder för att säkerställa den framtida energiförsörjningen och skydda unionens centrala energiintressen. Åtgärder för energieffektivitet spelar en avgörande roll för att uppnå detta genom att garantera att de klimat- och energimål som fastställts uppnås till lägsta möjliga kostnad. Jag anser att initiativ måste tas till omfattande samråd med lokala och regionala företrädare för att fastställa väl definierade riktlinjer för energieffektivitet och stöd måste ges genom att utforma projekt och garantera tillgång till de 9 miljarder euro som kommissionen har avsatt via sammanhållningspolitiken. Klok användning av dessa medel kommer att göra det möjligt för oss att uppnå målet på 20 procent energieffektivitet, vilket till stor del kommer att hjälpa oss att uppfylla Europeiska unionens mål rörande hållbarhet och konkurrenskraft. Att minska konsumtionen genom energieffektivitet är det mest hållbara sättet att minska beroendet av fossila bränslen och kommer att leda till en betydande minskning av importen (cirka 25–26 procent).

Alajos Mészáros (PPE), *skriftlig*. – (HU) När det gäller översynen av handlingsplanen för energieffektivitet är energieffektivitet ett av de mest effektiva sätten att minska koldioxidutsläppen och utsläppen av andra gaser. Det ger också enorma fördelar för skapande av nya arbetstillfällen och för tillväxten. Sedan antagandet av handlingsplanen för energieffektivitet 2006 har miljön genomgått omfattande förändringar. Jag anser därför absolut att EU:s politik för energieffektivitet måste ses över, och att det är en nödvändig åtgärd att se till att den ligger i linje med våra aktuella prioriteringar. Enligt min åsikt bör vi använda det dokument där resultaten och bristerna i 2006 års handlingsplan utvärderas som utgångspunkt för denna utvärdering. Vi måste göra allt för att kunna uppfylla det mål på 20 procent som fastställs i Europa 2020-strategin.

De värden som gäller utsläpp och förnybara energikällor är lätta att mäta, medan siffror rörande energieffektivitet är svårare att beräkna. För att kunna göra detta behöver vi kommissionens hjälp. Genom de statistiska uppgifter som kommissionen tillhandahåller kan vi följa upp de förändringar som blir följden av vår energipolitik. Det är väl känt att energieffektivitet i byggnader också innebär avsevärda möjligheter. Vi måste därför insistera på att de befintliga byggnaderna moderniseras, eftersom andelen nybyggnationer minskar. Det finns ett stort antal byggnader, huvudsakligen i de centraleuropeiska länderna, vilka efter lämplig renovering kan ha stor potential i fråga om energieffektivitet. När det gäller lagstiftningsåtgärder för att stödja lösningar med avseende på energieffektivitet ligger Förenta staterna och Kina före oss. Vi måste göra allt för att minimera vår nackdel. Europeiska unionen och medlemsstaterna måste stödja åtgärder och insatser för att öka finansieringen på detta område.

Pavel Poc (S&D), *skriftlig*. – (CS) Även om Europeiska unionen har fastställt mål för att minska energikonsumtionen med 20 procent senast 2020, så är dessa inte bindande, vilket dock är fallet beträffande målen för att minska utsläppen och öka användningen av förnybar energi. Medlemsstaterna är därför inte tillräckligt motiverade för att nå bästa möjliga resultat inom området för energieffektivitet. Tekniken och de praktiska förfarandena för att förbättra energieffektiviteten finns redan, men eftersom det inte kommer att finnas några bindande mål kommer dessa projekt inte att finansieras på adekvat sätt och kommer följaktligen inte att genomföras. Om EU ska uppnå sitt mål senast 2020 innebär det dock ekonomiska besparingar upp till 78 miljarder euro om året. Förutom att minska beroendet av importen av olja och naturgas och därigenom främja trygg energiförsörjning skulle det också innebära

betydande besparingar för hushållen. Jag anser att denna faktor är ytterst viktig, eftersom antalet personer som lever i så kallad energifattigdom för närvarande ökar, vilket innebär att el- och gasfakturer äter upp större delen av familjens budget. Om bindande mål fastställdes skulle dock hushållen kunna spara upp till 1 000 euro per år enligt siffror från Europeiska kommissionen. Förutom ökad konkurrenskraft skulle förbättrad energieffektivitet också främja skapande av nya arbetstillfällen och leda till minskade koldioxidutsläpp motsvarande cirka 780 miljoner ton, vilket är mer än vad som krävs enligt Kyotoprotokollet.

Daciana Octavia Sârbu (S&D), *skriftlig. – (EN)* Fördelarna med att minska energikonsumtionen och beroendet i Europa skulle genast vara ekonomiska, miljömässiga och politiska fördelar. Handlingsplanen för energieffektivitet har därför långtgående konsekvenser. Jag var föredragande för yttrandet från miljöutskottet om informations- och kommunikationsteknikens bidrag till energieffektivitet, och jag vet att en av de viktigaste uppgifterna här är att underlätta integrationen av förnybara energikällor inom energiförsörjningen. Smarta nät kan bidra till att uppnå detta, medan smarta mätare i hushållen kan göra oss medvetna om när vi kan spara energi och på så sätt hjälpa oss att minska konsumtionen. Kommissionen måste koncentrera sig ordentligt på dessa båda delar av handlingsplanen och medlemsstaterna måste ge sitt fulla stöd till att etablera den infrastruktur som är nödvändig för att detta ska bli verklighet, vid behov genom kontrakt om offentlig upphandling.

Vladimir Urutchev (PPE), *skriftlig. – (EN)* Energieffektivitet är den mest kostnadseffektiva åtgärden för att minska utsläppen av växthusgaser. Genom lägre energikonsumtion blir vi mindre beroende av import av olja och gas och prisvariationen på dessa produkter. Det är av avgörande betydelse att rikta in investeringarna på energieffektivitet och att begränsa våra utgifter på olja och gasimport. Dessa pengar bör användas till att skapa arbetstillfällen i små och medelstora företag, inom jordbruket, skogsbruket och industrin. Kommissionens beräkningar har visat att en 20-procentig ökning av energieffektiviteten potentiellt kan skapa så mycket som en miljon nya arbetstillfällen i Europa och att ett medelhushåll kan spara åtminstone 1 000 euro per år. Mycket har uppnåtts sedan den förra handlingsplanen för energieffektivitet, men det finns inga bevis för att målet kan uppfyllas senast 2020. Nya instrument för att främja energisparande bör införas på EU-nivå och nationell nivå med tyngdpunkt på två huvudområden: renovering av befintliga byggnader och åtgärder för att främja finansieringar. Gamla byggnader har den högsta effektivitetspotentialen och lämpliga finansiella instrument för att utnyttja denna potential saknas. Dessa båda frågor bör behandlas ordentligt i översynen av handlingsplanen för energieffektivitet för att saker och ting ska gå i önskad riktning.

19. Upphävande av direktiven om metrologi (debatt)

Talmannen. – Nästa punkt är betänkandet av Anja Weisgerber för utskottet för den inre marknaden och konsumentskydd om förslaget till Europaparlamentets och rådets direktiv om upphävande av rådets direktiv 71/317/EEG, 71/347/EEG, 71/349/EEG, 74/148/EEG, 75/33/EEG, 76/765/EEG, 76/766/EEG och 86/217/EEG om metrologi (KOM(2008)0801 – C6-0467/2008 – 2008/0227(COD)) (A7-0050/2010).

Anja Weisgerber, *föredragande. – (DE)* Herr talman, herr kommissionsledamot Tajani, mina damer och herrar! Jag vill börja med att framföra mitt varma tack till skuggföredragandena från utskottet för den inre marknaden och konsumentskydd, de som

bidrog till att utarbeta detta betänkande och alla som har bidragit till detta utmärkta resultat. Utan det konstruktiva och mycket öppna samarbetet med både kommissionen och det belgiska ordförandeskapet skulle det inte vara möjligt att avsluta detta paket i morgon.

Som ni säkert kan föreställa er är jag mycket nöjd med detta resultat. Genom upphävandet av sammanlagt åtta gamla och föråldrade direktiv kommer vi att kunna ta ytterligare ett steg mot mindre byråkrati i EU. Det intressanta med dessa direktiv är att de i stor utsträckning har blivit föråldrade därför att de redan har ersatts av internationella normer som utgör det senaste på detta område. Medlemsstaternas regler och förordningar blir när allt kommer omkring ofta föråldrade på grund av harmoniserade EU-regler och bestämmelser. I detta fall har EU-bestämmelser och förordningar blivit överflödiga tack vare internationella föreskrifter.

Om vi vill göra framsteg i riktning mot vårt mål att ha 25 procent mindre byråkrati i EU fram till 2012 måste vi nu gå från ord till handling. För att citera ordföranden i högnivågruppen av oberoende intressenter för administrativa bördor, Edmund Stoiber, räcker det inte att vi i EU gör en liten ansats, vi måste agera bestämt. Med andra ord måste våra ord följas av konkreta åtgärder. Men när det gäller dessa åtgärder är detaljerna ofta problemet. Av detta direktiv, genom vilket de åtta direktiven om metrologi upphävs, framgår detta än en gång på ett tydligt sätt. Mätinstrument för kallvattenmätare för vatten som inte är rent, alkoholmätare, vissa vikter, manometrar för bestämning av lufttrycket i fordonsdäck och utrustning för att mäta hektolitervikten av säd eller storleken av tankvolymen på fartyg har i praktiken ersatts av modernare digital utrustning. Den föråldrade utrustningen används alltmer sällan och bestämmelserna för sådan utrustning kan därför avskaffas. Det finns inte heller några följder för den inre marknadens funktionssätt eller för den höga standarden för konsumentskydd, som fortfarande är mycket viktig för oss.

Ändå har rådet under någon tid blockerat detta paket. Vi har emellertid lyckats nå en rimlig kompromiss mellan rådet och parlamentet i den informella trialogen och har till och med lyckats göra detta vid första behandlingen – vilket alltid är undantag snarare än regel, när det gäller oss. Huvudinnehållet i denna överenskommelse är följande: Ett direktiv – nämligen det som gäller kalibreringen av tankvolymen på fartyg – ska ersättas omedelbart, dvs. med verkan från den 1 juli 2011, medan de återstående sju direktiven kommer att upphävas så snart den omarbetade versionen av ramdirektivet för mätinstrument, som kommissionen för närvarande arbetar på, har antagits. Kommissionen kommer att lägga fram ett nytt förslag till ramdirektiv för mätinstrument i slutet av april 2011. Tanken är att kommissionen, när den granskar ramdirektivet, också kommer att undersöka om och i så fall vilka delar av de gamla direktiven som bör behållas och som därför i detta syfte bör införlivas med ramdirektivet för mätinstrument. Om medlemsstaterna tillhandahåller bevis på att vissa delar i de sju direktiven fortfarande är nödvändiga, till exempel av skäl som gäller konsumentskydd, såsom bestämmelser i direktivet om manometrar för bestämning av lufttrycket i fordonsdäck, kommer dessa delar att införlivas med ramdirektivet om mätinstrument. Så snart den omarbetade versionen av ramdirektivet om mätinstrument har antagits kommer de återstående direktiven att upphävas.

Detta är en signal om att EU menar allvar med att minska byråkratin och att vi är angelägna om att skapa villkor för en hållbar ekonomisk tillväxt. Jag är stolt över att Europaparlamentet på detta sätt bidrar till att minska byråkratin och att skapa bättre, effektivare och enklare lagstiftning.

Låt mig bara avsluta med att säga några ord om jämförelsetabellerna. Detta är de tabeller som medlemsstaterna bör utarbeta för att visa hur de har genomfört direktivet. I slutändan enades vi om en mildare formulering i detta avseende. Vi kämpade emellertid för strängare formuleringar i framtiden och nådde vårt mål i detta avseende. Talmanskonferensen kommer i enlighet härmed att förespråka denna sak i rådet och kommissionen. Detta är en framgång som vi måste tacka föredragandena och skuggföredragandena för.

Antonio Tajani, *kommissionens vice ordförande*. – (IT) Herr talman, mina damer och herrar! Jag vill börja med att gratulera Anja Weisgerber och tacka henne för det grundliga arbete som hon har lagt ner på ett invecklat och komplicerat förslag, som har stått i centrum för en lång debatt. Hennes arbete har därför inte varit lätt och att det har varit möjligt att nå en överenskommelse vid första behandlingen visar föredragandens skicklighet när det gäller att nå en bra överenskommelse.

Detta beslut är ett mycket viktigt steg inom området för förenkling och intelligent lagstiftning. Bättre lagstiftning måste vara något som EU-institutionerna strävar efter i allt större omfattning och kommissionen är helt enig om att vilja inrikta sig på ännu bättre EU-lagstiftning.

Som föredraganden påpekade kommer vi genom detta förslag att upphäva åtta föråldrade direktiv som gäller sex kategorier av rättsliga mätinstrument på grund av att de instrument som täcks av direktivet i fråga nu är föråldrade och att den motsvarande handeln minskar. Dessutom finns det inga hinder för att handla med tekniskt mer avancerade ersättningsprodukter som inte ryms inom räckvidden för direktiven.

I framtiden är det möjligt att medlemsstaterna vill anta nationella bestämmelser. Därigenom kommer man emellertid inte att skapa nya handelshinder, eftersom det finns internationella normer genom vilka man fullständigt reglerar dessa gamla instrument och även de flesta av de mer avancerade ersättningsprodukterna.

Enligt Världshandelsorganisationens överenskommelse om tekniska handelshinder måste medlemsstaterna grunda sin lagstiftning på dessa internationella normer. Enligt EU-fördraget måste medlemsstaterna också ömsesidigt erkänna motsvarande produkter som säljs legalt i en annan medlemsstat.

Kommissionen välkomnar därför kompromissen vid första behandlingen mellan parlamentet och rådet, där man föreskriver att ett direktiv ska upphävas i juli 2011 och de andra sju direktiven i december 2015.

Slutligen betonar kommissionen det gemensamma uttalandet av de tre institutionerna och fastställer att den är villig att på nytt undersöka de argument för harmonisering som har lagts fram under lagstiftningsprocessen. Som redan har nämnts kommer vi att hänvisa till dessa argument i slutet av april 2011 och, när det är lämpligt, lägga fram lagstiftningsförslaget i enlighet med principerna för bättre lagstiftning.

Lara Comi, *för PPE-gruppen*. – (IT) Herr talman, mina damer och herrar! Jag stöder helt föredragandens ståndpunkt när det gäller kommissionens förslag att upphäva åtta direktiv inom området för metrologi.

Framför allt välkomnar jag förslaget att det är klokt att ge medlemsstaterna tillräcklig tid att analysera de möjliga konsekvenserna av ett upphävande i samband med översynen av mätinstrumentdirektivet (MID).

Trots att jag stöder de övergripande målen med bättre lagstiftning och förenkling, som också främjas genom Lissabonstrategin, anser jag att det är nödvändigt att ge medlemsstaterna den tid de behöver för att undersöka om ett upphävande av direktiven kommer att leda till rättslig osäkerhet. Denna situation skulle bidra till att lindra den oro som har uttryckts av de olika medlemsstaterna att de inte har tillräcklig tid att hantera det rättsliga vakuum som skulle uppstå genom ett upphävande.

Detta är därför en utmärkt kompromiss mellan den ståndpunkt som har intagits av kommissionen, som är för ett fullständigt upphävande av alla direktiven och mot nya förordningar inom detta område inom ramen för MID, och de kritiska ståndpunkter som inledningsvis har intagits av medlemsstaterna när det gäller detta förslag.

Evelyne Gebhardt, *för S&D.* – (DE) Herr talman, herr kommissionsledamot! Jag vill tacka Anja Weisgerber för det mycket kollegiala samarbete vi har haft. För min grupp vill jag säga att jag är långt ifrån lycklig över upphävandet av dessa åtta direktiv. Det finns ett antal föråldrade mätinstrument vars bestämmelser och förordningar avskaffas, men vi har under debatterna noterat att detaljerna är problemet, som ni själv har sagt. Det var därför inte tydligt om det verkligen var rätt att välja denna väg. Min grupp kommer att rösta för denna kompromiss mot bakgrund av att vi har fått en försäkran från kommissionen att den kommer att undersöka tanken att, där det är nödvändigt, på lämpligt sätt införliva dessa mätinstrument i EU:s mätinstrumentsdirektiv (MID). Detta åtagande att undersöka – även detta, antar jag – kommer också att tas på mycket stort allvar och ägnas stor uppmärksamhet. Vi röstar för kompromissen på detta villkor, väl medvetna om att det fortfarande finns några frågor som behöver undersökas.

Vad gäller jämförelsetabellerna vill jag vid den här tidpunkten säga att vi nu har fastställt att vi är beredda att acceptera den milda formulering som för närvarande finns i denna text, men att detta är ett av de sista dokument där vi har accepterat detta, eftersom detta för oss verkligen handlar om att EU-lagstiftning, som införs så snart medlemsstaterna har gett sitt samtycke, verkligen genomförs på rätt sätt. Vi kan emellertid bara kontrollera detta om vi får information, och vi får bara information från dessa jämförelsetabeller. Vi kommer i alla händelser att arbeta för att åstadkomma detta.

Cristian Silviu Buşoi, *för ALDE-gruppen.* – (EN) Herr talman! Jag vill gratulera föredraganden och de andra kollegerna som har bidragit till detta ärende. Trots att det inledningsvis verkade vara ett mycket tekniskt ärende framgick det slutligen mycket tydligt att man genom det politiska beslutet skulle finna en lösning för detta betänkande.

Vi behöver förenkla gemenskapens regelverk genom att upphäva de direktiv som innehåller bestämmelser om sätt att mäta som inte längre används på grund av tekniska framsteg och användningen av internationella normer. Kommissionens strategi är rimlig. Om man genom den ömsesidiga erkänningsprincipen garanterar fri rörlighet och om det inte finns något specifikt hinder behövs inga ytterligare tillägg och de tekniska specifikationerna bör antas av medlemsstaterna.

Emellertid bör inte upphävandet av direktivet leda till några nya hinder för den fria rörligheten eller till ytterligare administrativa bördor. Vi måste också se till att det inte blir några luckor mellan de gamla direktiven när de upphävs och direktivet från 2004 om mätinstrument.

Dessutom blev det genom det betänkande som antogs vid första behandlingen i utskottet för den inre marknaden och konsumentskydd möjligt att ta med bestämmelser om de

mätinstrument som täcks av de direktiv som upphävs i det övergripande mätinstrumentdirektivet. Medlemsstaterna har fått mer tid att undersöka om upphävandet av direktiven kommer att leda till rättslig osäkerhet.

I betänkandet finns en bestämmelse om att kommissionen ska bedöma om de mätinstrument som ryms inom räckvidden för de upphävda direktiven måste inbegripas i räckvidden för mätinstrumentdirektivet. Med hänsyn till att ett övergripande beslut också, tillsammans med andra skuggföredragande, har fattats om jämförelsetabellerna föreslår jag att vi stöder den text som har överenskommit med rådet vid första behandlingen.

Heide Rühle, för *Verts/ALE-gruppen*. – (DE) Herr talman! Även jag vill tacka föredraganden och skuggföredragandena för deras gedigna samarbete. Jag anser att jag kan fatta mig kort, eftersom alla viktiga punkter redan har behandlats.

Vår grupp kommer helt klart att stödja kompromissen, men vi arbetar också utifrån antagandet att kommissionen åter kommer att granska saker och ting i översynen av mätinstrumentdirektivet (MID). Vi stöder helt klart att man kom fram till denna kompromiss om jämförelsetabellerna. Det finns emellertid en tidsgräns för denna kompromiss och i framtiden måste rådet reagera mycket starkare. Vi är inte längre beredda att ge vika. I slutändan måste det också bli möjligt att övervaka medlemsstaterna och för att göra detta är vi i stort behov av jämförelsetabeller.

Edvard Kožušník, för *ECR-gruppen*. – (CS) Herr talman! Från första början har jag personligen stött kommissionens ursprungliga förslag att upphäva alla de åtta direktiven utan att ersätta dem. Jag anser att kommissionens förslag var ett utmärkt exempel på rätta sättet att förenkla EU-lagstiftningen och främja strategin med "bättre lagstiftning". Vi bör inte till varje pris verka för harmonisering på alla områden. Vi bör tänka på andra regleringsåtgärder än bara EU-förordningar, till exempel internationella normer. Vi bör också utnyttja dessa alternativa regleringsåtgärder i situationer där de skulle vara mer effektiva. Med införandet av förordningar inom området för metrologi skulle jag föredra ett frivilligt system av ömsesidigt erkännande av nationella förordningar, baserat på internationella normer, snarare än centraliserad harmonisering "uppifrån och ner". Jag beklagar att parlamentet, tillsammans med vissa medlemsstater, inte stöder kommissionens exceptionella och liberala strategi och i stället föredrar en konservativ strategi framför att avskaffa överdriven lagstiftning.

Trots allt vill jag tacka föredraganden för det arbete hon har lagt ner på att hitta en gemensam kompromisslösning. Jag välkomnar hennes personliga entusiasm, som har gjort att kommissionens förslag inte försvann ur sikte, och att åtminstone en del av den ursprungliga avsikten har behållits.

Oreste Rossi, för *EFD-gruppen*. – (IT) Herr talman, mina damer och herrar! Vi stöder betänkandet om metrologi. Det är en mycket teknisk text som vi har väntat i månader på att rösta om i plenum.

Betänkandet, som behandlades av det behöriga utskottet, lades fram i mars förra året och situationen har sackat efter så länge därför att det var nödvändigt att nå en överenskommelse i rådet mellan de 27 medlemsstaterna om de tillhörande jämförelsetabellerna.

Det verkliga problemet är att kommissionen ännu inte har lagt fram förslaget till ett direktiv om mätinstrument som ska ersätta de föråldrade direktiv som vi i dag upphäver och reglera denna fråga en gång för alla. Jag vill kritisera kommissionen för att den har nått det stadium

där den avskaffar de föråldrade direktiven utan att samtidigt ha lagt fram ett förslag för att granska mätinstrumentdirektivet. Sådant uppträdande är orättfärdigt och kan inte på något sätt tillgodose företagens och medborgarnas behov.

Samtidigt vill jag kritisera de överdrivna farhågorna hos dem som anser att medlemsstaterna genom sin lagstiftning är oförmögna att fylla luckan under det rättsliga tomrummet (*vacatio legis*). Lyckligtvis har de europeiska företagen ett system med internationella normer för sektorn som är oberoende av och sträcker sig längre än EU-reglerna. Därför är rädslan för att en katastrof ska inträffa under perioden mellan utfärdandet och ikraftträdandet av direktiven grundade.

Företagen kommer att fylla lagstiftarnas luckor med sina handelsorganisationer, med sina kunskaper, med de regler som de själva har uppställt för att skapa en dynamisk och balanserad marknad. Vi måste komma ihåg våra företag som med stor svårighet fortsätter att verka i Europa. Vi måste upphöra med att kväva dem med skatter, byråkrati och absurda krav.

Ibland arbetar man snabbt i parlamentet. Med sunt förnuft och en önskan att nå överenskommelser med de andra EU-institutionerna överbrygger man politiska skiljaktigheter.

Zuzana Roithová (PPE). – (CS) Herr talman! De åtta föråldrade direktiven om mätinstrument är ingen intressant politisk fråga vid första anblicken, men i själva verket är upphävandet av dessa direktiv ett konkret sätt att förverkliga subsidiaritetsprincipen och samtidigt en ansträngning att skapa bättre lagstiftning. Inom området för metrologi finns det redan internationella överenskommelser som blev nödvändiga genom globaliseringen av vetenskap och handel och därför behövs det egentligen ingen harmonisering på EU-nivå. Jag välkomnar den ansvarsfulla strategin hos föredraganden, Anja Weisgerber, som å ena sidan har beslutat stödja kommissionens förslag om ett fullständigt upphävande av direktiven, samtidigt som man i fallet med sju av direktiven ger de berörda medlemsstaternas metrologiska institut tid att göra en analys av följderna för den nationella lagstiftningen.

Den lösning som vi säkert kommer att godkänna i morgon kommer därför också att bli ett intressant test för andra direktiv om det ömsesidiga erkännandet av lagstiftning på den nationella nivån kommer att vara tillräcklig och inte kommer att leda till rättslig osäkerhet och den kommer därför att bli fördelaktigare än ett ändringsförslag eller fullständig harmonisering. Personligen skulle jag bli förvånad om medlemsstaterna föredrar harmonisering.

Jag vill gratulera föredraganden till att ha uppnått fullt stöd i utskottet för den inre marknaden och konsumentskydd och jag vill tacka henne för att ha förhandlat fram en konsekvent ståndpunkt i rådet.

Malcolm Harbour (ECR). – (EN) Herr talman! Först av allt vill även jag tacka Anja Weisgerber, som är en stark ledamot av utskottet för den inre marknaden och konsumentskydd, och som med stor uthållighet har utarbetat ett antal av dessa mycket tekniska betänkanden som detta betänkande är ett gott bevis på.

Jag tror att vi alla, när hon inledde detta arbete en kort tid efter valet förra året, ansåg att det som vid första anblicken föreföll vara ett till synes enkelt förslag från kommissionen att upphäva det som ytligt sett verkade vara föråldrad lagstiftning troligen skulle hanteras relativt snabbt och utan större diskussioner.

Den tid som detta har tagit och den relativt komplicerade lösningen visar att det inte är så enkelt som folk tror att avreglera och minska byråkratin. Det är mycket enkelt att yttra sig lättvindigt om avreglering, men i verkligheten finns det alltid människor som vill behålla lagstiftningen. Så snart detta förslag nådde rådet började vi förstå vissa av de djupt rotade problem som finns i olika länder. Det fanns länder som hade problem att mäta tankvolymen på fartyg, med alkoholmätare eller med manometrar för bestämning av lufttrycket i fordonsdäck. Alla hade sina egna särskilda problem.

Min allmänna slutsats handlar inte om förslaget värde, eftersom vi om några månader kommer att få ett alternativt förslag som kommer att göra att detta blir föråldrat, vilket vi nästan kunde ha väntat oss. Min vädjan till kommissionsledamoten är att kommissionen inte behöver studera konsekvensbedömningen och läsa på mer ingående om avregleringsförslag och förmå medlemsstaterna att engagera sig för dem innan den lägger fram dessa förslag.

Vid närmare eftertanke anser jag att vi kunde ha ägnat mer tid åt detta om vi hade fått göra det. Det är en framgång för utskottet, men en kvalificerad framgång och vi behöver dra lärdom av detta när vi går vidare.

Seán Kelly (PPE). – (EN) Herr talman! Även jag välkomnar föredragandens förslag. Vi lever förvisso i en mycket mindre värld än någonsin tidigare. Samspelet mellan människor är mycket större och det kommer att fortsätta snabbt i framtiden, så ju mer harmonisering vi har för mätinstrument, desto bättre är det. Jag välkomnar verkligen upphävandet av metrologidirektiven och att byråkratin ska minska med 25 procent.

Ibland tror jag att vi underskattar människors förmåga att anpassa sig. I mitt land har jag sett hur lätt vi har anpassat oss från de gamla punden, shillingar och pence till euro och cent och på senare år också från miles till kilometer, när det gäller resor och fartgränser. Detta har gjort livet lättare för många människor och kommer att göra det även i fortsättningen. Jag anser att detta är ett steg i rätt riktning och gratulerar därför än en gång.

Antonio Tajani, *kommissionens vice ordförande.* – (IT) Herr talman, mina damer och herrar! Jag vill uttrycka min tacksamhet till alla som har talat under debatten, eftersom det visar att det finns intresse för detta förslag till förenkling. Därför vill jag än en gång betona fördelarna med detta val och även de vinster det kan innebära.

Jag talar här om fördelarna för konsumenter, instrumenttillverkare och nationella förvaltningar. Som svar på det specifika problem som togs upp av Evelyne Gebhardt vill jag också försäkra er om att kommissionen är beredd att genomföra de undersökningar som är nödvändiga för att ompröva argumenten för harmonisering senast i april 2011.

Som svar till Oreste Rossi, som kritiserade kommissionen men som nu har lämnat parlamentet, – efter att ha framfört kritik vore det också en fördel att höra svaret – finns det ett gemensamt uttalande av parlamentet, rådet och kommissionen i denna fråga med följande lydelse. Jag citerar: "Enligt artikel 25 i direktiv 2004/22/EG om mätinstrument uppmanas kommissionen av Europaparlamentet och rådet att före den 30 april 2011 lägga fram en rapport om genomförandet av detta direktiv, i förekommande fall åtföljd av ett lagstiftningsförslag i detta hänseende". Som jag sade i mitt tal i början av debatten är det min avsikt att stå fast vid detta uttalande.

Tack, herr talman, mina damer och herrar för ert engagemang och samarbete. Slutligen, när det gäller jämförelsetabellerna, stöder kommissionen parlamentets ståndpunkt.

Anja Weisgerber, *föredragande.* – (DE) Herr talman! Jag vill uppriktigt tacka alla mina kolleger och uttrycka min uppskattning av deras värdefulla bidrag till kvällens debatt. Efter förmiddagens omröstning måste vi i stället inrikta oss på framtiden. Vi ser naturligtvis fram mot att se hur de individuella bestämmelserna och förordningarna blir – kommissionen har nu tillkännagett att den kommer att lägga fram sitt förslag till mätinstrumentdirektiv (MID) i slutet av april. Det blir då också möjligt att kontrollera om något av de individuella lagstiftningssystem som vi tar bort ska införlivas.

Som Lara Comi också sade är det viktigt att det inte uppstår något rättsligt vakuum. Evelyne Gebhardt! Jag kan säga dig att det också var en mycket viktig fråga för gruppen progressiva alliansen av socialister och demokrater i Europaparlamentet och att det var en fråga som vi kunde följa upp. För mig är det emellertid också viktigt att nämna att medlemsstaterna ännu strängare måste dokumentera varför vissa aspekter eller delar bör behållas, eftersom vi endast behöver EU-förordningar under dessa omständigheter. Förordningarna är inget mål i sig.

Jag ser också fram mot det Internetsamråd som kommissionen har tillkännagett och som kommer att äga rum mellan den 6 september och den 1 november 2011. Samrådet kommer bl.a. att inbegripa även de berörda företagen och myndigheterna. Än en gång kommer jag att noga lyssna på företagen. När det gäller det befintliga direktivet har jag kontrollerat om dessa mätinstrument fortfarande används och det visade sig att svaret varje gång – till exempel från min vinodlarförening, som jag frågade om alkoholmätare – var att sådana apparater inte alls används längre. Vi måste därför undersöka detta mycket noga. Om vi verkligen vill göra framsteg mot detta mål att minska byråkratin i EU med 25 procent till 2012 – och detta är naturligtvis inte längre avlägset – måste vi göra stora framsteg inom detta område. I egenskap av parlament är vi beredda att spela en roll.

Slutligen har jag bara ännu en sak att säga om jämförelsetabellerna. I nuläget vill jag än en gång fastställa att vad vi har här är en kompromiss, men när det gäller framtiden vill jag uppmana medlemsstaterna att förbinda sig att utarbeta dessa tabeller eftersom detta verkligen handlar om ett enhetligt genomförande av bestämmelserna och förordningarna i hela EU.

Talmannen. – Debatten är härmed avslutad.

Omröstningen kommer att äga rum i morgon den 15 december 2010.

20. Leksakers säkerhet (debatt)

Talmannen. – Nästa punkt är en debatt om en muntlig fråga till kommissionen om leksakers säkerhet från Andreas Schwab, Anja Weisgerber, Marianne Thyssen, Anna Maria Corazza Bildt för Europeiska folkpartiets grupp (kristdemokrater), Evelyne Gebhardt, Christel Schaldemose, Anna Hedh, Barbara Weiler för gruppen Progressiva alliansen av socialister och demokrater i Europaparlamentet, Cristian Silviu Buşoi, Jürgen Creutzmann, Antonia Parvanova, Nadja Hirsch för gruppen Alliansen liberaler och demokrater för Europa, Heide Rühle för gruppen De gröna/Europeiska fria alliansen, Malcolm Harbour för Europeiska konservativa och reformister (O-0195/2010 – B7-0658/2010).

Anja Weisgerber, *författare.* – (DE) Herr talman! När det gäller antagandet av leksakdirektivet vill jag påpeka att vi, när vi antog direktivet, hade ett mål i sikte, nämligen att göra barns leksaker säkrare, eftersom barn, framför allt med tanke på att de fortfarande växer och utvecklas, reagerar särskilt känsligt på farliga ämnen och kemikalier. Med hänsyn

till de senaste vetenskapliga rönen vid denna tidpunkt fastställde vi genom EU-lagstiftningen de strängaste kraven i världen för leksaker.

Denna fråga aktualiseras varje år under upptakten till jul och eftersom den för mig personligen, som blivande mor, ligger mig varmt om hjärtat anser jag att det är mycket viktigt att vi har mycket stränga normer. Därför har jag hjälpt till att inleda denna debatt.

Jag gjorde det mot bakgrund av de nya expertutlåtandena, där man drar slutsatsen att de strängaste gränsvärdena för tungmetaller inte är stränga nog, med tanke på de senaste vetenskapliga rönen. Vi införde en klausul i direktivet speciellt för sådana fall, vilket gör det möjligt att ändra och skärpa gränsvärdena vid ett senare datum och nu behöver vi utnyttja denna klausul. Detta, kommissionsledamot Antonio Tajani, var något vi också uppmanade din företrädare att göra för ett år sedan.

Det gläder mig att kommissionen, enligt vad jag förstår, i dag åtminstone kommer att tillkännage att gränsvärdena för vissa tungmetaller ska skärpas, även om det sker senare än när vi uppmanade kommissionen att göra det och säkert har den uppmuntrats av debatten i dag. Men överlag måste vi granska alla farliga ämnen och därför bör vi inte inskränka oss till tungmetallerna. I stället måste vi studera de senaste upplysningarna om de farliga ämnen som går under benämningen polycykliska aromatiska kolväten (PAH). Om det också skulle visa sig att det är nödvändigt att ändra gränsvärdena för att skydda våra barn kräver jag att lagstiftningen ändras även i detta avseende. När allt kommer omkring handlar detta om våra barns säkerhet.

Evelyne Gebhardt, *författare*. – (DE) Herr talman! År efter år har vi denna debatt om leksakers säkerhet. År efter år måste vi konstatera att det fortfarande är mycket som behöver förbättras. Vi talar här bland annat om det som kallas cancerframkallande, mutageniska och reproduktionstoxiska ämnen (CMR), ämnen som orsakar cancer och som kan vara mycket hälsofarliga och i vissa fall till och med livsfarliga för barn.

De nya upplysningarna visar att vi måste se till att gränsvärdena anpassas och vi uppmanar kommissionen att slutligen göra det. Herr kommissionsledamot, jag hoppas verkligen att detta faktiskt kommer att ske.

Detta är emellertid inte det enda problemet. Det finns ett annat problem i form av marknadsövervakning, och även medlemsstaterna har ett ansvar i detta avseende. De är skyldiga att se till att endast leksaker som verkligen når upp till de säkerhetsnormer vi har antagit kommer ut på marknaden. Detta är inte alltid fallet, vilket är mycket beklagligt. Vi måste därför se till att dessa säkerhetsnormer förbättras.

Den tredje och sista punkten jag önskar ta upp gäller märkningen av leksaker. Många människor tror felaktigt att CE-märkningen är ett tecken på säkerhet. Det är den emellertid inte, som kommissionen själv säger. Det är därför på tiden att kommissionen tänker på hur vi ska kunna utfärda en europeisk säkerhetsmärkning som är verkligt pålitlig och som övervakas av tredje parter, oberoende myndigheter eller organ, så att en farlig leksak helt enkelt inte kan komma ut på marknaden eller säljas i affärerna, där den kan utgöra ett hot mot våra barns hälsa. Jag anser att vi har en stor skuld att betala i detta hänseende och det är fortfarande mycket vi måste göra och det omedelbart.

Cristian Silviu Buşoi, *författare*. – (EN) Herr talman! Leksakers säkerhet är en fråga av stor vikt och inte bara därför att det är den tid på året när leksaksförsäljningen ökar avsevärt. Det är vår plikt som EU-medborgarnas företrädare att garantera att vi ser till konsumenternas bästa intresse och att vi skyddar barnen.

Syftet med det reviderade direktivet 2009/48/EG är att försäkra konsumenterna att leksaker som säljs inom EU uppfyller de högsta säkerhetskraven i världen, framför allt de som gäller användningen av kemiska ämnen. Åtgärderna för övervakning av marknaden har förstärkts. Den dokumentation som leksakstillverkarna och importörerna nu måste ha tillgänglig för inspektion måste innehålla en detaljerad beskrivning av leksakens utformning och tillverkning, specifik information om delar och material som använts i leksaken samt en analys av den fara som leksaken kan medföra.

Emellertid har man uttryckt oro i det vetenskapliga utlåtandet från Vetenskapliga kommittén för hälso- och miljörisker om utvärderingen av migrationsgränserna för kemiska element i leksaker, där man fastställer att den metod som används för att mäta migrationen av kemiska element inte är helt pålitlig. Vi kräver därför ett klagörande om den beräkningsmetod som har valts för att reglera CMR-kemiska ämnen i leksaker. Det finns också anledning till oro när det gäller leksaker som är utformade för barn under tre år. Eftersom detta är den mest sårbara åldersgruppen bör leksaker som är utformade för dessa barn testas särskilt.

I de senaste Rapexrapporterna understryker man också problem som gäller marknadsövervakningen av leksaker. Fortfarande kommer ett stort antal leksaker ut på EU-marknaden som utgör en stor risk för de mest sårbara konsumenterna.

Det finns tydliga signaler om att det reviderade direktivet om leksakers säkerhet behöver förstärkas för att garantera högsta skyddsnivå för våra barn. Vi anser att dessa frågor behöver hanteras så snart som möjligt och att man måste se till att det inte finns några kryphål efter genomförandet av det reviderade direktivet. Vi måste fortsätta att inrikta oss på leksakers säkerhet, marknadsövervakning och på att förhindra användningen av farliga ämnen i produkter som är speciellt utformade för barn.

Malcolm Harbour, författare. – (EN) Herr talman! Jag anser att det viktiga med den fråga vi tar itu med i kväll är att denna kommitté fortsätter att vara ytterst vaksam när det gäller frågor som rör leksakers säkerhet, liksom den är med hela skalan av konsumentprodukter. Därför lade vi ner oerhört mycket arbete på att införa det reviderade leksaksdirektivet 2009.

Men det räcker inte, och därför anser jag att detta är ett välkommet tillfälle att ge er i kommissionen en möjlighet att försäkra oss att ni håller noggrann uppsikt över utvecklingen, över testresultaten och ser till att bestämmelserna i den befintliga och den framtida lagstiftningen kommer att fortsätta att uppdateras för att spegla de ökande vetenskapliga bevisen om potentiellt farliga kemikalier. Det inbegriper naturligtvis behovet av konsekventa testmetoder. En del av problemet med testerna är att vi i många fall upptäcker att leksakstillverkarna står inför svårigheter att få konsekventa normer att testa mot, och jag vet att detta är något som ni kommer att ta itu med.

Men jag vill också ta upp en större fråga eftersom jag, som några av mina kolleger har sagt, anser att denna fråga inte bara handlar om lagstiftningen. Den handlar om hela leverantörskedjan för leksaker, av vilken en stor del kommer från länder utanför EU.

Jag uppmanades nyligen av er kollega, kommissionsledamot John Dalli, att företräda utskottet för den inre marknaden och konsumentskydd vid ett stort trepartstoppmöte i Kina mellan USA och EU för att tala om leksakers säkerhet. En av de viktiga saker vi gjorde där och som kommissionen gjorde – vilket jag ger dem erkännande för – var att tala med de kinesiska tillverkarna om att från början utforma produkten så att den är säker: de rön

som finns i dessa direktiv. Detta har ingenting att göra med märkning, det har ingenting att göra med tredjepartstester. Det är de grundläggande principerna att överföra information och kunskaper så att vi får produkter som från början är utformade så att de är säkra. Dessa säkra produkter stöds sedan i produktionen genom ordentliga kvalitetssystem, inte bara för själva leksaken, utan för alla leverantörer av leksaken.

Det är så vi garanterar säkerheten. Det kommer inte att handla om marknadsföring. Det handlar om rätt regelverk, vilket innebär att få alla i leverantörskedjan att förstå sitt ansvar.

Heide Rühle, *författare*. – (DE) Herr talman! Jag har en kommentar som jag skulle vilja ställa till Malcolm Harbour. Det där låter mycket bra, men jag anser att även vi har en del att göra från vår sida. Det kan inte vara någon tillfällighet att vi under upptakten till varje jul debatterar frågan om leksakers säkerhet i parlamentet, som vi än en gång gör i år. Bara förra året diskuterade vi de cancerframkallande ämnen i leksaker som kallas mjukningsmedel. Kommissionsledamot Verheugen lovade oss särskilt under förra året att nya undersökningar skulle genomföras och att han skulle vidta lämpliga åtgärder. Dessa undersökningar har varit aktuella sedan mitten av detta år. Enligt den undersökning som har gjorts av SCHER (Vetenskapliga kommittén för hälso- och miljörisker) är gränsvärdena för PAH (polycykliska aromatiska kolväten) alltför höga. Testmetoderna är inte heller tillräckligt tillförlitliga. Vi måste överväga detta. Mina frågor till kommissionsledamoten handlar om hur han kommer att hantera det han har tagit över i detta avseende och vilka åtgärder han kommer att vidta efter denna kritik och inom detta område?

Gränsvärdena för tungmetaller, framför allt bly, är ”inte längre tillämpliga” för att citera en annan undersökning av vetenskapliga kommittén för hälso- och miljörisker. Vad innebär det för oss? Om vi gör justeringar för tungmetallerna kommer vi att tillhandahålla olika gränsvärden i kommittéförfarandet. Jag uppmanar kommissionen att vidta åtgärder även inom detta område.

Dessutom väntar vi fortfarande på de utlovade gränsvärdena för ljud från leksaker som är skadliga för hälsan. Vi fick löfte om dessa värden vid första behandlingen. De bör snart läggas fram för oss. Jag hoppas att vi snart kommer att få dessa värden.

Sist men inte minst vill jag också än en gång återvända till frågan om marknadsövervakning, eftersom de bästa direktiven endast är värda lika mycket som sin marknadsövervakning, vilket i slutändan gör att man garanterar kontrollen av efterlevnaden av direktiven, och naturligtvis till frågan om avgifter. Antonio Tajani vet naturligtvis att vi gärna vill samarbeta med honom inom detta område. I Christel Schaldemose har vi en föredragande som kommer att åstadkomma ytterligare framsteg inom detta område. Vi kommer att ha ett nära samarbete om detta. Detta kommer att bli nästa viktiga åtgärd, tillsammans med frågan om gränsvärdet för tungmetaller och för cancerframkallande ämnen.

Antonio Tajani, *kommissionens vice ordförande*. – (IT) Herr talman, mina damer och herrar! Debatten i plenum om leksakers säkerhet i EU kunde inte ha kommit vid en bättre tidpunkt än detta år, framför allt med tanke på de senaste händelserna då länder som Belgien har dragit tillbaka olika typer av pusselmattor från marknaden på grund av att koncentrationen av formamid, ett kemiskt ämne som klassificeras som cancerframkallande, mutageniskt och reproduktionstoxiskt, var tillräckligt hög för att anses vara en hälsorisk för barn, och andra länder, till exempel Frankrike, ökar i enlighet härmed sin övervakning av dessa produkter.

För ögonblicket väntar vi på en rapport om de åtgärder som har vidtagits av de nationella myndigheterna och därefter kommer vi att se till att de uppgifter som tillhandahålls omedelbart analyseras av våra vetenskapliga kommittéer. Om man, som ett resultat av dessa tester, som ett resultat av vetenskapliga uppgifter, bekräftar att sådana koncentrationer av formamid verkligen utgör en hälsorisk för barn kommer vi, med hjälp av kommittéförfarandet, att vidta alla nödvändiga åtgärder för att ändra bestämmelserna i direktivet i enlighet därmed. Direktivet – i detta fall vill jag lugna Malcolm Harbour – innehåller exakt denna mekanism, vilket innebär att det ständigt kan uppdateras för att återspegla de senaste tillgängliga vetenskapliga uppgifterna.

Som Anja Weisgerber nämnde har kommissionen till exempel redan gjort dessa ändringar för vissa kemiska ämnen, bland annat för bly och kadmium, så att deras värden överensstämmer med de senaste vetenskapliga uppgifterna. Dessa ändringar kommer att granskas i enlighet med det föreskrivande förfarandet. Därför kommer parlamentet att vara helt engagerat i detta arbete. Men utöver de mekanismer som erbjuds genom kommittéförfarandet – jag vänder mig här till Heidi Rühle – åtar jag mig personligen att hålla er ständigt underrättade om hur arbetet med dessa båda ämnen fortskrider.

När det gäller andra specifika frågor som tas upp i den fråga som har lagts fram vill jag börja med Vetenskapliga kommittén för hälso- och miljörisker, som hänvisar till en undersökning ledd av Gemensamma forskningscentret för att analysera den metod som används i laboratorier för att identifiera spår av tungmetaller, däribland bly, i leksaker. Dessa analyser har utförts i enlighet med normen EN 71-3.

Enligt undersökningen deltog 40 laboratorier i analysen, av vilka 15 är organ som enligt medlemsstaterna är behöriga att bedöma att leksakerna överensstämmer med direktivets innebörd. Endast tre av 40 laboratorier misstolkade resultaten av analyserna. Kommissionen har skickat resultaten av dessa undersökningar till de medlemsstater som uppgav laboratoriernas namn och till laboratorierna själva och uppmanat dem att vidta lämpliga åtgärder.

Denna undersökning har också skickats till Europeiska standardiseringskommittén så att den kan införlivas med översynen av normen EN 71-3, som för närvarande är på gång. Syftet med översynen är att fastställa en ny norm till den tidsfrist, nämligen 2013, som har bestämts för tillämpningen av de nya bestämmelserna om kemiska ämnen.

När det gäller det nya direktivet om leksaker som antogs i maj 2009 är det baserat på en ny ramlagstiftning för marknadsföringen av produkter och den innehåller bestämmelser och större marknadsövervakning. Medlemsstaterna är skyldiga att tillhandahålla de instrument som är nödvändiga för att garantera att endast säkra produkter är tillgängliga för de europeiska konsumenterna. De är skyldiga att både skärpa gränskontrollerna och se till att deras inspektörer verkligen kontrollerar produkter som redan har lagts ut på den europeiska marknaden. Om medlemsstaterna slutligen skulle upptäcka några oegentligheter i leksaker måste de omedelbart ge de andra länderna denna information via Rapex, EU:s system för snabbt informationsutbyte om farliga konsumentprodukter.

Malcolm Harbour! Kommissionen samarbetar mycket nära med de kinesiska myndigheterna, framför allt när det gäller leksakers säkerhet. Europeiska och kinesiska experter på detta område träffas regelbundet för att utbyta information om tillämplig lagstiftning och normer och även om administrativa förfaranden. De kinesiska myndigheternas inspektörer får utbildning för att förbättra kvalitetskontrollen av produkterna.

När det gäller de kemiska ämnesgränserna, Cristian Silviu Buşoi, är det sant att en migrationsbaserad metod är att föredra ur vetenskaplig synpunkt, eftersom den är baserad på den verkliga risk som barn utsätts för. Att fastställa migrationsgränser innebär att man bedömer risken och riskexponeringen, samt att man tillåter godtagbara dagliga intag för att beräkna dessa gränser. Med tanke på det stora antalet kemiska ämnen – över 1000 – och bristen på tillräcklig information om alla kan vi inte tillämpa denna metod med de vetenskapliga kunskaper vi för närvarande förfogar över.

Dessutom fastställer man redan i direktivet migrationsgränser för vissa kemiska ämnen som det finns vetenskaplig information om och tillåter, åter genom kommittéförfarandet, det framtida införandet av migrationsgränser om ytterligare vetenskapliga uppgifter skulle göras tillgängliga för andra nya ämnen.

Heide Rühle! När det gäller föreningar och polycykliska aromatiska kolväten kan dessa ämnen finnas i olika konsumentvaror och inte bara i leksaker. Därför har nu möjligheten att vidta specifika åtgärder testats inom ramen för Reach-förordningen, som har en större räckvidd, och detta verkar vara den mest konsekventa och effektiva metoden.

Leksaker avsedda för användning av barn under tre år är underkastade strängare regler. Barn under denna ålder är sårbarare och kräver större skydd. Om det skulle finnas något tvivel om den åldersgrupp som en leksak är avsedd för måste tillverkaren tillämpa de strängaste normerna. Det verkar emellertid inte finnas någon anledning att underkasta alla leksaker samma restriktioner som leksaker avsedda för spädbarn. Riskexponeringen och sättet att använda dessa leksaker är i själva verket inte desamma. Dessutom skulle det sluta med att vissa kategorier av leksaker avsedda för äldre barn, och för vilka inga risker eller olyckor har registrerats, helt enkelt förbjuds. Denna metod skulle vara oproportionerlig och stå i motsättning till syftet med bättre lagstiftning.

Genom det nya direktivet förbjuds också användningen av kemikalier som klassificeras som cancerframkallande, mutageniska eller reproduktionstoxiska, men EU-parlamentet har beslutat att ett direkt förbud, utan möjlighet till undantag, varken hade varit berättigat eller realistiskt. Men om det inte finns några risker med ett ämne, eftersom det till exempel inte är tillgängligt, kan det inte förbjudas.

Bedömningar måste göras utifrån varje enskilt fall, med användning av den vetenskapliga information som är tillgänglig för varje ämne. Striktare gränser kan antas enligt kommittéförfarandet för att garantera en tillräcklig säkerhetsnivå. Kommissionen kommer att föreslå detta närhelst det finns en verklig risk och specifika uppgifter som gör att man bedömer att det är nödvändigt.

Som ni vet kommer det nya direktivet att tillämpas för ekonomiska aktörer från juli 2011. De skyldigheter som gäller kemiska ämnen kommer att tillämpas från juli 2013. Det är en prioritering för kommissionen att se till att alla berörda parter – medlemsstaterna och de ekonomiska aktörerna – tillämpar de nya reglerna och införlivar de nödvändiga anpassningarna till de vetenskapliga framstegen.

Framför allt kan nämnas att medlemsstaterna redan har träffats två gånger, i oktober 2009 och i september i år, för att diskutera förändringar som gäller vissa kemiska ämnesrelaterade skyldigheter. Ytterligare ett möte planeras i april 2011 för att avsluta arbetet.

En expertgrupp på kemikalier har också inrättats för att vägleda kommissionen. Gruppen sammanträdde redan i november med goda resultat när det gäller att fastställa de frågor

som ska hanteras och de alternativ som ska föreslås. Ytterligare ett möte planeras äga rum i januari 2011.

Malcolm Harbour! När det gäller marknadsövervakning kommer jag att få möjlighet att besvara dina frågor vid ett senare datum.

Lara Comi, för PPE-gruppen. – (IT) Herr talman, mina damer och herrar! Direktivet om leksakers säkerhet markerade ett viktigt steg framåt för skyddet av barn upp till 14 års ålder. Direktivet fastslår de nödvändiga krav som leksaker måste uppfylla under tillverkningen och innan de marknadsförs.

De europeiska harmoniseringsorganen utarbetade harmoniserade europeiska normer på basis av de nödvändiga kraven: leksakernas överensstämmelse med dessa bedöms och säkerställs genom CE-märkningen, vilken garanterar en hög säkerhetsnivå med hänsyn till internationella normer. Naturligtvis hoppas jag att CE-märkningen med tiden kan ersättas av mikrochips. Dessutom tycker jag mig märka att EU hela tiden strävar efter att uppdatera sina säkerhetstester och att anpassa dem mer och mer till ny teknik.

Jag måste säga att jag är lite förvånad över behovet av att hålla en debatt, omedelbart före jul, om en undersökning där det konstateras att testet om gränsvärdena för migration hos kemiska element i leksaker är svårhanterligt. Vi får inte slå larm i onödan och maskera det med det berättigade behovet att kontinuerligt se över våra kontrollsystem, eftersom det också skulle kunna skada de många europeiska företag som är verksamma i leksaksbranschen och följer alla gällande regler och det skulle dessutom ske vid en tid som är avgörande för deras produktion.

Dessutom är det värt att nämna att förbättringar i lagstiftningen alltid måste svara mot förbättringar i dess tillämpning. Samtidigt som vårt arbete här i parlamentet kommer att fortsätta i linje med att förbättra kvaliteten på leksaker, är min förhoppning för det nya året att icke-europeiska länder ska använda våra normer som en modell för att förbättra kvaliteten på sina produkter på internationell nivå.

María Irigoyen Pérez, för S&D-gruppen. – (ES) Herr talman, herr kommissionsledamot! Det direktiv som antogs 2009 var en framgång eftersom det uppdaterar lagstiftningen som styr leksakernas säkerhet. Direktivet är ett viktigt steg i rätt riktning eftersom det visar oss vilken väg vi ska gå, men det är inte tillräckligt.

Vi måste hela tiden vara vaksamma och uppmärksamma så att leksaker som saluförs inte riskerar barnens hälsa och säkerhet. Alla leksaker som finns på marknaden måste följa aktuell lagstiftning.

Vi måste granska och förbättra kontrollmekanismerna för att upptäcka farliga leksaker på grund av ämnen som klassificeras som cancerframkallande, mutagena eller reproduktionstoxiska (CMR-ämnen), dofter, eller andra farliga ämnen, som heteropolyanionföreningar (HPA).

Kommande lagstiftning måste vara tydligare beträffande varningar om minimiålder och de risker som uppkommer av olämplig användning. Vi måste försäkra oss om att den rekommenderade åldern för leksakerna baseras på undersökningar om barns beteende.

Vi måste kunna anpassa vår lagstiftning till vetenskapliga framsteg, baserade på välgrundade undersökningar och vara noggrannare när vi kontrollerar marknaden och leksaksimporten.

Vi måste arbeta tillsammans, öka samarbetet mellan medlemsstaterna och lita på att tullmyndigheterna arbetar tillsammans för att kontrollera leksaksimportens handelsvägar.

Européerna förbereder sig för att göra sina julklappsinköp och vi måste garantera att de produkter som de köper uppfyller alla säkerhetskrav.

Zuzana Roithová (PPE). – (CS) Herr talman! Kommissionens vetenskapliga kommittés rekommendation om gränserna för utsläpp av de sex kemiska substanserna är inte entydig och det har lett till att denna fråga ställts. Jag håller med de sex experterna som gjorde bedömningen att de inte klart kunde påvisa skador för barn från dessa ämnen, eftersom när de simulerar exponering använder de vatten och inte barnens saliv som innehåller laktos. Vi får emellertid inte lämna föräldrar till små barn i tvivelsmål om de eventuella hälsoriskerna hos leksaker som är tillverkade av syntetiska material, och jag skulle därför vilja fråga om kommissionen tänker fortsätta sin undersökning genom att påbörja experiment med möss till exempel, som de gjorde när de undersökte effekterna av bisfenol, vilket läcker ut från nappflaskor gjorda av syntetiskt material och nu kommer att förbjudas i hela EU från mars.

Jag skulle vilja ställa två mer specifika frågor. Instämmer kommissionen i den vetenskapliga kommitténs förslag, vilket rekommenderar att man utgår från att exponeringen för ett barn ska vara 50 procent av exponeringen för en vuxen? Dessutom skulle jag med tanke på att den vetenskapliga kommittén rekommenderar en minskning av gränsen för kadmium från 0,5 mikrogram per kilo kroppsvikt för barnet per dag till 0,36 mikrogram, vilja fråga hur kommissionen ska överföra detta resultat och också de andra rönen som kommittén gjort till specifika åtgärder rörande gränser för leksaker och också för andra konsumtionsvaror. Herr kommissionsledamot, vi skulle verkligen vilja veta hur tidtabellen ser ut för dessa åtgärder så att föräldrar till små barn vet vad de har att hålla sig till.

Sylvana Rapti (S&D). – (EL) Herr talman! När jag lyssnade på kommissionsledamoten som talade så kunnigt om polycykliska kolväten, cancerogener och toxiska ämnen trodde jag för ett ögonblick att han var kemist, inte kommissionsledamot. Sedan kom jag att tänka på att han är den kommissionsledamot som är ansvarig för denna fråga, och därför borde han i första hand ha svarat oss och i detalj redovisat CE-märkningen, den fråga som min ledamotskollega, Evelyne Gebhardt, tog upp, den märkning som ska vara en säkerhetsgaranti för de leksaker som våra barn leker med. Sedan insåg jag att han inte hade svarat på grund av ett mycket speciellt skäl: på fredag kommer det att vara exakt två år sedan den tidigare kommissionsledamoten undertecknade ett säkerhetsavtal med leksakshandlare och importörer i en leksaksbutik utanför Bryssel. Det är i dag ett och ett halvt år sedan vi fick ett nytt direktiv; och ändå sitter vi här i dag igen som i fjol, vilket ordföranden så riktigt påpekade, och talar om samma ämne, leksakers säkerhet, och i år är förhållandena ännu allvarligare eftersom vi har en konjunkturnedgång, och i en konjunkturnedgång kommer de föräldrar som vill köpa leksaker och har ont om pengar att gå till den marknadssektor som säljer leksaker av undermålig kvalitet. Men undermåliga leksaker förorsakar tre problem: för det första vet den marknadssektorn inte vad den gör; för det andra har den ingen personal och för det tredje finns det inga kontroller, vilket innebär att vi fortfarande inte har något skydd. Som vi alla vet och accepterar är barnen det dyrbaraste vi har och som du så riktigt sade, herr kommissionsledamot, är barnen de mest sårbara samhällsmedlemmarna. Var snäll och svara oss om CE-märkningen, vilken är en säkerhetsgaranti. Jag ber dig om att finna en praktisk lösning så att varken du eller vi nästa år sitter här och talar om samma fråga igen.

Catherine Stihler (S&D). – (EN) Herr talman! Att leksaker är säkra är viktigt för alla familjer i EU. Samtidigt som det är föräldrarnas plikt att försäkra sig om att de barn som de har ansvar för är säkra, måste de kunna lita på att de leksaker som deras barn leker med är säkra. I själva verket har jag tagit med mig några leksaker i kväll bara för att vi ska komma ihåg hur vissa leksaker kan se ut.

Därför störs jag av denna lättsinniga attityd till leksakers säkerhet och av att vi sitter här klockan halv tolv på kvällen för att åter ställa frågor om leksakers säkerhet. Vad ska vi göra?

Jag skulle vilja få upplysning från kommissionen om vilka företag som säljer eller distribuerar leksaker direkt som framgångsrikt åtalats för att missbruka CE-märkningen? På grund av de åtstramningsåtgärder som ålagts många medlemsstater är det när det gäller marknadsövervakningen just de organisationer som ska skydda konsumenterna som försvinner och går samman med andra penningssvaga organisationer och får sin finansiering indragen och sin makt minskad. På lokal nivå – ofta i främsta linjen i kampen mot farliga leksaker – kommer budgetnedskärningar att påverka handelsnormernas effektivitet.

Kan kommissionen och rådet undersöka om dessa nedskärningar kommer att bryta mot de åtaganden som gjorts i direktivet om allmän produktsäkerhet beträffande effektiv resursanvändning och vilka kontroller som tillämpas för att se till att medlemsstaterna skyddar barn från farliga leksaker? Kommer kommissionen därför att ta fram någon lagstiftning om ett gemensamt europeiskt ramavtal om marknadsövervakning?

Som i frågan i kväll har folk uttryckt sin erkänsla för Rapex arbete. Men systemet har begränsade resurser och det finns mer som kan göras för att utbyta information och ta bort farliga produkter från marknaden så snabbt som möjligt. Vilket stöd får utbytet av bästa praxis mellan övervakande polismän i EU? Kommer kommissionen dessutom att införa en omfattande databas i hela EU om olyckor och skador, och i första rummet införa denna för skador som rör barn och leksaker, så att farliga produkter kan avlägsnas från marknaden så snart som fysiskt möjligt?

Jag hoppas att vi under 2011 får se ett förbättrat engagemang för att ta itu med problemet med farliga leksaker på den gemensamma marknaden en gång för alla.

Csanád Szegedi (NI). – (HU) Herr talman, mina damer och herrar! Det är en evig sanning att våra barn är vår framtid. Därför är det ytterst viktigt att se till att de är skyddade från tidig ålder och förvissa sig om att de använder leksaker av hög kvalitet som inte utgör en hälsorisk. Emellertid är ett beslut om testmetoder bara en aspekt av att garantera leksakers säkerhet. Vad som är allra viktigast är att följa lagstiftningen. Både omfattande testning och tillämpning av sanktioner med en allvarlig avskräckande effekt när det rör sig om oegentligheter är särskilt viktiga när det gäller importerade produkter. Vi hör ofta talas om hälsorisker i samband med billiga leksaker av dålig kvalitet vilka i första hand kommer från Fjärran östern. Som praktiserande pappa märker jag ofta att i stället för att avskräckas av allt strängare inspektioner letar sig sådana usla produkter fram till våra barn i ökande omfattning och allt fler varianter. Vi måste förhindra den fortsatta tillströmningen av sådana leksaker och stödja den vitt spridda användningen av leksaker som tillverkats av naturmaterial.

Seán Kelly (PPE). – (GA) Herr talman! Jag talade om detta ämne i fjol och i likhet med andra talare är jag nu här igen i kväll, ytterligare ett år har gått, och det är inte bra.

Ändå antar jag att det inte finns något mer oroväckande än att se sitt barn skadas eller dö till följd av att leka med en leksak. Vi föreställer oss detta som att svälja något eller kvävas,

men det finns en mer dold dödsorsak och det är cancer. Det finns belägg för att cancer ökar bland små barn i synnerhet. Många anser att det är ett resultat av att barnen utsätts för kemikalier i barnleksaker. Polycykliska aromatiska kolväten nämns särskilt och därför är det viktigt att vi minskar cancerframkallande, mutagena eller reproduktionstoxiska ämnen i barnleksaker till ett minimum.

Därför måste vi agera.

Det är på tiden att vi sätter igång och ser till att de leksaker som våra barn använder är säkra för dem.

Antonio Tajani, *vice ordförande i kommissionen*. – (IT) Herr talman, mina damer och herrar! Först skulle jag som svar på de många frågor som ställts under debatten vilja påpeka ännu en gång att direktivet kommer att tillämpas för marknadsaktörer från juli 2011 och att åläggandena som rör kemiska ämnen kommer att tillämpas från juli 2013. Under mitt tal sade jag att tillämpningen av de nya reglerna av alla berörda hade högsta prioritet för kommissionen.

Vad beträffar övervakning står det klart att en sträng lagstiftning inte bara är nödvändig utan också måste tillämpas korrekt, annars kommer den aldrig att bli effektiv. Därför är jag övertygad om att medlemsstaterna har en grundläggande roll att spela. Det är ju faktiskt så att en leksak som kommer in på inre marknaden i Rotterdam eller i Constanta, Rumänien, i dag kan dyka upp i Bologna, Lissabon eller Helsingfors i morgon, utan några som helst gränskontroller.

Vad som lugnar konsumenterna mer än direktiv som uppdateras var fjortonde dag är att man kan lita på att marknadsövervakningen fungerar ytterst noggrant och ordentligt; med andra ord så att om någon försöker sälja farliga leksaker kommer han eller hon att straffas och de farliga produkterna att tas bort från marknaden.

Givetvis tillämpas samma resonemang på företag; de som följer reglerna betalar priset för denna situation. De uppskattar faktiskt att de inte utsätts för orättvis konkurrens från dem som mer eller mindre avsiktligt säljer icke tillåtna produkter och leksaker. Kort sagt den verkliga utmaningen är att lugna konsumenterna, ge företagen rättssäkerhet och lika villkor och tillsynsmyndigheterna resurser och samarbetsmekanismer.

Därför kommer kommissionen under 2011 att undersöka möjligheten att utveckla ett flerårigt marknadsövervakningsprogram för att fastställa de långsiktiga åtgärder som bör vidtas och för att göra nödvändiga finansiella resurser tillgängliga så att man kan garantera enhetliga, stränga kontroller och konsekventa åtgärder av medlemsstaterna.

Jag vill också upplysa om att under 2011 ämnar jag organisera ett evenemang i Rotterdams hamn med de nederländska myndigheterna, om möjligt samtidigt som direktivet träder i kraft. Tanken är att se hur den största hamnen i Europa kommer att gå tillväga för att uppfylla de nya reglerna som direktivet fastställt.

Vad beträffar CE-märkningen – vilken var ett av de viktiga teman som togs upp i utfrågningen av mig inför parlamentet innan jag utnämndes och vilken också diskuterades i utfrågningarna av mig inför utskottet för den inre marknaden – vill jag påminna er om att den inte intygar kvalitet; den intygar bara överensstämmelse med vissa normer. Därför är den ett intyg om överensstämmelse med normer, inte ett kvalitetsintyg. Som jag har sagt flera gånger: en kvalitetsmärkning är något som vi bara kan tänka oss i framtiden.

Att genomföra CE-märkningen och förhindra missbruk av den – något som tyvärr händer när det gäller många produkter, också sådana utanför EU – är redan ett stort åtagande. Därför tror jag att vi kan fortsätta att arbeta med att utveckla CE-märkningen – och jag personligen är inte emot att diskutera införandet av en kvalitetsmärkning i framtiden kanske, men jag anser att det är för tidigt att göra det nu.

Beträffande databaser kommer de att vara med i översynen av direktivet om produktsäkerhet. Angående bisfenol, som finns i nappflaskor, rör det sig emellertid inte om leksaker, det täcks inte av direktivet, men som den ärade parlamentsledamoten påpekade har det redan tagits bort från marknaden.

Jag tror att jag svarat på de flesta av de frågor som ställts till mig. Jag är tacksam över att talmannen och parlamentsledamöterna har ställt frågor till kommissionen.

Talmannen. – Debatten är härmed avslutad.

Skriftliga förklaringar (artikel 149 i arbetsordningen)

Liam Aylward (ALDE), skriftlig. – (GA) Tusentals nya leksaker kommer ut på marknaden i Europa varje år och julen är den tid då efterfrågan på leksaker i butikerna är som störst. Därför är det en fråga som ligger rätt i tiden.

Det råder betydande oro över skadliga kemikalier som hittats i vissa leksaker. Kommissionen måste skyndsamt ta upp detta. Säkerhetsnormer måste baseras på tillförlitliga testmetoder och intensiv forskning måste genomföras så att inga skadliga ämnen finns i barnleksaker.

Även om alla leksaker som kommer ut på marknaden från den 20 juli 2011 och framåt måste följa det nya direktivet om leksakers säkerhet och även om vi i Europa har världens strängaste lagstiftning när det rör säkra leksaker är det nödvändigt med ständig försiktighet. Kommissionen måste vara vaksam och stärka marknadsövervakningen av importen.

Alla återkallanden av farliga leksaker är en källa till oro och en omedelbar undersökning av varje fall måste göras. Konsumenterna måste ha förtroende för CE-märkningen vilken garanterar att en produkt håller EU-standard och har tillverkats av icke giftiga material.

21. Föredragningslista för nästa sammanträde: se protokollet

22. Avslutande av sammanträdet

(Sammanträdet avslutades kl. 23.40.)